

Như Thi Vấn

Nàng bác sĩ
 xinh đẹp, lịch lãm VS
Chàng rửa răng bản chất
 "lời mạnh"
Đại chiến tình yêu, chờ
 bạn đến đây.

Đến đây nào,

bác sĩ
của Anh

Tiểu thuyết

Mục lục

- [Chương 1: Chốn Giang Hồ Của Trình Vũ Phi](#)
- [Chương 2: Tình Yêu Của Trình Vũ Phi](#)
- [Chương 3: Chiến Trường Của Tô Nhất Minh](#)
- [Chương 4: Tình Yêu Của Tô Nhất Minh](#)
- [Chương 5: Mỗi Câu Chuyện Cổ Tích Đầu Khởi Đầu Nhạt Nhẽo \(1\)](#)
- [Chương 6: Mỗi Câu Chuyện Đầu Khởi Đầu Nhạt Nhẽo \(2\)](#)
- [Chương 7: Việc Thực Thi Kế Hoạch Không Theo Kịp Sự Thay Đổi \(1\)](#)
- [Chương 8: Việc Thực Thi Kế Hoạch Không Theo Kịp Sự Thay Đổi \(2\)](#)
- [Chương 9: Việc Thực Thi Kế Hoạch Không Theo Kịp Sự Thay Đổi \(3\)](#)
- [Chương 10: Việc Thực Thi Kế Hoạch Không Theo Kịp Sự Thay Đổi \(4\)](#)
- [Chương 11: Mỗi Mối Lương Duyên Đầu Cần Đến Sự Tinh Cờ \(1\)](#)
- [Chương 12: Mỗi Mối Lương Duyên Đầu Cần Đến Sự Tinh Cờ \(2\)](#)
- [Chương 13: . Mỗi Mối Lương Duyên Đầu Cần Đến Sự Tinh Cờ \(3\)](#)
- [Chương 14: Mỗi Mối Lương Duyên Đầu Cần Đến Sự Tinh Cờ \(4\)](#)
- [Chương 15: Sự Hải Hước Lạnh Lùng Của Trình Vũ Phi](#)
- [Chương 16: Hành Vi Không Biết Xấu Hổ của Tô Nhất Minh \(1\)](#)
- [Chương 17: Hành Vi Không Biết Xấu Hổ của Tô Nhất Minh \(2\)](#)
- [Chương 18: Cuộc Sống Như Trong Tiểu Thuyết Của Mục Thuần](#)
- [Chương 19: Tâm Tư Của Chung Viễn](#)
- [Chương 20: Cuộc Gặp Gỡ Tình Cờ Ở Quán Cà Phê \(1\)](#)
- [Chương 21: Cuộc Gặp Gỡ Tình Cờ Ở Quán Cà Phê \(2\)](#)
- [Chương 22: Hoa Mai Trong Ngày Lễ Tình Nhân \(1\)](#)
- [Chương 23: Hoa Mai Trong Ngày Lễ Tình Nhân \(2\)](#)
- [Chương 24: Kế Hoạch Du Lịch Vô Cớ Chết Yếu \(1\)](#)
- [Chương 25: Kế Hoạch Du Lịch Chết Yếu \(2\)](#)
- [Chương 26: Kế Hoạch Du Lịch Chết Yếu \(3\)](#)
- [Chương 27: Chiếc Ví Hiệu Lv \(1\)](#)
- [Chương 28: Chiếc Ví Hiệu Lv \(2\)](#)
- [Chương 29: Món Thịt Cô Bé Quàng Khăn Đỏ \(1\)](#)

Chương 30: Món Thịt Cô Bé Quàng Khăn Đỏ (2).

Chương 31: Ngày Cá Tháng Tư Khó Quên

Chương 32: Sống Trong Căn Hộ Cao Cấp Thật Bất Tiện (1)

Chương 33: Sống Trong Căn Hộ Cao Cấp Thật Bất Tiện (2)

Chương 34: Sống Trong Căn Hộ Cao Cấp Thật Bất Tiện (3)

Chương 35: Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Tô Nhất Minh (1)

Chương 36: Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Tô Nhất Minh (2)

Chương 37: Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Tô Nhất Minh (3)

Chương 38: Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Tô Nhất Minh (4)

Chương 39: Quá Khứ Của Chung Viễn (1)

Chương 40: Quá Khứ Của Chung Viễn (2)

Chương 41: Quá Khứ Của Chung Viễn (3)

Chương 42: Quá Khứ Của Chung Viễn (4)

Chương 43: Vợ À, Em Là Thiên Thần Hay Quỷ Dữ

Chương 44: Tuyệt Thế Đại Mỹ Nhân (2)

Chương 45: Tuyệt Thế Đại Mỹ Nhân (3)

Chương 46: Tuyệt Thế Đại Mỹ Nhân (4)

Chương 47: Sự Thật Luôn Đáng Sợ

Chương 48: Khi Cánh Cửa Này Đóng Lại, Một Cánh Cửa Khác Sẽ Vì Bạn Mở

Ra

Chương 49: Tất Nhiên Cánh Cửa Khác Có Thể Bị Ai Đó Bít Mất (1)

Chương 50: Tất Nhiên Cánh Cửa Khác Có Thể Bị Ai Đó Bít Mất (2)

**Chương 51: Cuộc Đời Như Con Thuyền Giữa Biển Cả Mênh Mông, Khó Tránh
Khỏi Lúc Chìm Lúc Nổi (1)**

**Chương 52: Cuộc Đời Như Con Thuyền Giữa Biển Cả Mênh Mông, Khó Tránh
Khỏi Lúc Chìm Lúc Nổi (2)**

Chương 53: Ánh Sáng Luôn Xuất Hiện Vào Lúc Tối Tăm Nhất

Chương 54: Chỉ Khi Mất Đi Mới Phát Hiện Tình Yêu Quý Giá Biết Đường

Nào

Chương 55: Anh Không Tin Em Sẽ Bỏ Đi

Chương 56: Thực Ra Em Luôn Ở Đây

Chương 57: Hậu Trường Cầu Hôn

Chương 58: Hậu Trường Đám Cưới

Chương 59: Hậu Trường Sau Hôn Nhân

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Chốn Giang Hồ Của Trình Vũ Phi

"Phù!" Trình Vũ Phi thổi tắt ngọn nến cắm trên bánh sinh nhật, không nén được tiếng thở dài. Vậy là đã tròn hai mươi chín tuổi. Mới hai năm trước đây thôi cô không hề nghĩ đến việc mình sẽ trở thành gái "ế" đến cái tuổi "già nua" hai mươi chín này. Ngoài công việc ổn định đến phát chán ra, bản thân dường như chẳng có thứ gì.

"...Ú..." Bọn "yêu nữ" bên cạnh reo hò không ngớt Trình Vũ Phi trừng mắt nhìn các cô bạn gái quý hóa của mình bằng đôi mắt ướm. Ngoài Điền Thiêm thuê chung nhà với cô, còn lại đều là bạn học, đồng nghiệp của cô. Bọn họ đều đã lập gia đình. Những cô bạn quý hóa đó sau khi lấy chồng chẳng còn được như xưa, chẳng còn cái cảnh chỉ cần một cuộc điện thoại là đội mưa đội gió đến. Ai cũng bắt đầu đùn đẩy thoái thác. Thường chỉ khi ông xã buổi tối bận nhậu nhẹt tiếp khách, các nàng không chịu nổi cảnh vò võ một mình mới vờ được các nàng ấy đến.

"Chị Phi Phi, vừa nãy chị ước gì thế? Có phải là hy vọng câu được một ông xã rùa vàng không?" Điền Thiêm cười hi hi nhìn Trình Vũ Phi, ánh mắt mơ màng, khuôn mặt đầy háo hức.

"Ấy ấy! Không cần anh xã rùa vàng! Rất nhiều chàng trong số đó là gay Phi Phi muốn một chàng vạm vỡ cơ! Loại nội công thâm hậu trên giường ấy!" Bàn Hồng to giọng tru tréo.

Các "yêu nữ" ngưng vài giây rồi lại ré lên. Trình Vũ Phi có chút ngượng ngùng nhìn Bàn Hồng, "Đừng có mà vấy bẩn bông hoa của tổ quốc, Hoàng bà bà ạ! Điền Thiêm vẫn còn là một tiểu cô nương đây!"

Bệnh viện cũng là chốn giang hồ đặc biệt, ở đó có một số luật giang hồ rất kỳ quái, trong đó có một điều là: Khoa ngoại có trai thanh, khoa nội có gái lịch, còn khoa phụ sản toàn là bọn nam nữ thô bỉ.

Bàng Hồng chính là điển hình cho những nữ bác sĩ khoa phụ sản thô bỉ đó, giọng nói oang oang, bước đi phăm phăm, mở miệng là toàn chuyện đen tối, lời nói sặc mùi phim cấp ba, mọi người mới tặng cho biệt danh Hoàng bà bà. Đương nhiên chỉ có những chị em trong nhóm của Trình Vũ Phi mới gọi như thế. Nhưng Hoàng bà bà lại lấy được một ông chồng vô cùng đẹp trai nho nhã, học rộng hiểu nhiều.

Bởi vậy Trình Vũ Phi thờ dài nói với Hoàng bà bà, "Thật không tài nào hiểu nổi chồng cậu sao lại có thể chịu được cậu cơ chứ!"

Hoàng bà bà chẳng hề bận tâm, nhe răng cười, "Tri nhân tri diện bất tri tâm! Phi Phi, cô không biết đây thôi, tôi là một trái chuối, còn anh ấy lại là quả trứng gà'"

Trình Vũ Phi không hiểu, nhưng với phong cách ngôn ngữ "kinh thiên địa, động quỷ thần" của Bàng Hồng này giờ, cô ngay lập tức có liên tưởng không mấy sạch sẽ đến thứ đây đen tối là một trái chuối với hai quả trứng. Thế nhưng tiếp đó Bàng Hồng lại nói rất trong sáng: "Trái chuối ấy mà, vỏ vàng ruột trắng, tâm hồn tớ vẫn rất trong sáng; còn trứng gà đấy à, ngoài trắng trong vàng, ngoài mặt thì đạo mạo lắm thật ra bên trong đây một bụng cặn bã..."

Trình Vũ Phi thộn mặt ra. Nhưng dù sao đi nữa, tình yêu của hai người họ ai cũng biết, thật khiến người ta ngưỡng mộ. Trình Vũ Phi không đời nào, chỉ thấy mừng cho cô bạn thân.

Còn nam bác sĩ khoa phụ sản thô bỉ như thế nào, Trình Vũ Phi chỉ có thể lấy mấy vị trưởng khoa phụ sản trong bệnh viện mình ra làm ví dụ. Bác sĩ trưởng khoa nghe đâu đã từng có quan hệ tình ái với tất cả các nữ bác sĩ

bất kể tuổi tác của khoa phụ sản. Thỏ chỉ ăn cỏ quanh tổ của mình mà, yêu từng người từng người một, không chút lãng phí thời gian và tài nguyên. Sau đó chàng ta sang bên kia đại dương tìm hư danh, mấy năm sau trở về bệnh viện tiếp tục gặm cỏ quanh tổ, nhanh như điện xẹt chỉ trong vòng một tháng kết hôn với một nữ bác sĩ mới về khoa trẻ trung, xinh đẹp. Thế là cô bồ cuối cùng trước khi xuất ngoại của anh ta bị trúng đòn, lập tức xin nghỉ dài - hạn.

Tiếng tăm của con người này đối với bọn Trình Vũ Phi như sét đánh ngang tai. Năm đó, khi anh ta từ Mỹ trở về, Trình Vũ Phi vẫn đang học cao học,

Bàng Hồng lôi cô đến để tận mắt xem người đàn ông cường tráng này. Hai người giả vờ đọc bảng tuyên truyền sức khỏe dán trên tường ngoài hành lang, thực chất là đang đợi chiêm ngưỡng vị thánh tình yêu cấpcao ấy. Đọc đi đọc lại đến bảy tám lượt chứng u xơ tử cung, kinh nguyệt không đều trên bảng tuyên truyền thì con người đó mới từ phòng bệnh bước ra. Nhưng kết quả làm Trình Vũ Phi vô cùng thất vọng. Một người đàn ông với vẻ ngoài vô cùng bình thường, không có một chút hấp dẫn. Vậy mà nhiều năm nay Trình Vũ Phi cứ lo lắng thay cho anh ta, không biết anh ta xử lý thế nào khi đối diện với một tá những cô bồ trước đây trong khoa của mình.

Một vị trưởng khoa nữa là bạn học tiến sĩ của Mục Thuần. Nghe nói lúc học tiến sĩ, anh ta từng dẫn một cô gái trẻ về ngủ qua đêm, buổi tối tiếng thở gấp gáp, tiếng rên rỉ đầy khoái cảm làm cả dãy nhà tiến sĩ cũng run rẩy theo. Không ai biết đêm đó có bao nhiêu tiến sĩ dứt áo ngồi dậy, bứt rứt không yên, ngẩng đầu nhìn trắng sáng, cúi đầu nhớ cổ hương, chỉ biết sau đêm đó mấy ngày, dãy nhà tiến sĩ dậy lên làn sóng khăn gói về quê thăm người thân.

Còn một vị trưởng khoa nữa... chuyện riêng tư của người ta, thôi không nói nữa. Song Bàng Hồng đã đánh giá ba vị "sừng sỏ" của khoa phụ

sản như thế này: một vị thánh đa tình, một kẻ cuồng si sắc dục, và một tên đồng tính.

* * *

Sáng hôm sau Trình Vũ Phi cùng Điền Thiêm đi làm. Đã bắt đầu vào mùa đông, cơn gió lạnh thổi qua khiến những chiếc lá xanh dài của cây long não rung lên xào xạc. Điền Thiêm kéo kéo chiếc mũ lưỡi trai nghịch ngợm đáng yêu trên đầu, tiếp tục đề tài hôm qua: "Chị Phi Phi, một năm mới lại sắp đến rồi, năm mới không khí mới. Chúng ta nhất định phải tìm cho ra anh xã rùa vàng đây!" Điền Thiêm là em họ của Lương Vệ - bạn học của Trình Vũ Phi - sau khi tốt nghiệp liền đến chốn phồn hoa đô hội này tìm ông anh họ. Lương Vệ tìm giúp cho một việc văn thư ở một công ty tư nhân. Người nhà của cô thì không yên tâm để con gái ở một mình. Thế là Lương Vệ bèn tìm đến người bạn học độc thân hiếm hoi là Trình Vũ Phi, sắp xếp cho em gái ở cùng với cô cho có chị có em. Tiểu cô nương này năm nay mới hai mươi hai, toàn thân toát ra vẻ trẻ trung, gương mặt tròn trĩnh hồng nhuận giống như quả táo đỏ Phú Sĩ tươi ngon.

Trình Vũ Phi buông tiếng thở dài, nói: "Điền Thiêm, chị đã là "gái già" rồi, không thể nào tìm được anh xã rùa vàng nữa. Thí dụ nhé, em Điền Thiêm đây là quả táo Phú Sĩ đỏ tươi còn chị đã là quả táo vàng héo khô rồi, vài năm nữa sẽ thành táo bà bà nhăn nheo. Em nghĩ xem, trong một rừng táo Phú Sĩ đỏ au mọng nước để lẫn trong thứ táo vàng là chị, bán mười đồng một cân, nếu em là đàn ông, em sẽ mua loại táo nào? Bởi thế chị chỉ còn nước đại hạ giá, bán rẻ năm ba đồng... tìm một chàng kém hơn một chút vậy."

Điền Thiêm không phục, "Sao lại thế được? Nếu em làm đàn ông nhất định sẽ chọn chị Phi Phi! Nói chuyện có duyên này, thân thiện dễ gần này, học vị cao, công việc tốt... Những người đàn ông đó sẽ phát hiện chị Phi Phi không phải là một quả táo vàng mà là một quả kiwi, nhiều dinh dưỡng, vị lại ngon..."

Trình Vũ Phi bèn ngậm tằm. Cô là người rất sáng suốt, hiểu rất rõ giá trị của mình. Không hề tỏ vẻ ta đây, cũng không hề tự hạ thấp mình. Tuy cô biết mình đã là gái già, nhưng cũng không đến nỗi bạ đâu lấy đó. Còn với loại đàn ông không biết phân biệt đâu là tảo đâu là kiwi thì cô chỉ còn cách quyết định kính nhi viễn chi.

Nhưng vị tiểu cô nương mới lớn này vẫn tiếp tục ôm giấc mộng đẹp: "... Như chị em thường nói, một chàng đẹp trai, thân thiện dễ gần, lại giàu có thì chính là con rùa biển, rất phong độ... quan trọng nhất là anh ta còn độc thân, chàng trai như vậy thật là hoàn hảo... là con rùa biển vàng.."

Trình Vũ Phi cười thầm, cô cũng từng trải qua tuổi của Điền Thiêm, mơ mộng viễn vông, không thực tế. Mỗi người con gái đều có ước mơ biến thành nàng Lọ Lem. Điền Thiêm mỗi tuần ăn bí ngô một lần, là hy vọng một ngày nào đó sẽ có một cỗ xe bí ngô đến đón cô đi gặp hoàng tử rùa vàng. Còn Trình Vũ Phi mỗi tuần cũng ăn bí ngô một lần, nhưng là vì ăn thực phẩm thô sẽ có lợi cho sức khỏe.

Cứ như thế cho đến khi hai người đón trạm xe buýt. Trạm xe người qua người lại tấp nập, vô cùng náo nhiệt. Điền Thiêm vẫn riu rít với giấc mơ của mình, nhìn những người xung quanh có ý cười nhạt. Trình Vũ Phi có chút ngượng ngùng. Một vật gì đó bay vút qua chiếc lá nhựa ruồi thấp lè tè, Trình Vũ Phi tiện tay tóm lấy nó, đưa cho Điền Thiêm, "Rùa vàng này... tặng em đây..."

Điền Thiêm rốt cuộc cũng tỉnh giấc mơ giữa ban ngày, liếc nhìn vật ở trên tay, kêu rối rít, "Điền lành nhé! Một con bọ... rùa! Nhìn này chị Phi Phi, chị sẽ may mắn gặp được một anh xã rùa vàng đây!" Con bọ rùa xui xẻo bỗng nhiên bị thay đổi môi trường, nó hoảng loạn, thậm chí hận không nên dậy sớm như thế vào một ngày mùa đông, gặp phải hai cô gái si tình. Nó bò quanh lòng bàn tay của Điền Thiêm mấy vòng, cuối cùng dang đôi cánh thô ráp bay đi...

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tình Yêu Của Trình Vũ Phi

Trình Vũ Phi nhanh chân nhảy lên xe buýt, vẫy tay tạm biệt Điền Thiêm. Anh xã rùa vàng... Đúng là ngốc nghếch nhưng cũng không thể trách Điền Thiêm được, con bé không biết vết thương lòng của mình.

Cô còn nhớ mùa xuân năm đó khi cô chia tay với Mạc Thuần, Bàn Hồng vô cùng đau khổ thốt lên: "Ôi trời ơi! Vũ Phi, cô thật ngốc quá đi! Sao lại dễ dàng từ bỏ như thế chứ? Mất một con rùa vàng lãng xẹt như vậy ư?"

Mạc Thuần là anh xã rùa vàng, điểm này Trình Vũ Phi biết rất rõ. Bác sĩ khoa ngoại dù là ở trong hay ngoài bệnh viện đều là anh xã rùa vàng hàng thật một trăm phần trăm. Một là vì mũ nam khoa ngoại đông, hai là vì tiền bác sĩ khoa ngoại dày. Mạc Thuần chính là đại diện xuất sắc nhất trong số các mũ nam khoa ngoại. Nhìn dáng đứng của anh khi mặc blu trắng mới hiểu hết được mức độ tinh túy của thành ngữ ngọc thụ lâm phong [1]. Anh là bác sĩ khoa ngoại lồng ngực, thuộc top những người có thu nhập cao nhất ở khoa ngoại mà thu nhập của bác sĩ khoa ngoại thì thường cao hơn bác sĩ khoa nội đến mấy lần. Thực ra, ai cũng biết Mạc Thuần là một trong bốn đại công tử của bệnh viện. Mỗi bệnh viện đều tự bầu ra tứ đại công tử của mình, cơ bản đều là bác sĩ khoa ngoại. Để được lọt vào tứ đại công tử thì ngoài dung mạo tuyệt vời ra còn phải tài giỏi, có gia thế nữa. Bản thân Mạc Thuần là tiến sĩ, tay nghề phẫu thuật giỏi, lại là con nhà danh giá. Bệnh viện có luật của bệnh viện, xuất thân giàu có chưa chắc đã được mọi người chào đón. Cha mẹ Mạc Thuần đều là giáo sư của các trường đại học danh tiếng, cha anh còn là viện sĩ Viện xây dựng. Chỉ điểm này thôi đã đủ khiến người đời thêm muốn.

[] Miêu tả con người có vẻ đẹp thanh thoát

Nhưng Trình Vũ Phi lại đánh mất một chàng rùa vàng như vậy. Cô buồn bã gạt nước mắt hỏi Bàn Hồng, "Làm sao giữ được bây giờ?"

Bàn Hồng lại tiếp tục nhảy dựng lên, "Ngốc ơi là ngốc! Tìm cách đưa hẳn lên giường chứ còn gì nữa? Phải cho hẳn biết thế nào là sự mê hoặc của phụ nữ, phải làm cho hẳn mê đắm, không lúc nào không nghĩ đến, như vậy thì hẳn mới nhớ đến cậu chứ!"

Trình Vũ Phi càng khóc to hơn. Cô không biết làm thế nào. Trong học tập và công việc cô luôn tỏ ra là người thông minh, lý trí, nhưng trong cuộc sống sao cô lại hồ đồ như thế có lúc còn ngốc nghếch nữa. Cô thích Mục Thuần cơ mà, cô cũng chẳng phải là cô gái hoang tưởng cổ hủ, cô muốn hiến dâng cho Mục Thuần nếu như anh ta chủ động. Nhưng lúc nào Mục Thuần cũng tỏ ra là một quân tử đường hoàng, anh ta không muốn, cho nên Trình Vũ Phi cũng không thể chủ động dâng hiến, rốt cuộc cô vẫn là một cô gái kiêu kỳ. Hơn nữa, cô cảm thấy trước sau gì cô với Mục Thuần cũng kết hôn, chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi, có gì phải gấp gáp chứ?

Nhưng cô không ngờ, tất cả lại thay đổi trong tích tắc. Mọi chuyện cho dù chắc như đinh đóng cột thì một lúc nào đó cũng xảy ra điều ngoài ý muốn, huống hồ tình yêu trong sáng giữa cô và Mục Thuần làm sao có thể bình yên vô sự được?

Mỗi bệnh viện đều có luật về tình yêu, trong đó có một điều là: y tá yêu bác sĩ, đặc biệt là bác sĩ khoa ngoại. Nhiều y tá mới mười bảy, mười tám tuổi đã bắt đầu đi làm, bước chân vào giảng hồ, mỗi người đều có dung mạo trẻ đẹp nhưng tâm lý già dặn. Đó là điều mà những nữ bác sĩ một sách có học hết cử nhân rồi lại học lên thạc sĩ cũng chẳng thể lĩnh hội được.

Trong đó y tá phòng phẫu thuật không biết có phải là muốn để các bác sĩ khoa ngoại mát mắt hả dạ hay không mà ai cũng thuộc hàng quốc sắc

thiên hương, đặc biệt là đôi mắt lúng liếng, mà chắc chắn là đã qua dao kéo. Ôi, làn thu thủy nét xuân sơn lộ ra ngoài chiếc khẩu trang trắng lúc nào cũng liếc mắt đưa tình. Lại còn lau mồ hôi cho các bác sĩ đang phẫu thuật một cách vô cùng dịu dàng tình tứ, da thịt đung chạm, cái cảm giác kích thích ấy chắc chắn là rạo rức hơn nhiều cái gọi là hồng nhan tri kỷ. Những bác sĩ ngoại khoa khô ngô tuần tú ngày ngày đối diện với những đôi mắt tựa mặt hồ thu long lanh, ngày ngày hưởng thụ sự dịu dàng của các người đẹp, không động lòng mới là lạ.

Trình Vũ Phi còn nhớ mùa xuân năm đó Mục Thuần cúi đầu nói với cô, "Anh xin lỗi, Phi Phi. Anh đã phạm sai anh phải có trách nhiệm với cô ta.. "

Câu này báo cho Trình Vũ Phi hai tin: Một là anh ta chắc chắn đã ngủ với cô gái đó, hai là anh ta rõ ràng là muốn chia tay. Điều này làm Trình Vũ Phi vừa kiêu ngạo vừa thê thảm. Kiêu ngạo là vì cô có con mắt nhìn người, chọn được một người đàn ông vô cùng có trách nhiệm. Chẳng giống như anh cả Thành Long, nói là mình bị trúng kế hồ ly tinh, phạm phải sai làm mà bất kỳ người đàn ông nào cũng phạm phải. Thê thảm là vì người đàn ông của cô hóa ra lại tầm thường đến vậy. Thì ra trong lòng anh ta, tình yêu ba năm không bằng cuộc tình một đêm, tình yêu ba năm có thể không chịu trách nhiệm mà một đêm cuồng nhiệt lại cần anh ta chịu trách nhiệm.

Thế là Trình Vũ Phi rất độ lượng ồ lên một tiếng, quay người đi thẳng, để người đàn ông thấy sự dứt khoát từ đằng sau mình. Cô chạy một mạch đến nhà Bàn Hồng khóc đến ngất đi. Mùa xuân năm đó, trong tiếng tru tréo chửi rủa của Bàn Hồng, thế giới hạnh phúc của Trình Vũ Phi tan theo mây khói, tình yêu hoàn hảo của cô cũng tan biến như bong bóng xà phòng.

Mục Thuần cũng giống như tất cả đàn ông trên đời không quên được tình cũ, hết lần này đến lần khác tìm cách lượn lờ trước mặt Trình Vũ Phi. Nhân dịp hội chẩn anh ta đến khoa cô khoe mẽ. Mặc dù với thâm niên của anh ta thì không cần phải đích thân đến như vậy. Có lúc anh ta nhẹ nhàng

hỏi cô có khó khăn gì không, có cần giúp đỡ không, rồi lại giải thích về nỗi khổ tâm hồi đó của mình.

"Phi Phi... Em biết là anh không được lựa chọn mà... em rất mạnh mẽ, không yếu đuối như cô ta... em có học thức, có năng lực, nhưng cô ta thì ngoài anh ra chẳng có gì hết... cho nên anh..."

Trình Vũ Phi lập tức tỏ thái độ xem thường quay người bỏ đi, là người lớn cả phải biết chịu trách nhiệm cho hành của mình chứ. Nói cắt đứt là cắt đứt, sao lại còn kể lể dài dòng như đàn bà thế chứ?

Thế là Trình Vũ Phi chọn được thời điểm thích hợp bình phẩm về một người đàn ông ngay trước mặt Mục Thuần "Tôi ghét nhất cái bọn đàn ông mồm miệng xoén xoét, kể lể dài dòng! Việc đã làm, bát nước đã hắt đi! Trên đời này làm gì có việc gì lưỡng toàn kỳ mỹ chứ!"

Từ đó trở đi Mục Thuần hoàn toàn biến mất, không còn xuất hiện trước mặt Trình Vũ Phi thêm lần nào nữa. Dù sao anh ta cũng là người đàn ông thông minh.

Việc Trình Vũ Phi chia tay Mục Thuần trở thành đề tài đàm tiếu, là tin sốt dẻo trong bệnh viện nhưng cũng nhanh chóng lắng xuống. Bởi vì đã có một tin khác hay hơn gâu ra sóng gió làm chấn động cả bệnh viện. Một bác sĩ khoa nội thật thà như đếm lại ngoại tình với một đồng nghiệp, vợ ông tự tử bất thành, được chở vào bệnh viện cấp cứu. Khoan hãy nói chuyện ngoại tình của vị bác sĩ xui xẻo bị bại lộ, em vợ anh ta chạy đến bệnh viện đổ thêm dầu vào lửa, trước mặt bao nhiêu bác sĩ và bệnh nhân, tặng cho người thứ ba một cái tát như trời giáng. Nhưng dừng cảm nhất trong câu chuyện này chính là bác sĩ "bồ nhí" kia, sau khi bị cái bạt tai nổ đom đóm mắt đó vẫn tiếp tục công việc của mình như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Tin tốt chưa ra khỏi nhà, tin xấu đã bị đồn ngàn dặm, câu chuyện này lan truyền khắp các ngõ ngách trong bệnh viện với tốc độ chóng mặt. Hai

người đó bỗng trở thành người nổi tiếng khắp bệnh viện, các bác sĩ y tá cứ rành là xếp thành hàng dài, từng tốp từng tốp một kiểm cố đến khoa của hai bác sĩ nọ để được nhìn tận mắt người thật việc thật. Rất nhiều người: dân thường có, người nổi tiếng có, đưa ra những đánh giá về chuyện này.

Một người may mắn đã ghi lại được vài câu dừng cảm như sau:

Một thường dân đang nằm viện nói: "Tốt! Tiểu tử này có tiềm năng! Sau này có thể làm trưởng khoa! Bây giờ phải cố gắng, để tránh sau này có cố cũng không được!" (Ở bệnh viện rất nhiều trưởng khoa ít nhiều đều từng bị tai tiếng).

Một trưởng khoa khoa ngoại tim mạch nói: "Các cô cậu dẫn tôi đến gặp bác sĩ "người thứ ba" đó đi! Tôi muốn lôi cô ta đến khoa tim mạch, bệnh tình của các bệnh nhân ở khoa tôi ngày càng xấu đi nhanh chóng, cần có một bác sĩ có tố chất tâm lý vững vàng, dừng cảm như thế đến chữa trị..."

Trong bệnh viện hàng năm đều có bầu chọn nhân vật đứng đầu bảng tin tức giật gân do nhóm người nhiều chuyện bầu ra, không năm nào là không có, mà càng ngày càng đặc sắc. Đúng thật là nước sông Trường Giang sóng sau xô sóng trước, càng về sau càng dữ dội. Vị bác sĩ khoa nội hiền như cục đất ấy tất nhiên được bầu chọn là nhân vật nổi trội năm đó.

Đó chính là chốn giang hồ nơi bệnh viện của Trình Vũ Phi, ba bốn ngàn nhân viên, mỗi ngày không ít thì nhiều đều có kịch để xem. Đời người như một vở kịch, cô là người diễn, cũng là người xem.

Trình Vũ Phi rất đúng giờ đẩy cửa khoa cấp cứu, bước vào chốn giang hồ của cô. Hôm nay là ngày cô trực, hy vọng bệnh nhân không quá đông, nhưng thời tiết quá lạnh. Thời tiết lạnh như vậy, những bệnh nhân được đưa đến đây đều rất nặng. Thật ra cô không bao giờ ngờ được có ngày mình lại trở thành gái già. Cô không giống với những gái già vì quá cao ngạo nên ế.

Cô không hề kén chọn đàn ông, cô nguyện cùng một người đàn ông tay trắng vươn lên, đồng cam cộng khổ. Nguyên nhân là tại Mạc Thuần, bởi vì anh ta quá ưu tú, không chỉ làm lỡ quá nhiều thời gian của cô mà còn ngăn cản bước tiến của những người đàn ông mon men muốn tiếp cận cô. Sau khi chia tay Mạc Thuần, Trình Vũ Phi một thời gian dài thu mình vào vỏ ốc đến khi tỉnh ra, định thần lại thì đã thành gái già từ lúc nào. Công việc của ngày hôm nay quả nhiên rất bận rộn, hầu như không một phút nào được ngơi tay. Đến hơn mười một giờ tối, có một bệnh nhân đau ngực được đưa đến, vừa đo diện tâm đồ cô đã chẩn đoán được ngay là nhồi máu cơ tim cấp tính. Thời tiết này rất dễ xảy ra sự cố tắc động mạch ngoài ý muốn, bệnh nhân có tên Vương Bảo Quốc này có chút đặc biệt, anh ta được một bảo vệ trực đêm nào đó đưa đến.

Phải lập tức tiến hành phẫu thuật, mà người thân của Vương Bảo Quốc đều ở thành phố B. Không có người thân thật không tiện chút nào. Nhưng rồi bệnh nhân đưa cho cô một số điện thoại, nói là của một người bạn. Y tá gọi theo số điện thoại này, bảo người bạn đó đến bệnh viện.

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Chiến Trường Của Tô Nhất Minh

Tô Nhất Minh bước xuống xe cảm thấy mình thật lạng lẽ, nhớ lại lúc đi mua xe ngay từ phút đầu tiên anh đã chọn chiếc Volkswagen Phaeton này, anh thấy chất lượng và tính năng của Phaeton là tốt nhất, nhưng không bắt mắt bằng Mercedes Benz, BMW hoặc Porsche, nhìn bề ngoài chẳng khác gì chiếc Passat. Mercedes hay BMW dịch sang tiếng Trung đều là những cái tên nghe thật kêu và có ý nghĩa cát tường, cho nên người Trung Quốc luôn ưu tiên chọn hai loại xe này.

Anh thì chê hai cái thương hiệu này dễ gây sự chú ý. Có quá nhiều người biết đến tiếng tăm của nó. Các phương tiện truyền thông khắp nơi ngày nào cũng đưa tin các vụ án cướp xe Mercedes, BMW, chính vì thế anh lập tức từ bỏ ý định tậu cho mình xế hộp của hai thương hiệu này.

Tô Nhất Minh không biết mình có phải là đại gia hay không, nhưng anh cho rằng người lắm tiền ở Trung Quốc nên lạng lẽ một chút thì hơn. Tâm lý ganh tức với người giàu có rất nặng nề, mỗi năm đều có đại gia nằm trong top những người giàu nhất hoặc ở xung quanh Tô Nhất Minh bị giết chết. Tô Nhất Minh cho là vì bọn họ quá huênh hoang. Rất nhiều người giàu có tội, đó là sự thật mà ai cũng biết, có lẽ có người sẽ ngụy biện rằng nó có liên quan đến thể chế của Trung Quốc. Nhưng anh cứ giấu sự giàu có của anh đi một chút đừng nhảy vào bộ máy chính quyền, đừng nhảy ra trước mặt công chúng thì không được sao? Tô Nhất Minh thấy trên mạng có một người giải thích thế nào gọi là "vô đối", chính là nói, "Anh tuyệt quá rồi, sớm muộn gì cũng sẽ bị người ta bức tử!"

Tô Nhất Minh không hy vọng bị người khác bức hại cho nên anh làm người vô cùng lạng lẽ. Tô Nhất Minh rất ít khi mua những đồ xa xỉ đắt tiền

dễ gây sự chú ý, nhưng anh cũng có giới của mình mà trong giới ấy bạn không thể quá tồi tàn, bạn phải cho những người trong giới ấy biết bạn có vốn liếng để gia nhập cuộc chơi, bọn họ mới công nhận bạn, mới làm ăn với bạn. Để vẹn cả đôi đường, anh đã nghĩ nát cả óc. Nát óc suy nghĩ những phụ kiện đàn ông có thể đeo ví dụ anh mua đồng hồ hiệu Blancpain. Blancpain là hiệu đồng hồ danh tiếng, nhưng lại không nổi tiếng bằng Patek Philippe hay Vacheron Constantin. Chỉ một từ, lạng lẽ!

Đương nhiên, thật ra còn một nguyên nhân khiến anh mua chiếc đồng hồ này. Anh có một chiến hữu đang làm việc ở Tập đoàn đồng hồ Swatch, đã vậy còn nhảy được lên trụ sở chính ở Thụy Sĩ. Tô Nhất Minh đi công tác Thụy Sĩ tiện đường ghé thăm chiến hữu, cơ ngơi không tồi chút nào. Thế là tự dưng nảy ra ý định mua một chiếc đồng hồ. Muốn ủng hộ kinh tế châu Âu, chi viện cho Thụy Sĩ hoặc giả chí ít cũng là ủng hộ người anh em đang làm ở tập đoàn Swatch này.

Thật ra trong lòng anh biết rất rõ kinh tế châu Âu không cần anh ủng hộ, tập đoàn Swatch cũng chẳng cần anh phải cống hiến. Sau đó anh cùng với Lục Dã Bình vừa nhâm nhi vừa phân tích nội tâm mình, "Thật ra muốn nói với cậu bạn đó là đừng nghĩ chỉ mình cậu ta làm nên sự nghiệp vẻ vang châu Âu, anh em ở Tổ quốc cũng sống có sắc có vị lắm đấy... Trung Quốc của chúng ta chẳng kém cạnh bất cứ nước nào..."

Lục Dã Bình chẳng thềm rào trước đón sau, "Mẹ kiếp! Đừng có lấy lòng yêu nước ra mà lấp liếm! Chẳng qua là thấy người ta tài giỏi muốn ăn thua đũa với người ta thôi. Suy nghĩ của cậu ấy à, tớ đây đi guốc trong bụng. Thật ra cậu muốn nói với anh ấy rằng, tớ ở tập đoàn đồng hồ Swatch liệu có mua nổi một chiếc Blancpain không? Tớ mua nổi đấy! Nói gì thì tớ cũng tài giỏi hơn cậu!"

Thế là Tô Nhất Minh chẳng còn lời nào để nói, âm ỨC nốc một ngụm rượu. Lục Dã Bình, cái tay bạn già này nói thật chẳng nể nang gì, vậy mà

mình lại thích tự đưa đầu cho hấn chửi, trong lòng ấm ức nhưng lại có chút thích. Suy cho cùng, ông bạn già này nói trúng phóc.

Gã đàn ông có thân phận như Tô Nhất Minh, muốn nghe lời nói thật chẳng dễ dàng chút nào. Trong giới làm ăn, tất cả đều là lang sói, ngoài mặt thì tâng bốc nhau nhưng trong lòng lại tính toán với nhau. Anh muốn chân thành, sự chân thành tuyệt đối. Tô Nhất Minh đối đãi chân thành với bạn bè có tiếng trong giới. Ngay cả cấp dưới của anh cũng tỏ thái độ vô cùng kính trọng và thần tượng anh, khiến anh chẳng còn được nghe những lời nói thật lòng.

Một luồng gió lạnh buốt da thốc tới, anh dựng cổ áo lên, thít chặt áo khoác. Mùa đông đã đến rồi không khí ban đêm dường như có vô số những hạt băng li ti, chỉ cần hít thở là chúng đâm vào mũi khiến anh cảm thấy đau rát.

Anh vội bước nhanh vào khoa cấp cứu, đi chưa được vài bước đã giật nảy mình. Bệnh nhân đông vô kể, bệnh nhân nằm la liệt cả ở dưới sàn nhà trên những chiếc cang màu đen khắp phòng, trông không khác gì một trại tị nạn. Anh thỉnh thoảng vẫn đến bệnh viện lớn gần nhà để kiểm tra sức khỏe định kỳ, nhưng đều tìm bác sĩ quen, chẳng giống như những người bình thường khác phải chịu đau đớn vì bệnh tật. Bệnh viện J cũng là một bệnh viện cao cấp có tiếng, chẳng thể ngờ điều kiện ở bệnh viện lại kém đến vậy. Nhưng vẫn còn tốt chán, bệnh nhân tuy đông nhưng giờ này đều đã ngủ hết, hành lang yên ắng, thỉnh thoảng mới nghe thấy một vài tiếng rên đau. Anh cứ thế đi một mạch đến phòng cấp cứu khoa nội.

Bên trong bác sĩ mặc áo blu trắng không ít, cũng có vài người mặc thường phục, không biết là bệnh nhân hay là người thân, đang nói chuyện với bác sĩ.

"Tôi là bạn của Vương Bảo Quốc. Tôi vừa nhận được điện thoại của bệnh viện đây nói là anh ấy bị nhồi máu cơ tim...". Tô Nhất Minh không

biết nên gặp ai, tiến đến một nhóm bác sĩ lịch sự tự giới thiệu mình. Các bác sĩ đều dừng tay quay sang nhìn, mấy bác sĩ nữ còn liếc nhìn anh mấy cái nữa. Tô Nhất Minh lấy làm đặc ý, anh biết mình khá điển trai, lại từng du học ở nước ngoài, từng làm việc ở các công ty xuyên quốc gia, thêm vào đó cái gan làm giàu tích lũy được sau bao năm lăn lộn trên thương trường, có khiếm tốn thế nào chẳng nữa vẫn rất nổi bật trong đám đông.

Một bác sĩ nữ trẻ măng lên tiếng, "Người nhà bệnh nhân phòng số 6 đến rồi! Anh đi theo tôi..."

Tô Nhất Minh cảm thấy cô gái trẻ này có gì đó mờ ám mập mạp môi định nói gì nhưng lại thôi. Quả nhiên cô gái đó chu môi, lạnh lùng dẫn anh vào phòng cấp cứu.

Ông bạn chí cốt Lục Dĩ Bình thường nhận xét anh: trọng sắc khinh bạn. Vừa bước vào phòng cấp cứu Tô Nhất Minh nhìn thấy không phải là ông bạn Vương Bảo Quốc mà lại là nữ bác sĩ có dáng người dong dỏng cao, mặt mũi thanh tú. Cô ta còn rất trẻ, khó đoán tuổi, nhưng Tô Nhất Minh rất cuộc vẫn là người đàn ông giàu kinh nghiệm, dựa vào trực giác có thể đoán cô ta sắp ba mươi rồi. Bởi vì mặt cô ta tuy vẫn còn ngây thơ nhưng lại không có cái vẻ bất cần đời của những cô bé trẻ người non dạ. Tô Nhất Minh biết con gái gần ba mươi đều có một vẻ xinh tươi khác lạ, như cô gái này đây.

Nữ bác sĩ trẻ con lúc này kính cẩn gọi, "Bác sĩ Trình, người nhà bệnh nhân giường số 6 đến rồi ạ!"

Trình Vũ Phi quay đầu lại nhìn Tô Nhất Minh từ trên xuống dưới, nhanh chóng tóm tắt bệnh trạng của Vương Bảo Quốc cho anh nghe: "Một mạch máu ở tim bị tắc, giống như phía trước đang có chiến tranh mà đường vận chuyển lương thực lại bị tắc nghẽn, lương thực không tới kịp, quân của một tuyến sẽ đói chết. Cần phải làm phẫu thuật khai thông nó trở lại, chúng tôi cần có người ký tên để hoàn tất thủ tục."

"Giám đốc Vương... chị nhà có biết không?" Tô Nhất Minh quay đầu sang hỏi Vương Bảo Quốc. Đây là việc rất cấp bách. Vương Bảo Quốc lại là khách hàng lớn nhất của mình. Anh đã mất không biết bao nhiêu công sức mới tạo được quan hệ làm ăn với anh ta, còn phải nhờ cậy Vu Tuy Văn, người bạn nối khố của anh bây giờ đang làm cán bộ cấp trung ở một công ty lớn làm cầu nối.

Thương trường như chiến trường, sai một li đi một dặm. Lần này Tô Nhất Minh nhất định phải làm giám đốc Vương hài lòng, mới có thể bảo đảm những nước cờ mà anh đã đi không vô ích, nhưng cũng không thể gánh trách nhiệm quá lớn này. Phải chắc chắn ngộ nhờ lão Vương có chuyện gì người nhà của anh ta không thể đổ hết lên đầu mình.

Trình Vũ Phi thay bệnh nhân trả lời: "Bệnh nhân sẽ tự ký tên, anh chủ yếu là làm thủ tục. Chúng tôi đã gọi điện cho người nhà bệnh nhân rồi, anh mau đi nộp tiền làm thủ tục đi, bệnh này không thể đợi được đâu."

Thế là Tô Nhất Minh thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đi nộp tiền. Tất cả xong xuôi anh mới cảm ơn vị bác sĩ Trình tư duy rõ ràng lời nói xúc tích dễ hiểu đó, rồi còn giả vờ ngạc nhiên hỏi: "Sao lại nhồi máu cơ tim cơ chứ? Phải chú ý những gì để đề phòng bệnh ạ?"

Trình Vũ Phi nhìn anh ta một cái: "Bởi vì háo sắc, tim của bạn anh bị theo một miếng thịt đấy." Trình Vũ Phi không phải là đồ ngốc, nửa đêm canh ba quần áo xốc xếch được bảo vệ vũ trường đưa đến, sao lại bị nhồi máu chứ? Không phải đã rõ như ban ngày rồi sao? Hơn nữa, đây không phải trường hợp đầu tiên cô gặp.

Tô Nhất Minh đằng hắng một tiếng, cảm thấy cô bác sĩ này nói chuyện thật thú vị, không nén được liếc nhìn cô mấy lượt. Thật ra lý do Vương Bảo Quốc phát bệnh anh biết rất rõ. Hôm qua vì để lấy lòng ông ta, anh đã dẫn ông ta đến một hộp đêm vô cùng nổi tiếng, vung ra vài vạn thuê người phục vụ, còn phục vụ thế nào thì anh không quan tâm. Sau đó Tô

Nhất Minh tự lái xe về nhà. Năm chưa kịp ấm chăn thì điện thoại báo tin dữ của bệnh viện lôi anh đến đây.

Trong phòng cấp cứu, đợi sắp xếp đầu vào đó xong, Tô Nhất Minh không nhịn được châm một điếu thuốc hút. Thật ra anh chẳng phải nghiện thuốc, chỉ là đã quá nửa đêm mà lịch làm việc ban ngày của anh dày đặc, anh thật sự mệt mỏi vô cùng, muốn hút một điếu cho tỉnh táo. Cô bác sĩ trẻ dẫn anh vào lúc này nện gót thành thịch xông đến, "Này! Trong bệnh viện không được hút thuốc! Anh có đầu óc không vậy?"

Tô Nhất Minh vội vàng dập thuốc, anh tin chắc thái độ bông đùa khi này của anh đã làm cô gái này tức giận. Lúc đang làm thủ tục anh có hỏi cô ta một vài điều, thái độ của cô ta vô cùng hung dữ. Thật ra Tô Nhất Minh đã định gọi thêm người đến giúp nhưng vì muốn lão Vương thấy mình là một người nghĩa khí, anh mới đơn thương độc mã chạy đến, quáng quàng lo thủ tục. Bây giờ anh hơi hối hận, cái bệnh viện này giống như mê cung, chạy mấy vòng bờ cả hơi tai cũng chẳng tìm thấy chỗ làm thủ tục. Anh bỗng nhớ đến câu nói "vọng sơn chạy chết ngựa" [1], bây giờ thì nên đổi thành "vọng bệnh viện chạy chết cái thằng tôi" mới đúng.

[1] Ý nói việc nhìn thì dễ lúc làm mới thấy khó

Thế là Tô Nhất Minh có chút ấm ức, gượng gạo quay về đứng cạnh Vương Bảo Quốc, đúng lúc bắt gặp ánh mắt bác sĩ Trình đang nhìn mình, chẳng dặng dờng khéo léo phàn nàn, "Bác sĩ thực tập ở đây hung dữ quá."

Trình Vũ Phi nhìn thẳng anh nói: "Tiểu Hà không phải là bác sĩ thực tập."

"Ồ? Cô ta trông... còn nhỏ tuổi, còn ngây thơ." Ý Tô Nhất Minh thật ra là muốn nói cô gái đó chẳng có đầu óc chút nào.

Trình Vũ Phi cụp mắt nói: "Học nhiều. Trường học cũng giống như tủ lạnh, có tác dụng giữ tươi." Nói câu này cô bỗng nghĩ đến bản thân mình,

chẳng phải mình không còn ngây thơ sao? chẳng phải vì học quá nhiều nên mới đánh mất nhiều thứ đó sao? Lúc còn đi học, Mục Thuần có đề cập đến chuyện nhưng cô muốn đợi đến khi tốt nghiệp. Tốt nghiệp xong thì lại muốn có thời gian để quen dần với công việc trong khoa...Kết quả là, quen việc rồi thì cũng mất luôn người đàn ông của mình.

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Tình Yêu Của Tô Nhất Minh

Tô Nhất Minh lại cảm thấy lời nói của bác sĩ Trình thốt ra làm kinh động lòng người. Chợt nhớ đến Lục Dĩ Bình, anh bỗng ngộ ra một điều. Lần trước Vu Tuy Văn từ thành phố B đến, Tô Nhất Minh dẫn anh đến tìm Lục Dĩ Bình để lai rai, lúc về Vu Tuy Văn nói: "Lão Lục chẳng thay đổi chút nào". Tô Nhất Minh cũng thấy như vậy, ông bạn già vẫn y như thời đại học, mở miệng là nói lời khó nghe, ai cũng dám mắng nhưng nghĩ kỹ thì thấy rất có lý, rất sâu sắc. Tô Nhất Minh trước nay vẫn không hiểu tại sao, bây giờ vừa nghe những lời bác sĩ Trình nói bỗng nhiên hiểu ra, lão Lục đúng là từ trước đến nay đều ở trong trường học, học thạc sĩ rồi đến tiến sĩ, sau đó ở lại trường. Chẳng lẽ đây là nguyên nhân khiến anh ta không hề thay đổi suốt mười mấy năm trời? Hóa ra anh ta suốt ngày ướp mình trong tủ lạnh.

Lần đó còn một việc khiến Tô Nhất Minh rầu rĩ. Hôm đó Tô Nhất Minh hỏi Vu Tuy Văn: "Vậy cậu thấy tởm thế nào? Có thay đổi gì không? Có phải đã có biểu hiện của tuổi già rồi không?" Thật ra trong lòng anh muôn biết mình có già đi hay không. Anh luôn chú ý tập luyện để duy trì thân thể khỏe mạnh, cùng rất chú ý chăm sóc bản thân, có thời gian rảnh rỗi là cùng với chị em đi spa thư giãn. Vu Tuy Văn im lặng không đáp, mãi tới khi đến khách sạn, mới nhẹ nhàng nói: "Cậu ấy à, thay đổi lớn nhất là chẳng còn tình người nữa rồi..." Lần đó Vu Tuy Văn đã vào khách sạn rất lâu rồi mà Tô Nhất Minh vẫn chưa rời khỏi, thật quá bất ngờ! Nghe như sét đánh giữa trời quang.

Không có tình người... Chẳng trách mình lúc nào cũng thấy có chỗ nào đó không ổn, đúng là sống thiếu chút hơi ấm của tình người. Cả ngày thác loạn trong cái thế giới đó, lâu dần nhiễm phải rất nhiều thói xấu giả tạo.

Bản thân lại chưa có gia đình, tuy bên cạnh không lúc nào thiếu bóng hồng nhưng xét cho cùng anh chẳng đối với ai sâu đậm thành tâm giống như một người vợ cả. Vì thế Tô Nhất Minh một lần nữa thương cảm cho mình không có vợ.

Thật ra Tô Nhất Minh biết yêu lần đầu tiên khi còn ở kí túc xá. Học kỳ hai năm thứ nhất, khi các cậu bạn vẫn chỉ biết đánh bài bày trò với nhau thì anh đã biết để ý đến hoa khôi của khoa, cô ấy học trên anh một khóa, lại còn có bạn trai. Lần đó với sự bông bột và bị kích động, anh đã liều lĩnh ngỏ lời với cô hoa khôi đó, kết quả là lúc người đẹp vẫn chưa nói câu nào thì anh đã bị người yêu của cô ta dằn cho một trận nhừ tử.

Lần đó khi Tô Nhất Minh mặt mày thâm tím về đến kí túc xá, Lục Dã Bình đang nằm ở giường trên suy luận về triết học. Cậu ta như người khổng lồ kẻ cả nhìn xuống Tô Nhất Minh, kêu lên một tiếng thất thanh rồi từ trên giường nhảy xuống, nhanh chóng biến thành một người lùn thấp hơn Tô Nhất Minh một cái đầu. Chú lùn Lục nói lớn: "Trời ơi! Ai dám đánh lão tứ của chúng ta ra nông nổi này? Tưởng anh em ta sẽ để yên chắc?". Cái giọng oang oang của cậu ta vừa dứt năm anh em trong phòng nhất loạt xông ra cửa, đến ngay cả học trò ngoan của thầy cô, tí mĩ như phụ nữ Vu Tuy Văn cũng có mặt. Năm người hùng hùng hổ hổ chạy khắp giảng đường, lục soát từng lớp từng lớp một, cuối cùng cũng tìm ra cái tên lưu manh đang lợi dụng chỗ không người ve vãn hoa khôi của khoa. Năm chàng không nói lời nào, xông vào đánh đấm túi bụi tên tiểu tử đáng ghét đó.

Mấy năm sau, Tô Nhất Minh xem phim của Châu Tinh Trì, xem đến đoạn họ Châu nói phủ đầu người khác: "Một mình thách đấu có nghĩa là một mình mà thách đấu với năm người chúng tao, còn đánh hội đồng là năm người chúng tao đánh một mình mày." Anh chợt nhớ đến cảnh tượng lúc đó, nở nụ cười đắc ý. Thật ra, kết quả ấu đả tập thể lần đó vô cùng thảm hại. Bảo vệ trường đương nhiên không để yên rồi, nhanh chóng kéo đến hiện trường, lôi năm người anh em nhốt ở phòng bảo vệ. Mãi đến khi chủ

nhiệm khoa đến bảo lãnh, họ mới được tha. Trải nghiệm này khiến cho cuộc sống nhàm chán, ảm đạm của bọn họ có màu sắc rực rỡ hơn.

Cái tay Lục Dĩ Bình tính khí ngạo mạn, đã đắc tội với không ít thầy cô, lần này chẳng ngạc nhiên chút nào khi nhận được tờ cảnh cáo từ hội đồng trường. Tờ cảnh cáo đó đi theo Lục Dĩ Bình suốt cho đến khi Tô Nhất Minh chạy vạy khắp nơi, bỏ rất nhiều công sức rút tờ giấy đó từ trong tập hồ sơ của Lục Dĩ Bình ra khi cậu ta vừa thi đậu tiến sĩ, và đốt luôn lúc đó.

Song bất ngờ là ở chỗ, sau lần làm anh hùng đó, hoa khôi của khoa lại kết Tô Nhất Minh, cùng anh trải qua cuộc sống sinh viên vừa cô đơn vừa nhiều sắc màu. Cuối cùng, vào năm thứ tư đại học, khi Tô Nhất Minh gặp khó khăn khi tìm việc làm, hoa khôi đã rời bỏ anh, ngã vào vòng tay một người làm tiền nhiều của. Mối tình đầu của Tô Nhất Minh kết thúc như thế đấy.

Anh không phải là không hận cái cô hoa khôi đó, nhưng may mà Tô Nhất Minh là người biết nhìn về phía trước, hơn nữa cũng nhờ chuyện đó mà trưởng thành hơn. Người đàn ông đó tuy hình thức không bắt mắt nhưng có tiền, có nhà có một công việc mọi người đều ao ước.

Con người phải đi lên, nước lại chảy xuống, Tô Nhất Minh nghĩ mình dựa vào cái gì mà không cho hoa khôi xinh đẹp rời theo đuổi cuộc sống tốt đẹp hơn? Dù trong những ngày bất đắc chí, Tô Nhất Minh cũng tin rằng tiền đồ của mình sẽ tươi sáng, tiềm lực mạnh hơn nhiều cái gã ấy.

Thế nhưng, suy cho cùng phụ nữ không giống đàn ông, không có tầm nhìn xa trông rộng, bởi thế Tô Nhất Minh tha thứ cho cô hoa khôi đó, tiện thể cũng giải thoát cho bản thân. Song mối tình đó cũng dạy Tô Nhất Minh nhiều điều.

Vào năm thứ tư đại học anh hiểu ra rằng: chỉ có một nhóm anh em biết đánh nhau là chưa đủ, có lòng chân thành và dặt mọng lừa dối với phụ nữ

cũng không đủ. Không có gì nổi trội thì ngay cả người phụ nữ của mình cũng sẽ giữ không nổi.

Năm đó Tô Nhất Minh hạ quyết tâm sẽ làm nên nghiệp lớn, từ bỏ ý định tìm việc làm, nghiền răng dùng tài sản tích lũy mấy chục năm của cha mẹ đi du học. Những sự việc cứ theo đó mà phát triển: vùi đầu học tập, trở về nước, làm nhân sự cấp cao, mở công ty riêng, trở thành đại gia.

Thật ra thất tình đối với đàn ông hay phụ nữ đều là một trải nghiệm hết sức đau khổ. Tô Nhất Minh nhớ đến lời bài hát của Vương Kiệt: "Kể từ bây giờ sự dịu dàng đang đối mặt với nguy cơ tuyệt chủng, và cuộc đời lại thêm một sát thủ của tình yêu."

Nhưng anh không cho là thế, anh cảm thấy như vậy là người đàn ông nhu nhược, vô tích sự, kiếm cố biện hộ cho thứ mình không giữ được. Anh cảm thấy mình chẳng vì lần thất tình đó mà trở nên thê thảm, chẳng vì một lần ăn phải trái táo chua mà cho rằng tất cả táo trên đời này đều chua.

Anh vẫn cứ là anh, tích cực nghiêm túc đi tìm một nửa còn lại của mình. Nhưng mãi vẫn chưa tìm thấy, đường tình thật quá trắc trở. Mới đầu Tô Nhất Minh còn bị bồ đá mấy lần, sau này tình yêu của anh mới đi vào quỹ đạo của nó. Cái gọi là quỹ đạo chính là: hòa hợp tình dục - nhạt như nước ốc - không để lại hậu quả.

Sau này Tô Nhất Minh nhà cao cửa rộng, nhìn lại quá khứ, tổng kết đường tình của mình, anh thấy vẫn chưa định được tiêu chuẩn. Lúc đầu anh đặt ra tiêu chuẩn quá cao, chỉ thích những cô gái xinh đẹp vào loại bậc nhất, nhưng những cô gái này lại thích những món đồ mà lúc đó Tô Nhất Minh không có khả năng đáp ứng, nên họ xem thường anh. Sau đó, đến khi anh thành người lắm tiền nhiều của, tiêu chuẩn lại càng cao, anh muốn tìm một cô gái tốt, chí ít là không chỉ chăm chăm nhìn vào ví tiền của anh.

Đúng là anh cũng tìm được một vài cô gái tốt, không thích ví tiền của anh, nhưng những cô gái đó khao khát sự hòa hợp về tâm hồn, muốn có một tình yêu lãng mạn. Đáng tiếc là lúc đó, khi đã trở thành người có tiền, Tô Nhất Minh bận rộn liên miên, lại không đáp ứng được điều các cô gái mong muốn, vậy là họ vẫn cứ xem thường anh.

Tình yêu của Tô Nhất Minh cứ thế chạy tới chạy lui giữa vạch xuất phát và đích đến trong cái vòng tròn gồ ghề ấy. Lúc này anh vừa cắt đứt với cuộc tình đã đến giai đoạn nhạt đến mức không thể nhạt hơn. Tuy Tô Nhất Minh cũng buồn trước cảnh phòng không gối chiếu của mình, nhưng là một thanh niên thành công trong sự nghiệp, tiêu chuẩn của anh vẫn vô cùng cao. Anh muốn thưởng thức dần dần cảnh sắc của thế gian, nên không hề gấp gáp trong việc tìm vợ, chậm mà chắc vẫn hơn.

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Mỗi Câu Chuyện Cổ Tích Đều Khởi Đầu Nhặt Nhèo (1)

Tô Nhất Minh chờ đến khi giám đốc Vương được phẫu thuật xong, đưa vào phòng hồi sức theo dõi mới rời khỏi bệnh viện. Lúc này trời đã sáng, do bản năng trọng sắc khinh bạc, trước khi ra về anh lại lần nữa chạy đến phòng cấp cứu, muốn tìm cơ hội đối đáp vài câu với cô bác sĩ Trình có nhiều điểm thú vị kia.

Bệnh nhân đến khám rõ ràng nhiều hơn cả ban đêm, đứng thành vòng tròn vây quanh bác sĩ, bác sĩ Trình như bị chôn vùi trong đám người lỗ nhỏ ấy. Tô Nhất Minh khó khăn lắm mới len được vào trong. Vừa lúc được chứng kiến một bệnh nhân đang tìm bác sĩ Trình phàn nàn: "Tôi bị cảm, sốt cao mười mấy ngày mới khỏi, tiêu tốn những hơn một ngàn tệ cơ đấy."

Trình Vũ Phi mỉm cười giải thích: "Vì mười mấy ngày vừa rồi ngày nào bác cũng đến khám bệnh... Hơn nữa trong sổ khám bệnh có viết, chính bác yêu cầu truyền dịch. Truyền dịch mười mấy ngày phải tốn từng ấy tiền bác ạ."

"Nhưng ngày nào tôi cũng sốt đến 40 độ cả. Tôi thấy bệnh của mình rất nặng, đương nhiên phải đi khám bệnh rồi, tôi đã sai sao?"

"Nhưng..."

"Bệnh viện các cô lại nói là tôi chỉ bị cảm, về nhà uống nhiều nước là khỏi. Không có chút trách nhiệm nào hết. Tôi đương nhiên không thể đồng ý, bệnh của tôi nặng như thế phải yêu cầu truyền dịch! Chẳng lẽ đó cũng là sai sao?"

Trình Vũ Phi đành cười gượng, "Bác không sai, nhưng bệnh viện nói đúng đấy, bệnh cảm sẽ tự khỏi, ở nhà uống nhiều nước và uống một ít thuốc hạ sốt là được, ngày nào truyền nước biển cũng không có tác dụng gì. Hơn nữa, bác cảm thấy bệnh của mình rất nặng mà chỉ tốn một ngàn tệ đã chữa khỏi lẽ ra nên vui mừng mới phải.."

"Nhưng cuối cùng bác sĩ vẫn chẩn đoán là bệnh cảm thường..."

"Thì vốn dĩ chỉ là cảm thường thôi mà.."

"Khám cho một người bị cảm sao lại lấy của người ta những một ngàn tệ, ăn cướp à?"

"Đó là bởi vì bác muốn truyền nước biển.."

"Các cô xem, bị cảm mà phải tốn một ngàn tệ có lý không?"

"..."

Tô Nhất Minh nhè nhẹ lắc đầu, nhìn bác sĩ Trình đang bối rối chưa biết trả lời thế nào, trong lòng có chút thông cảm. Bệnh nhân từng tốp từng tốp ập đến, hom nửa giờ đồng hồ mà vẫn chưa tìm được cơ hội nói chuyện, Tô Nhất Minh thở dài, gồng mình len ra khỏi đám đông. Một đêm không ngủ, anh cũng cảm thấy mệt rồi...

Chưa được vài ngày, Tô Nhất Minh đã nhận được tin tức chính xác từ Vu Tuy Văn: Lão Vương tuổi đã cao, bây giờ lại có bệnh, chắc chắn là phải về hưu sớm. Thay thế lão Vương vào vị trí đó là một tay mới hoàn toàn. Thời đại của lão Vương qua rồi, giá trị của ông ta cơ bản không còn nữa. Là một doanh nhân, Tô Nhất Minh nhạy bén chuyển hướng, bắt đầu nghe ngóng sở thích và thân thể của giám đốc mới. Song anh vẫn cho người đến chăm sóc lo liệu cho lão Vương, Tô Nhất Minh biết rất rõ, tuy có một số người không giúp được gì cho bạn nhưng muốn giở trò phá bĩnh thì rất dễ, chỉ cần tung ra một tin thất thiệt, hoặc làm một động thái nhỏ cũng đủ hủy

hoại một hợp đồng lớn, thậm chí bạn chưa lập hiểu ra chuyện gì thì đã bị ám hại rồi.

Đạo lý "hòa khí sinh tài" được Tô Nhất Minh vận dụng rất khéo léo, triệt để. Hơn nữa, dù gì đi nữa, anh cũng là một người hoài cổ. Lão Vương trước đây rất quan tâm đến công việc kinh doanh của anh. Uống nước nhớ nguồn, anh cũng nên thể hiện một chút hiếu hễ lão Vương bây giờ thành ra thế này. Cho nên Tô Nhất Minh đã đích thân đến bệnh viện thăm lão Vương đến mấy lần, tiện thể đến khoa cấp cứu nhìn trộm bác sĩ Trình một chút, nhưng không biết có phải là thời gian không khớp hay không mà chẳng thấy cô đâu.

Không ngờ mấy hôm sau, Tô Nhất Minh nhìn thấy bác sĩ Trình ngay ở công ty của mình. Công ty Tô Nhất Minh thuê hẳn một tầng của một tòa nhà nổi tiếng ngay trung tâm thành phố. Buổi sáng hôm đó khoảng mười giờ, lúc dừng xe ở phía dưới tòa nhà, anh nhìn thấy Trình Vũ Phi đang đứng cách đó không xa, hình như đang đợi ai đó. Bác sĩ Trình mặc quần áo bình thường trông có chút quê mùa, lại có chút trẻ con.

"Bác sĩ Trình!" Tô Nhất Minh mừng rỡ gọi, thò đầu ra ngoài cửa xe cười tít mắt

Trình Vũ Phi nghe tiếng gọi quay lại nhìn, ngẩn ra lát người đàn ông này trông quen quen nhưng không nhớ là đã gặp ở đâu, chắc là bệnh nhân của mình. Cô đành cười giả lả, trả lời xã giao, "Chào anh!"

Thật ra là bác sĩ mỗi ngày gặp rất nhiều người, nếu chú ý tích lũy quan hệ, muốn có mối quảng giao là điều rất dễ dàng. Nhưng việc này đối với người có tâm tính hiền lành ít nói như Trình Vũ Phi lại là một khó khăn. Cô rất hay gặp người lạ trên đường nhiệt tình đến chào hỏi cô. Mọi lần như vậy cô luôn cảm thấy bối rối. Còn nhớ một hôm cô đang mua bánh chiên ở một trạm xe buýt, không ngờ người bán hàng lại là bệnh nhân của cô, nhất quyết không lấy tiền bánh, khiến cô vô cùng khó xử, sau đó cô không dám

đến đó mua bánh nữa. Người bán hàng đó năm mơ cũng không nghĩ ra được, rằng quá nhiệt tình cũng khiến mình mất đi một khách hàng.

Tô Nhất Minh càng cười tươi hơn, bác sĩ Trình bây giờ trông không chỉ quê mùa và trẻ con mà còn có chút ngổ nữa, sao chẳng giống với thái độ lạnh lùng, sắc bén ở bệnh viện nhi? Không để lỡ cơ hội, thời cơ không đến hai lần, Tô Nhất Minh vội vàng xuống xe, cười nói, "Bác sĩ Trình đến đây có việc gì vậy?"

Trình Vũ Phi lại ngớ người ra một lần nữa, do dự không biết có nên nói chuyện với người đàn ông lạ mặt này không. May mà lúc đó Điền Thiêm từ trên tầng chạy xuống gọi chị Phi Phi, giải thoát cho cô khỏi vòng vây khó xử. Sau đó Điền Thiêm quay sang, thấy Tô Nhất Minh đang tươi cười đứng cạnh Trình Vũ Phi, lập tức ngượng đỏ mặt; hồi lâu không nói nên lời.

Trình Vũ Phi ngạc nhiên khi thấy biểu hiện của Điền Thiêm, cho rằng cô bé đang hiểu lầm mối quan hệ giữa mình và người đàn ông lạ này, vội vàng giới thiệu, với cô bé, "Đây là... một bệnh nhân của chị..."

Tô Nhất Minh giật mình, nhanh chóng hiểu ra mọi chuyện. Tuy anh có ấn tượng sâu sắc với cô bác sĩ này nhưng người ta rõ ràng là chẳng nhớ mình một chút nào. Điều này làm tổn thương đến tình cảm tốt đẹp mà anh có với cô, nhưng đồng thời cũng kích thích anh.

"Vâng... tôi là bệnh nhân của bác sĩ Trình, có ấn tượng sâu sắc đối với bác sĩ. Lần trước hơi bị tức ngực nên đến khám bệnh tại khoa cấp cứu, bác sĩ Trình đã đo điện tâm đồ cho tôi, kết quả là nhìn nhầm báo cáo số liệu, chỉ định bệnh sai, khiến tôi phải chích mấy mũi thuốc, rút bốn ống máu... sau đó mới phát hiện ra sai lầm, nhưng đã làm tôi sợ điếng người. Ha ha...", Tô Nhất Minh cười nham hiểm, bịa ra một câu chuyện như thật.

Thật ra đó là trải nghiệm của Lục Dã Bình. Một hôm Lục Dã Bình cảm thấy tức ngực, Tô Nhất Minh chở anh ta đến một bác sĩ quen khám bệnh. Vị bác sĩ đó vô cùng lịch sự, khám rất kỹ, còn đo điện tâm đồ miễn phí cho anh ta, nào ngờ cái máy đo điện tâm đồ có vấn đề, bác sĩ liếc một cái liền bảo bệnh Lục Dã Bình đã đến hồi nguy kịch. Tiếp theo đó nhào nhào báo cho người nhà đến truyền máu cứu mạng... Đến khi vợ Lục Dã Bình tay chân bủn rủn, mắt đỏ hoe chạy đến, bác sĩ mới phát hiện mình nhầm, không biết có phải là ấn nhầm nút trên máy hay không mà tờ giấy kết quả in ra lâu gấp mấy lần bình thường, nhịp tim đo được chỉ bằng một nửa bình thường. Tim Lục Dã Bình rất khỏe. Anh ta tức ngực bởi vì hàng ngày uống rượu quá nhiều, đau dạ dày, dẫn đến viêm thực quản trào ngược.

Vị bác sĩ lúc đó vô cùng bối rối liên tục xin lỗi ba người. Lục Dã Bình cứ ngỡ mình sắp từ già khỏi cõi đời nên ngồi thu lu một chỗ ủ rũ khổ sở, nhưng cái giây phút biết được tính mạng mình an toàn anh ta chẳng hề thở phào nhẹ nhõm, mà mắt còn tối sầm lại như sắp ngất đến nơi. Vì tưởng mình sắp chết, lúc lòng đau như cắt, lương tâm trời dậy, anh ta thú thật với vợ qua điện thoại rằng mình có một số tiền tiết kiệm cất giấu đã lâu. Đó là số tiền anh ta kiếm được bao năm qua, nhưng bây giờ thì thế nào chẳng bị vợ lột sạch

Lần đó Tô Nhất Minh vô cùng khó chịu, cảm thấy rất mất mặt nhưng cũng chẳng thể phàn nàn vì vị bác sĩ thật ra cũng vì quá nhiệt tình, hơn nữa cũng chưa để xảy ra hậu quả nghiêm trọng. Sau đó rất lâu, anh không dám đến nhà Lục Dã Bình, sợ vợ anh ta nhắc lại chuyện này mà cười vào mũi. Nhưng bây giờ anh lại thấy chuyện đó cũng có ích vì mặt bác sĩ Trình đang bắt đầu đỏ lên, giống như Điền Thiêm, thẹn thùng không nói được lời nào.

Trình Vũ Phi hôm qua trực, cả đêm không ngủ, giờ cảm thấy hơi chóng mặt, đầu óc quay mòng mòng, không nhớ mình có từng làm cái việc như thế không, nhưng người đàn ông này có chút quen quen, hơn nữa người ta nói rất rõ ràng rành mạch và chuyên nghiệp, không giống như

đang bịa đặt. Cho nên cô thấy rất xấu hổ, cảm giác giống như kẻ trộm bị chủ nhà bắt được vậy, đến khi cô nghe thấy Điền Thiêm ấp úng gọi một tiếng giám đốc Tô, sự xấu hổ của cô lại càng lên đến đỉnh điểm.

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Mỗi Câu Chuyện Đều Khởi Đầu Nhặt Nhẽo (2)

Trình Vũ Phi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Đây chính là vị giám đốc Tô mà Điền Thiêm suốt ngày nhắc đến với lòng ngưỡng mộ ư? Cô không ngờ mình cũng có mắc mớ với người này. Sợ anh ta thù dai, đem lại phiền phức cho Điền Thiêm, cô lập tức mở miệng xin lỗi Tô Nhất Minh, "À... xin lỗi, giám đốc Tô. Bây giờ tôi xin trịnh trọng xin lỗi anh, vì lần trước tôi đã gây ra những tổn thất tình thần và vật chất cho anh."

Tô Nhất Minh không ngờ bác sĩ Trình lại dễ dàng tin lời bịa đặt của mình đến như vậy, độ lượng xoa xoa tay cười nói, "Chuyện đã qua, không nhắc lại nữa, hơn nữa tôi cũng chẳng bị tổn thất gì. Bác sĩ phải suy nghĩ nhiều hơn người bình thường mà, đó là phải có trách nhiệm với bệnh nhân. Đúng rồi, bác sĩ Trình đang muốn đi đâu vậy?" Anh biết mình không thể đùa quá lối. Dọa cô bác sĩ có phần hồ đồ này chạy mất dép thì mất vui.

Tâm trạng Trình Vũ Phi vô cùng nặng nề, đầu óc lại càng hỗn loạn, "Hôm qua tôi vừa trực đêm, bây giờ đang muốn về nhà..."

Tô Nhất Minh ồ lên một tiếng, mở cửa xe, nhiệt tình mời mọc, "Nhà bác sĩ Trình ở đâu? Để tôi lái xe đưa cô về. Tôi cũng đang có một vài vấn đề về y học muốn nhờ bác sĩ chỉ bảo". Tô Nhất Minh thể hiện thái độ vô cùng thành khẩn Trình Vũ Phi không có cách nào từ chối, đành bước lên xe.

Chiếc Pheaton nổ máy lao đi, lúc này Điền Thiêm mới hoàn hồn, vội vàng kêu thất thanh một tiếng, nhảy cẫng lên. Hôm nay chị Phi Phi gọi điện nói quên đem chìa khóa nhà, đến công ty cô là để lấy chìa khóa, nhưng khi cô tung tăng từ trên lầu xuống, lại nhìn thấy ông chủ đáng kính của mình

đang nói chuyện với chị Phi Phi, nhất thời kích động, chân tay bối rối, quên luôn cả việc chính.

Trình Vũ Phi cũng phát hiện ra sai lầm của mình, nhưng chiếc xe đã lao vun vút trên đường rồi. Cô lại thấy ngại nếu đề nghị Tô Nhất Minh quay xe lại, đành khó chịu nhìn mông lung ra ngoài cửa xe.

"...Lúc tôi sinh ra, tiếng khóc rất vang, bố tôi nói đứa bé này đúng là có tiếng khóc làm mọi người kinh động, cho nên mới đặt cho tôi cái tên là Tô Nhất Minh. Hê hê... không biết cao danh quý tánh của bác sĩ Trình là gì?" Tô Nhất Minh phá vỡ sự im lặng.

"Trình Vũ Phi". Trình Vũ Phi lòng nặng nề.

"Có ý nghĩa gì đặc biệt không?" Tô Nhất Minh tiếp tục trêu cô.

"Không có... ồ, hôm tôi sinh ra là một ngày mưa tầm tã, bố tôi định gọi tôi là Trình Phi. Sau đó lên phường làm khai sinh cho tôi, người ta nói tốt nhất nên đặt tên ba chữ, tỉ lệ trùng lặp ít, bố tôi muốn cho xong chuyện, liền chiết tự chữ Phi ra thành hai chữ Vũ Phi." Trình Vũ Phi hồn đờ đầu đờ, đầu óc quay mòng mòng, muốn tìm cái cớ để xuống xe.

"Bác sĩ Trình, tôi muốn hỏi, đau dạ dày thì nên làm gì?" Tô Nhất Minh nhìn Trình Vũ Phi một cái qua kính chiếu hậu, tiếp tục diễn theo kế hoạch của mình.

Nhắc đến vấn đề chuyên môn, Trình Vũ Phi lập tức lấy lại tinh thần, khôi phục lại sự tự tin của một người giỏi chuyên môn: "Đau vào lúc nào? Lúc đói đau hay lúc no? Có ợ chua không? Anh nên đi soi dạ dày. Bệnh viện chúng tôi có một bác sĩ trẻ cũng bị đau dạ dày, đi soi mới biết là bị ung thư dạ dày. Cũng may là phát hiện sớm, phẫu thuật rất thành công".

Nội soi dạ dày... Tóc gáy Tô Nhất Minh dựng đứng cả lên, nghĩ đến cái ống dài dài lạnh lạnh đó, anh toát mồ hôi hột. Kế hoạch của anh vốn dĩ

là như vậy, bịa đặt ra một triệu chứng nào đó để hỏi bác sĩ Trình, sau đó đến bệnh viện nhờ cô khám bệnh giúp, làm phiền cô vài lần rồi theo đà mời cô đi ăn, cảm ơn sự giúp đỡ của cô, cứ thế cho đến khi con mồi cắn câu. Cái chiêu này đã được anh sử dụng nhiều lần trước đó và lần nào cũng thành công. Thế nhưng bây giờ, nếu phải nội soi dạ dày, anh cảm thấy sự hy sinh là quá lớn.

Anh thận trọng suy nghĩ một lát rồi nói: "Ừm, thật ra tôi có một người bạn, cụ thể thế nào tôi cũng không rõ... Bác sĩ Trình, cô có thể cho tôi số điện thoại, hôm khác tôi sẽ đưa anh ta đến cô khám xem sao."

Trình Vũ Phi đọc số điện thoại rồi nhiệt tình dặn dò một hơi: "Anh đưa anh ta đến khám trước đã, buổi sáng không được ăn gì, nếu cần thiết sẽ trực tiếp nội soi dạ dày."

Tô Nhất Minh mồ hôi chảy ròng ròng gật gật đầu, lái xe đến một khu nhà kiểu cổ, theo lời Trình Vũ Phi dừng xe trước một căn nhà.

"Không mời tôi vào nhà sao?" Nhìn Trình Vũ Phi bước xuống xe, Tô Nhất Minh nói một câu xưa như trái đất. Không ngờ câu nói này làm vị bác sĩ nhân dân khó xử. Cô không thể mời anh ta vào nhà, tất nhiên không phải vì sợ Tô Nhất Minh nổi máu dê, cũng không phải kiêng kỵ trai đờn gái chiếc. Giữa ban ngày ban mặt, đối phương lại là ông chủ của Điền Thiêm nói thế nào cũng phải lịch sự một chút, nhưng cô không có chìa khóa, bản thân còn không vào nhà được nữa là. Nhìn điệu bộ khó xử của Trình Vũ Phi, Tô Nhất Minh cười, ôn tồn hỏi: "Không tiện à? Không tiện thì để lần sau vậy."

Trình Vũ Phi cười ngượng ngùng, may mà Tô Nhất Minh không nói gì thêm nữa, lịch sự cáo từ. Chiếc xe từ từ quay đầu chạy ra khỏi khu dân cư. Trình Vũ Phi thở phào, nhưng vẫn chưa thể vào nhà, đành phải gọi cho Điền Thiêm lần nữa, hẹn giờ đến lấy chìa khóa.

Tô Nhất Minh thuận đường đến gặp một khách hàng đã hẹn trước, đàm phán thành công mấy điều còn chưa thông nhất khi trao đổi qua e-mail và điện thoại trước đó, sau đó lại lái xe về văn phòng. Không ngờ lại gặp Trình Vũ Phi dưới lầu, vẫn đứng ở chỗ lúc này mình nhìn thấy. Anh cảm thấy rất kỳ lạ, trực tiếp xuống xe đi tới, cười cười nói với Trình Vũ Phi, "Cuộc đời thật có rất nhiều chốn để gặp nhau, bác sĩ Trình, chúng ta lại gặp nhau rồi."

Trình Vũ Phi quay đầu lại cảm thấy hôm nay đúng một ngày xui xẻo, trả lời như một cái máy, "Chào giám đốc Tô"

"Gọi tôi là Nhất Minh là được rồi. Gọi giám đốc Tô nghe rất xa cách. Trước lạ sau quen mà!" Tô Nhất Minh cười rạng rỡ. Mọi việc đang tiến triển vô cùng thuận lợi, nếu cứ với tốc độ thế này, chẳng bao lâu có thể nuốt chửng cô bác sĩ này vào bụng.

Trình Vũ Phi đang định nói gì đó thì Điền Thiêm chạy ra. Một lần nữa vô cùng ngạc nhiên khi thấy ông chủ của mình lại đứng cạnh chị Phi Phi cười rạng rỡ như hoa, Điền Thiêm lập tức há hốc mồm lắp bắp, "Gi...ám... gi...ám đốc Tô... Tôi không phải... không phải thường xuyên ra ngoài trong lúc làm việc... Thật ra đây là lần đầu tiên tôi ra ngoài... không... lần thứ hai..." Điền Thiêm vô cùng khổ sở, đi làm chưa được bao lâu, vừa ra ngoài một chút đã bị giám đốc bắt gặp, mà một ngày bắt được hai lần. Ông chủ sẽ nghĩ thế nào đây? Bắt gặp một lần còn có thể ngụy biện là ngẫu nhiên, bắt gặp hai lần thì sao? Là tất nhiên? Điền Thiêm bỗng dưng toát mồ hôi hột. Trình Vũ Phi ngẩn người, nhìn thấy tình cảnh vô cùng nguy hiểm, vội vàng giải thích rõ đầu đuôi với Tô Nhất Minh. Tô Nhất Minh thể hiện mình độ lượng không tính toán, cười rạng rỡ: "Bác sĩ Trình không phải lại về nhà sao? Tôi đưa cô về nhé... dù sao cũng đã biết đường rồi."

Trình Vũ Phi chưa bao giờ cảm thấy ngượng ngùng đến vậy, thật ngu ngốc quá đi. Cô cầm chìa khóa, lau mồ hôi, khéo léo từ chối, để tránh Tô

Nhất Minh lại khách khí một lần nữa, vội vàng vẫy taxi, vội vàng bước lên xe và nhanh chóng mất hút trong tầm mắt của Tô Nhất Minh.

Điền Thiêm lập tức chuồn êm trước khi chiếc taxi mất hút khỏi tầm mắt của ông chủ, bây giờ chỉ còn lại Tô Nhất Minh một mình hăm hờ đứng đó ngẩng cao đầu gọi điện thoại cho Lục Dã Bình.

"Dã Bình à? Dạ dày gần đây thế nào rồi?"

"Tốt... uống thuốc bác sĩ kê đơn đỡ hơn rất nhiều rồi "

"Có cần đi khám lại không? Tôi vừa quen một bác sĩ Trình độ cao, đến đó khám đi..." Tô Nhất Minh nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có Lục Dã Bình mới có thể hy sinh vì nghiệp lớn.

"Không cần... tôi đang rất ổn mà." Trong lòng Lục Dã Bình cảm thấy rất ấm áp, đúng là anh em giường dưới giường trên năm nào, tình sâu như biển.

"Đi khám lại đi... nội soi dạ dày"

"Không! Vừa mới nội soi rồi, lần đó rõ ràng là họ muốn lấy mạng tôi."

"Làm lại đi, lần trước bác sĩ nói phải kiểm tra định kỳ, có khả năng có thay đổi mà, lỡ biến thành ác tính thì sao...."

Lục Dã Bình cuối cùng cũng cảnh giác, "Miệng cậu xui xẻo vừa thôi! Chẳng phải cậu chính là cái tên khiến quỹ đen của tôi bị lộ sau bao năm dành dụm sao? Bây giờ lại còn muốn hăm dọa tôi bệnh tình nguy kịch lần nữa à... không làm.. không đời nào."

Tô Nhất Minh im lặng một lúc, cuối cùng cũng nói thật "Đó là một nữ bác sĩ."

Lục Dã Bình ở đầu dây bên kia bỗng trở nên hứng thú, giọng nói lên đến quãng tám, nhấn nhá ngọt nhạt, "Con gái? Này... Nhất Minh... cậu lúc nào cũng quyết tâm lấy tôi ra làm vật hy sinh đó hả? Tốt quá nhỉ? Nếu cậu đã cao thượng như vậy thì anh đây cũng vun vén cho cậu! Dùng cái mạng già này hầu quân tử vậy!"

"Vớ vẩn!" Tô Nhất Minh mắng, "Để tôi hẹn với cô ấy, rồi sẽ thông báo với cậu sau." Tô Nhất Minh cúp máy, bực bội hừ một tiếng.

Câu chuyện trở thành vật hy sinh của Lục Dã Bình là một điển cố hồi còn ở ký túc xá. Thời đó, mỗi ngày sau khi ký túc xá tắt điện, phòng Tô Nhất Minh đều có buổi tọa đàm trên giường nửa tiếng đồng hồ, đề tài xoay quanh những người phụ nữ thần bí và lôi cuốn. Có một lần cả bọn bàn về chủ đề không nên lấy con gái làm nghề gì.

"Nhân viên bán vé trên xe buýt không thể lấy, bởi vì cô ta lúc nào cũng nói nhích vào trong một chút, nhích thêm vào trong chút nữa! Huấn luyện viên dạy múa cũng không thể lấy, cô ta thường nói 1-2-3-4, 2-2-3-4, đổi vị trí, làm lại lần nữa!... Giáo viên tiểu học cũng không thể lấy... cô ta luôn miệng nói, làm không tốt, phạt làm lại 100 lần!..."

Lúc đó Tô Nhất Minh hỏi: "Vậy lấy một nữ bác sĩ thì sao? Cô ta sẽ như thế nào?"

Lục Dã Bình im lặng nãy giờ mới lên tiếng, "Tôi nghĩ... có lẽ cô ta sẽ dùng bông thấm cồn diệt khuẩn cậu nhỏ của cậu trước..."

Thế là ầm ĩ cả một tiếng, cả phòng như muốn nổ tung, sau một trận thảo luận nóng vô cùng kịch liệt về đề tài thời sự này, cuối cùng vẫn chưa tìm ra tiếng nói chung, Lục Dã Bình đồng dục nói lời sau cùng: "Các anh em! Đây quả thật là một đề tài cao cả và đầy ý nghĩa, đáng để chúng ta bỏ công sức nghiên cứu cả đời... Ai nào... ai thử trước đây, ai sẽ là vật hi sinh để tìm ra chân lý đây?"

Đã mấy năm qua rồi, trong bọn ngoài Tô Nhất Minh còn độc thân ra thì ai cũng đã vợ con đẽ huề, vậy mà vẫn chưa có ai có cơ hội làm vật hi sinh. Tô Nhất Minh đã từ lâu không còn nhớ đến câu chuyện này nữa, không ngờ Lục Dã Bình lại nhớ dai đến vậy. Đúng là tên xấu xa, Tô Nhất Minh tức tối mắng thầm hắn ta, nhưng lại thấy khoan khoái vô cùng...

"Tin sốt dẻo! Tin sốt dẻo! Phi Phi... tỏ tình rồi! Tỏ tình rồi!" Buổi trưa Trình Vũ Phi đang nghỉ trong văn phòng Bàn Hồng chạy như bay đến, tay cầm một tờ báo, tựa vào cạnh bàn thờ dõc.

"Lại có tin giật gân gì thế?" Mắt Trình Vũ Phi sáng lên. Cuộc sống trong bệnh viện thật ra vô cùng khô khan đơn điệu, hiếm hoi lắm mới có một chuyện náo nhiệt. Vì vậy mà từ đàn ông đến phụ nữ của bệnh viện đều rất hiếu kỳ với tin giật gân. Trình Vũ Phi cũng thích, miễn đừng dính líu tới bản thân.

Bàn Hồng lấy lại hơi, đưa tờ báo cho Trình Vũ Phi. Thì ra lại là cái anh chàng thần tình yêu trong khoa của cô nàng, chẳng ngờ có một bệnh nhân viết bài đăng báo, chỉ đích danh, công khai tỏ tình với chàng ta!

Trình Vũ Phi lấy tay tựa đầu, tâm trạng phấn chấn. Lợi hại! Thật quá lợi hại, các cô gái trẻ thời nay thật là... bạo dạn, không biết xấu hổ mà.

"Bác sĩ Trình." Một người đứng ngoài cửa gọi cô, Trình Vũ Phi ngẩng đầu lên, nhìn thấy nụ cười chân thành của Tô Nhất Minh.

"Đây là Lục Dã Bình, bạn tôi. Tôi đã hẹn với cô rồi đúng không, hôm nay tôi đưa anh ấy đến nội soi dạ dày." Tô Nhất Minh mỉm cười nhã nhặn giới thiệu với Trình Vũ Phi, tiện thể cũng khoe luôn hàm răng trắng sáng đều tăm tắp của mình.

Trình Vũ Phi lịch sự gật đầu, đang định dẫn họ đến phòng nội soi thì bị Bàn Hồng chặn lại.

"Anh chàng đó là ai? Cười rất nham hiểm." Bàng Hồng thì thầm vào tai cô.

Trình Vũ Phi nhìn Tô Nhất Minh một lát rồi phản bác, "Sao lại thế? Người ta cười thật thà thế mà."

"Nham hiểm, vô cùng nham hiểm. Hơn nữa tóc lại rất ít sắp thành sân bay rồi. Những anh chàng tóc ít thường rất háo sắc, tin tở đi, tở có kinh nghiệm phong phú mà..."

"Cậu mà có kinh nghiệm phong phú á? Bác sĩ khoa tiết niệu nói câu này thì tở còn tin. Bác sĩ khoa phụ sản như cậu, toàn nhìn thấy phụ nữ." Trình Vũ Phi cười cười mắng, rồi quay lại nhìn, tóc Tô Nhất Minh rất dày mà. Cô quét mắt nhìn cái đầu bóng loáng của Lục Dĩ Bình, mới hiểu ra Bàng Hồng đang nói đến ai, trong lòng nhẹ nhõm hẳn, "Điều đó là... không thể, người ta là phó giáo sư, sao có thể nham hiểm được... những cái đầu thông minh thường không mọc tóc mà."

Cách đó không xa, Lục Dĩ Bình cũng đang rì rầm với Tô Nhất Minh, "Cô này được đấy chứ... Hai người đã tới đâu rồi? Tô Nhất Minh đặc ý khoe khoang, "Sắp rồi. Chỉ cần cậu hi sinh một chút..."

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Việc Thực Thi Kế Hoạch Không Theo Kịp Sự Thay Đổi (1)

Mọi việc đều thuận lợi, dạ dày Lục Dã Bình quả nhiên tốt hơn lần trước rất nhiều. Xong việc, theo kế hoạch đã định, Tô Nhất Minh đánh tiếng mời Trình Vũ Phi dùng bữa để bày tỏ lòng biết ơn. Lục Dã Bình hi sinh thật không uổng phí chút nào, Trình Vũ Phi vui vẻ nhận lời. Tô Nhất Minh có phần đặc ý tự mãn, đây đúng là tuyệt kỹ công phu của anh, trăm trận trăm thắng, mỗi lần chữa gái, anh đều làm ra vẻ chân thành mong các nàng giúp mình việc vừa sức nhưng lại vô cùng rắc rối vợ vẫn gì đó, sau đó mời các nàng đi ăn, rồi nhanh chóng kết thân. Lần này cũng chẳng phải ngoại lệ.

Chỉ có một điều khiến anh đau đầu là Lục Dã Bình nhất quyết đòi là người chiêu đãi, hơn nữa lại chọn một nhà hàng bình dân, nói là chuyên các món canh của người Miêu. Tô Nhất Minh chê ở đó quá tầm thường, cảm thấy mất mặt muốn đổi một nhà hàng lớn có phong cách một chút, nhưng Lục Dã Bình trợn mắt mắng một tràng, "Không trách cậu thì còn trách ai đây? Nếu không phải tại cậu thì mười bảy vạn trong quỹ đen của tôi làm sao lộ thiên trước mắt bà vợ yêu quý của tôi được? Tôi không phải thương gia như cậu lúc nào cũng rùng rình tiền, tôi phải mặc cả từng đồng từng cắc ở ngoài chợ, mỗi tháng tiết kiệm từ tiền rau thịt từng chút... đâu có dễ dàng..."

Tô Nhất Minh biết không thể nói lại được với Lục Dã Bình đành ngậm tằm, rầu rĩ theo anh ta đến nhà hàng rồi ngoan ngoãn ngồi đợi Trình Vũ Phi như đứa con thơ chờ mẹ đi làm về.

Trước đây Tô Nhất Minh đi du học, cuộc sống thiếu thốn trăm bề. Anh lại không đi làm thêm, mọi thời gian rảnh rỗi anh đọc sách, hoặc đi xã giao

tạo mối quan hệ. Với vốn tiếng Anh đặc sệt giọng Trung Quốc, anh kết thân với bọn choai choai Tây, la cà ở các quán bar, cùng đi xem ca nhạc, rèn luyện vốn tiếng Anh dở dở ương ương của mình, thu hẹp sự khác biệt giữa hai nền văn hóa Đông – Tây. Nhân dân tệ đổi ra ngoại tệ chẳng được bao nhiêu. Anh phải thắt lưng buộc bụng, mua loại gạo nát rẻ nhất ở siêu thị, bánh mì nửa đêm, giá cả chỉ bằng một phần bảy bánh mì mới ra lò. Mà cũng phải tranh mua với anh em da đen. Cuộc sống thiêu thốn trăm bề, tiền không đủ chi tiêu.

Anh nhớ cái Tết cô đơn nơi xứ người năm đó, anh mua một quả dưa chuột một bảng Anh về làm món gói dưa chuột, còn nướng cả gà Tây, nấm, măn nguyện ăn một bữa cơm tất niên đạm bạc nhất trong cuộc đời. Thế mà ngày hôm sau, anh nhận được một số tiền chuyển khoản và một bưu kiện. Tiền chuyển khoản là do những huynh đệ cùng phòng năm nào quyên góp, bưu kiện là do Lục Dã Bình gửi cho toàn là thức ăn khô như nấm hương, mộc nhĩ, khô cá...Lúc đó Lục Dã Bình đang học thạc sĩ. Tưởng tượng ra cảnh Lục Dã Bình phải xoay xở thế nào với hơn hai trăm tệ tiền trợ cấp thạc sĩ để tiết kiệm gửi cho mình, ôm gói bưu kiện mà nước mắt Tô Nhất Minh rơi lã chã.

Nhiều năm trôi qua, Tô Nhất Minh hoàn toàn lột xác những thứ còn giữ lại được không nhiều, trong đó có tình bạn với Lục Dã Bình. Đây là thứ đáng giá nhất trong cuộc sống vốn lạnh lùng ở chốn thị thành. Tuy nhiên anh vẫn tiếp tục bắt nạt Lục Dã Bình như thời đại học, ép uống cậu ta, chế giễu cậu ta, nhưng tận đáy lòng, tình bạn với Lục Dã Bình chính là điểm tựa chắc chắn, đáng trân trọng trong lòng anh.

Chỉ ở đó, anh mới có thể thoải mái bộc lộ con người thật của mình, không kiêng dè cười đùa cợt nhả, thậm chí mắng chửi thô lỗ những uất ức trong lòng. Tô Nhất Minh cảm thấy Lục Dã Bình tuy ác mồm ác miệng, nhưng trong lòng luôn nghĩ cho mình, bởi thế Tô Nhất Minh chẳng bao giờ so đo với cậu ta, thường đều nghe theo ý của cậu ta.

Một cô gái trang điểm ăn mặc hợp thời trang bước vào, cởi áo khoác ngoài, để lộ tấm thân bốc lửa qua chiếc áo len cổ sâu, bộ ngực trắng nõn phập phồng qua làn áo len mỏng nhấp nhô theo từng bước đi ông ọ. Tô Nhất Minh kín đáo liếc nhìn cô gái, rồi nhã nhặn thu ánh mắt về, nhìn nôi canh bốc khói trước mắt, mặc cho tim đập thình thịch. Lục Dã Bình không chút ngại ngùng dán cặp mắt hau háu vào cô gái cho đến khi cô ta ngồi xuống chỗ của mình. Trong cái khoảnh khắc cô ta cúi đầu gập eo ngồi xuống đó... ôi chao... xuân tình phơi phới...

Lục Dã Bình xem chừng đã thỏa mãn, vui vẻ quay đầu lại, nhăn nhó nói với Tô Nhất Minh, "Cái cúi đầu kia sao quá đổi lả lơi, tựa hai chiếc màn thầu trắng mềm vừa đụng tới đã nở ra."

Tô Nhất Minh bĩu môi, đang định chế giễu vài câu thì bỗng nghe tiếng của Trình Vũ Phi, "Hai anh đến sớm vậy? Các anh đang nói gì thế?"

Tô Nhất Minh vội vàng quay lại, cười đon đả với Trình Vũ Phi, "Bác sĩ Trình... Chúng tôi đang nói đến thơ của Từ Chí Ma... ‘Cái cúi đầu kia sao quá đổi dịu dàng, tựa đóa sen e ấp chao ngang trước làn gió mát’."

Trình Vũ Phi ngồi xuống, ngờ vực hỏi, "Nhưng tôi rõ ràng vừa nghe các anh nói đến màn thầu."

"Cửa sắt nghìn năm dầu vững chắc, đốt bùn một năm cũng chôn vùi" [1]. Tô Nhất Minh sắc mặt không đổi, thâm đắc ý với sự cơ biến của mình, "Chúng tôi đang nói về thơ đời Tống. Lục Dã Bình rất có tâm hồn văn chương, trước đây là người trẻ yêu văn đấy."

Lục Dã Bình khinh khỉnh nhìn Tô Nhất Minh, cười nhạt chế giễu, "Cậu mới là người trẻ yêu văn đó... Bác sĩ Trình, cô phải nhìn cho rõ nhé, Nhất Minh là một thương nhân nho nhã... rất nghệ sĩ đấy""

Lục Dã Bình nhanh chóng gọi món, ba người vui vẻ thưởng thức.

[1] Trong nguyên tác, một nắm ở đây chi nắm mộ, tiếng Trung gọi là thổ màn thầu.

Thật ra cái kế hoạch này của Tô Nhất Minh chẳng mới mẻ gì, Trình Vũ Phi đáng nhẽ nên nhận ra, bởi vì trước đây Mục Thuần cũng dùng chiêu này để theo đuổi cô.

Ngày đó Trình Vũ Phi đang làm thí nghiệm nuôi một loại tế bào, Mục Thuần cũng cần loại tế bào đó, qua sự giới thiệu của người quen, anh ta liền đến hỏi tế bào gốc, Trình Vũ Phi nhiệt tình chia làm mấy bình tế bào cho anh ta, lúc đó hai người mới quen nhau. Mục Thuần vừa nhìn thấy Trình Vũ Phi đã thấy có cảm tình với cô, rung động trước vẻ thuần hậu giản dị của cô. Thế là Trình Vũ Phi phát hiện tế bào cô chia cho Mục Thuần lần nào cũng đều chết rất nhanh, còn Mục Thuần đáng thương thì vẫn ba ngày hai bữa đến tìm cô lấy tế bào. Cô cảm thấy rất kỳ lạ, những tế bào ung thư giống như cỏ dại sống rất dai, một ống tế bào chỉ trong bốn ngày đã thành ba ống, bốn ngày nữa thành chín ống, cứ như vậy sinh sôi nảy nở theo cấp số nhân. Trình Vũ Phi nhìn tế bào của mình đều mạnh khỏe, không hiểu sao tế bào của Mục Thuần lại chịu số phận hẩm hiu như thế vất óc giúp anh ta phân tích nguyên nhân. Sau đó sát thủ tế bào, tiến sĩ Mục Thuần, vì thường xuyên đến làm phiền Trình Vũ Phi nên trong lòng cảm thấy vô cùng áy náy, bèn mời cô đi ăn, hết lần này đến lần khác, sau đó nữa, hai người quyết định đặt mối quan hệ đặc biệt đó, lúc này Trình Vũ Phi mới kinh ngạc phát hiện ra tế bào của Mục Thuần không chết nữa, mà còn sinh sôi nảy nở. Sau đó nữa, Mục Thuần mới thẳng thắn kể cho cô hay mưu mô của mình, thẳng thắn thừa nhận mình đã tự tay hạ độc những tế bào bé nhỏ vô tội đó. Trình Vũ Phi ngoài mặt cười cười, nhưng trong lòng nghĩ đàn ông thật là giáo hoạt

Thế nhưng Trình Vũ Phi không mấy may nghi ngờ Tô Nhất Minh, vì qua lời nói của Điền Thiêm, Tô Nhất Minh quá hoàn hảo. Người đàn ông tài giỏi như vậy sao có tâm địa bỉ ổi được? Tuyệt đối không thể! Hơn nữa,

anh ta là ông chủ của Điền Thiêm, cứ cho là vì Điền Thiêm đi chẳng nữa thì cô cũng cần phải kính trọng anh ta một chút. Bởi thế cô không hề do dự nhận lời dùng bữa cùng anh ta.

Lục Dã Bình thật sự lo lắng cho gã độc thân Tô Nhất Minh, anh cảm thấy bác sĩ Trình rất được. Thật ra những người bạn gái trước đây của Nhất Minh đều được cả, nhưng tên tiểu tử này trong túi vừa có chút tiền là đã không biết mình họ gì rồi, nhiều người phụ nữ tốt đều bị anh ta vùi hoa dập liễu.

Chính vì thế Lục Dã Bình vô cùng khách khí với Trình Vũ Phi, anh ta tìm những lời ngon ngọt, nịnh bợ nghề nghiệp của Trình Vũ Phi, "Bác sĩ Trình thật là y thuật cao siêu, chỉ một lát mà đã nhìn ra được bệnh dạ dày của tôi."

Trình Vũ Phi khiêm tốn nói vài câu. Tô Nhất Minh cười gằn trong bụng, đó không phải là do mình nói cho cô ấy biết sao? Mà mình sao lại biết được, chẳng phải là do cậu ta đã từng nội soi dạ dày trước đây sao? Nếu không nói ra, không chừng bác sĩ Trình cũng sẽ đo điện tâm đồ, chẩn đoán bệnh hiểm nghèo cho cậu ta, rồi lại làm lộ ra cái quỹ đen mà cậu ta khó khăn lắm mới giấu nhem được.

Không biết có phải là thần giao cách cảm hay không Dã Bình lại dẫn câu chuyện đến cái kinh nghiệm đau thương của mình lần trước, "Bác sĩ Trình thật sự có kinh nghiệm phong phú, không giống như một số bác sĩ, xem mạng người như cỏ rác! Lần trước tôi thấy tức ngược đi khám bác sĩ, vị bác sĩ đó đo điện tâm đồ cho tôi, kết quả là xem nhầm số liệu chẩn đoán tôi bị bệnh hiểm nghèo, hại tôi bị tiêm mấy mũi lãng xet, lấy bốn ống máu tươi... dọa tôi sợ chết khiếp""

Đầu Tô Nhất Minh như muốn nổ tung, không để ý húp một ngụm lớn canh nóng bị phỏng miệng, kêu lên một tiếng thất thanh. Anh muốn tìm cái gì đó mát mát uống, nhưng ly rượu trước mặt lại là rượu đế, anh nhăn nhó

đau khổ, không chút khách khí, với tay cầm nguyên ly sữa chua trước mặt Trình Vũ Phi cho vào miệng, lưỡi lè ra hết như rắn.

Lục Dĩ Bình khinh khỉnh cụng ly với Tô Nhất Minh, "Nhất Minh, cậu cũng được xem là đàn ông mà! Uống rượu nào! Đừng uống sữa của bác sĩ Trình... Muốn uống tối về nhà uống..."

Cũng may mà Trình Vũ Phi không nghe thấy những ám muội trong lời nói của Lục Dĩ Bình, chỉ cảm thấy những lời anh ta nói trước đó nghe rất quen tai, nhìn Tô Nhất Minh đầy ý vị. Tô Nhất Minh giả vờ tỉnh rụi: "Ấy... Dĩ Bình cũng từng bị như vậy sao? Thật khéo quá..., rồi nhanh chóng đưa mắt ra hiệu cho chiến hữu. Lục Dĩ Bình nhận được ám hiệu, hiểu ra tình hình, giờ nằm dấm lên, ý là, đừng lo, anh đây sẽ lo liệu cho cậu!

Sau này Tô Nhất Minh nhớ lại kế hoạch thất bại này, rút được kết luận là câu chuyện thay đổi quá nhanh, vượt ngoài tầm kiểm soát. Lục Dĩ Bình sau khi nhử nhử nằm dấm ra hiệu cho người anh em của mình xong liền quyết định biến lời hứa của mình thành sự thật, bắt đầu khoác loác vô tội vạ, đưa Tô Nhất Minh lên tận mây xanh, "...Những doanh nghiệp tư nhân ở Trung Quốc đều không được chính sách hỗ trợ từ chính phủ, không những bị những doanh nghiệp quốc doanh lớn chèn ép mà còn phải đối phó với doanh nghiệp nước ngoài, sinh tồn trong sự cạnh tranh vô cùng gay gắt đó. Nhất Minh cả ngày nát óc suy nghĩ làm cách nào biến tiền trong túi người khác thành của mình... Đây là một công việc vô cùng khó khăn, hao tổn rất nhiều trí lực, bác sĩ Trình, cô xem, tóc của cậu ta đã rụng rất nhiều..."

Tô Nhất Minh đưa tay vuốt vuốt mái tóc dày đen bóng trước đây là niềm kiêu hãnh của mình, vô cùng rầu rĩ. May mà cô nữ phục vụ trẻ trung xinh đẹp mang thức ăn đến kịp thời, cắt ngang những lời ba hoa chích chòe của Lục Dĩ Bình.

Trình Vũ Phi cũng cảm nhận được sự ngượng ngùng của Tô Nhất Minh, nhìn cái đầu bóng loáng chỉ còn một ít tóc của Lục Dĩ Bình, nhin

cười, chỉ món ăn vừa mang lên để chuyển đề tài, "Đây là... là món gì thế?"

Kẻ thích lên mặt đàn anh Lục Dã Bình vừa nghe hỏi mắt đã sáng rõ, vòng vo, "Bác sĩ Trình đoán thử xem, thứ này ấy mà... con người cũng có, món này là gọi cho Nhất Minh đây, bởi vì cậu ấy dùng nó rất nhiều."

Trình Vũ Phi xâu chuỗi lại sự việc, chột hiệu ra, "Ồ... hiểu rồi hiểu rồi, ăn gì bổ nấy. Người Trung Quốc rất xem trọng mà."

Lục Dã Bình thích chí cười tít mắt, gật đầu liên tục.

Tô Nhất Minh ít nhiều không vui, thầm nghĩ: đúng là làm nghề y, quả nhiên thoáng hơn những phụ nữ thường khác... phóng khoáng... anh rầu rĩ gắp hai miếng pín bò dài dài nhét vào miệng, lại nghe Trình Vũ Phi reo lên "Óc heo... chắc chắn là óc heo rồi! Để giám đốc Tô bổ óc đây mà..."

Tô Nhất Minh ho sặc sụa, hai miếng pín bò vừa mới nuốt xuống suýt chút đã trào lên mũi lòi ra ngoài chẳng khác nào cảnh tượng tráng lệ "nhị long thổ tu" trong truyền thuyết. Mặt Lục Dã Bình hiện rõ sự bất ngờ, trong chốc lát không tìm được lời nào để đáp lại.

Trình Vũ Phi không may mắn phát hiện ra những bất thường trên bàn ăn, cẩn thận gắp một miếng pín bò cho vào việc nhấm nháp, "Hừm? Sao không giống óc người thế nhỉ?"

"Hả? Bác sĩ Trình... cô... cô ăn óc người rồi sao?" Lục Dã Bình kinh ngạc há hốc mồm, cằm suýt chút nữa rớt xuống đất. Tô Nhất Minh vội vàng nhét thức ăn vào cái miệng đang mở to của cậu ta, ý muốn cậu ta câm miệng, nhưng Lục Dã Bình đang bị kích động bởi lời nói của bác sĩ Trình, lập tức nhổ thức ăn ra, ánh mắt hiếu kỳ nhìn bác sĩ Trình chờ đợi câu trả lời.

"Ấy... tôi chỉ cảm thấy không giống với cấu tạo não người thôi... không có rãnh và thùy..Trình Vũ Phi từ tốn giải thích.

Tô Nhất Minh trợn ngược mắt, bụng thăm nghĩ bác sĩ Trình mới đúng là óc heo, rõ ràng đã ngộ nhận gà thành vịt lại còn đòi gà phải giống vịt, lại còn phải có rãnh có thùy nữa! Không biết thành quái vật gì nữa đây?

Lục Dã Bình một lần nữa khoái chí cười ha hả, "Không phải, không phải... đây không phải óc heo. Cái thứ này ấy à, tuy con người có, nhưng không phải ai cũng có... nói thế này nhé, trên người Nhất Minh có, trên người cô không có... Không, nên nói là trên người cô hiện giờ không có, nhưng đợi đến tối về nhà Nhật Minh gỡ trò hèn hạ với cô, trên người cô thế là có rồi..."

Tô Nhất Minh đầu óc cứng đờ, biết là hỏng chuyện rồi.

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Việc Thực Thi Kế Hoạch Không Theo Kịp Sự Thay Đổi (2)

Trình Vũ Phi tối sầm mặt, dù gì thì cũng đã lăn lộn trong môi trường bệnh viện mấy năm, cô đâu có đần độn đến mức không hiểu cái thứ gì trong món ăn vừa được bê lên đó, thế nhưng đó vẫn chưa phải là mấu chốt, mấu chốt ở đây là lời Lục Dã Bình vừa mới nói. Bọn đàn ông khi tụ tập với nhau thường hay nói về chủ đề nhạy cảm, nhưng trước mặt chị em phụ nữ bọn họ chưa một lần thất thố, hơn nữa, đều là đồng nghiệp, làm sao có thể nói huých toẹt ra được. Không giống như vị giáo sư đại học ngồi trước mặt đây, mới lần đầu gặp mặt, lại đi nói những lời dơ bẩn như vậy. Cô không đẩy ngã ghế đứng dậy bỏ đi là còn nể mặt Tô Nhất Minh. Không đúng! Thật ra là... nể mặt Điền Thiêm.

Tô Nhất Minh vò đầu bứt tai, anh thử chuyển đề tài, nói đến thời tiết trở lạnh thất thường hôm nay, bác sĩ Trình rõ ràng chẳng chút hứng thú với cái kiểu trò chuyện mà người Anh thích. Anh lập tức giả vờ thành trí thức yêu nước thương dân, quan tâm đến chuyện quốc gia đại sự, chính sách cải cách y tế, bác sĩ Trình lạnh lùng đáp: “Đúng là phải sửa đổi. Người dân không hài lòng, những người làm công tác y tế càng không hài lòng, chính sách này đúng là có vấn đề”. Rồi lại cúi đầu không nói thêm gì nữa.

Trong lúc Tô Nhất Minh vắt óc tìm cách cứu vãn tình thế thì Lục Dã Bình lại nhảy xổ ra, anh ta thấy Tô Nhất Minh chẳng ra làm sao, cướp lời của mình rồi lại đi nói toàn những chuyện chán phèo vô nghĩa. Anh ta cười hì hì vỗ vai Tô Nhất Minh, cao giọng nói: “Bác sĩ Trình, biết người biết mặt mà không biết lòng, phụ nữ nên học cách nhìn hiện tượng mà thấy được bản chất. Vì sao Nhất Minh lại trở thành người đàn ông thành công, tôi đã tổng kết rồi, đó là vì lá gan của cậu ta lớn, dám làm những việc mà người khác không dám. Điểm này từ thời đại học tôi đã nhìn thấy. Lúc đó

ký túc xá mà chúng tôi ở người ta quản lý rất nghiêm. Sinh viên nữ không được phép đến ký túc xá nam. Nhưng lúc đó gan Nhất Minh đã to hơn người thường rồi, dám dẫn hoa khôi của khoa về phòng, còn ở qua đêm nữa chứ. Hai bốn anh em chúng tôi phải đi xin ngủ nhờ ở phòng bên cạnh, còn lo ngay ngáy cho cậu ta suốt đêm. Kết quả ngày hôm sau cô đoán xem thế nào? Tên tiểu tử này đi khắp khà khập khiễng, tại sao lại như vậy? Ha ha, chính là vì hoa khôi nhà ta trong lúc hành sự làm động tác khó “Hoàng long đại chuyển thân”, không cẩn thận nên làm trẹo chân hẳn...”

Tô Nhất Minh chỉ còn thiếu muốn học máu tươi chết ngay tại chỗ. Anh không hiểu Lục Dĩ Bình hôm nay trúng phải tà thuật gì. Mồm tên tiểu tử này không có khóa, không có gì là không dám nói, điểm này thì anh biết, nhưng cũng chỉ là khi tụ tập bọn đàn ông với nhau thôi, chứ trước mặt phụ nữ cậu ra rất văn vẻ nho nhã kia mà. Anh cũng biết Lục Dĩ Bình không những nhân phẩm không được tốt đẹp cho lắm, mà tửu phẩm cũng rất kém, uống rượu nặng một chút là bắt đầu “phun châu nhả ngọc”, nhưng tửu lượng của cậu ta lại rất tốt, rất ít xảy ra tình huống say bét nhè. Nhưng hôm nay không biết thế nào, anh cảm thấy không thể kiểm soát được tình hình nữa rồi.

Tô Nhất Minh trầm ngâm suy nghĩ, thấy rằng cơ sự đã đến nước này thì chỉ còn một con đường duy nhất có thể đi đó là ôm ngực lăn đùng ra giả bệnh, cắt ngang cái bữa tối vô nghĩa này, thoát khỏi sự mất mặt ê chề này. Nhưng anh không làm như vậy. Một là, trước mặt người có chuyên môn mà diễn trò này muốn thành công là vô cùng khó khăn, hai nữa, anh có chút do dự, anh không muốn để người đẹp bác sĩ thấy mình là một tên bệnh hoạn, là một bác sĩ, chọn đối tượng chắc chắn sẽ rất chú trọng đến sức khỏe.

Không biết có phải là thần giao cách cảm hay không mà khi Tô Nhất Minh đang có ý định giả bệnh thì Lục Dĩ Bình bỗng dưng ôm ngực từ từ trên ghế ngã xuống đất...

Tô Nhất Minh từ phòng cấp cứu bệnh viện J bước ra, anh cảm thấy hôm nay thật quá mất mặt. Anh nhìn mặt trời bắt đầu ló rạng phía chân trời, nói với Trình Vũ Phi: “Trời sắp sáng rồi, bác sĩ Trình, để tôi đưa cô về nhà.”

Trình Vũ Phi lịch sự nhưng lạnh nhạt từ chối, “Không cần đâu, tôi đón xe đi trước đây. Anh còn phải chăm sóc bạn anh nữa mà... Anh ta có thật là giảng viên đại học không thế?”

Tô Nhất Minh nhìn vẻ mặt mệt mỏi mà lạnh lùng của Trình Vũ Phi, gượng gạo giải thích, “Ừm... Dã Bình bình thường không như vậy, tại cái chai rượu đó mà ra cả, anh ta thường ngày dĩnđng đặc, phong độ lại dĩ dỏm thân thiện nên rất được học trò quý mến. Hôm qua, tuyệt đỏi ngoài ý muốn...”

Trình Vũ Phi khẽ gậđ đầu, “Tôi hiểu rồi, có thể thông cảm. Bình thường mọi người ai cũng mang bộ mặt giả, hiểm hoi mới có lúc lộ nguyên hình.”

“...” Tô Nhất Minh không biết phải đắp lại như thế nào.

Trình Vũ Phi lịch sự một cách bất thường từ biệt Tô Nhất Minh, Tô Nhất Minh vẫn cố níu kéo giải thích: “Ấy... Bác sĩ Trình, những lời Dã Bình nói, cô đừng để bụng nhé. Với cái cô hoa khôđi nọ, không phải như cậu ta nói đầu. Tôi bây giờ là một gã lưu manh nhưng lúc đó vẫn là một thanh niên trong sáng... tuyệt đỏi không có làm cái chuyện thị phi đó đầu...”

Thật ra Tô Nhất Minh bị oan, tối đó nam thanh nữ tú mảđi mê tâm sự, trong phút chốc bỗng quên đi tất cả, quá giờ, kí túc xá tắt đèn đóng cửa, hoa khôđi không về được, đành phải ngủ lại phòng của anh. Anh cũng không chút khách khí lừa đắm anh em vào sinh ra tử như lừa vịt sang phòng bên cạnh ngủ nhờ. Nhưng Tô Nhất Minh ngày đó là một thanh niên mới biết yêu lần đầu, không hiểu gì, suốt đềm không ngủ ngòđi canh cho hoa khôđi

xinh đẹp, mà không dám đụng đến một sợi lông chân của hoa khô. Anh thấy mình đêm đó giống hệt một cây pháo bông, run cầm cập như sốt rét nhưng trong đầu đầy những cảnh hoan lạc chốn bông lai, cứ bứt rứt như vậy cả đêm, đến 4 giờ sáng, anh đoán là công ký túc xá đã mở bèn đích thân tiễn hoa khô về. Trên đường đi không gặp bất kỳ ai, đến khi hoa khô ra khỏi cổng thuận lợi rồi, anh vừa thở phào nhẹ nhõm quay lại mới phát hiện bác Ngô bảo vệ cổng đang há hốc mồm kinh ngạc nhìn mình.

Để bịt miệng bác Ngô, anh phải chạy nước rút đến siêu thị mở cửa hai tư giờ gần trường, móc hết tiền mua một bao thuốc hiệu Trung Hoa, rồi lại chạy nước rút về đút lót cho bác bảo vệ. Trong quá trình chạy đi chạy về đó anh đã bị sái cổ chân. Nhưng khi đám chiến hữu vừa mở mắt dậy thấy Tô Nhất Minh mắt thâm quầng, chân bị trẹo, cả ký túc xá sôi lên sùng sục, vô số câu chuyện ly kỳ hấp dẫn về cái đêm phong tình diễm lệ đó lan truyền ra khắp ký túc xá một thời gian dài. Nào là bị hoa khô đạp xuống giường trật chân, nào là trong lúc cao trào quá kích động tự mình rơi xuống giường, nhiều không kể xuể. Tô Nhất Minh sùi bọt mép giải thích, thề thốt đủ kiểu cũng không có tác dụng. Cái hạn đen đui này theo Tô Nhất Minh suốt mười mấy năm trời, đến tận hôm nay lại một lần nữa bị lôi ra ánh sáng làm hỏng hết việc của anh. Tô Nhất Minh thật sự khóc không thành tiếng. Nói thật, version hôm nay là lần đầu tiên anh nghe được, Tô Nhất Minh tuy đã từng lên giường với vài người phụ nữ, nhưng cái động tác khó “Hoàng long đại chuyển thân” anh quả thật chưa từng thử. Ở một góc độ nào đó, anh thật ra là một người khá bảo thủ.

Nhưng Trình Vũ Phi chẳng có chút hứng thú nào với quá khứ của anh, cũng chẳng muốn biết tới cùng, cô gật đầu lấy lệ, vẫy taxi bỏ đi.

Tô Nhất Minh ủ rũ cúi đầu trở về phòng cứu, Lục Dĩ Bình cũng chẳng xảy ra chuyện gì lớn, đang nằm co quắp trên chiếc giường bệnh chật chội gáy khò khò. Cũng may là các y tá nể mặt Trình Vũ Phi đã có đãi ngộ

đặc biệt, bệnh nhân thật sự quá đông, nhiều người thậm chí đến chiếc xếp tời tàn cũng không có mà nằm.

Tô Nhất Minh không chút khách sáo lay Lục Dĩ Bình dậy, “Cậu ngủ ngon thật đấy. Kế hoạch bao gái hoàn hảo của tớ đều bị cậu phá tan tành rồi đó.”

Lục Dĩ Bình ngơ ngác, “Tôi có làm chuyện gì đâu.”

“Cậu còn muốn làm gì nữa? Cậu là tên lưu manh, thô thiển dung tục, chọc ghẹo bác sĩ Trình.”

“Cậu chẳng phải cũng là lưu manh sao? Đàn ông không phân biệt lưu manh hay không lưu manh, chỉ phân biệt nghiêm túc hay không nghiêm túc thôi.”

“Nhưng sao cậu lại nói với con gái nhà người ta những lời chết tiệt đó?”

“Con gái nào? Cô ta chẳng phải là người của cậu rồi sao?”

“Tôi đang định theo đuổi người ta, lại bị cậu thọc gậy bánh xe...”

“Trước đó tôi hỏi cậu đến mức nào rồi, cậu chẳng nói là sắp rồi là gì.”

“Thì vốn dĩ ăn một bữa cơm xong là sắp rồi, bây giờ thì bị cậu phá hoại, chắc chắn chẳng còn hi vọng gì nữa.”

“Đó là do tôi uống phải rượu giả, mất hết lý trí, nên không bình thường, không thể trách tôi được...”

“Vậy chẳng lẽ trách tôi? Chẳng phải cậu nhất quyết đòi đi cái nhà hàng rách nát đó sao, tôi đã đề nghị là đi nhà hàng sang trọng rồi cơ mà.”

“Nhà hàng nhỏ thì đã sao? Tôi thường ăn ở đó có sao đâu, cậu vừa đến đã có chuyện, đó là do vận cậu năm nay đen, về mà đi chùa thắp nén hương giải hạn đi!”

“Cái nhà hàng đó sao lại bán rượu giả chứ... thật quá thể rồi!”

“Bà chủ nhà hàng là quả phụ, một mình nuôi con rất khó khăn. Chắc hẳn những nhà hàng khác thấy bà ta kinh doanh tốt nảy sinh đồ kỵ ngầm hại bà ta thôi! Cậu còn nhớ chứ, lần trước có một nhà hàng làm ăn phát đạt bị đối thủ đầu độc chết đấy! Người ta cũng chỉ bán một bình rượu giả thôi, mà đâu có ảnh hưởng gì đến tính mạng.”

“Tiền là do tôi trả, uống phải rượu giả phải nhập viện mà còn đi nói đỡ cho người ta, cảm kích người ta không đầu độc mình chết, cậu thật là...” Tô Nhất Minh cuối cùng nổi trận lôi đình.

“Cậu la hét cái gì? Bây giờ người trả tiền là tôi, uống nhầm rượu giả vào bệnh viện cũng là tôi, tôi không trách thì thôi, cậu la hét cái gì? Chẳng phải tôi đã nói với cậu rồi sao, Tô Nhất Minh, cậu trọng sắc khinh bạn! Vì một người phụ nữ có đáng không? Cậu muốn tuyệt giao với tôi à? Tôi là kẻ thù của cậu à?”

“...” Tô Nhất Minh im bặt, tay ôm đầu. Dù là tại sao, chuyển bạn thành thù với Lục Dĩ Bình là điều không thể, bây giờ việc cấp bách là làm sao ăn nói với vợ Lục Dĩ Bình. Nhất định không để cô ta biết sự thật, nếu không người phụ nữ tưởng chừng nhu mì đó sẽ cầm dao chém mình cũng nên.

Rất lâu sau lần uống phải rượu giả đó, Tô Nhất Minh không còn tìm gặp Trình Vũ Phi nữa. Một là không còn mặt mũi nào, hai là sắp đến cuối năm rồi, anh bận rộn vô cùng. Cần phải đến thăm hỏi khách hàng, thắt chặt mối quan hệ, những món nợ bên ngoài cũng phải thu về, rồi phải đề ra kế

hoạch cho năm sau. Công việc làm anh cứ xoay như chong chóng suốt ngày đêm, cuối cùng bị cảm, lên cơn sốt.

Hôm nay Tô Nhất Minh cặp nhiệt độ, 38 độ, trong lòng bỗng nổi lên một âm mưu đen tối. Anh len lén ngâm nhiệt kế trong ly nước nóng, nhìn giọt thủy ngân chạy lên vạch hơn 40 độ, thích chí gọi điện thoại cho Trình Vũ Phi.

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Việc Thực Thi Kế Hoạch Không Theo Kịp Sự Thay Đổi (3)

Trình Vũ Phi đang vô cùng thiếu ngủ.

Buổi chiều cô vừa gặp phải một bệnh nhân bị hẹp van hai lá do thấp khớp. Đây là một dạng bệnh tim có thể điều trị triệt để bằng phẫu thuật, vì vậy sau khi chẩn bệnh, cô nhiệt tình động viên bệnh nhân đồng ý phẫu thuật, còn đích thân gọi điện thoại cho khoa phẫu thuật lồng ngực. Khi bác sĩ phẫu thuật đến nơi thì cô lại đang cấp cứu cho một bệnh nhân khác, kết quả là vị bác sĩ đó hỏi khắp nơi mà không tìm được bệnh nhân cần hội chẩn, nổi trận lôi đình ngay tại phòng Hội chẩn khoa nội.

Đúng lúc Trình Vũ Phi quay lại, nhìn thấy người đó đang tức giận la mắng mấy bác sĩ trẻ, "... Vừa rồi ai đã gọi điện thoại kêu hội chẩn? Tôi vừa có ca phẫu thuật xong, chưa ăn cơm trưa đã vội xuống đây, vẫn còn một bệnh nhân nữa đang chờ phẫu thuật. Thời gian của tôi rất quý giá... Cô bác sĩ đó đâu rồi? Trong giờ làm việc mà trốn việc như vậy sao?"

Trình Vũ Phi liếc nhìn người đó một cái, anh ta khoảng chừng hơn ba mươi tuổi, đẹp trai, ánh mắt sâu hun hút, nhưng chiếc áo blu nhăn nhoe không hợp với dáng người chút nào. Trình Vũ Phi trong đầu bốc hỏa, không biết có phải là do bị Mục Thuần bỏ rơi hay không mà cô chẳng có chút cảm tình nào đối với loại bác sĩ khoa ngoại vênh váo không biết tôn trọng người khác này.

Hít một hơi thật sâu, cô ném dụng cụ đo huyết áp xuống bàn đánh rầm một cái, "Là bác sĩ khoa phẫu thuật lồng ngực à? Tôi còn nhớ lúc nãy điện thoại đã nói với anh là bệnh nhân bị hẹp van hai lá rồi mà. Khi nãy tôi không có ở đây, nhưng là một bác sĩ, anh chẳng lẽ không có khả năng phán

đoán sao? Anh đến nhìn bệnh nhân này xem, môi cô ta tái, gò má đỏ bầm, đó là sắc mặt điển hình của hẹp van hai lá, nếu anh vẫn chưa chắc chắn thì có thể nghe nhịp tim của cô ta, cũng rất điển hình. Đến những kiến thức chuyên môn cơ bản mà anh còn chưa được trang bị đầy đủ thì tôi nghi ngờ không biết anh có đảm đương nổi chức vụ của mình hay không!”

Người đó nhìn Trình Vũ Phi một lượt từ đầu đến chân, ánh mắt giận dữ tóe lửa của anh ta bỗng chốc tan biến khiến mọi người tưởng như sự giận dữ ban nãy chỉ là ảo giác. Không biết có phải vì đuối lý hay không, anh ta không còn tức giận nữa, đi đến trước mặt bệnh nhân kiểm tra một lát rồi cho đưa bệnh nhân đi. Trước khi đi, anh ta còn liếc nhìn một cách đầy ý nhị bằng tên trước ngực Trình Vũ Phi, nói bằng giọng hài hước, “Bác sĩ Trình, đặt dụng cụ đo huyết áp nhẹ nhàng một chút, phá hoại của công là không tốt đâu.”

Trình Vũ Phi không chút khách khí liếc anh ta một cái. Đợi người đi khuất, cô mới chợt cảm thấy không khí phòng Hội chẩn có chút bất thường, một sự im lặng hiếm hoi, cơ hồ không một tiếng động. Không cần phải suy nghĩ nhiều, cô nghe thấy một đồng nghiệp nói, “Trình Vũ Phi chị thật cừ, dám nói những lời như thế với trưởng khoa Chung.”

Trình Vũ Phi ngẩng đầu lên ngỡ ngàng, “Cái gì? Ai là trưởng khoa Chung?”

“Chính là người khi nãy đó, Chung Viễn, trưởng khoa mới của khoa phẫu thuật lồng ngực, vừa mới được điều về đây đây. Nghe nói tay nghề rất cao, năng lực cũng rất tốt.”

“Không thể nào!” Trình Vũ Phi không dám mà cũng không muốn tin, “Trưởng khoa gì mà không để ý vẻ ngoài, mặc một cái áo blu nhàu nát như thế?”

“Chẳng phải anh ta nói rồi sao, vừa ở phòng phẫu thuật ra, đến cơm còn chưa kịp ăn. Có thể lấy đại một cái áo nào đó mặc vào.”

“Trưởng khoa không thể nào đích thân đến hội chẩn.” Giọng Trình Vũ Phi càng lúc càng nhỏ, mình không xui xẻo đến mức đó chứ...

“Nghe nói anh ta vừa mới nhậm chức đã đồng ý hứa trước mặt Viện trưởng nhất định sẽ đưa khoa phẫu thuật lồng ngực của bệnh viện mình nằm trong top ba của thành phố đấy. Có thể là muốn làm gương cho mọi người... Không thể nhầm được, lần trước trong cuộc họp tôi đã gặp rồi mà.”

“...” Tâm trạng Trình Vũ Phi lúc đó thật thảm hại, cô đã đắc tội với người không nên đắc tội rồi.

Bệnh viện không chỉ là một chốn giang hồ đặc biệt, mà còn là chốn giang hồ hiểm ác. Nhiều mối quan hệ phức tạp, rất nhiều người có xuất thân rất bí ẩn. Lăn lộn trong vũng bùn này cần phải hết sức thận trọng, không cẩn thận là giẫm ngay phải bẫy, chết không có chỗ chôn.

Trong những cái bẫy này thì đắc tội với người có quyền lực là cái bẫy nguy hiểm nhất. Là một nhân viên nhỏ bé ở tầng lớp thấp nhất không hề có gia thế, Trình Vũ Phi trước giờ vẫn rất thận trọng. Nhưng diễn biến của sự việc hôm nay rõ ràng là ngoài ý muốn của cô. Việc đã đến nước này cô chỉ còn cách cầu mong cho trưởng khoa Chung rộng lòng độ lượng, không so đo với mình, hơn nữa, cô cũng an ủi mình là dù sao cũng ở dưới đáy của bệnh viện rồi, còn có thể xấu hơn được nữa sao.

Trong lúc cô đang vô cùng chán nản thì nhận được điện thoại của Tô Nhất Minh.

“Bác sĩ Trình, tôi bị sốt rất cao, 40 độ... Tôi phải làm gì bây giờ?”

Trình Vũ Phi có chút lơ đãng, giọng hơi lạnh lùng: “Chỉ sốt thôi à, không có triệu chứng gì khác sao?”

“Hừm... chóng mặt, buồn nôn, đau toàn thân.” Tô Nhất Minh moi gan móc ruột, tìm ra bằng hết các triệu chứng mà anh biết đem nói với bác sĩ bằng giọng ảo não.

“Ồ, tôi đoán chỉ là bệnh cảm thường thôi, đừng quá lo lắng. Có thấy tức ngực, tim đập nhanh không?” Tô Nhất Minh bỗng nhớ đến cuộc đối thoại của Trình Vũ Phi với bệnh nhân lần trước. Cô nói bệnh cảm thường chỉ cần ở nhà nghỉ ngơi, uống nhiều nước là sẽ tự khỏi. Không được, không thể để có ta nghĩ chỉ là bệnh cảm xoàng được.

“Có, tức ngực... tim đập nhanh.”

“Nhìn phía trước có thấy tối sầm không? Có ngất lần nào chưa?” Giọng bác sĩ Trình có vẻ quan trọng hơn một chút.

“Hừm... Tôi vừa mới ngất đi.” Tô Nhất Minh nín thở nói dối.

Trình Vũ Phi ở đầu dây bên kia trầm ngâm vài phút, rồi nói: “VẬY ĐƯỢC RỒI... Đang giờ nghỉ trưa, tôi sẽ đến xem thế nào.”

Tim Tô Nhất Minh như muốn vỡ tung, vội vàng đọc địa chỉ nhà mình, sau đó dọn dẹp một chút, mưu mô cởi quần dài và áo ngoài ra, rồi lên giường nằm. Anh thấy mình giống con chó sói trong chuyện cổ tích, ngụy trang thành bà ngoại nằm trên giường giả bệnh, đợi cô bé quàng khăn đỏ đến để ăn thịt.

Khi cô bé quàng khăn đỏ nhấn chuông cửa, Tô Nhất Minh bước xuống giường ra mở cửa, rồi lại tiếp tục lên giường nằm, cất giọng mời cô vào vô cùng nham hiểm. Cửa mở, một đám người nhốn nháo chạy bổ vào Tô Nhất Minh làm anh khua chân, khua tay loạn xạ, suýt nữa là rơi xuống giường.

Trình Vũ Phi kịp thời giữ anh lại, hét to tên anh, lật mí mắt anh lên, dấm vào ngực anh vài cái, rồi dùng hết sức ấn ngực anh, làm Tô Nhất Minh đau đến nỗi sợ hãi dừng lên, phần nộ lớn tiếng với Trình Vũ Phi, “Bác

sĩ Trình... cô đang làm gì thế hả?” Cho dù ý đồ xấu xa của mình bị lộ thì cũng không đến nỗi vừa bị đánh vừa bị nện như thế này chứ? Dù gì cũng là người lớn cả, đâu cần chơi trò trẻ con ấy.

Tức ngực, tim đập nhanh, còn bị ngất... Trình Vũ Phi dựa vào kinh nghiệm lâm sàng phong phú của mình liền chẩn đoán Tô Nhất Minh có thể bị viêm cơ tim cấp. Đây là một bệnh nguy hiểm có tỷ lệ tử vong rất cao, nhưng nếu kịp thời chữa trị thì có hi vọng khỏi bệnh. Bởi thế cô vội vàng đến chỗ ở của Tô Nhất Minh, đồng thời gọi luôn xe cứu thương đến.

Vừa bước vào nhà, cô đã phát hiện Tô Nhất Minh có biểu hiện không bình thường, chân tay co rút, như muốn rơi xuống giường đến nơi. Là một bác sĩ cấp cứu có kinh nghiệm, cô cho rằng chắc chắn tim anh có vấn đề, lập tức cấp cứu và rất thành công, làm cho Tô Nhất Minh nhảy lên.

Ngay phút đó nghe được giọng nói sang sảng của Tô Nhất Minh, nhận định anh đã không còn nguy hiểm nữa, cô mới thở phào nhẹ nhõm, lập tức bằng một giọng chuyên nghiệp giải thích với anh, “Anh vừa mới ngất đi, còn bị co cơ, đó là do tim ngừng đập dẫn đến máu không lên được não, y học gọi đó là hội chứng Adam Stokes, vô cùng nguy hiểm. Vừa rồi tôi đã hồi phục tim phổi cho anh, đưa anh tử Quý môn quan trở về đây.”

Cái gì? Vừa nãy tim mình ngừng đập? Tô Nhất Minh thấy bác sĩ Trình đúng là đang nói năng lung tung.

“Không thể nào. Vừa rồi tôi còn rất khỏe. Người vẫn còn đập loạn xạ, làm sao mà tim dám ngừng đập được?”

“Nhưng tôi thấy anh suýt nữa là ngất đi rồi, tay chân còn quơ cào loạn xạ nữa.”

“... Tôi thấy cô đem nhiều người đến thế này tưởng là muốn cướp của, đang định nhảy xuống gọi 110...”

“110 không thể khám bệnh cho anh được. Tôi gọi 120 rồi. Đây là tài xế lái xe cứu thương và bác sĩ. Giám đốc Tô, tôi nghe anh nói triệu chứng, dựa vào kinh nghiệm lâm sàng nhiều năm của mình tôi nghĩ anh bị viêm cơ tim cấp. Là do virus cảm mạo gây nên. Tôi muốn đưa anh đến bệnh viện chúng tôi kiểm tra xem sao...”

Tô Nhất Minh không hiểu tại sao sự việc đang tiến triển theo kế hoạch của mình, bỗng nhiên giữa đường lại thành ra thế này? Anh ảo não nhìn sắc mặt nghiêm trọng của Trình Vũ Phi, lại nhìn hai người đàn ông dữ tợn kể bên, ỉu xìu bước xuống giường, rồi trước ánh mắt chăm chăm của mọi người mặc quần áo dài vào, theo họ lên xe cứu thương.

Những bác sĩ di theo xe đúng là tay chân nhanh nhẹn, nhanh chóng kiểm tra tình hình của Tô Nhất Minh.

“Có vấn đề gì không?” Trình Vũ Phi hỏi.

“Chỉ là tim đập nhanh một chút... Những cái khác đều bình thường.”

Tô Nhất Minh nghĩ thật nực cười, bị các người dẫn vật như thế này, không có bệnh cũng thành ra có bệnh. Nhưng Trình Vũ Phi thở ra một tiếng, vẫn may là còn chưa muộn...

Và thế là Tô Nhất Minh lần đầu tiên được nằm trong xe cứu thương, hụ còi inh ỏi trên đường đến bệnh viện J, anh lại được vào khoa cấp cứu một lần nữa, băng qua đường vạch xanh ưu tiên tiến thẳng vào phòng cấp cứu, rồi nằm trên giường bệnh. Anh cảm thấy mình giống như một chú cừ non chờ bị xẻ thịt, đợi thời khắc tên đồ tể đến phán quyết sinh mệnh của mình.

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Việc Thực Thi Kế Hoạch Không Theo Kịp Sự Thay Đổi (4)

Khoa cấp cứu vẫn đông người bệnh, bệnh nhân xếp hàng chen chúc nhau như cá mè trong phòng bệnh chật hẹp. Một người đàn ông sắc mặt vàng vọt yếu ớt bước vào, khi đi ngang qua chỗ Tô Nhất Minh bỗng nôn ra một ngụm máu tươi. Tô Nhất Minh cố gắng lắm mới không kêu ré lên, anh cảm thấy một người đàn ông mà kêu ré lên như đám đàn bà phụ nữ thì thật mất mặt. Mấy năm nay Tô Nhất Minh vào Nam ra Bắc, dọc ngang Âu Mỹ, anh tự thấy mình hiểu rộng biết nhiều, đã rèn được vẻ ngoài bình thản rồi. Nhưng đến hôm nay, anh mới biết, thì ra trên đời này thật sự có nơi để rèn luyện thần kinh thép. Anh bất giác nhắm mắt đau đớn.

Anh ước gì có thể đóng lỗ tai của mình lại được. Một bác sĩ đang khám bệnh cách đó không xa, giọng sang sảng: “Đau bụng à? Đại tiện như thế nào? Phân đặc như rau câu hay lỏng như canh trứng?”

Tô Nhất Minh không muốn mất mặt bằng cách bịt lỗ tai lại nhưng anh tự thề rằng suốt đời này sẽ không bao giờ ăn món canh trứng và rau câu nữa. cứ như vậy mười mấy phút đồng hồ, Tô Nhất Minh cảm thấy tim đập loạn xạ, hơi thở gấp gáp, chóng mặt buồn nôn, trước mắt bỗng dựng tối sầm lại, những triệu chứng mà anh miêu tả với Trình Vũ Phi trước đó bây giờ đã xuất hiện cả rồi.

Trình Vũ Phi vẫn không hề hay biết mình bị Tô Nhất Minh phong là đồ tể, cô vội vã chạy tới chạy lui trong phòng cấp cứu, lấy số, thanh toán tiền, kê những hạng mục cần xét nghiệm... Sau đó cô rất chu đáo đưa Tô Nhất Minh vào phòng khám, phòng này thoáng đãng, rộng rãi, ngộ nhờ tim Tô Nhất Minh thật sự có vấn đề thì cấp cứu cũng thuận tiện hơn rất nhiều.

Tô Nhất Minh nhắc đầu lên, một nữ y tá trẻ trung, xinh đẹp như hoa cầm hộp ống tiêm mỉm cười dịu dàng, anh biết mình bị quả báo rồi. Anh thầm đếm số ống tiêm trên tay nữ y tá - những sáu ống, rồi đau khổ ngược mặt nhìn... trần nhà.

Đầu kim tiêm thô to chích thẳng vào gân máu của Tô Nhất Minh... Sáu ống đầy máu được Trình Vũ Phi vui vẻ cầm đến phòng xét nghiệm.

Mấy thế kỷ chậm chạp trôi qua... Tô Nhất Minh chờ đợi mà lòng nóng như lửa đốt, cuối cùng thì bác sĩ Trình cũng cầm tờ kết quả xét nghiệm bước ra.

Nét mặt Trình Vũ Phi vô cùng nặng nề, bởi vì trong lòng cô thấy rất xấu hổ. Xét nghiệm chỉ ra, Tô Nhất Minh chẳng bệnh tật gì, chỉ bị cảm mạo bình thường. Chẳng ngờ một người luôn tự hào vì có chuyên môn vững vàng như cô lại đưa ra một phán đoán sai lầm như vậy, để cho Tô Nhất Minh phải làm vô số xét nghiệm không cần thiết, chịu nhiều khổ sở, điều này khiến cô cảm thấy hổ thẹn vô cùng.

“Có bị gì không?” Tô Nhất Minh đánh liều hỏi. Thấy biểu hiện không tốt của Trình Vũ Phi, anh càng tin mình đã mắc phải một chứng bệnh gì đó, vì anh chưa bao giờ thấy khó chịu như vậy trong người.

“Cảm thường thôi.”

“Không thể nào. Tuyệt đối không thể. Tôi cảm thấy bệnh rất nặng mà.”

Trình Vũ Phi bình tĩnh nhìn Tô Nhất Minh một cách lạ thường. Là một bác sĩ khoa cấp cứu, cô rất hay gặp những bệnh nhân tinh thần lo lắng, tâm lý yếu đuối, vì thế sẽ bị tức ngực, tim đập nhanh, thậm chí sẽ bị ngất, tay chân co rút, thật ra đó không phải là bệnh, đó chỉ là do tâm trạng bất loạn dẫn đến ức chế thần kinh. Cô cuối cùng cũng đã tìm ra nguyên nhân, những

triệu chứng của Tô Nhất Minh là do quá lo lắng, khiến phán đoán của cô bị sai lệch.

“Anh quá lo lắng đó thôi, anh không cần phải cố ý thở gấp đâu.”

“Tôi không phải cố ý, tôi cảm thấy không hít thở được... cần phải thở gấp.”

“... Triệu chứng tâm lý thôi.”

“Triệu chứng gì cơ? Nghiêm trọng không?”

“Đó là do rối loạn thần kinh gây nên. Thật ra chẳng có bệnh gì cả, vì tinh thần bất ổn, mới có cảm giác tức ngực khó thở.”

“...” Tô Nhất Minh ngay lập tức cảm thấy xấu hổ, “Không thể nào, tôi sao lại có thể rối loạn thần kinh được? Đó là trò của đàn bà con gái! Tôi chắc chắn là tim đã ngừng đập mà...”

“Tim của anh vẫn đập rất khỏe...”

“Không... chắc chắn có vấn đề, bác sĩ Trình à, cô xem lại lần nữa xem, tôi muốn ngắt đi bây giờ đây...” Tô Nhất Minh trở nên kích động, lên giọng đột ngột.

Trình Vũ Phi chẳng buồn đôi co thêm nữa, ra hiệu cho cô y tá đứng bên cạnh. Nữ y tá xinh đẹp dễ thương bước đến, cởi thắt lưng quần một cách thành thực cho Tô Nhất Minh.

Tô Nhất Minh kinh ngạc bật dậy, chưa kịp hỏi gì thì mông đã bị một mũi kim vừa to vừa thô đâm vào, lập tức nằm bẹp xuống giường trở lại.

“Cái... cái gì thế?” Tô Nhất Minh cuối cùng cảm thấy tình hình trở nên nghiêm trọng, anh nhớ lại hồi còn nhỏ từng xem một bộ phim Nhật có tên là “Truy bắt”, diễn viên Ken Takamura bị một tay bác sĩ độc ác bức hại,

mỗi ngày phải uống một loại thuốc gì đó, uống cho đến khi phát bệnh tâm thần. Bây giờ bác sĩ Trình lại giả dạng thành cô bé quàng khăn đỏ vô hại, lừa mình đến bệnh viện, không biết có mưu đồ gì không? Nghĩ đến đó, anh thấy toát mồ hôi lạnh...

“Thấy khỏe hơn rồi chứ?” May mà giọng bác sĩ Trình không có biểu hiện gì là độc ác, chỉ thể hiện sự ân cần quan tâm, “Đây là thuốc đặc trị bệnh của anh.”

Cảm giác tức ngực tan biến, đầu cũng chẳng còn quay mòng mòng, Tô Nhất Minh reo lên, “Đỡ nhiều rồi. Thuốc này tác dụng thật đấy.”

Bác sĩ Trình gian ác gật đầu, “Ừ, đây là thuốc đặc trị bệnh rối loạn thần kinh, giúp tâm lý ổn định trở lại...”

“...” Tô Nhất Minh muốn khóc mà không khóc được, anh muốn nói một vài câu để cứu vãn thể diện nhưng thuốc an thần đã ngấm, cơn buồn ngủ ập đến, gắng gượng không được, cuối cùng nhắm mắt ngủ vùi.

Cũng may là anh ngủ say, không nghe được câu chuyện giữa Trình Vũ Phi và đồng nghiệp, nếu không người lúc nào cũng xem trọng hình tượng của mình như anh chắc chắn sẽ tức đến hộc máu tươi.

“Vũ Phi, người đàn ông này là gì của chị thế? Sao lại yếu đuối như vậy? Già rồi mà như con nít, chỉ cảm xoàng mà đã bù lu bù loa là rối loạn thần kinh. Sau này ra ngoài xã hội không biết làm được trò trống gì.”

Trình Vũ Phi có chút khó xử, cười cười nói: “Thương nhân đấy. Có lẽ áp lực quá lớn, tuổi này rồi đâu để kiếm tiền.”

“Hứ! Loại đàn ông này đúng là quá xem trọng mình mà, thật ra cần gì phải thuốc thang, tôi thấy cứ cho anh ta mấy bạt tai là tỉnh ngay”. Trình Vũ Phi đồng tình nhìn Tô Nhất Minh đang say ngủ, đắp lại chăn cho anh.

Tô Nhất Minh ngủ một giấc đến nửa đêm, lúc tỉnh dậy, anh lấy một bịch thuốc do Trình Vũ Phi kê đơn, sau đó cun cút rời khỏi bệnh viện. Bước ra khỏi cửa, anh tự thề với lòng, suốt đời sẽ không bước chân vào cái chốn đáng sợ này một lần nào nữa.

Chuyến viếng thăm một ngày bệnh viện J để lại cho Tô Nhất Minh kinh nghiệm xương máu, anh hoàn toàn từ bỏ việc theo đuổi bác sĩ Trình gian giảo. Nhưng bác sĩ Trình gian giảo đó lại không từ bỏ cơ hội chiêm chọc anh, hai ngày sau lại gọi điện thoại đến.

“Giám đốc Tô, anh khỏe rồi chứ?” Trình Vũ Phi nở nụ cười cầu tài, làm như Tô Nhất Minh có thể từ trong điện thoại thấy được thái độ của mình, sự việc hôm đó làm cô cảm thấy áy náy, luôn tìm cách để xin lỗi Tô Nhất Minh.

“Tôi khỏe rồi.” Sức khỏe Tô Nhất Minh đã tốt lên rất nhiều, cho dù trước đó đã bị bác sĩ Trình vờn như mèo vờn chuột nhưng bệnh cảm của anh ngày hôm sau đã bình phục hoàn toàn. Tất cả đều ổn, trừ một chân hơi khập khiễng. Đó là do mũi tiêm hôm đó không biết đã đâm trúng sợi dây thần kinh nào ở mông anh. Có lẽ mấy ngày nữa mới khỏi hoàn toàn.

“Thuốc tôi kê đơn anh uống hết chưa?” Bác sĩ Trình tiếp tục ngọt nhạt hỏi.

“... Hừm, tôi quên uống rồi. Tôi...” Tô Nhất Minh thực sự quá bận. Thuốc anh để trong ngăn kéo bàn làm việc, thò tay vào là có thể lấy được nhưng anh lại quên khuấy đi mất.

“Sao anh không uống thuốc? Anh thật quá xem thường sức khỏe, tôi biết một anh chàng, mới hai mươi mấy tuổi, bị sốt nhẹ nên cậu ta xem thường, kết quả đã chết rồi...” Bác sĩ Trình có vẻ tức giận, cảm thấy bị chạm tự ái khi một kẻ ngoại đạo lại xem nhẹ lời khuyên của một người có chuyên môn.

“...” Tô Nhất Minh bị dọa sợ hết hồn, không uống thuốc mà hậu quả nghiêm trọng đến thế ư? Anh vội vàng lôi đồng thuốc bác sĩ Trình cho trong hộp tủ ra, uống một viên.

“Người đó... chết rồi ư? Chỉ vì không uống thuốc?” Tô Nhất Minh cố giữ bình tĩnh, anh cảm thấy bác sĩ Trình quá lợi hại, có thể thản nhiên nói về một việc khủng khiếp như vậy.

“Chẳng có gì liên quan đến việc uống thuốc cả, bệnh cậu ta quá nặng nên qua đời rồi.”

“Không liên quan... Vậy cô bảo tôi uống thuốc làm gì?” Cuối cùng Tô Nhất Minh cũng bực mình. Hừm, bác sĩ nhân dân thật giáo hoạt, lại dám lấy mình ra làm trò đùa.

“Tôi bảo anh uống thuốc lúc nào? Không phải là anh đã khỏi bệnh rồi sao, khỏi rồi còn uống thuốc làm gì nữa?”

“...”

Tô Nhất Minh tức giận cúp điện thoại. Thật nhục nhã! Lăn lộn giang hồ bao nhiêu năm, điên khùng thế nào mà để cho cái cô gái xấu xa đó lôi ra làm trò hề. Khốn khiếp! Chẳng trách giới truyền thông chỗ nào cũng có tin tức về mặt trái của bệnh viện, y đức của bác sĩ Trung Quốc quá thấp! Lang băm cả lũ!

“...”

Trình Vũ Phi tức muốn xì khói. Gã này thật chẳng có đầu óc! Bệnh khỏi rồi còn uống thuốc làm gì nữa! Loại đàn ông ngốc như heo này sao còn có đất sống thế không biết. Doanh nghiệp tư nhân Trung Quốc đang làm cái trò gì vậy trời!

Hừm... Trình Vũ Phi không có ý kỳ thị doanh nghiệp tư nhân Trung Quốc. Thật ra cô tin rằng nền công nghiệp nước nhà có chỗ đứng trên thế giới hay không còn phải nhờ vào sự lớn mạnh của doanh nghiệp tư nhân. Những ông chủ lớn của các công ty quốc doanh thật ra không thể tính là doanh nghiệp, bọn họ là quan chức chính phủ thì đúng hơn. Nhưng còn Tô Nhất Minh thì... Trình Vũ Phi lắc đầu, cô cảm thấy phải nói chuyện với Điền Thiêm. Làm việc dưới trướng người đàn ông ngu ngốc như thế làm sao phát triển được cơ chứ?

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Mỗi Mỗi Lương Duyên Đều Cần Đến Sự Tình Cờ (1)

Mưa dầm dề mấy ngày liền, cuối cùng cũng nhìn thấy ánh mặt trời. Hết giờ làm việc, Trình Vũ Phi thầm reo lên một tiếng, chạy như bay đến thang máy. Hiếm hoi lắm mới có một ngày trời đẹp như thế này. Cô đã hẹn với Điền Thiêm đến khu chợ gần đây mua sắm. Sắp cuối năm rồi, chỗ nào cũng có chương trình giảm giá. Trình Vũ Phi thấy tiêu tiền cũng giống như kiếm tiền, đều là thời khắc vui vẻ nhất, phấn khích nhất.

Cửa thang máy sắp đóng lại, “Đợi một chút!” Trình Vũ Phi lao đến, không biết thế nào lại giẫm ngay vũng nước bẩn, trượt chân ngã sòng xoài. Cô vội vàng đứng dậy, dáo dác nhìn xung quanh, may quá, thang máy này ở một vị trí vắng vẻ, xung quanh chẳng có ai.

Bước vào thang máy, Trình Vũ Phi bực dọc đá đôi dép hiệu Crocs mà bệnh viện cấp cho mình, tất nhiên là hàng nhái, chất lượng kém vô cùng. Chất liệu quá mềm, đế thì trơn trượt. Đây là lần thứ tư cô bị ngã kể từ khi mang đôi dép này, cô quyết định cho nó vào sọt rác nếu không không biết còn bị vồ ếch bao nhiêu lần nữa. Đáng hận là nghe nói phòng vật tư mua loại dép này với giá 60 tệ một chiếc. Trình Vũ Phi mỗi lần đi dạo phố đều nhìn thấy loại dép nhái này bán đầy đường, 12 tệ một chiếc. Mỗi lần nhìn thấy cô đều nghĩ, phòng vật tư phen này vớ bở rồi. Của công đúng là được dùng vô tội vạ, trong khoa muốn mua loại xe đẩy chuyên dụng bằng thép không gỉ, giá ngoài thị trường là 500 tệ, nhưng phòng thiết bị lại gọi người đến bảo giá lên đến 6.000 tệ! Chẳng trách bệnh nhân đông như thế mà bệnh viện vẫn bị lỗ. Chẳng còn cách nào khác, bệnh viện công là không thể nói đến chuyện có lời, nhưng lại không thể không có lời, đành phải nghĩ cách để tăng vốn mà thôi.

Trong thang máy đã có một người, mà hình như là đang nhìn cô chăm chăm thì phải, cô ngạc nhiên ngẩng đầu lên thì nhìn thấy một gương mặt hình như đã gặp. Những đường nét góc cạnh rõ ràng, đôi mắt sâu. Không đợi Trình Vũ Phi nhớ ra, người đó đã gật đầu với cô, “Bác sĩ Trình, lại gặp nhau rồi. Đi đứng phải cẩn thận chứ, vồ được mấy chú ếch rồi?”

“...” Trình Vũ Phi chẳng thấy buồn cười chút nào, cô xem thường loại người cười trên sự đau khổ của người khác, huống hồ gì là đang cười trên sự đau khổ của cô. Quan trọng hơn nữa là cô đột nhiên nhớ ra người này là ai, Chung Viễn, trưởng khoa phẫu thuật lồng ngực, là bác sĩ cấp trên mà mình vừa đắc tội mấy hôm trước.

Chung Viễn không hề biết diễn biến phức tạp trong đầu Trình Vũ Phi, anh ta luôn ra vẻ hài hước, chọc cười người khác, chính vì vậy mà có số lượng fan đáng kể, đương nhiên những fan ấy chủ yếu là người làm trong khoa của anh ta. Chung Viễn cho rằng đây thuần túy chỉ là sức hấp dẫn cá nhân, chẳng có liên quan gì đến chức vị trưởng khoa phẫu thuật lồng ngực của anh cả.

“Bác sĩ Trình Vũ Phi phải không? Nghe danh từ lâu. Tôi là thành viên của câu lạc bộ nhiếp ảnh của bệnh viện, tôi đã được xem tác phẩm nhiếp ảnh tham gia cuộc thi văn hóa nghệ thuật của viện, rất đẹp đấy. Lúc đó tôi hy vọng được làm quen với thiên tài nhiếp ảnh là cô đây...”

Trình Vũ Phi bối rối đến thộn mặt ra, tìm cách ứng phó, “Hừ... ừm, bị loại ngay từ vòng đầu rồi, không đủ tư cách vào vòng trong.”

“Hê hê”, Chung Viễn cười cười, “Thích hay không thích chẳng liên quan gì tời lọt vào vòng trong cả. Gu thẩm mỹ của tôi không giống với mọi người. Tấm hình đó của cô do máy nào chụp vậy? Góc chụp rất đẹp, tôi có mấy máy ống kính rời của Canon và Nikon. Lúc nào cô muốn chụp hình thì có thể mượn tôi.”

Trình Vũ Phi không biết ống kính rời là gì, nhưng lại không dám hỏi, cố đứng im như học sinh tiểu học, gật gật đầu, chỉ mong sao thang máy chóng đến nơi, nhanh chóng nói lời tạm biệt với bác sĩ quyền quý này.

Tiếc là Chung Viễn hiếm lắm mới gặp được tri ân tri kỷ, anh ta tiếp tục thao thao bất tuyệt, “Bác sĩ Trình, tấm hình đó của cô thật sự rất đẹp, tôi có thể giúp cô đăng trên tạp chí. Ừm, cô cho tôi số điện thoại, khi nào có tin tức tôi sẽ liên lạc với cô...”

Trình Vũ Phi đấu tranh tâm lý rất lâu, cuối cùng lấy hết can đảm ngẩng đầu thẳng thắn: “Chủ nhiệm Chung... hai tấm hình đó là do tôi ăn cắp...”

“...”

“Thật ra... thiên tài nhiếp ảnh chân chính là sư huynh của tôi. Hay là tôi cho anh số điện thoại của sư huynh nhé... Anh liên lạc với anh ấy được chứ?”

“Không cần.” Cuối cùng Chung Viễn cũng lên tiếng, tuy cổ họng có chút khô đắng.

Trình Vũ Phi lấy làm lạ, không muốn làm quen với thiên tài nữa à?

Cửa thang máy mở, có người bước vào, Trình Vũ Phi thờ dãi cáo biệt, chỉ nghe tiếng Chung Viễn sau lưng: “Cũng được, cô nhấn vào máy tôi số điện thoại của anh ta nhé.”

Trình Vũ Phi bước ra khỏi thang máy, tìm số điện thoại của sư huynh trong máy mình, bỗng ngẩn người ra. Mình đâu có biết số điện thoại của Chung Viễn, làm sao nhấn cho anh ta? Một lúc sau lại càng ngẩn ngơ. Rõ ràng mình vào thang máy rồi, sao bước ra lại vẫn ở tầng một thế này?

Chung Viễn trong thang máy vẫn chưa hoàn hồn trở lại, vẫn đang sung sướng lâng lâng chờ đợi tin nhắn của Trình Vũ Phi, anh thấy mình thật thông minh, mục đích của anh là muốn có số điện thoại của Trình Vũ Phi, chỉ cần cô ấy nhắn tin cho mình, còn nhắn cái gì thì mình chẳng quan tâm.

Người vừa bước vào cất tiếng chào anh, khách sáo hỏi: “Chủ nhiệm Chung, anh lên tầng mấy?” Chung Viễn tỏ vẻ khó hiểu ngẩng đầu lên. Ấy? Vừa nãy mình không ấn nút chọn tầng à? Hừm... sao bây giờ vẫn ở tầng một thế nhỉ? Vậy Trình Vũ Phi tại sao lại đi ra rồi? Cô ta vừa nãy chẳng phải vì muốn len vào thang máy mà té ngã oạch đó sao?

Trình Vũ Phi đổi giày thể thao thoải mái, hôm nay nhiệm vụ mua sắm rất nặng nề, cô không muốn đi giày cao gót để hành hạ đôi chân của mình chút nào. Ra khỏi ga tàu điện ngầm, cô lập tức nhìn thấy Điền Thiêm đang vẫy tay về phía mình, Trình Vũ Phi nhìn cách ăn mặc của Điền Thiêm, lập tức lấy thân phận đàn chị của mình phê bình cô bé: “Điền Thiêm, sao em lại mang giày cao gót thế kia? Lát nữa thế nào cũng đau chân cho xem.”

Cô gái có gương mặt quả táo cười xuề xòa, “Sắp tới công ty em sẽ tổ chức tiệc tất niên, em vừa mua đôi giày này để đi vào hôm đó đấy. Bởi vậy hôm nay em mới cố tình đi đôi giày này để chọn bộ quần áo phù hợp với nó. Không sao đâu chị Phi Phi, em rất lợi hại đó, dù có đi đôi giày bảy phân em vẫn có thể đi nhanh như gió... Hơn nữa, chúng ta vừa đi từ từ vừa ngắm nghía mà, không sao đâu.”

Trình Vũ Phi thở dài thườn thượt, lại một lần nữa ngưỡng mộ tuổi trẻ phơi phới của Điền Thiêm. Tuy đã hai mươi chín tuổi cô không hề thấy mình già, nhưng sống cùng với Điền Thiêm cô ngày càng hiểu sâu sắc thế nào gọi là thời gian vô tình. Cô cũng từng có thời thanh xuân chạy nhảy tung tăng trên đôi giày cao gót bảy phân, nhưng sau vài lần trọ chân cô đã gia nhập hội đi giày thể thao đế bằng. Sự nhanh nhẹn, tự do phóng túng đã bị sự vô tình như một lưỡi dao sắc lạnh này cắt thành từng lát mỏng... Cô lại thở dài, trải qua bao mưa dập gió vùi, thời oanh liệt nay còn đâu...

Hai chị em vừa đi vừa ngắm nghía hàng hóa, rẽ vào một con đường nhỏ, thiên đường mua sắm A đã ở ngay trước mắt. Điện thoại của Điền Thiêm reo. Mẹ cô bé gọi đến, hỏi cô chừng nào về nhà ăn Tết. Trình Vũ Phi nghe Điền Thiêm nhõng nhéo với mẹ qua điện thoại, cũng cảm thấy vui lây. Dù có lớn thế nào đi nữa, mẹ vẫn cứ là mẹ, lúc nào cũng có thể sà vào lòng mẹ mà khóc mà kể khổ, mà dốc hết nỗi lòng mình. Tiếc là Tết là thời gian bận rộn nhất của khoa cấp cứu, năm nay cô lại không thể về đón Tết với cha mẹ rồi.

Một biến cố xảy ra trong chớp mắt. Một gã đàn ông mặc một chiếc áo khoác xám phủ toàn thân không biết từ đâu chui ra, giật chiếc điện thoại của Điền Thiêm, rồi bỏ chạy.

Hai chị em ngẩn ngơ, Trình Vũ Phi biết cứ đến cuối năm là tình trạng trộm cắp cướp giật lại tăng lên. Nhưng điều cô không thể hiểu nổi là sự việc sao lại có thể xảy ra giữa thanh thiên bạch nhật, giữa chốn đông người và ở ngay bên cạnh mình như thế.

Cô là người đầu tiên phản ứng, hét to lên một tiếng “Cướp” rồi vội cầm đầu cầm cổ chạy đuổi theo tên cướp. Điền Thiêm chậm mấy bước nhưng đầu óc cô gái trẻ nhanh nhạy, lập tức nghĩ đến việc tìm người ngoài tiếp ứng, vừa đuổi theo vừa tiếp tục hét lớn: “Cướp! Cướp!” Chạy được vài bước thì bỗng nhiên kêu oái lên một tiếng, ngã lăn ra đất. Lúc đó cô mới hiểu đi giày cao gót bảnh bảnh thực chất có thể chạy nhảy nhưng phải trả giá một chút... Cô nhăn nhó nén đau đớn, mắt dõi theo bóng Trình Vũ Phi vừa lo lắng vừa sợ hãi, nhưng chỉ có thể ngồi một chỗ kêu cứu: “Cướp! Cướp!”

Trình Vũ Phi vừa nghĩ mang giày thể thao thật tiện vừa không màng nguy hiểm đuổi theo tên cướp rẽ vào một khúc cua. Thiên đường mua sắm A cao sừng sững trước mặt, phía trước người đi kẻ lại rất náo nhiệt. Trình Vũ Phi nhìn thấy nhiều người như thế, thấy vững tâm hơn, đang lúc thở phào thì tên cướp đã lẫn vào một con đường nhỏ và mất hút.

Trình Vũ Phi chạy lòng vòng tìm kiếm với sự cảnh giác cao độ, cô thấy mình y như một cảnh sát mặc thường phục đang làm nhiệm vụ. Nhưng mục tiêu đã thực sự biến mất. Trình Vũ Phi thộn mặt ra chưa biết tính sao. Đúng lúc đó cô nghe thấy một giọng nói quen thuộc: “Bác sĩ Trình.” Quay sang thì thấy doanh nhân óc heo Tô Nhất Minh đang nở nụ cười tươi rói nhìn mình.

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Mỗi Mỗi Lương Duyên Đều Cần Đến Sự Tình Cờ (2)

Điền Thiêm gọi to mấy tiếng “chị Phi Phi”, mắt mở to nhìn Trình Vũ Phi lờ đi như không nghe thấy cảm đầu cảm cổ chạy và dần biến mất khỏi tầm mắt của cô. Cô dù sao cũng là cô gái trẻ chưa gặp chuyện bao giờ, trong tiếng kêu cứu đã nghe thấy tiếng nước nở. Đột nhiên có một giọng nam nghe rất bù tai từ phía trên đầu cô nhẹ nhàng hỏi: “Có chuyện gì thế? Có cần giúp gì không?”

Điền Thiêm ngẩng đầu lên: một chàng trai với đôi lông mày rậm, mắt ngời lên sự quan tâm. Cô lập tức nắm lấy tia hi vọng nhỏ nhoi này, vừa khóc vừa nói: “Có người giật điện thoại của tôi, chị tôi đang đuổi theo hắn ta... ở đó đó... tôi sợ chị ấy xảy ra chuyện, tôi không cần điện thoại nữa, tôi chỉ cần chị tôi không sao thôi...”

Chàng trai trẻ nhìn theo hướng tay Điền Thiêm chỉ, quả nhiên nhìn thấy một thân hình thon thả cao ráo lướt qua rồi rẽ vào một con hẻm nhỏ. Chàng chẳng nói chẳng rằng đuổi theo, đuổi đến con hẻm đó thì chẳng thấy bóng dáng đó đâu nữa. Chàng chạy đi tìm ở từng con hẻm một, cuối cùng nhìn thấy Trình Vũ Phi đang giành giật túi đồ với một người đàn ông. Người đàn ông đó giật lấy chiếc điện thoại từ trong tay Trình Vũ Phi. Chàng trai trẻ chửi thề: “Hừ, đúng là thời thế điên loạn, đến cướp mà cũng dám cả gan như vậy!” Rồi lấy đà chạy như bay đến chỗ Trình Vũ Phi.

Buổi chiều Tô Nhất Minh đi thăm Giang Bình, Giang Bình là bạn học của Tô Nhất Minh, hiện đang làm phó tổng giám đốc của siêu thị A. Trong công việc hai người tuy không có mối liên hệ trực tiếp nhưng lại có chung không ít bạn bè nên cũng khá thân thiết.

Giang Bình nhiệt tình đón tiếp Tô Nhất Minh ở văn phòng của mình, còn ép anh phải nhận quà tặng: “Chỉ là mỹ phẩm ấy mà, là tặng phẩm của công ty tôi nhằm tri ân những khách hàng thân thiết. Đây là hai bộ, tặng cậu đấy.” Nói rồi cười hi hi cầm hai hộp mỹ phẩm nặng nặng cho vào túi giấy rồi đưa cho Tô Nhất Minh.

Tô Nhất Minh liếc mắt nhìn, chối đây đây, “Đây là đồ của phụ nữ mà... tôi hiện tại phòng không gối chiếu, bên cạnh chẳng có người phụ nữ nào. Không cần đâu.”

Giang Bình cười hì hì, “Không có thì tìm đi, tôi tin vào khả năng của cậu mà. Như chúng tôi bây giờ, vì chọn một cây mà mất cả rừng cây rồi, còn cậu, Nhất Minh ạ, trước mặt cậu là một khu rừng đầy hoa thơm cỏ lạ, cậu cứ từ từ mà chọn lựa. Nói thật tôi rất ngưỡng mộ sự tự do của cậu đấy.”

Nhất Minh cười gượng gạo, “Thì cũng đành an ủi mình như vậy.”

Giang Bình cười cười đích thân tiễn Tô Nhất Minh xuống lầu, nhưng khi quay lại văn phòng, anh không thấy điện thoại của mình đâu nữa. Giang Bình vỗ trán suy nghĩ hồi lâu vẫn không nhớ ra điện thoại mình để ở đâu, trong lòng cảm thấy rầu rĩ, mình chưa đến bốn mươi mà trí nhớ đã tệ thế ư? Đúng là tuổi tác không tha bất cứ ai mà. Anh bất giác thở dài dùng điện thoại bàn gọi vào máy mình, rồi vênh tai lên nghe xem tiếng nhạc tấu hài vừa chép về máy làm nhạc chuông vang lên ở xó xỉnh nào.

Tô Nhất Minh bước ra khỏi tòa nhà bách hóa, lòng có chút hối hận. Anh đã hẹn một khách hàng đến dùng cơm, bây giờ lại phải xách một đống đồ như vậy thật bất tiện. Hơn nữa đây là trung tâm mua sắm của thành phố, rất khó tìm chỗ đỗ xe, nên xe của anh đỗ cách đây tới vài con đường. Anh thấy không vui chút nào khi phải đi bộ qua đó cất đồ đạc rồi lại quay lại. Đang do dự chưa biết làm thế nào thì anh bỗng gặp một người quen.

Tô Nhất Minh nhìn thấy bác sĩ Trình mặt mày căng thẳng đang từ một con đường rẽ sang, sau đó lại chạy lòng vòng với điệu bộ rất kỳ quái, hình như đang tìm thứ gì đó. Điệu bộ này khiến anh liên tưởng đến nhân vật chuột chũi gốc gác trong loạt phim hoạt hình nào đó.

Thật ra cảm tình của Tô Nhất Minh với Trình Vũ Phi đã tan biến từ lâu rồi. Anh tuy là ngọn cỏ dại sinh ra ở nông thôn nhưng cũng đã được trồng ở mảnh đất sang trọng nơi phố thị nhiều năm trời, ít nhiều cũng có chút khí khái của một quý ông. Bởi thế, đối với phụ nữ anh rất độ lượng. Dù nguyên rủa trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra lịch sự, chu đáo. Anh vừa cười vừa khách sáo cất tiếng gọi, “Bác sĩ Trình!”

Trình Vũ Phi quay đầu sang, thấy Tô Nhất Minh thì vô cùng ngạc nhiên nhìn những chiếc túi trên tay Tô Nhất Minh, cô lạnh lùng nói: “Giám đốc Tô... đi mua đồ à?”

Trong đầu Tô Nhất Minh bỗng lóe lên một ý, thế là anh cười với bác sĩ Trình, “Ồ, đây là tặng phẩm của công ty tôi dùng để tri ân khách hàng, là bộ đồ trang điểm của phụ nữ. Bác sĩ Trình, tôi tặng cô đấy, cảm ơn cô đã giúp đỡ tôi trong thời gian qua.” Nói rồi anh đưa túi đồ cho Trình Vũ Phi.

Trình Vũ Phi ngạc nhiên, đưa tay từ chối theo thói quen, “Không, không, không... Tôi không cần, giám đốc Tô tặng cho khách hàng đi ạ. Tôi không cần đâu.”

Tô Nhất Minh cười, “Cứ coi như là cô giúp tôi thêm một lần nữa, món đồ này tôi giữ thật bất tiện, tôi còn có việc khác phải làm.” Câu nói này lại là sự thật.

Trình Vũ Phi liếc nhanh chiếc hộp bên trong, phát hiện nhãn hiệu Lancome sáng loáng trên mặt hộp, vô cùng vui thích. Phụ nữ thiên bẩm đã không có sức đề kháng với mặt hàng này, huống hồ đây lại là nhãn hiệu mỹ phẩm mà cô yêu thích. Năm nay khoa cấp cứu của cô tổ chức liên hoan tất

niên, có phần bốc thăm trúng thưởng, phần thưởng chính là mỹ phẩm Lancome. Trình Vũ Phi tiếc ngẩn ngơ vì mất cơ hội sở hữu nó.

Lần đó khi người dẫn chương trình thò tay vào thùng phiếu bốc ra một mảnh giấy nhỏ, và đọc to: “Số 61!”, Trình Vũ Phi lập tức reo lên rồi chạy lên sân khấu, nhưng người đó lại nói tiếp: “Ấy... nhìn ngược rồi, số 19...” thế là Trình Vũ Phi tội nghiệp mất cả hứng, thất thểu đi xuống.

Bởi thế, khi nhìn thái độ thành khẩn của Tô Nhất Minh, vả lại tiêu chuẩn làm người của cô là lấy việc giúp đỡ người khác làm niềm vui, cô vui vẻ nhận lấy món quà.

Đúng lúc đó đột nhiên vang lên một câu hát, âm lượng mỗi lúc một to: “Tôi là anh chàng đẹp trai tôi không sợ ai, gái đẹp trên đời nhiều vô kể...”

Trình Vũ Phi và Tô Nhất Minh giật nảy mình. Trình Vũ Phi nhanh chóng nhận định âm thanh đó phát ra từ túi quà mình đang cầm, vội vàng thò tay vào túi lấy ra xem sự thể thế nào.

Chưa cầm chắc thì chiếc điện thoại đã rơi xuống đất, vừa rung vừa không ngừng to mồm hát: “Chị em phụ nữ xếp hàng nào, từng người từng người một đợi tôi chọn. Tôi đẹp trai tôi không sợ ai, gái đẹp trên đời nhiều vô kể...”

Trình Vũ Phi nhìn Tô Nhất Minh với ánh mắt khinh khỉnh, cúi xuống nhặt chiếc điện thoại vẫn đang rung, “Giám đốc Tô, điện thoại này của anh à?”

Tô Nhất Minh trước nay vẫn phong độ tuyệt vời, không ngờ sự việc xảy ra khiến anh thật ê mặt, nghe giọng hát eo éo phát ra từ chiếc điện thoại, trong lòng vô cùng bối rối, vội giằng lấy điện thoại, tắt cái âm thanh ngu ngốc đó, rồi tươi cười giải thích, “Đây không phải là điện thoại...”

Chưa kịp nói hết câu, không biết một chàng trai trẻ ở đâu chạy tới đâm anh một cú như trời giáng khiến anh ngã lăn quay ra đất.

Chưa đầy một tuần sau khi thề độc là không bao giờ bước chân vào bệnh viện J nữa, Tô Nhất Minh một lần nữa được đưa đến đó. Anh nghĩ vận mình đen chưa từng thấy.

Chàng trai đó sau khi biết đầu đuôi sự việc vô cùng xấu hổ, luôn miệng xin lỗi Tô Nhất Minh, chủ động thanh toán viện phí cho anh, chạy tới chạy lui trong khoa cấp cứu như con thoi để lo liệu. Tô Nhất Minh thật chẳng còn lòng dạ nào mắng cậu ta, huống hồ gì người ta là người tốt thấy chuyện bất bình ra tay tương trợ, anh còn có thể nói gì nữa?

Chàng trai trẻ đang học thạc sỹ ở một trường đại học trong thành phố, năm sau là tốt nghiệp rồi. Tô Nhất Minh xã giao với cậu ta vài câu, thấy chàng trai trẻ này rất thực tế, là người có hiểu biết, kiến thức phong phú, trong lòng thấy vui vui. Anh nhớ đến mình có một người bạn làm việc tại một công ty nước ngoài đang cần tuyển người, lập tức mưu đồ bán cậu thanh niên này đến đó. Tô Nhất Minh luôn tự cho mình có mắt nhìn người, lại biết nhìn xa trông rộng. Anh luôn muốn cắm ở một số công ty lớn vài thân tín của mình, hỗ trợ họ, đợi đến khi có chức vị rồi thì công việc của mình sẽ vô cùng thuận tiện. Bởi vậy trong lời nói của mình anh tỏ ra rất tôn trọng chàng trai trẻ này.

Còn với Trình Vũ Phi, anh lại càng không trách cứ gì. Người ta cũng là anh hùng thân cô thế cô làm việc trượng nghĩa, lại chẳng làm hại gì mình, hơn nữa lại là phụ nữ, sao lại có thể tính món nợ này lên đầu cô được. Còn Điền Thiêm nữa, đã mất điện thoại lại còn bị trẹo chân, sau khi biết được đầu đuôi câu chuyện, vừa kinh ngạc lại vừa sợ hãi, khóc hu hu như một đứa trẻ, anh cũng chẳng nổi nặng lời. Bởi thế nghĩ tới nghĩ lui, anh chỉ có thể trách mình mà thôi.

Trải qua hàng loạt các xét nghiệm dưới những cái máy lạnh lạnh khủng bố, bác sĩ bước đầu nhận định Tô Nhất Minh không có gì trầm trọng mặc dù mắt phải của anh bị sưng tím giống hệt như một trái táo thối, không tài nào mở ra được.

Cứ như thế, sau khi chịu đựng ở phòng cấp cứu suốt mấy tiếng đồng hồ, Tô Nhất Minh lại một lần nữa thất thế bước ra cửa, lịch sự cáo biệt mọi người, mặt mày u ám đón taxi về nhà. Trên đường đi tài xế taxi không ngừng nhìn Tô Nhất Minh qua tấm kính chiếu hậu, nhiều lần cười thành tiếng rất vô duyên, suýt nữa thì đâm vào dải phân cách trên đường.

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 13: . Mỗi Mỗi Lương Duyên Đều Cần Đến Sự Tình Cờ (3)

Gần đến Tết, Tô Nhất Minh có rất nhiều kế hoạch đã được lên lịch sẵn, đặc biệt là những buổi họp mặt tri ân khách hàng, vì dung nhan đã bị hủy hoại, anh đành hủy một số kế hoạch hoặc cho phó của mình đi thay. Anh không dám nói là mình bị thương, sợ bạn bè đến thăm biết được sự thật sẽ cười cho vào mũi. Bởi thế anh công bố với mọi người là mình đang đi nghỉ dưỡng ở Thụy Sĩ.

Tất nhiên thiệt hại mà Tô Nhất Minh phải gánh chịu không chỉ có như thế. Điều làm anh đau lòng nhất chính là kế hoạch làm ăn ở thành phố G hai ngày nữa không còn cách nào khác phải hủy bỏ. Vốn dĩ anh muốn xuống thành phố G ở phía nam để tham dự một buổi đấu thầu quan trọng. Anh rất tâm đắc với hạng mục đấu thầu lần này, nên đã bỏ ra mấy tháng trời để chuẩn bị. Nuôi quân ngàn ngày, dùng quân một giờ, lúc mấu chốt nhất thì anh lại gặp xui xẻo. Công sức cực khổ chuẩn bị mấy tháng trời coi như thành công cốc. Anh buồn đến mất ăn mất ngủ. Gần đây anh có ba hạng mục tham gia đấu thầu, một ở thành phố G, hai ở ngay thành phố này. Anh không biết lúc hai hạng mục kia bắt đầu thì mắt mình đã khỏi rồi hay chưa.

Và cái tin làm Tô Nhất Minh tức giận nhất đó chính là đối thủ cạnh tranh với anh, Mã Tứ Thuận, nghe tin Tô Nhất Minh không đi thành phố G nữa liền gọi điện cho anh.

“Giám đốc Tô, nghe nói anh không đấu thầu hạng mục ở thành phố G nữa à?” Giọng anh ta đầy vẻ đắc ý, không giấu được sự khoái trá.

“Ồ, cái đó chẳng có lời lẽ gì lớn, chỉ là một miếng ức gà thôi mà, nên tôi bỏ rồi. Hơn nữa, tôi hiện đang cùng với một khách hàng Thụy Sĩ trượt tuyết, không thể lộ diện được. Sao thế lão Mã, anh muốn đi đấu thầu à?” Tô Nhất Minh ngọt nhạt nói, trong lòng đổ kỵ đến sắp phát điên. Anh như nhìn thấy khuôn mặt hồng hồng của Chủ tịch Mao [1] bay vào tay đối thủ của mình mà không làm gì được. Nghĩ đến đây anh thầm nguyện rủa Trình Vũ Phi. Nhưng Tô Nhất Minh cảm thấy trong giang hồ không thể chịu thua kẻ khác, dù có thua, anh cũng giả vờ đang chiếm thế thượng phong, không thể thua đối thủ về khí thế được.

[1] Ý chỉ tờ tiền mệnh giá 100 tệ

Sự khoái trá của Mã Tứ Thuận đã giảm đi một nửa, giọng điệu khoác lác cũng chùng xuống, hắn ta mất hứng nhanh chóng cúp máy. Anh ta không giống Tô Nhất Minh, Tô Nhất Minh là doanh nhân từng đi du học, đầy bụng tiếng Anh chuẩn, trong tay nắm được một số bạn hàng nước ngoài lớn có tiềm năng. Còn anh ta xuất thân quê mùa, đừng nói đến tiếng Anh, đến cả tiếng phổ thông cũng đặc khẩu âm địa phương, anh ta chẳng qua giành được phần nhiều hơn từ cái bánh gato thị trường nội địa. Anh ta dựa vào kinh nghiệm hơn mười mấy năm so với Tô Nhất Minh, vào các mối quan hệ tích lũy trong nhiều năm, mới có thể miễn cưỡng đè đầu cưỡi cổ doanh nghiệp mới nổi của Tô Nhất Minh.

Tô Nhất Minh rầu rĩ cúp điện thoại, bức bối vô hạn. Mã Tứ Thuận có biệt danh là Mã Đế Nhũ, anh ta là người thế nào chứ? Nghe cái biệt danh là biết ngay. Anh ta là một người thô thiển cái gì cũng không biết, chỉ nghĩ một cách đơn giản rằng có nhiều quan hệ thì có thể thắng được cách quản lý, tin rằng phong thủy thắng được khoa học kỹ thuật. Tóm lại, theo sách mà Tô Nhất Minh từng đọc, những quan niệm mà anh từng học, Mã Tứ Thuận là dân làm ăn đi đến đâu cũng bị xã hội đào thải, nhưng người ta không những không bị đào thải mà còn ăn nên làm ra nữa chứ.

Tất nhiên anh ta không phải là không có ưu điểm. Anh ta là một người đàn ông vô cùng can đảm. Tô Nhất Minh có nghe một câu chuyện, có một lần Mã Dế Nhũi lên kế hoạch đến thành phố B bàn chuyện làm ăn, nhưng ngay trước khi lên đường không cẩn thận bị gãy xương chân. Anh ta không giống những người khác hủy bỏ cuộc gặp với khách hàng mà cho cấp dưới dìu mình lên máy bay. Hành động anh hùng đó để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng khách hàng. Cái hợp đồng lẽ ra không có chút hy vọng nào cuối cùng cũng được ký. Tô Nhất Minh nghe câu chuyện đó xong trong lòng có chút kính trọng Mã Dế Nhũi, mặc dù chẳng ưa gì anh ta. Thật ra, chẳng có đối thủ nào mà Tô Nhất Minh thích, nếu để anh lựa chọn, anh thà làm độc cô cầu bại, sống cuộc sống hạnh phúc không có đối thủ.

Còn lúc này đây, Mã Dế Nhũi đang khoái trá tận hưởng cảm giác làm độc cô cầu bại. Anh ta đang đến sân bay với tâm trạng phơi phới. Tóm lại, sự nghiệp của anh ta đang thuận buồm xuôi gió, đúng như cái tên Mã Tứ Thuận, mọi việc đều rất thuận lợi. Anh ta học hành chẳng bao nhiêu mà có thể tạo nên cơ ngơi ngày hôm nay thật chẳng dễ dàng gì. Vị thế của Trung Quốc ngày càng được nâng cao trên thế giới, thị trường Trung Quốc ngày càng mở rộng, anh ta cảm thấy đế nhũi như mình tràn trề sinh lực thích ứng với sự lớn mạnh của xã hội Trung Quốc chắc chắn sẽ đè bẹp con rùa biển đã từng du học bên trời tây kia.

Nghĩ thế, anh ta cất tiếng hát thầm: “Tiến lên nào, thẳng tiến về phía trước...”, rồi hùng dũng tiến lên phía trước. Anh ta cảm thấy mình dường như quay lại thời trai trẻ sung sức, giống như một người lính trên đường ra trận nghe hồi còi tiến công, với tinh thần quyết thắng cao độ xông ra tiền tuyến phương nam. Ở đó, đang có một hợp đồng lớn cũng chẳng có hy vọng gì nhiều đang chờ đợi anh ta, ở đó, có vô số những tờ bạc lớn đang bay lơ lửng trong không trung chờ anh ta. Tiến lên! Tiến lên! Anh ta phải dũng cảm tiến lên phía trước giành giật những tờ giấy bạc đó vào túi mình.

Tất nhiên anh ta không hề biết, nghe được hồi còi tiến công không chỉ có một mình anh ta - Mã Tứ Thuận. Một đợt khí lạnh chưa từng thấy đang gióng trống khua chiêng làm nóng mình ở phương Bắc, rất nhanh thôi sẽ đuổi theo Mã Tứ Thuận xuống tận phía Nam, khiến cho vùng Hoa Nam bị một trận tuyết rơi chưa từng có từ 100 năm trở lại đây.

Tô Nhất Minh vừa gác điện thoại của Mã Dế Nhũi xong thì nhận được điện thoại an ủi của Lục Dĩ Bình. Anh chàng này không biết nghe được tin tức ở đâu, cười sảng sặc trong điện thoại, “Ha ha ha, Nhất Minh... nghe nói cậu anh hùng cứu mỹ nhân nên bị thương rồi hả? Ha ha ha, bị thương chỗ nào thế? Có nặng lắm không? Cậu lại nổi máu dê lên rồi à? Tuổi nào rồi mà còn đi giành giật con gái với người ta?”

Tô Nhất Minh sầm mặt. Sau lần bị đánh vì hoa khôi thời đại học, Tô Nhất Minh rất lâu rồi không còn đánh nhau vì phụ nữ nữa. Anh cảm thấy không đáng. Khi còn thiếu niên, anh đã từng có một thời nghĩ rằng anh có một mạng tôi cũng có một mạng, ai sợ ai chứ? Nhưng sau đó khi lên đại học, anh không còn nghĩ như vậy nữa. Anh cảm thấy mạng của mình đáng giá hơn mạng của người khác. Hơn nữa, mạng của anh càng ngày càng quý giá hơn, mất mạng vì phụ nữ chẳng đáng chút nào.

Bởi thế, bạn gái của anh ngoài cô hoa khôi đó ra thì không ai là hoa đã có chủ cả. Bởi vì Tô Nhất Minh thấy rằng, bỏ ra bao công sức ngắt một đóa hoa đã có chủ, bất chấp nguy cơ có thể bị chủ nhân của nó đánh cho tơi tả, mà không biết ngắt về rồi có phù hợp với mình không thật là một việc vô cùng ngu ngốc. Tô Nhất Minh đã qua rồi cái tuổi đi giành giật phụ nữ với người khác rồi.

Bởi thế anh gằn giọng: “Bịa đặt, một sự bịa đặt trắng trợn! Tôi bị thương hoàn toàn là ngoài ý muốn. Dĩ Bình! Cậu nói đúng lắm, tôi nên dành thời gian đốt nén hương lễ Phật. Đạo này đen quá! Tiền mất tật mang... thật muốn tìm một nơi nào đó khóc cho thỏa nỗi lòng.”

Lục Dĩ Bình nghe xong sự thật hơi thất vọng, nhưng vẫn tiếp tục trêu ghẹo Tô Nhất Minh, “Được rồi... muốn khóc thì cứ khóc đi, đàn ông khóc đâu phải là cái tội... Tôi sẽ cho cậu mượn ngực tôi để cậu có thể dụi đầu vào mà khóc nức nở...”

Tô Nhất Minh nghĩ đến bộ ngực gầy gơ xương của Lục Dĩ Bình toàn thân đã nổi gai ốc: “Ngực của cậu á? Vừa cứng vừa khô đét! Không biết sao vợ cậu có thể chịu được. Tôi muốn tìm một bộ ngực êm ái, sau đó biến mình thành một bông tuyết, đậu trên làn áo mỏng, rồi tan chảy trên mảnh đất màu mỡ mịn màng đó.”

Lục Dĩ Bình cười sặc sụa, chửi Tô Nhất Minh là đồ lưu manh, cuối cùng cũng đi vào chuyện chính, “Nhất Minh, tôi vừa quen được một em, đẹp tuyệt trần, muốn giới thiệu cho cậu đấy, coi như là bồi thường cho lần bao gái trước bị tôi phá hỏng. Cô này được lắm, tôi đã xem mắt giúp cậu rồi, chí ít dùng áo ngực cỡ D đấy.”

Tô Nhất Minh máu nóng dồn lên, lời nói có chút gấp gáp, “Thật không! Lúc nào thì gặp đây?”

*

* *

Lục Dĩ Bình nghe ra sự nôn nóng của Tô Nhất Minh, lấy làm đặc ý, “Tùy cậu thôi... Hay hôm nay nhé! Cậu có rảnh không?”

Tô Nhất Minh đang tính mở miệng nói được, nhưng lại nhìn thấy gương mặt thảm hại của mình qua tấm gương ở tủ quần áo đối diện, một bên mắt vẫn còn sưng vù, không khác gì mắt cú mèo, hưng phấn lập tức giảm đi một nửa, “Hừm... để vài ngày nữa đã, đang bị thương không tiện gặp mặt.”

Giọng Lục Dã Bình lập tức trở nên nham hiểm, “Không tiện? Nhất Minh! Cậu bị thương ở đâu thế? Ấy, chú chim bé nhỏ của cậu vẫn bình thường chứ? Tô Nhất Minh biến thành Tô Nhất Khẩu [1] rồi sao?”

[1] Đây là cách chơi chữ, trong tiếng Trung, chữ Minh chiết tự bỏ chữ Điều (chim) sẽ thành chữ Khẩu

Tô Nhất Minh không chút khách khí đập tan giấc mộng đẹp của Lục Dã Bình: “Nói linh tinh. Chú chim nhỏ vẫn rất tốt, chỉ bị sưng một mắt thôi. Tô Nhất Minh vẫn là Tô Nhất Minh, vẻ ngoài có chút xấu xí, sợ người đẹp giết mình. Ừm, tốt nhất là đưa cô ta cùng đi Tam Á.”

*

* *

Lục Dã Bình cười, “Nhất Minh, cậu ngày càng ghê gớm đấy, chưa gặp mặt mà đã muốn ăn tươi nuốt sống con nhà người ta rồi à? Tôi thấy bây giờ đi Cáp Nhĩ Tân rất tuyệt. Trời lạnh có thể ôm nhau sưởi ấm mà...”

Tô Nhất Minh không đáp. Anh hơi sốt ruột. Anh cần tìm cơ hội để phóng túng một chút, quên đi những chuyện không vui, giải vận đen gần đây, chuyển vận đen thành vận may... Miền Bắc lạnh lẽo tuy là có thể ôm nàng sưởi ấm nhưng bộ ngực cỡ D lại bị mấy lớp quần áo dày cộm che mất, thật là lãng phí. Phương Nam vậy mà hay, anh nghĩ đến trời xanh cao trong vắt ở đó, nghĩ đến làn gió hây hây, những đợt sóng rì rào, anh muốn đưa cô ta đến đó, anh muốn ngạt thở trong bộ ngực căng đầy săn chắc cỡ D của người đẹp, hoặc là chết luôn cũng chẳng sao, chỉ cần chết một cách thỏa mãn là được.

Tư tưởng Tô Nhất Minh có chút cổ hủ, anh không bao giờ bao gái làng chơi. Anh chê những cô gái đó không sạch sẽ. Anh cũng không thích loại tình một đêm, anh muốn sống một cuộc sống bình thường, anh muốn có một nửa cố định, muốn có cảm giác yêu đương.

Anh từng vô cùng đặc ý khoác lác với Lục Dã Bình về chỗ khác người của mình, không ngờ gã đó lại cười nhạt, “Thôi đi, cậu tưởng cậu như thế là cao thượng hơn người khác ư? Người ta chẳng qua chỉ là bỏ tiền mua vui, thuận mua vừa bán, còn cậu thì lừa cả tình cảm của người khác nữa.”

Tô Nhất Minh không phục. Anh thấy mình không giống như Lục Dã Bình nói. Anh muốn tìm người con gái tuy không nhất thiết phải kết hôn nhưng nếu thích hợp thì cũng có thể nghĩ đến hôn nhân. Chẳng qua là... anh xui xẻo cho đến nay vẫn chưa tìm được người thích hợp, cho nên anh không cho rằng mình là một kẻ lừa dối tình cảm.

Vừa nói chuyện xong với Lục Dã Bình thì Trình Vũ Phi lại gọi đến.

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Mỗi Mỗi Lương Duyên Đều Cần Đến Sự Tình Cờ (4)

Trình Vũ Phi không hề biết đến những toan tính trong lòng Tô Nhất Minh, đã thay đổi cách nhìn về anh. Tô Nhất Minh chịu oan ức như vậy mà không một lời trách móc, còn độ lượng tỏ ý muốn giúp chàng trai trẻ đó tìm việc làm, đúng là một người đàn ông cao thượng, nếu là mình chắc chắn mình làm không được như vậy.

Hơn nữa cô cảm thấy Tô Nhất Minh bị đánh mình cũng có một phần lỗi nên muốn đến nhà thăm Tô Nhất Minh. Nhưng Điền Thiêm lại đem về một tin tức đáng kinh ngạc, giám đốc Tô đã đi Thụy Sĩ trượt tuyết rồi. Trình Vũ Phi nghĩ mãi cũng không hiểu. Là một bác sĩ, cô biết rất rõ, một bên mắt đau sẽ gây ảnh hưởng đến thị giác, phán đoán ở tầm nhìn xa không được chính xác. Thí dụ như nhắm một mắt xỏ kim, sợi chỉ sẽ rất khó lòng xuyên qua được lỗ kim bé xíu đó. Tất nhiên Độc Nhãn Long phải trải qua một thời gian dài tu luyện mới có thể phóng phi tiêu trúng đích, nhưng hôm qua Tô Nhất Minh vừa mới bị thương một bên mắt, không thể nào đạt đến cảnh giới đó nhanh như vậy. Bởi thế trong đầu Trình Vũ Phi lúc nào cũng hình dung ra cảnh tượng Tô Nhất Minh từ trên dốc tuyết lao xuống trượt chân đập đầu vào gốc cây, giống như con thỏ xui xẻo trong truyện ngụ ngôn.

*

* *

Đấu tranh tư tưởng một hồi, cuối cùng cô quyết định gọi cho Tô Nhất Minh. Trong điện thoại Trình Vũ Phi xui bọt mép thể hiện vốn kiến thức y học sâu rộng và trí nhớ siêu phàm của mình, rào trước đón sau, lòng vòng

một hồi cuối cùng rút ra kết luận là Tô Nhất Minh không thích hợp đi trượt tuyết vào thời gian này. Rồi còn dùng cách nói vô cùng bóng bẩy rằng dù vì bản thân Tô Nhất Minh hay là vì thể diện quốc gia, anh cũng không nên xuất ngoại.

Tô Nhất Minh bật cười thành tiếng, “Hê hê... bác sĩ Trình, bị đánh thành người không ra người, ngợm không ra ngợm thế này không phải lỗi của tôi, nhưng để bộ mặt khủng khiếp này ra đường dọa người lại là lỗi của tôi rồi, tôi là người có trách nhiệm mà. Trong thời gian này, đừng nói là xuất ngoại, chứ bước ra khỏi cửa nhà tôi cũng không dám, cơm cũng chẳng có mà ăn, sắp chết đói rồi đây.”

Nói xong Tô Nhất Minh cúp máy đánh cộp, rồi lùng sục khắp nhà kiếm được gói mì ăn liền, trệu trạo nhai sống. Mọi việc “tốt” lúc này đều là nhờ hồng phúc của cô bác sĩ đó, anh quả sắp chết đói thật rồi.

Tô Nhất Minh có một căn hộ ở khu chung cư cao cấp ngay trung tâm thành phố, gần công ty, rất thuận tiện. Phần lớn thời gian anh sống ở đó. Anh thuê một người giúp việc quét dọn nhà cửa, lo cơm nước cho mình. mấy năm qua bà chủ tạm thời của căn nhà này đã đổi mấy bận, nhưng Tô Nhất Minh vẫn dùng người giúp việc đó.

Đó là một người phụ nữ miền núi vô cùng hoạt bát, nhanh nhẹn. Tô Nhất Minh thấy chị ta là một người chịu thương chịu khó, chăm chỉ hơn cả nhân viên trong công ty của anh, nấu ăn ngon, quét dọn nhà cửa sạch sẽ. Chỉ có một khuyết điểm duy nhất đó là mùi chân của chị ta hơi khủng khiếp, hôi đến mức Tô Nhất Minh ở phòng bên cạnh còn ngửi thấy. Lúc đó Tô Nhất Minh chịu không nổi, định cho chị ta nghỉ việc. Không phải anh kén chọn mà do mũi anh rất nhạy cảm với những mùi lạ. Anh thật sự không thể chịu nổi hai bàn chân bốc mùi ấy lại nấu cơm cho anh ăn, thử hỏi nuốt có trôi không?

Sau đó anh biết được hoàn cảnh khó khăn của người phụ nữ đó. Chị ta cùng với chồng đã đi làm thuê mười mấy năm rồi, nuôi hai đứa con gái học đại học. Tô Nhất Minh do dự. Anh quan sát thật kỹ, cuối cùng phát hiện nguyên nhân gây nên mùi khó chịu ở chân chị ta. Giày của chị ta là loại giày vải mua ở chợ trời, 20 tệ một đôi, của rẻ nên chẳng có lỗ thoát khí, lại thêm chị ta là người lao động chân tay, mồ hôi ở chân ra nhiều, không thoát ra được nên gây nên cái mùi không thể ngửi được đó. Thế là Tô Nhất Minh tặng cho chị ta mấy đôi giày liền, còn nói rõ mình nhạy cảm với mùi. Chị ta có hơi ngại nhưng rất cảm kích trước việc này, thế là sau này mỗi lần đến nhà Tô Nhất Minh chị ta đều tắm rửa, kỳ cọ sạch sẽ, đi đôi giày thấm hút mồ hôi mà Tô Nhất Minh tặng, quả nhiên không còn gây phiền toái cho Tô Nhất Minh nữa.

*

* *

Tô Nhất Minh rất hài lòng về người giúp việc của mình. Chị ta rất thật thà nhưng cũng rất thông minh. Chị không biết chữ nhưng có thể sắp xếp các loại giấy tờ trên bàn của Tô Nhất Minh đâu ra đó. Thấy Tô Nhất Minh ngạc nhiên, chị mới giải thích cho anh hiểu cách sắp xếp của chị: Những giấy tờ có đóng dấu đỏ tròn tròn và có vẽ hình ở cuối [1] đều là những giấy tờ quan trọng nên được phân loại riêng. Loại giấy tờ có chữ loảng ngoảng kể bên [2] là bản nháp, nên để qua một bên. Lúc đó Tô Nhất Minh cười ha ha, cảm thấy trí tuệ của người lao động chân tay quả nhiên vô tận. Một người giúp việc vừa không biết chữ, vừa thông minh như thế đối với Tô Nhất Minh là quá tốt. Anh vừa không phải lo lắng bí mật kinh doanh bị lộ ra ngoài, vừa không phải lo giấy tờ để lung tung lúc cần tìm không thấy. Thật là vừa an toàn vừa hữu ích.

[1] Ký tên

[2] Chú giải

Người giúp việc hoàn hảo như vậy phục vụ Tô Nhất Minh từ năm này qua năm khác không hề nghỉ ngơi, nhưng mấy hôm nay chị ta lại xin nghỉ. Ông chồng cũng làm thuê như chị ấy bị xơ gan phải phẫu thuật, chị ấy phải vào viện chăm sóc chồng. Tô Nhất Minh không những cho chị ấy nghỉ mà còn giúp chị ấy ít tiền. Anh luôn cảm thấy mình là một ông chủ có tính người.

Tô Nhất Minh nghĩ cuối năm phải tiếp khách nhiều, cơ hội ăn cơm ở nhà cũng không nhiều, anh sắp đến thành phố G để tham dự buổi đấu thầu, nhưng bây giờ không những không đi được mà dung nhan còn bị hủy hoại, không thể ra khỏi cửa, cũng không thể để người khác nhìn thấy. Anh thật sự không muốn bộ dạng khùng khiếm của mình lúc này phá hoại hình tượng lịch lãm của một doanh nhân.

Tô Nhất Minh nhốt mình ở nhà cả ngày. Những đồ ăn còn sót lại trong nhà biến mất với một tốc độ kinh ngạc, mà mắt anh thì vẫn sưng vù. Tô Nhất Minh gọi điện thoại cho thư ký tìm cho anh một người giúp việc theo giờ. Nhưng tình hình không mấy lạc quan, người giúp việc vẫn chưa tìm được mà anh sắp chết đói đến nơi rồi.

*

* *

Một lát sau chuông cửa nhà Tô Nhất Minh vang lên. Tô Nhất Minh nhìn qua màn hình ngạc nhiên thấy Trình Vũ Phi đang đứng đợi. Anh định không ra mở cửa nhưng khi thấy Trình Vũ Phi đợi chán rồi đi loanh quanh trước cửa, trên tay cầm một túi gì đó, Tô Nhất Minh do dự một lát, sờ cái bụng lép kẹp, tràn ngập hy vọng về một bữa ăn ngon nên ra mở cửa cho Trình Vũ Phi vào.

Trình Vũ Phi may mắn nhìn thấy Tô Nhất Minh trong một bộ dạng khác hoàn toàn với hình tượng trước đây mà cô từng được biết. Đầu tóc bù

xù, một bên mắt sưng húp, mặt mũi phờ phạc, mặc quần áo ngủ, chân đi dép lê, chỉ có ánh mắt hau háu như chó sói đói đang nhìn cô.

Tô Nhất Minh vốn dĩ rất chú ý đến hình tượng của mình, đó là thói quen hình thành từ nhiều năm nay và cũng là yêu cầu của công việc kinh doanh. Hồi đó khi anh đến một trường học danh tiếng để đăng ký thi vào, chỉ vì tất và màu sắc quần áo không phù hợp mà chút nữa bị đuổi ra khỏi trường thi, từ đó về sau anh rất cẩn thận trong cách phục trang của mình. Nhưng anh cảm thấy trước mặt bác sĩ Trình thì không cần thiết phải như vậy, bởi vì trải qua rất nhiều việc, anh chẳng còn chút hình tượng nào trong mắt cô nữa rồi.

Tô Nhất Minh hấp tấp lao đến, giằng lấy túi đồ trên tay Trình Vũ Phi, rồi thò tay vào lấy ra xem, “Bác sĩ Trình, cô thật khách sáo quá đi, đến thì đến, cần gì mua nhiều thứ như thế này. Cái này... á... thuốc canxi? Để... để làm gì vậy?”

“Bổ xương!” Trình Vũ Phi không hiểu, thuốc canxi còn có thể dùng để làm gì cơ chứ? Cô suy nghĩ rất lâu không biết mua gì đến thăm Tô Nhất Minh. Sở thích của anh thì cô hoàn toàn mù tịt, cô đã thấy anh hút thuốc nhưng đi thăm bệnh ai lại tặng thuốc lá, tóm lại là phải mua thứ gì đó bổ dưỡng. Thứ bổ dưỡng thì bán đầy ngoài đường, nhưng là một bác sĩ cô không tin những thứ có thành phần không rõ ràng, thậm chí nghi ngờ cao độ những thứ đó ăn vào sẽ bị tác dụng phụ. Cân nhắc hồi lâu, cô quyết định mua hai lọ canxi, cảm thấy thứ này chí ít có một thành phần rõ ràng, tác dụng cũng đáng tin cậy.

Tô Nhất Minh lục lọi kỹ càng túi nilon, sau khi đã chắc chắn mình không để thứ gì lọt ra ngoài, thất vọng suýt chút ngất đi, “Chỉ có thể bổ xương à? Không thể bổ thận tráng dương sao?” Anh hỏi có chút châm chọc, rồi đau khổ ngồi trên bàn, tiếp tục gặm mì gói sống.

“...” Trình Vũ Phi trong lòng vô cùng thận trọng so sánh những tương đồng, khác biệt cũng như một quan hệ phức tạp giữa thuốc bổ thận Tây y và Đông y, cuối cùng vẫn chưa thể đưa ra một kết luận đáng tin cậy, “Ấy, cái này mà, không có số liệu chứng thực liên quan...”

Thật chán quá đi... Tô Nhất Minh liếc cô bằng đôi mắt trắng dã, quyết tâm để dành những lời chọc ghẹo này vài hôm nữa sẽ trêu bộ ngực cỡ D. Thế là anh cúi đầu chuyên tâm gặm mì gói, không thèm để ý đến cô bác sĩ Trình mà trong lòng anh đã chẳng còn chút hứng thú nào nữa.

“Giám đốc Tô, sao anh lại ăn thứ này?” Trình Vũ Phi tìm cách gợi chuyện.

Tô Nhất Minh ậm ừ, “Trong nhà hết đồ ăn rồi.”

“Vậy sao không gọi người ta mang đến hoặc ra ngoài ăn?”

Tô Nhất Minh lại ậm ừ, trong lòng nghĩ nói thật thừa thãi, chẳng phải vừa nãy nói trong điện thoại rồi sao, bộ mặt khủng khiếp thế này không thể để cho người khác thấy, làm sao có thể gọi thức ăn đến hoặc đi ra ngoài được kia chứ? Nghĩ đến đây tự dưng anh nảy ra một ý, một lần nữa lại lóe lên tia hy vọng: “Dưới nhà tôi có một tiệm bán thức ăn. Bác sĩ Trình, cô có thể xuống mua giúp tôi ít thức ăn được không?”

Khi Trình Vũ Phi mua thức ăn về, Tô Nhất Minh đã bỏ nửa phần mì gói sống còn lại, đang dùng túi đá chườm bên mắt bị sưng, lòng tràn ngập hy vọng sắp sửa được thưởng thức món ngon. Trình Vũ Phi chẳng thèm nhìn anh lấy một cái nói: “Đối với chỗ sưng đó thì 24 giờ đầu tiên chườm lạnh, 24 giờ sau chườm nóng, bây giờ còn chườm túi đá thì cũng chẳng có tác dụng gì. Bác sĩ không dặn anh sao?”

Tô Nhất Minh liếc mắt nhìn túi đồ trên tay Trình Vũ Phi, tuyệt vọng vứt cả cái túi đá đang cầm trên tay, “Bác sĩ Trình, cô... cô... chuẩn bị đồ ăn cho chim non à?”

“Giám đốc Tô, anh bình thường chắc không mua thức ăn đúng không? Anh giới thiệu cho tôi phải cửa hàng cướp rồi... Tôi chỉ mua bó rau nhỏ với vài quả trứng gà mà mất những 100 tệ.” Trình Vũ Phi tức giận.

Tô Nhất Minh suýt ngất xỉu lần nữa, “Chỉ mua rau và trứng gà thôi hả? Ở đó bán toàn rau sạch, lại ở khu cao cấp, giá cả vậy là hợp lý rồi.”

Nói thế nào Trình Vũ Phi cũng không tin đó không phải là cửa hàng cắt cổ, “Ở chợ cũng bán rau sạch đó thôi, lá xanh mơn mớn... mà giá chưa bằng một phần mười ở đây.”

Hai loại rau sạch đó không giống nhau! Nhưng Tô Nhất Minh cũng chẳng buồn giải thích nữa, bác sĩ Trung Quốc có sở trường cãi chày cãi cối, anh thật chẳng biết đối đáp thế nào cho vừa.

Phẩm chất đầu tiên cần có ở một bác sĩ đó là tuyệt đối không đôi co với bệnh nhân, bởi thế Trình Vũ Phi ngậm tăm, lặng lẽ đi xuống bếp. Bếp nhà Tô Nhất Minh rất đẹp, bộ tủ chén màu xanh bạc, bề mặt sáng bóng, tạo cảm giác sạch sẽ, mát mẻ.

“Giám đốc Tô... cái nào là vòi nước nóng?”

Tô Nhất Minh nhắm hai mắt lại. Ấy!... Thật ra chỉ nhắm một bên, còn bên kia là mở không ra, trong lòng u ám nói: “Tôi không thường xuống bếp, cô thử xem sao...”, sau đó đóng tai nghe tấu hài.

Quả nhiên không lâu sau đã nghe tiếng Trình Vũ Phi hét lên: “Ui da!”. Tô Nhất Minh vô cùng khoái trá. Ha ha! Thì ra bác sĩ Trình bị bỏng nước sôi kêu “Ui da...”

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Sự Hài Hước Lạnh Lùng Của Trình Vũ Phi

Tuy Tô Nhất Minh trong lòng khoái trí nhưng vẫn giả bộ hấp tấp chạy xuống bếp xem sự tình, “Sao thế bác sĩ Trình? Có chuyện gì vậy?”

Một vật gì đó bốc khói nghi ngút đập vào mặt anh, bác sĩ Trình trả thù chẳng? Trong đầu Tô Nhất Minh hiện lên một dấu hỏi chấm to đùng nhưng lời nói sau đó của bác sĩ Trình đã dập tắt những nghi vấn đó.

“Mắt của anh phải chườm nóng, nhiệt độ này là vừa rồi. Anh chườm một lúc đi, tôi sẽ nấu một bát mì trứng với rau xanh cho anh ăn”

Tô Nhất Minh đưa tay giữ chiếc khăn ướt đang đắp trên mặt mình, từng giọt khí nóng vuốt ve vết thương trên mắt anh. Tô Nhất Minh trong lòng cảm thấy ân hận về thái độ của mình khi nãy, “Ừm...cám ơn cô, phiền cô quá”.

“Anh là bệnh nhân, chăm sóc anh là chuyện nên làm mà.” Giọng nói của Trình Vũ Phi không hề có chút dịu dàng mà là khẩu khí lạnh lùng thường thấy của các bác sĩ khi khám cho bệnh nhân.

“Hạnh phúc thay được làm bệnh nhân của cô...”

“Hạnh phúc? Bệnh nhân của tôi đa số chỉ còn một nửa sinh mệnh, trên người đầy những ống truyền để duy trì sự sống.”

“...” Tô Nhất Minh cứng họng, bác sĩ Trình chắc chắn là đang nói đùa, nhưng anh dùng một con mắt nhìn thấy sắc mặt của cô chẳng có chút gì là đùa giỡn, chẳng lẽ đây là cảnh giới cao nhất của sự hài hước...Đùa mà như không đùa?

Chiếc khăn trên tay đã nguội, Tô Nhất Minh đưa chiếc khăn vào vòi nước nóng, bác sĩ Trình liền giật lấy, “Để tôi làm cho, độc nhân long phán đoán khoảng cách không chuẩn, không chừng bị bỏng nước sôi đấy. Đến lúc đó”... người chẳng ra người ngợm chẳng ra ngợm nữa thì không còn gì thảm hơn. Tất nhiên về sau vì muốn giữ thể diện cho giám đốc Tô cô đành nuốt vào bụng.

“...” Tô Nhất Minh lại một lần nữa á khẩu không nói được lời nào, thâm ân hận, sau đó thò cánh tay dài vòng qua người Trình Vũ Phi chỉnh nhiệt độ máy nước nóng thấp xuống.

Cái khoảnh khắc đó gã lưu manh cáo già bỗng hồn vía lên mây. Trình Vũ Phi đã cởi bỏ áo măng tô nặng nề bên ngoài từ lâu, chỉ mặc chiếc áo len mỏng nấu mì, đường cong tuyệt đẹp, thân thể thon thả, cao ráo của cô làm tim Tô Nhất Minh đập thình thịch. Trong làn khói bốc ra từ vòi nước, mặt cô nhìn ngang thật bình yên hiền hoà, mái tóc dài suôn mượt, nhưng thu hút nhất chính là ánh mắt của cô, rất chuyên tâm chăm chú. Tô Nhất Minh cảm thấy phụ nữ khi tập trung cao độ vào công việc thường toát ra một vẻ đẹp rất đặc biệt. Lần đầu tiên ở phòng cấp cứu, anh cũng nhìn thấy sự bình tĩnh, ung dung như chỗ không người đó, và nó thu hút anh.

Cánh tay Tô Nhất Minh vòng qua thân hình tuyệt đẹp của bác sĩ Trình, với tới máy nước nóng. Những chuyện trong quá khứ bỗng chốc ùa về. Ngày đó khi mới lập nghiệp anh sống trong một căn nhà nhỏ, phòng bếp chỉ có vài mét vuông, một người đứng còn chật chội. Lúc đó anh có một người bạn gái ở ghép cùng nhà, thường nấu ăn chung. Hai người đứng ở góc bếp chật chội, chỉ cần một cử động nhẹ là đụng chạm da thịt, lúc đó tuổi trẻ bốc đồng, mỗi lần như vậy đều không kiềm chế được. Thường thường cơm mới nấu được một nửa, hai người đã quấn lấy nhau, đến lúc mây mưa qua đi, cơm cũng cháy thành than. Đó là giai đoạn vô cùng khó khăn với anh. Có những lúc tất cả tài sản của Tô Nhất Minh cộng lại cũng

không được 20 tệ, nhưng đó là khoảng thời gian ngọt ngào, là lần anh yêu cuồng nhiệt nhất.

Tô Nhất Minh vòng tay qua người Trình Vũ Phi chỉnh nhiệt độ, âm thầm nhớ lại căn bếp chật hẹp năm nào. Bây giờ gian bếp này thật quá rộng, rộng đến nỗi chẳng còn hứng thú gì nữa đến nỗi anh không có cơ hội làm một tên lưu manh.

“Ấy... giám đốc Tô, muối để đâu vậy?”

Tô Nhất Minh đổi góc độ với tay lấy ra lọ muối. Tiếp theo đến tương ớt, nước tương, dầu mè, ... Tô Nhất Minh với tay không biết bao nhiêu lần, đổi không biết bao nhiêu góc độ, nhưng đều không đụng đến một sợi tóc nào của Trình Vũ Phi. Tất nhiên anh chả cần đụng tới tóc cô, anh muốn đụng đến vị trí khác cơ, nhưng bếp nhà mình thật sự quá rộng.

Nhưng trong những lần với tay mà chả làm ăn được gì ấy, Tô Nhất Minh rút ra kết luận Trình Vũ Phi thật sự là thiên tài của thiên tài, chỉ cần một bữa cơm có thể kích động trời đất. Gian bếp của anh bị bày la liệt đủ thứ chai lọ gia vị, không khác gì một cái ổ heo, mặc dù thành phẩm cuối cùng chỉ là một bát mì trứng với rau xanh bốc khói nghi ngút.

“Tôi giúp anh đem bát mì ra bàn ăn nhé!” Trình Vũ Phi cuối cùng cũng ngẩng đầu lên.

“Ấy... không cần đâu, ăn ở đây được rồi. Tôi bỗng cảm thấy bếp nhà mình có hơi người thật ấp áp biết bao”. Tô Nhất Minh lẩm bẩm, thật giống gia đình... Anh chợt nhớ tới cha mẹ. Đã nhiều năm rồi anh chưa về nhà...

Tô Nhất Minh có hai yêu cầu đối với phụ nữ: trên giường như một con diêm, ra đường như một quý bà. Trước đây anh luôn chiếu theo hai yêu cầu này để tìm bạn gái. Từ khi dọn đến sống ở đây, anh đã thay đổi mấy lần bạn gái nhưng không ai nấu cho anh được một bữa cơm. Bởi vì không cần thiết. Người giúp việc cho anh là một đầu bếp cự phách, chị ta nấu ăn thì không

chê vào đâu được, đồng thời anh cũng là một người tình khéo chiều bạn gái, thường dẫn họ đến những nhà hàng sang trọng, từ những món ăn dân dã đến cao lương mỹ vị, không món nào là không có. Nhưng từ bây giờ trở đi, anh quyết định sẽ thêm một điều khoản nữa là: ở nhà thì là nội trợ giỏi. Anh chợt thấy yêu cầu này rất quan trọng, chỉ có như thế thì nhà anh mới có không khí của một gia đình.

Y thuật của bác sĩ Trình tuy làm cho Tô Nhất Minh đau khổ đến không nói nên lời nhưng tài nấu ăn của cô thật không tệ chút nào, nấu được tô mì thơm ngon thế này thật không uổng công cô vất lộn trong bếp lâu như vậy.

Tô Nhất Minh ở trong bếp ăn mà mồ hôi nhễ nhại, Trình Vũ Phi đã về từ lúc nào, đến lời cáo từ cũng chẳng có, Tô Nhất Minh không khỏi cảm thấy lạc lõng.

Chuông cửa lại vang lên, Tô Nhất Minh nhìn qua màn hình chỉ thấy mấy túi nilon thật to, bên trong đầy ắp thức ăn. Bác sĩ Trình! Tuy nhìn không rõ khuôn mặt đằng sau túi nhưng anh linh cảm đó chính là bóng dáng thon thả cao ráo của cô. Anh vội mở cửa, trong lòng vô cùng cảm kích, bác sĩ Trình có ý gì đây? Chẳng lẽ mình không nhìn thấy mấy túi đồ ăn thì không mở cửa cho cô ta sao?

Lần này Trình Vũ Phi không vào nhà, chỉ đứng ngoài cửa dặn dò Tô Nhất Minh “Giám đốc Tô, cách khu nhà anh không xa có một cái chợ rất lớn, đồ ở đó rẻ hơn đồ ở cái tiệm nhỏ xíu cắt cổ đó nhiều. Tôi mua một ít thức ăn, đủ ăn trong hai ngày. Tôi về đây, giám đốc Tô, nếu bệnh của anh có gì thay đổi, có hiện tượng chóng mặt đau đầu hay gì đó thì anh nhớ gọi cho tôi nhé.”

Tô Nhất Minh nhìn túi thức ăn, nhớ lại mùi vị thơm ngon của bát mì trứng, trong lòng có chút tiếc nuối, bất chợt trong đầu loé lên điều gì đó liền vồn vã hỏi ngay: “Thế hai ngày sau đó thì sao?”

Trình Vũ Phi giống như làm ảo thuật lôi trong túi nilon cái hũ gì đó, lấy tay quẹt hai cái rồi bôi lên mắt sưng của Tô Nhất Minh “Hai ngày sau mắt anh không còn sưng nữa, có thể đi ra ngoài được rồi.”

“Thật không? Thuốc bôi này hiệu nghiệm vậy sao?” Tô Nhất Minh có chút hoài nghi giật lấy hũ thuốc xem tới xem lui, không ngờ lại là kem cạo râu bình thường của nam giới. Xì! Bị lừa rồi. Thì ra cô bé quàng khăn đỏ lại là một tay lừa đảo! Anh ầm ức nhìn bác sĩ nhân dân.

“Tôi bảo đảm đấy! Ai gọi tôi là bác sĩ nhỉ? Anh có biết thần thủ hồi xuân có nghĩa là gì không? Chính là nói, tay bác sĩ chỉ cần xoa xoa chỗ đau bệnh sẽ khỏi. Tôi đã tự tay bôi thuốc cho anh rồi đấy, chắc chắn sẽ hết sưng nhanh thôi”.

“...” Tô Nhất Minh cảm thấy Trình Vũ Phi đang nói đùa nhưng quan sát kỹ anh thấy sắc mặt cô vẫn nghiêm túc, chuyên tâm như một bác sĩ, một cái nhếch mép cười cũng không có. Quả nhiên là sự hài hước lạnh lùng như trong truyền thuyết.

Tô Nhất Minh suy nghĩ nhanh nhẹn, kinh nghiệm phong phú, nhưng lần nào cũng nói không lại bác sĩ Trình. Chỉ được vài câu đã ập a ập úng, cuối cùng cũng không lừa được cô nấu thêm cho vài bữa cơm nữa.

Hai ngày sau mắt Tô Nhất Minh quả nhiên đã hết sưng, chỉ còn lại một chút thâm. Hình tượng bác sĩ Trình trong lòng anh lại đẹp đẽ lung linh như trước, bộ dạng gấu trúc mới của Tô Nhất Minh dù sao cũng chẳng hơn gì bộ dạng của gấu mèo mấy ngày trước, nhưng nếu đeo kính râm vào thì chẳng ai phát hiện ra.

Tô Nhất Minh đeo kính râm ra ngoài ăn cơm, nhưng lòng lại chẳng thoải mái chút nào. Anh vừa bước vào cửa hàng, em phục vụ mặt mày vô cùng căng thẳng, cung kính đón tiếp, không dám thở mạnh, ngay cả khi anh kể vô số chuyện cười cũng không có ai hưởng ứng. Thậm chí có một lần Tô

Nhất Minh không cẩn thận đánh rơi muôi múc canh, khiến cho cô phục vụ trẻ thất sắc, run lên cầm cập, sắp khóc đến nơi. Về đến nhà anh nhìn mình đeo kính râm trong gương, chỉ có hai chữ: đẹp – oai, chẳng có chút gì giống phường xã hội đen bặm trợn, có đánh chết anh cũng chẳng hiểu hộ thấy anh giống như thấy quý vậy. Mùa đông lạnh lẽo, tiết trời u ám đeo kính râm đúng là hơi kỳ kỳ nhưng không đến nỗi khủng bố mà. Anh trước giờ luôn cho mình là người rất thân thiện, hoà đồng đối với nhân viên dưới quyền anh cũng chưa bao giờ tỏ thái độ hách dịch, trải nghiệm lần này là một đòn đánh nghiêm trọng vào hứng thú đi ăn nhà hàng của Tô Nhất Minh.

Cũng may anh còn có thể lái xe. Mấy ngày liền nếu không chạy ba quãng đồng đến nhà Lục Dĩ Bình ăn nhờ bữa cơm thì Tô Nhất Minh cũng mua mỳ về gặm cho qua ngày.

Hôm đó anh lái xe đi hóng gió, đến một đoạn đường hình như quen thuộc, bụng anh bỗng sôi lên ùng ục. Anh liếc thấy bên đường có một siêu thị nhỏ bèn dừng lại. Tô Nhất Minh biết thành phố này xe cộ lúc nào cũng ồn ào, tấp nập, người đông nườm nượp, nhưng anh không ngờ ở một cái siêu thị nhỏ như vậy mà ngay tại quầy thu ngân người ta lại xếp hàng rỗng rảnh như thế. Kiên nhẫn đợi đến lượt mình tính tiền, Tô Nhất Minh vô cùng cảm thấy bối rối khi phát hiện bóp tiền của mình bị quên trên xe.

Nhân viên thu ngân nhìn Tô Nhất Minh cầm hai chiếc bánh mỳ móc hết túi trên đến túi dưới mà vẫn không thấy tiền đâu, mất hết kiên nhẫn “Nhanh lên chứ! Đằng sau anh còn nhiều người đang đợi đấy! Anh làm sao vậy?”

Những người xếp hàng đằng sau bắt đầu la ó, mặt Tô Nhất Minh trở nên vô cùng khó coi, anh đang định vứt trả bánh mỳ rồi bỏ đi thì một người từ trong hàng chạy ào tới “Ở đây, ở đây! Tiền ở đây... đã nói là lựa đồ xong cùng em ra cùng tính tiền mà...”

“...” Tô Nhất Minh ngạc nhiên nhìn sắc mặt tỉnh rụi của Trình Vũ Phi, hồi lâu vẫn chưa định thần lại. Trình Vũ Phi tỉnh như không thò tay lấy đồ trong giỏ cùng tính tiền chung với hai chiếc bánh mì của Tô Nhất Minh.

Người đàn ông đứng sau Tô Nhất Minh lúc đó mới hiểu ra, cười hê hê, “Ồ, thì ra là tiền do vợ giữ...Đến mấy đồng tiền lẻ mua hai chiếc bánh mì cũng không có...trên đời này còn có người tham hơn mình nữa..”

“...” Tô Nhất Minh rửa thềm, trợn mắt nhìn người đàn ông đó, tiếc là qua chiếc kính râm, ánh mắt sắc như dao đó chẳng có chút sát thương nào. Anh tức tối quay lại nhìn thì thấy gương mặt của người đã gây ra hiểu lầm ra tai nạn này, nhưng cô vẫn ung dung xách túi đồ to bước ra ngoài. Tô Nhất Minh tức đến nổi suýt ngất đi, đành cun cút theo sau.

Ánh mặt trời chiều tà yếu ớt soi chiếu hai người, chẳng có chút ấm áp nào cả, chỉ hắt lên mặt một mảnh vàng nhàn nhạt.

“Thật khéo quá, lại gặp cô ở đây” Tô Nhất Minh gọi chuyện.

“Nhà tôi ở gần đây mà”.

Tô Nhất Minh ồ một tiếng, nhớ ra mình lần trước đưa bác sĩ Trình về nhà, có đi ngang qua khu vực này, thảo nào thấy quen quen.

“Xin lỗi, lúc này người xếp hàng quá đông, tôi muốn tính tiền nhanh một chút nên mới lợi dụng anh” Trình Vũ Phi mặt vẫn tỉnh khô.

“Hoan nghênh cô lợi dụng tôi” Tô Nhất Minh đeo kính râm nhìn một cách đầy tà ý.

“Giám đốc Tô phục trang thật ngộ quá đi!”

“Sao?”

“Giống y chang đại ca xã hội đen trên ti vi...”

“...” Tô Nhất Minh lập tức nhớ lại gương mặt sợ hãi của cô nhân viên phục vụ nhà hàng hôm nọ, chẳng trách bọn họ bị dọa khiếp đảm một phen.

“Tất nhiên Trung Quốc không có xã hội đen, cho nên anh chắc chắn không phải là đại ca xã hội đen”

“Thì vốn dĩ là không phải mà.”

“Trung Quốc chỉ có băng đảng lưu manh có tính chất xã hội đen, nên anh nhiều nhất chỉ có thể là lưu manh đầu sỏ thôi”.

“...” Nụ cười trên môi Tô Nhất Minh bỗng tắt ngóm, lưu manh lão làng như anh mà bị một cô gái đem ra làm trò cười! Lần thứ ba anh quan sát kỹ nét mặt của vị bác sĩ nhân dân, vẫn gương mặt nghiêm trang đó, giống như đang thảo luận với mình một vấn đề học thuật gì đó. Lần này anh tin thật rồi, anh đã gặp phải cao thủ. Cao thủ mặt lạnh nói đùa.

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Hành Vi Không Biết Xấu Hổ của Tô Nhất Minh (1)

Điềm Thiêm bất ngờ gọi điện, trong điện thoại cô bé vô cùng phấn khởi nói hôm nay có hẹn, không về ăn tối. Nói chuyện điện thoại xong, Trình Vũ Phi nhìn chiếc túi to chứa đầy đồ ăn trên tay, mất hết khí thế về nhà nấu ăn. Con người thật ra đều là động vật thích hư vinh, luôn hy vọng được người khác khen ngợi. Trời sinh Điềm Thiêm ăn thứ gì cũng thấy ngon cộng với sự sùng bái mù quáng nghệ thuật nấu ăn của cô chính là động lực khiến Trình Vũ Phi không quảng ngại khó nhọc ngày đêm miệt mài nghiên cứu phát minh ra vô số món ngon. Nhưng bây giờ về nhà, một mình nấu cơm cho mình mình ăn, thật chẳng hứng thú chút nào.

Cô thở dài, nghe tiếng Tô Nhất Minh hỏi: “Cô ăn cơm chưa?”

“Chưa...tôi đang định về nhà nấu cơm đây”.

“Tôi cũng chưa ăn, đến nhà tôi nhé, chúng ta cùng nấu cơm ăn”.

Cùng nấu cơm...Trình Vũ Phi kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn. Dưới ánh chiều tà, nụ cười của Tô Nhất Minh vô cùng thuần khiết, hàm răng trắng bóng và chiếc kính râm màu đen tương phản nhau, lúm đồng tiền bên má trái thoát ẩn thoát hiện giống như một viên ngọc trai, nhỏ nhỏ xinh xinh, rạng ngời mà không chói lóa. Trình Vũ Phi bị mê hoặc bởi nụ cười chân thành ấy, miệng thốt ra tiếng ừ.

Đáng tiếc là vừa về đến nhà, thì gã lưu manh cáo già hiện nguyên hình, ngồi phịch xuống ghế sofa một cách lười nhác, làm ra vẻ mệt mỏi “Bác sĩ Trình, cô cứ tùy nghi nhé, tôi đói muốn xỉu ...da bụng dán vào da lưng rồi...”

Ngón tay Trình Vũ Phi bình thản lướt qua trán Tô Nhất Minh rồi bằng cái giọng đều đều bình thản của nhà chuyên môn trấn an anh “Không bị gì hết. Không phải tụt huyết áp. Tụt huyết áp phải đổ mồ hôi.”

“...” Tô Nhất Minh tui thân hứ một tiếng, bác sĩ nhân dân thật chẳng thú vị gì hết, mất cả hứng...Nhưng dù sao anh cũng là gã mặt dày, nên cũng chẳng thềm đáp lại, cứ ngồi rên hừ hừ ra vẻ tội nghiệp.

Cũng may Trình Vũ Phi đã làm quen với gian bếp xinh đẹp nhà anh từ trước, nên để mặc anh ngồi đó xuống bếp nấu cơm. Đến khi món cánh gà nướng nóng hôi giòn rụm ra lò, người thấy mùi thơm Tô Nhất Minh mới đứng dậy, xuất hiện kịp thời, bốc một miếng cánh gà, vừa ăn vừa tít mắt.

Trình Vũ Phi rửa xong cá, cho dầu vào nồi, nghe tiếng nhai rau rầu của Tô Nhất Minh, nhin không được, phì cười, rồi bất chợt bần thần. Ngày đó Mục Thuần học tiến sĩ rất vất vả, thường thức đêm, Trình Vũ Phi xót anh ta, ngày ngày đều nấu ăn khuya cho anh ta. Cơ sở vật chất trong ký túc xá sơ sài, cô chỉ dùng một chiếc nồi điện nhỏ luộc bắp cải, kho thịt, suy nghĩ nêm nếm sao cho thật ngon. Gia đình Mục Thuần giàu có nên anh ta có một căn hộ riêng từ rất sớm, thời gian rảnh rỗi cô thường cùng anh ta đến đó, có điều kiện thường nấu rất nhiều món ngon bồi bổ cho anh ta.

Mục Thuần là người rất điềm đạm, từ tốn, không bao giờ vội vã hấp tấp hoặc tỏ ra quá nồng nhiệt với một điều gì đó, nói chuyện với ai anh ta cũng giữ thái độ ôn tồn, ăn uống cũng rất từ tốn, vừa nhìn đã biết là con nhà gia giáo. Tính cách Mục Thuần hướng nội, ít khi cười lớn tiếng, cũng ít khi tức giận, nói chuyện ôn tồn, không khen ngợi nhưng cũng không cay nghiệt. Cho dù Trình Vũ Phi có nấu món ngon gì, ngon hay không ngon anh ta đều cười toe toét: “Phi Phi, tay nghề nấu ăn của em có tiến bộ đấy!”

Một người nho nhã như Mục Thuần, Trình Vũ Phi khó mà tưởng tượng trong một thời gian ngắn lại thay lòng đổi dạ nhanh đến vậy. Lúc vừa chia tay với Mục Thuần, cô thường nhìn thấy hai người họ cùng vào cùng

ra, cô gái đó mặt mày thanh tú, thường nũng nịu nhõng nhẽo với Mục Thuần, thậm chí còn ôm hôn anh cuồng nhiệt như ở chốn không người. Mục Thuần vẫn điềm đạm như thế, chỉ có điều trong mắt anh tràn ngập sự yêu chiều. Còn ánh mắt mà anh ta nhìn mình, mặc dù luôn ánh lên sự quan tâm, nhưng chưa bao giờ tràn ngập tình yêu như thế, Trình Vũ Phi buồn rười rượi.

Sau này cô cố gắng để không quan tâm đến con người đó nữa. Sau đó cô vợ bé bỏng của Mục Thuần rời khỏi bệnh viện, nghe nói là làm nhân viên hải quan. Gia đình Mục Thuần đúng là có quyền thế ghê gớm. Đó cũng là đề tài bàn tán trong bệnh viện, đặc biệt đối với những hộ lý lâm sàng làm việc cực khổ mà lương có ba cọc ba đồng thì họ vô cùng ngưỡng mộ, bàn luận xôn xao.

Trình Vũ Phi thả cá vào chảo nóng, dầu bắn tung toé kèm theo tiếng nổ lách tách, vài giọt dầu văng vào tay cô khiến cô kêu oái lên một tiếng, vội vàng rút tay lại, đưa lên miệng thổi mấy cái. Chuyện quá khứ cứ để cho nó ngủ yên, nhưng lúc bạn nghĩ rằng mình đã quên nó thì nó lại nhảy xổ ra, cảnh tỉnh cái hạnh phúc vốn dĩ đã yếu ớt ấy.

Có cái gì đó nhột nhột sau lưng, Trình Vũ Phi lấy làm lạ quay đầu lại, nhìn thấy gương mặt điển trai của Tô Nhất Minh đang kề sát vai mình, cách chưa đầy một gang tay đang chu miệng thổi phù phù. Ai da...mình đang nấu ăn tại nhà người ta...

“Anh...làm gì vậy?” Mặc dù nhanh chóng định thần lại nhưng Trình Vũ Phi vẫn có chút kinh ngạc.

“Giúp cô thổi vết bỏng dầu ở trên tay thôi...Lại bị bỏng rồi à? Bác sĩ Trình cô đang suy nghĩ gì vậy?”

“À...đang nghĩ con cá này thật tội nghiệp, chết thì đã chết rồi, còn bị người ta moi ruột, cho vào chảo dầu sôi, giống như bị dày dưới địa ngục

vậy...”

“Ồ, bác sĩ Trình thật có tấm lòng bồ tát, chẳng trách mà nước mắt nước mũi tèm lem...cẩn thận đấy, cá chiên khét rồi đây”

Tô Nhất Minh nói rồi ngúng nguẩy bỏ ra ngoài. Anh còn lâu mới tin những lời nguy biện của Trình Vũ Phi. Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm của anh, dựa vào đôi mắt thất thần mọng nước của bác sĩ Trình vừa nãy, anh biết chắc chắn cô đang nghĩ đến một gã đàn ông nào đấy. Và gã đàn ông đó, tất nhiên không phải mình. Trong bếp nhà mình, nghe giọng nói ngọt ngào của mình lại đi nghĩ về gã đàn ông khác, lại còn giả vờ thản nhiên như không bịa một câu chuyện cực kỳ vớ vẩn, Tô Nhất Minh cảm thấy mất mặt, vì thế anh mới tức giận.

Khi giám đốc Vương còn nằm trong bệnh viện J, anh đã làm quen với cô y tá đồng hương. Vì có hứng thú với bác sĩ Trình, nên anh đã nghe ngóng được chút tình hình của cô từ người đồng hương đó, lúc đó anh chỉ muốn xác nhận xem cô đã phải là bông hoa đã có chủ chưa. Không ngờ cô y tá đồng hương đó lại hứng chí giới thiệu một tràng dài, thì ra bác sĩ Trình cũng là nạn nhân của tin giật gân. Tô Nhất Minh không câu nệ quá khứ của Trình Vũ Phi, cho nên chẳng quan tâm đặc biệt, thế nhưng bây giờ, anh muốn gặp cái anh chàng bác sĩ khoa ngoại đó xem anh ta có tài cán gì đặc biệt.

Tô Nhất Minh kéo rèm cửa, rót chút rượu Whisky vào ly, cho vài viên đá vào. Anh sống trên tầng cao nhất của toà nhà, phòng khách rộng rãi, của sổ kính từ sàn nhà tới trần, quay mặt về hướng sông. Tô Nhất Minh là người đàn ông không chút khoe khoang, nhưng đây cũng không phải là nơi anh muốn sống lâu dài. Thật ra tự đáy lòng của anh vẫn thích cái cảm giác hơn người, nhưng anh sợ bị người khác ghen ghét, đố kỵ mà ám toán lúc nào không hay biết. Bởi thế lúc chọn nhà, anh đã cố ý chọn tầng cao nhất. Anh thích nhà ở vị trí cao như thế có thể phóng tầm mắt ra xa, nhìn được toàn cảnh xung quanh. Đặc biệt là vào buổi tối, khi thành phố đã lên đèn,

những ánh điện đầy màu sắc làm không gian ban đêm trở nên lung linh, rực rỡ, anh cảm thấy toàn bộ thành phố sáng rực ánh đèn này thuộc về anh.

Lúc Trình Vũ Phi bê thức ăn lên phòng khách, Tô Nhất Minh đang ngồi trên sofa nhìn mông lung ngoài cửa sổ, vô thức lắc qua lắc lại ly rượu trên tay, mấy cục đá va vào thành ly phát ra âm thanh lanh canh vui tai.

“Ăn cơm thôi”.

Tô Nhất Minh vẫn không nhúc nhích mặc dù anh cảm thấy sự giận dữ trong lòng mình đã vơi đi nhiều.

Một bóng dáng thon thả cao ráo men theo tường lướt qua, run run kéo rèm cửa lại, che mất khung cảnh ban đêm mà Tô Nhất Minh thích ngắm nhất.

“Làm gì thế?” Tô Nhất Minh hơi sảng giọng một chút, anh lại lắc qua lắc lại ly rượu trên tay, rồi lại cho thêm mấy cục đá vào, từ tốn nhấp một ngụm nhỏ, rồi từ từ đặt ly xuống bàn. Anh không hề giả vờ nho nhã, đó chỉ là thói quen. Giống như Lục Dĩ Bình, tửu phẩm của Tô Nhất Minh rất kém, uống rượu nặng quá sẽ mất kiểm soát. Nhưng anh không thể bì tửu lượng của Lục Dĩ Bình, tửu lượng của anh kém vô cùng, trong những buổi tiếp khách làm ăn, anh luôn để trợ lý của mình uống thay, anh chỉ dám nhấp một ngụm rượu nhỏ ở nhà, whisky cũng là khá nặng, anh liên tục phải cho thêm đá vào.

“Tôi sợ độ cao!” Giọng Trình Vũ Phi có chút mất bình tĩnh.

“Sợ độ cao?”

“Ừm...tôi là củ khoai tây mà. Tôi thích bò rạp trên đất, cách mặt đất quá cao tôi sợ”.

“Sợ?” Tô Nhất Minh ngẩng đầu lên, cái gì mà khoai tây với chả khoai lang.

“Sợ không chạm được đất...”

Tô Nhất Minh bất giác mỉm cười, những u ám trong lòng bỗng dường tan biến hết, khoai tây, thú vị đây, ha ha ha ...

Ăn cơm xong, Tô Nhất Minh vào bếp giúp Trình Vũ Phi dọn dẹp bãi chiến trường mà cô bày ra, nhưng mục đích là cố bày bữa thêm vì muốn cô nán lại lâu hơn. Bác sĩ Trình mặc gì sau lớp áo len mỏng? Tô Nhất Minh thầm đoán một cách gian xảo, âm mưu đen tối chính nhiệt độ gian bếp cao lên. Nhưng chỉ tiếc là chỉ có anh mồ hôi mồ kê nhễ nhại, chẳng còn tâm trí đâu mà chiêm ngưỡng vẻ đẹp sau làn áo len ấy nữa.

Hơn chín giờ tối, Tô Nhất Minh quỵn luyến tiễn Trình Vũ Phi ra cửa. Ánh đèn thang máy mờ trốn từng đường cong tuyệt đẹp trên người bác sĩ Trình, không gian có chút mờ ảo. Tô Nhất Minh đứng sau lưng Trình Vũ Phi, với tay ấn nút bên cạnh thang máy, rồi cứ để tay như thế không thu về. Vai Trình Vũ Phi ngay phía dưới cánh tay anh, những lọn tóc của cô đung đưa quét ngang dưới cánh tay anh, khiến anh có cảm giác nhột nhột, nhột đến tận tim...

Tô Nhất Minh không đưa tay về mà từ từ cúi đầu xuống, ngắm chính xác đến môi Trình Vũ Phi. Mặc dù một bên mắt vẫn còn thâm nhưng thị lực vẫn không có vấn đề gì, phán đoán cự ly chắc chắn chính xác, anh nín thở, nhắm mắt lại, ngả người về phía trước.

Cửa thang máy mở ra mà không hề phát tín hiệu nào báo trước, Trình Vũ Phi bước vào thang máy, quay người lại định cáo biệt Tô Nhất Minh, thì bỗng dừng nhìn thấy anh, nhắm mắt ngả người cụng đầu vào tường phát ra tiếng binh. Cô kêu lên thất thanh, tay chân loạng choạng chặn lại cánh cửa thang máy đang từ từ khép lại, nhảy bổ ra đỡ Tô Nhất Minh.

“Sao thế? Sao thế? Anh vẫn ổn chứ?” Trong khoảnh khắc đó, vị bác sĩ khoa cấp cứu bình tĩnh vững vàng bỗng hồn siêu phách lạc, không thể suy nghĩ được gì. Cũng may Tô Nhất Minh kịp thời mở mắt ra, thiếu não ừ một cái, ít nhiều giúp cô lấy lại được lý trí. Vừa rồi là thế nào? Choáng váng hay là...?

“Đầu anh có đau không?”

“Đau” Tô Nhất Minh nghĩ hỏi thế mà cũng hỏi, trán u lên một cục to thế này, không đau sao được!

“Vừa rồi anh không khoẻ ở chỗ nào? Chóng mặt? Mắt mờ?”

Vừa rồi, đáng lẽ ra rất thú vị... Tô Nhất Minh buồn bực hứ lên một tiếng, xoa xoa trán, chuyện gì đây vậy trời? Rõ ràng là mình nhắm rất chính xác mà, đây là chiêu anh thường dùng, nhào người tới, dùng môi đẩy đối phương vào tường, sau đó là một nụ hôn dài, trước đây anh chưa từng thất bại, sao lần này lại đụng vào tường kia chứ? Mọi việc dạo này rối tung đến mức không hiểu nổi?

“Anh biết anh... là ai không? Anh biết đây là đâu không?” Trình Vũ Phi thấy Tô Nhất Minh không có phản ứng gì lo lắng đầu anh bị di chứng sau lần đánh trước, vội vàng hỏi anh một số câu hỏi đơn giản để phán đoán đầu óc anh có bình thường tỉnh táo hay không?

Tô Nhất Minh bất giác xoa xoa trán Trình Vũ Phi, rõ ràng là đầu mình đập vào tường mà sao đầu óc có vấn đề lại là bác sĩ Trình nhỉ? Loạn rồi, loạn hết rồi!

“Anh là ai? Đây là đâu?” Trình Vũ Phi thấy hành động của Tô Nhất Minh kỳ lạ, lại càng sợ hãi, giọng run run hỏi dồn.

Đến lượt Tô Nhất Minh một phen khiếp vía, anh vội vàng đưa Trình Vũ Phi trở lại nhà mình, ấn ngồi xuống sofa, rót cho cô tách trà nóng, giữ

mạch đập cho cô bình tĩnh lại, lại còn xoa đầu cô như vỗ về một đứa trẻ.

Trình Vũ Phi lại một lần nữa phán đoán hành động kỳ quặc của Tô Nhất Minh. Dù sao cô cũng là một bác sĩ khoa cấp cứu biết nhiều hiểu rộng, cô hít một hơi thật sâu, trấn tĩnh trở lại “Tôi phải đưa anh đến bệnh viện ngay, để bác sĩ khoa thần kinh khám lại một chút”

Khoa thần kinh? Tô Nhất Minh không vui nói: “Tôi đâu có bị tâm thần. Sao phải đến khám ở khoa thần kinh?”

“Khoa thần kinh không phải chỉ khám tâm thần. Ấy, đúng là khám tâm thần, nhưng không phải là bệnh tâm thần mà mọi người thường nói, mà là những bệnh liên quan đến hệ thần kinh, đầu anh có vấn đề rồi...”

“Đầu tôi chẳng có vấn đề gì hết!”

“Có...”

“Không có”

“Lúc này anh ngất đi đó thôi”

“Không phải là ngất mà chỉ là đập đầu vào tường thôi”

“Anh nhắm mắt đập đầu vào mà, không phải ngất thì là gì, người bình thường có đập đầu mình vào tường không?”

“...” Tô Nhất Minh nghĩ bụng tôi đang định hôn đấy, hôn không phải là nhắm mắt lại hay sao?

“Nói chung là tôi không có bệnh gì hết, cũng không cần phải đi bệnh viện. Tôi đi ngủ đây, trời đã tối mù tối mịt rồi...” Tô Nhất Minh quăng người lên giường, rồi tự nhiên như chẳng còn gì để mất thay áo ngủ.

“...” Trình Vũ Phi do dự một lúc, cuối cùng hạ quyết tâm, “Vậy tối nay tôi không về nữa! Ở lại đây canh chừng anh, ngộ nhỡ có chuyện gì tôi sẽ gọi xe cấp cứu”

Cái gì? Không về nữa? Ở lại đây canh chừng mình? Gã lưu manh cáo già thầm reo lên, chỉ còn thiếu chút nữa không nhảy cẫng lên “Hoan nghênh, hoan nghênh. Cô muốn quan sát tôi chỗ nào? Tùy cô đấy...” Anh chỉ tiếc là không lột sạch quần áo phơi bày thân thể trước mặt bác sĩ Trình.

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Hành Vi Không Biết Xấu Hổ của Tô Nhất Minh (2)

Con sói già độc ác trong truyện cổ tích bị giết như thế nào nhỉ? Chẳng phải bị bác thợ săn bắn chết hay sao? Con sói già mở to mắt hau háu nhìn cô bé quàng khăn đỏ trước mặt, nhưng lại không thể nuốt được vào bụng, tức chết đi được.

Tô Nhất Minh cảm thấy mình sắp tức chết mất. Cô bé quàng khăn đỏ tươi ngon mơn mớn như thế ở ngay trong phòng khách nhà mình mà tên vô dụng như mình mấy tháng nay chỉ biết đứng nhìn, không làm gì được, tức quá là tức. Tất nhiên anh chẳng phải tử tế gì, đã mấy lần anh giả giả thật thật xuất chiêu nhưng lần nào cũng thất bại ê chề. Vị bác sĩ nhân dân cứ kiên quyết nói đầu óc anh có vấn đề, cần phải được quan sát kỹ lưỡng, thế là ngồi yên lặng ở sô pha phòng khách chờ đợi.

Tô Nhất Minh đành một mình trèo lên giường, trở qua trở lại như chiếc bánh rán. Anh không ngủ được bởi vì anh không thể hờ hững với vẻ đẹp ngay trước mặt. Anh không phải là loại đàn ông chay tịnh. Thật ra sống đến từng tuổi này anh chưa gặp một người đàn ông chay tịnh nào. Bản tính của đàn ông là hiếu sắc, chỉ khác biệt ở chỗ năng lực kiểm chế cao hay thấp mà thôi. Còn Tô Nhất Minh không thể chay tịnh mà còn là người đàn ông không biết tự kiểm chế mình. Anh biết rất rõ điểm yếu của mình nên trước nay chưa từng đến những nơi vui vẻ, vì sợ không cẩn thận rơi xuống nước, chỉ rước thiệt vào thân.

Nhưng tình hình hiện thời làm anh vô cùng khổ tâm, chỉ cần nghĩ đến của ngon đang ở phòng khách là anh ngủ không được. Anh nằm trên giường đếm nhân dân tệ, đếm đô la mỹ, đếm thành tỷ phú rồi cũng không tài nào chớp mắt được. Nhưng đó không phải là thử thách gay go nhất, khó

khăn lăm anh mới thiệp đi được vài lần, mà lần nào cô bác sĩ nhân dân cũng chạy lại quan sát anh, giở trò lưu manh với anh, khiến anh rạo rức khác thường.

Trình Vũ Phi lật lông mi anh lên, vỗ vỗ má anh, sờ soạng khắp người anh, còn hỏi dồn đập một lô một lốc những câu hỏi ngốc nghếch, trẻ con “Anh là ai? Tôi là ai? Chúng ta đang ở đâu?” Tô Nhất Minh muốn hét thật to trả lời cô “Tôi là chó sói. Cô là cô bé quàng khăn đỏ. Hiện giờ tôi muốn ăn thịt cô.” Nhưng anh cố nhịn, dù gì thì mình cũng là người văn minh, con gái người ta không đồng ý mà giở trò lưu manh là hành động mất nhân cách.

Trình Vũ Phi còn nắn nắn bóp bóp gan bàn chân anh, cuối cùng thì nói ‘âm túm’. Tô Nhất Minh lần đầu phát hiện ra gan bàn chân mình là nơi nhạy cảm, hơn nữa hai chữ đó kích thích anh. Cứ làm cho người ta tưởng tượng tận đâu đâu!

Lăn lộn cả đêm gần sáng, Tô Nhất Minh lại một lần nữa bị Trình Vũ Phi phá bình khi vừa thiu thiu được một lúc khiến anh như muốn nổ tung. Anh chột vùng dậy, ôm lấy cô, nhắm thẳng môi cô, đặt một nụ hôn trên đó.

Lần này thì chính xác, anh hôn đôi môi mềm mại ấm áp của bác sĩ Trình, dùng lưỡi khiêu khích từ từ tách hai bờ môi của cô ra rồi chìm trong cảm giác sung sướng đến run rẩy đó. Nhưng Trình Vũ Phi được một phen hết hồn, cô nín thở, cố sức vùng vẫy, đẩy Tô Nhất Minh ra. Tô Nhất Minh trong phút chốc hồi tỉnh lại, không dám đối diện tội lỗi lớn tày đình mà mình vừa phạm phải, việc đó hầu như là bản năng, anh bèn lăn sang đầu bên kia, vội vàng nhắm mắt giả vờ ngủ say.

Trình Vũ Phi nhảy xuống giường, nhìn thấy Tô Nhất Minh đang chìm sâu vào giấc ngủ mà chẳng hiểu đầu đuôi tai nheo gì cả, gọi thế nào anh cũng không tỉnh. Mãi đến khi giọng cô khàn đi, chuẩn bị gọi 120 thì Tô

Nhất Minh mới giả vờ tỉnh lại, ra vẻ ngỡ ngác, giọng còn ngái ngủ “Chuyện gì thế? Có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Anh...vừa rồi...mới làm gì thế?” Trình Vũ Phi thật sự cảm thấy không chắc chắn, chẳng lẽ mình hành nghề y chưa đủ lâu ư? Triệu chứng bệnh vừa rồi của Tô Nhất Minh mình chưa từng nhìn thấy bao giờ.

“Vừa rồi ư? Tôi ngủ đấy thôi!” Tô Nhất Minh cố làm ra vẻ ngây thơ.

“...”

“Tôi đã làm gì ah? Ồ nhớ ra rồi, tôi có bệnh mộng du...khi mộng du thường có những hành động kỳ quái, làm những việc bình thường không dám làm. Tôi vừa này, có phải đã làm việc gì rồi không?” Nhìn Trình Vũ Phi khốn khổ, Tô Nhất Minh cũng không nhẫn tâm giả vờ nữa. Nhưng người trong chốn giang hồ nhiều lúc cũng không theo ý mình được mà!

“...”

Tô Nhất Minh tiếp tục xảo biện một cách vô cùng thành khẩn “Nhưng những việc tôi làm trong lúc mộng du thường xuất phát từ những khát vọng sâu kín trong lòng, bác sĩ Trình, rốt cuộc tôi đã làm gì vậy? Tôi cũng muốn lắng nghe sự gào thét tận sâu trong đáy tâm hồn mình...”

“...”

Tô Nhất Minh nhìn Trình Vũ Phi sầm mặt đi ra khỏi nhà, lòng vui như mở hội, xem ra bác sĩ nhà ta đang rối tung lên, mà không rối tung sao được khi chuyên môn của cô đang bị chạm tự ái nặng nề.

Tiếc rằng Trình Vũ Phi lại là một bác sĩ rất siêng năng lại chịu học hỏi, khi gặp phải khúc mắc trong nghề nghiệp cô sẽ tự tìm hiểu đến cùng, lập tức cầu viện bác sĩ chuyên môn. Nhìn đồng hồ, cô vội gọi điện cho bác sĩ khoa ngoại não Mục Thuần. Khi chia tay với Mục Thuần, cô đã xóa số điện

thoại của anh trong máy. Nhưng chuỗi những con số đó dường như đã ăn sâu vào trong não cô, chẳng cần nghĩ lâu cũng nhớ ra. Sau này cô không gọi cho Mục Thuần lần nào nữa, nhưng bác sĩ khoa ngoại cô quen lại không nhiều, sự việc hiện tại lại gấp gáp.

Điện thoại chỉ reng một tiếng là đã nghe thấy giọng nói ôn hoà ấm áp của Mục Thuần ở đầu dây bên kia, cứ như anh đang chờ cô gọi đến. “Phi Phi, có chuyện gì vậy?”

Trình Vũ Phi ấp a ấp úng thuật lại triệu chứng của Tô Nhất Minh “Chỉ là mộng du đơn thuần ư? Hay có liên quan đến việc người đó bị thương ở đâu?”

Mục Thuần ở đầu dây bên kia trầm ngâm “Là đàn ông hay phụ nữ?”

“Đàn ông!” Lẽ nào có liên quan đến giới tính?

“Bây giờ là sáu giờ sáng, Phi Phi, em đang ở cùng với một người đàn ông?”

“...”

“Hành động kỳ quặc? Phi Phi rốt cuộc là anh ta có hành động kỳ quặc gì?”

“...”

“Phi Phi, em cũng là bác sĩ, em đã gặp trường hợp bệnh nào như thế chưa? Có thể nào như thế không? Anh ta cơ bản là không có bệnh gì hết. Chỉ là giả vờ thôi. Anh ta cơ bản muốn làm một việc mà không cần phải chịu trách nhiệm”.

Trình Vũ Phi cảm thấy không chỉ nhân cách của Tô Nhất Minh mà kinh nghiệm chuyên môn của cô cũng bị sỉ nhục “Không thể nào, chắc

chấn là có vấn đề. Tôi sẽ lập tức đưa anh ta đến bệnh viện kiểm tra, chắc chắn sẽ tìm ra nguyên nhân.”

Mục Thuần cũng chẳng buồn đôi co, thực ra anh cũng ít đôi co với ai “Em đưa anh ta đến đi, anh khám là biết ngay”

Trình Vũ Phi đang muốn nói gì đó nhưng bỗng nghe trong điện thoại có tiếng nói nũng nịu của phụ nữ “Mục Thuần...anh lại đây đi...mới sáng sớm anh đã nói chuyện với ai thế? Lại là cô bồ cũ của anh à?”

Là cô vợ bé bỏng của Mục Thuần. Máu nóng của Trình Vũ Phi dồn lên, tim thắt lại, cô lập tức tắt điện thoại, để tay lên ngực trái đập thình thịch trấn an, giống như ăn trộm vừa bị bắt quả tang. Cô bồ cũ...Trình Vũ Phi bị lời nói vô lễ ấy làm cho uất nghẹn, cô miễn cưỡng đè nén phần nộ trong lòng nhưng lại không dẫn lòng xông thẳng vào nhà Tô Nhất Minh.

“Dậy đi, dậy sớm một chút tôi đưa anh đến bệnh viện kiểm tra.” Trình Vũ Phi dẫn lòng nhỏ nhẹ.

Tô Nhất Minh vừa chớp mắt được một chút đã bị gọi dậy, lau bàu một tiếng rồi lại chui vào trong chăn “Tôi không có bệnh”. Chưa chui hết vào trong chăn bản thân anh cảm thấy lạnh lạnh, nguyên tấm chăn đã bị vứt sang một bên. Anh kinh ngạc trợn mắt, trong đôi mắt tưởng chừng bình thản của Trình Vũ Phi ẩn chứa hai luồng điện màu đen, tựa như những cơn sóng ngầm tiềm ẩn trong mặt biển êm ả.

Bão tố kéo đến rồi! Tô Nhất Minh vội nhảy xuống giường, hấp tấp mặc quần áo, liếc nhìn Trình Vũ Phi đang kìm nén cơn giận dữ, không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nhưng anh là một người đàn ông biết thời thế, anh biết không thể cắt râu hùm lúc này, chỉ có thể thuận theo mà làm thôi. Anh ngoan ngoãn ăn bữa sáng mà bác Trình dọn sẵn, tìm cách câu giờ nhưng cuối cùng cũng không thể thi gan trước sự cố chấp của cô, đành đi theo cô xuống lầu.

Để bày tỏ sự kháng cự không lời và tâm trạng nặng nề của mình, anh cố tình mặc một chiếc áo đen rộng. Lúc lái xe anh lại tìm cách chạy lòng vòng, tìm đủ mọi cách để giải tỏa gương mặt biểu hiện vô cùng trầm trọng lạnh lùng của bác sĩ Trình nhưng đều vô ích. Cứ như thế, Tô Nhất Minh lái xe đưa bác sĩ Trình đến bệnh viện J, dừng ở cửa khoa cấp cứu.

Hai người xuống xe. Tháng Chạp rét buốt, bầu trời u ám, từng đợt gió lạnh thốc vào mặt. Nghĩ đến những chiếc máy xét nghiệm lạnh lạnh trong bệnh viện, toàn thân anh cứ run lẩy bẩy, chân cứng đờ. Suy nghĩ dẫn đo rất lâu cuối cùng anh thẳng thắn nói với Trình Vũ Phi “Bác sĩ Trình, tôi không phải kiểm tra đâu, thật ra lúc sáng tôi không mộng du, tôi rất tỉnh táo. Chỉ là tôi nhất thời không kiềm chế được mình, đó là phản ứng hết sức bình thường của một người đàn ông trước sự khiêu khích của một người con gái mình thích.”

“Khiêu khích? Tôi khiêu khích anh?”

“Cô muốn lấp liếm sao? Cô vừa nãy nói âm...còn nói tính...”

“Là âm tính. Dấu Babinski âm tính, chứng tỏ não không có bất kỳ tổn thương nào.” Trình Vũ Phi không kìm được trợn mắt nhìn. Đúng là nhìn hoa bằng con mắt không không thì tứ đại giai không, nhìn hoa bằng con mắt sắc tục thì nhục dục trào dâng. Đủ thấy người này xấu xa đến mức độ nào!

“Nhưng...nhưng cô cứ giở trò lưu manh sờ soạng khắp người tôi. Cô là bác sĩ, đáng ra cô nên biết trên người đàn ông có những điểm không được phép sờ bậy bạ chứ.”

“Đó là tôi kiểm tra anh thôi. Sao lại là giở trò lưu manh?”

“Giở trò lưu manh là kiểm tra ư? Vậy ...tôi cũng muốn kiểm tra cô đấy”

“Nhưng tôi dùng tay!”

“Ấy ... tôi thì dùng miệng. Bác sĩ các người cũng dùng miệng đúng không?”

“Không hề có chuyện đó!”

“Có mà...Trong câu chuyện Việt Vương Câu Tiễn đó..”

“Năm gai nếm mật?”

“Ấy.. không phải nếm mật. Phù Sai bị bệnh, Câu Tiễn đã nếm phân ông ta...Đủ thấy bác sĩ nếm phân là cần thiết, đây cũng có thể tính là kiểm tra đúng không?”

“....Nói xằng! Ở đâu có bác sĩ nếm phân chứ?”

“Tôi...tôi không quan tâm. Tôi thích cô...” Tô Nhất Minh ra chiêu quyết định nở nụ cười cầu tài, không đợi Trình Vũ Phi kịp phản ứng đã cúi người xuống, đặt một nụ hôn dịu dàng lên môi cô. Vì là nơi công cộng nên nụ hôn chỉ phớt qua, nhưng vẫn khiến cho Trình Vũ Phi chấn động. Cô đứng ngây ra để cho Tô Nhất Minh giở trò lưu manh, không kịp có phản ứng nào.

Một chiếc Volkswagen Fox tiến gần đến chỗ hai người đang đứng, Tô Nhất Minh liếc cái rồi nở nụ cười rạng rỡ “Thật đấy...anh không ngại nếm phân đâu. Ừm...xe anh chặn lối đi rồi, làm người ta không có đường chạy kìa. Để anh dịch xe sang một bên. Tối nay em muốn ăn gì, anh mua, đợi em về nhà nấu....”

Mãi cho đến khi xe của Tô Nhất Minh mất hút khỏi tầm mắt, Trình Vũ Phi mới hoàn hồn trở lại, cái tên lưu manh ấy dám gọi mình là phân, cuối cùng cô cũng rũ bỏ hình tượng nghiêm túc của mình, ngoác miệng mắng “Anh mới là một đống phân to!Đúng là đồ phân chó!”

Không khí chung quanh có chút kỳ lạ. Trình Vũ Phi quay đầu lại thấy y tá Giang Tiểu Tây, một người đồng nghiệp tốt của cô đang nhìn cô tươi cười “Bác sĩ Trình, đồng phân chó đó là ai thế? Diễn trai quá đi thôi!”

Trình Vũ Phi hít một hơi thật sâu “Tiểu Tây, cô trực ca nào vậy?”

“Trực đêm, thưa bác sĩ Trình!”

“Vậy sao cô lại tự tiện trốn việc thế? Được rồi, việc này tôi sẽ không mách với y tá trưởng, cô cũng đừng nói ra những gì đã nhìn thấy.”

“Em không trốn việc. Hơn 8 giờ rồi, em hết giờ làm rồi. Bác sĩ Trình...chị đến trễ đó, vì đồng phân chó đó ư?”

Chết rồi! Trễ rồi! Trình Vũ Phi than thầm bước đến phòng cấp cứu. Vừa mới bước vào phòng khám nhỏ hẹp của khoa cấp cứu đã thấy nhiều người đứng lố nhố ở đó đều là những đồng nghiệp cùng cô phấn đấu, ai cũng cười đầy ngụ ý. Giấy không gói được lửa, xem ra cảnh tượng sáng nay sẽ lan truyền trong bệnh viện với tốc độ chóng mặt đây...

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thị Vấn

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Cuộc Sống Như Trong Tiểu Thuyết Của Mục Thuần

Cả buổi sáng, Trình Vũ Phi vừa bận rộn lại phải vừa cẩn thận. Nghề bác sĩ thường phải làm thêm giờ, không được nghỉ bù, cũng không được trả thêm tiền, cho nên nếu không phải đi khám bệnh thì đi trễ một chút cũng được không sao. Cô đến trễ, chủ nhiệm khoa chỉ đùa một câu “trừ tiền mời đi ăn” rồi thôi. Nhưng điều làm cho cô không yên tâm chính là những người đồng nghiệp đang nhìn cô, ai cũng nở những nụ cười đầy ngụ ý, cô hiểu rằng mọi người hứng thú với cảnh tượng buổi sáng hơn.

Mấy ngày thời tiết âm u, nhiệt độ thấp, bệnh nhân ra vào như mắc cửi, nằm chen chúc trong sảnh của khoa cấp cứu, sư huynh bận đến nỗi chân không chạm đất, nước không kịp uống, đến đi vệ sinh cũng phải nhịn, đành cầu cứu Trình Vũ Phi thay anh dạy bác sĩ Tiểu Hà cách lấy sinh thiết tĩnh mạch sâu. Cô bước vào kho của khoa chuẩn bị những dụng cụ phẫu thuật cần thiết. Mỗi khu bệnh đều có một nhà kho nhỏ, ở đó chất đầy dụng cụ, đồ dùng mà bác sĩ y tá cần. Cô trèo lên đống thùng giấy, với lấy bao ống tiêm tĩnh mạch sâu trên đầu tủ, cánh cửa phía sau lưng từ từ mở ra, có người bước đến phía sau lưng cô, một cánh tay vòng qua vai cô với đến đầu tủ, giọng nói thoảng bên tai “Phi Phi, em cần thứ gì? Anh lấy giúp em, mấy thùng giấy này không chắc chắn đâu, nguy hiểm lắm”

Giọng nói quen thuộc, hơi thở quen thuộc, bờ môi quen thuộc, Trình Vũ Phi suýt chút nữa là rơi xuống đất, cô trấn tĩnh lại, vội vàng lấy thứ mình cần rồi nhảy xuống đất, chẳng hiểu sao lại rơi vào ngay vòng tay của người đó, cô lùi mấy bước, diềm nhiên lên tiếng “Phó chủ nhiệm Mục, hôm nay rảnh rồi có việc gì vậy?”

Mục Thuần nhìn cô, cân nhắc từng câu chữ: “Buổi sáng...em nói đưa bệnh nhân đến chỗ anh khám mà!”

Tô Nhất Minh...cảnh tượng buổi sáng lập tức hiện lên trong đầu Trình Vũ Phi khiến cô bất giác đỏ mặt, “Anh ta...hệ thống thần kinh không có vấn đề. Không cần phải kiểm tra nữa đâu”

“Thần kinh không sao vậy tinh thần có vấn đề. Hay anh giới thiệu bác sĩ tâm lý cho em nhé.” Giọng Mục Thuần có chút tâm trạng hiềm thấy, cứng cỏi lạ lùng.

Trình Vũ Phi chỉ cảm thấy máu nóng dồn lên não, giọng nói không hiểu vì sao cũng đành lại “Phó chủ nhiệm Mục, động đến dao kéo thì anh giỏi, nhưng động não thì tôi giỏi hơn anh. Bệnh thần kinh hay bệnh tâm lý tôi có thể phân biệt được, không cần anh lo đâu”

“Em thật sự động não giỏi ư? Vậy sao buổi sáng em lại phán đoán sai?”

Mục Thuần rất ít khi gằn bướng như thế, nhất là gằn bướng tranh cãi với ai. Trình Vũ Phi bỗng thấy rất tức giận.

Bác sĩ khoa ngoại và khoa nội có mối liên hệ rất đặc biệt, vừa xem thường nhau lại vừa không thể thiếu nhau. Bác sĩ khoa ngoại xem thường bác sĩ khoa nội có chút bệnh nhẹ mà phải suy nghĩ đắn đo. Bọn họ thường thấy bác sĩ khoa nội tùm năm tùm ba thảo luận bệnh trạng, ai cũng hùng hùng hổ hổ trình bày ý kiến của mình nhưng chẳng ai phục ai. Bác sĩ khoa ngoại nghĩ, xì, là ngứa hay là lừa thì cứ dặt ra là biết. Nghĩ rộng chút đi, cứ mổ bụng ra xem thì bệnh gì không rõ chứ?

Bác sĩ khoa nội cũng bĩu môi gọi bác sĩ khoa ngoại là bọn đồ tể đầu óc ngu si tứ chi phát triển. Bọn họ thường thấy bác sĩ khoa ngoại cầm dao mổ, khâu nhanh thoăn thoắt, hai tay đưa qua đưa lại như cánh bướm rập rờn bay quanh những cánh hoa, bận rộn cả ngày nhưng cuối cùng nói với người nhà

bệnh nhân “Ca phẫu thuật thành công, nhưng...bệnh nhân không may đã tử vong, mong gia đình nén đau thương...” Bác sĩ khoa nội liền nghĩ, xì, cầm dao giết người ai mà không biết chứ? Nhắm chuẩn rồi đâm phụt một nhát là xong, cần gì phải tốn công sức múa may như vậy!

Tất nhiên nhiều khi bọn họ phải dựa vào nhau, có chút việc nhỏ xíu mà hai bên cũng ra sức mời nhau vào hội chẩn đó đơn giản chỉ vì y học hiện nay không được tốt cho lắm nên phải tự bảo vệ mình, chia trách nhiệm ra nên mới giữ cái trò hạ sách này. Nhưng trong cốt tủy của họ, chiêu này đối với nghề nghiệp của mình vẫn là vô cùng đặc ý tự mãn.

Trình Vũ Phi là một bác sĩ rất tự phụ, thật ra hầu hết các bác sĩ đều tự phụ. Nhưng gần đây, cô liên tục phán đoán nhầm về bệnh của Tô Nhất Minh, khiến lòng tự ái của cô bị tổn thương. Việc xảy ra rồi thì thôi, chẳng ngờ lại bị Mục Thuần biết được. Biết thì thôi, nhưng anh ta lại nói ra điều không nên nói như thế, khiến cô cảm thấy mất mặt vô cùng.

Cô không nói gì, ôm bao đựng ống tiêm bước nhanh về phía cửa, ai ngờ vừa đi được vài bước, loạng choạng thế nào mà suýt chút nữa ngã vào vòng tay của Mục Thuần.

“Ồ, Phó chủ nhiệm Mục, ...bác sĩ Trình, ồ, ...anh chị tiếp tục đi...” Có người bỗng đẩy cửa ra, y tá trưởng thò đầu vào, nở một nụ cười ý vị rồi nhanh chóng biến mất sau cánh cửa.

Chết rồi! Trình Vũ Phi nhanh chóng hất tay Mục Thuần ra, tức xì khói. Nhà kho của bệnh viện rất ít người vắng lai, có lúc cả ngày chẳng có ai đến, nghe nói trong lịch sử của bệnh viện có người tăng tịu ở đây bị mọi người bắt gặp. Bởi thế đây chính là địa điểm lý tưởng để nam nữ hẹn hò trong con mắt của mọi người, bây giờ cô và người tình cũ ở đây thì thầm riêng tư, tuy là không có gì quá giới hạn, nhưng nếu truyền ra ngoài tránh sao khỏi lời ong tiếng ve. Mình vốn dĩ là kẻ thứ hai, bị người ta bỏ ai cũng biết, bây giờ nếu bị truyền ra ngoài chắc chắn sẽ là kẻ thứ ba, đúng là tình ngay lý gian!

Chắc chắn giành được quán quân trong bảng top ten tin lá cải của bệnh viện năm nay.

“Phó chủ nhiệm Mục! Mong anh tự trọng.” Trình Vũ Phi nghiêng răng dẫn từng tiếng một, bước nhanh ra ngoài.

Mục Thuần không thấy sự tức giận của cô, đuổi theo ra ngoài, vượt lên phía trước cản đường cô “Bệnh nhân đó...là người đàn ông mà em ở cạnh lúc sáng? Sao em lại ở cùng với hắc đạo chứ?”

“Sao anh phân biệt được hắc đạo với bạch đạo? Đeo kính đen mặc quần áo đen là hắc đạo sao? Tiến sĩ Mục, sao anh lại trẻ con đến thế?”

“Cách ăn mặc, lời nói, cử chỉ nói lên con người mà. Anh ta...trước mặt mọi người giờ trò lưu manh với em”.

“...” Đầu Trình Vũ Phi như muốn nổ tung, quả nhiên việc tốt chẳng ra khỏi cửa, việc xấu đã truyền đi ngàn dặm, tin tức lan truyền nhanh thế ư? Đã lan truyền đến khoa ngoại rồi sao?

Nhìn ánh mắt bỗng nhiên tuyệt vọng, thất thần của Trình Vũ Phi, tim Mục Thuần mềm ra, khẩu khí lập tức trở nên dịu dàng “Xin lỗi, thật ra anh chỉ lo lắng. Anh lo em bị người ta lừa gạt”.

Trình Vũ Phi cảm thấy người đàn ông này thật là quá đa tình, thế là cô lấy hết sức đẩy anh ta sang một bên rồi bỏ đi.

Mục Thuần thở dài, xem ra cô đã có thành kiến với mình, nói gì cũng chẳng ăn thua.

Mục Thuần cảm thấy cuộc sống của mình giống như một bộ tiểu thuyết tình cảm vụng về. Anh và Trình Vũ Phi yêu nhau ba năm, tâm đầu ý hợp, anh thích nghe cô nói, có lúc thấy cuốn hút, có lúc lại thấy cứng cỏi. Nhưng lâu dần, anh lại cảm thấy thiếu cái gì đó. Tính cách của anh quá dịu

dàng, cô lại quá lí trí. Anh biết cô rất yêu anh, anh cũng thích cô nhưng lại không có thứ tình cảm nồng nàn, mãnh liệt.

Sau đó anh gặp người bây giờ là vợ anh, lúc thì dịu dàng, lúc thì nũng nịu, lúc thì lại mãnh liệt như ngọn lửa thiêu đốt tâm trí anh. Cô ấy rất biết chọn thời điểm cho những tâm trạng thích hợp của mình, tức giận, mừng rỡ, cuồng nhiệt, ...giống như nhân vật nữ chính trong các bộ phim truyền hình tình cảm lâm ly bi đát. Anh cảm thấy đó mới chính là tình yêu đích thực của đời mình. Thế là anh quyết ngựa truy phong.

Mãi cho đến sau khi kết hôn, anh mới hiểu, có tình yêu giống như một đám cháy rừng, càng mãnh liệt càng cuồng nhiệt thì sức phá hoại càng lớn, chưa kịp thoát ra thì sinh mệnh đã bị thiêu rụi trong đám lửa ấy. Cô ấy đúng là nhân vật nữ chính dễ thương trong các bộ phim truyền hình sốt mướt nhưng đáng tiếc anh chỉ là một người đàn ông bình thường, không có nhiều thời gian cũng không có nhiều sức lực để nuông chiều tình yêu cuồng nhiệt đó.

Là một bác sĩ, anh muốn thăng chức, muốn nổi tiếng, anh muốn cầm dao phẫu thuật, muốn nghiên cứu, muốn báo cáo đề tài. Nhưng cô vợ trẻ cứ bám chặt lấy anh, đến mức anh không có thời gian của riêng mình, hơn nữa lại bá quyền, nếu như anh chiều theo cô ấy lại nhõng nhẽo, bù lu bù loa. Anh thật sự không thể chịu nổi nữa rồi.

Có lúc bận rộn cả ngày anh mệt mỏi trở về nhà, đang chuẩn bị đọc vài quyển sách thì cô vợ trẻ xinh đẹp lại mặc đồ ngủ gợi cảm đi qua đi lại trước mặt anh. Anh không phải là người đàn ông không có cảm xúc, lần thứ nhất thứ hai là cảm xúc, nhưng đến lần thứ tám thứ mười đã là trách nhiệm. Lại thêm có lúc anh và một cô gái trẻ đi gần nhau một chút là cô vợ trẻ của anh đã nổi cơn tam bành, đòi chết. Chàng phó chủ nhiệm khoa ngoại đáng thương đã phải vò đầu bứt tóc, mệt mỏi tìm cách ứng phó.

Nhưng quan trọng nhất là anh thấy tình cảm của mình dành cho Trình Vũ Phi bỗng trỗi dậy, anh bỗng nhiên cảm thấy nhớ cô da diết, nhớ từng kỷ niệm đẹp ngày xưa. Anh muốn gặp cô đến phát điên, dù chỉ một chút thoáng qua cũng được. Anh lùng sục khắp nơi cô có thể đến, tìm cơ hội để giúp cô mỗi khi cô gặp khó khăn. Nhưng tiếc là Trình Vũ Phi quá kiêu ngạo, không còn muốn nhận tình cảm của anh nữa.

Mục Thuần cuối cùng cũng đã lĩnh ngộ ra rằng có một số phụ nữ trời sinh đã là một ngọn lửa, có thể làm bạn tan chảy trong thời gian ngắn, cho bạn nếm trải niềm sung sướng đến cực điểm, nhưng lâu dần có thể làm cho bạn trở nên khét lẹt, sau sung sướng là khổ đau. Còn có một số phụ nữ, trời sinh đã là một dòng nước mát, lúc có cô ấy bạn lại chẳng nhận ra, nhưng đến khi mất cô ấy rồi bạn mới hiểu thế nào là khát cháy cổ. Nhưng đây là phát hiện sau khi đã nếm mùi đời, nếu thời gian có quay trở lại, có lẽ anh cũng đã lựa chọn như mình đã lựa chọn. Tình yêu giống như một chiếc áo khoác ngoài đẹp đẽ, ai chưa từng mặc nó sẽ chẳng dễ gì cởi ra.

Song dù thế nào, Mục Thuần cũng là con nhà gia giáo, anh có những nguyên tắc của riêng mình. Anh sẽ không vì sự mệt mỏi chán nản nhất thời này mà huỷ hoại đi cái gia đình do mình gây dựng nên, cũng không vì tình cảm riêng tư mà ảnh hưởng đến thanh danh Trình Vũ Phi. Thật ra thời gian này anh muốn làm một người đàn ông cao thượng nhưng chưa kịp hoàn thành sứ mệnh thì bỗng bắt gặp Trình Vũ Phi và một người đàn ông có bộ dạng côn đồ hôn nhau trước cửa khoa cấp cứu. Anh vô cùng ngạc nhiên, muốn nhìn kỹ diện mạo của người đàn ông đeo kính đó, nhưng trong một lúc thất thần, anh lái chiếc Fox của mình đâm vào vườn hoa.

Thở dài một tiếng, Mục Thuần gọi cho Chung Viễn. Trước đây, anh đã từng gặp Chung Viễn, nhưng lại không biết nhau. Không nghi ngờ gì nữa, Chung Viễn là một nhân tài, điều này anh cũng biết bởi anh cũng là một nhân tài do bệnh viện thu hút về. Nhưng anh không ngờ Chung Viễn lại tài

giỏi hơn. Anh ta để ý đến bạn gái cũ của mình lại còn nhờ mình làm mai cho nữa chứ.

“Chuyện này...không thích hợp đâu”. Lúc đó anh từ chối thẳng thừng, tiếc là Chung Viễn lại không mấy may biết thế sự, lại còn cười nói “Anh làm mai đi, còn hợp hay không tự tôi biết mà.”

Mục Thuần có chút do dự, lời nói của Chung Viễn lúc này lúc khác, tính cách của anh ta cũng vui buồn thất thường, với Trình Vũ Phi, Mục Thuần không chắc chắn là có hợp hay không nữa. Nhưng thà bỏ lỡ chứ không thể yêu nhầm, đây cũng là một bài học nghiêm khắc mà cuộc sống hôn nhân dạy cho anh. Nhưng khoảnh khắc nhìn thấy tên lưu manh đeo kính đen, tâm tư Mục Thuần bỗng nghiêng hẳn về phía Chung Viễn.

Bởi thế anh vừa thực hiện xong ca phẫu thuật liền vội vàng chạy đến khoa cấp cứu, đúng lúc nhìn thấy Trình Vũ Phi bước vào nhà kho. Nhà kho rất yên tĩnh, thích hợp để trò chuyện Mục Thuần do dự một lát rồi bước vào.

Nhưng bây giờ Mục Thuần nghĩ, anh không thể không từ chối nhiệm vụ nhàm chán này. Nếu giúp có lẽ mình cũng chẳng giúp được gì mà ngược lại còn làm cho sự việc rắc rối thêm. Nghĩ thế, tiến sĩ Mục liền gọi cho nhân tài Chung.

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Tâm Tư Của Chung Viễn

Trình Vũ Phi vô cùng rầu rĩ, nhất là khi vừa bước ra khỏi nhà kho đã nhìn thấy nụ cười kín đáo của y tá trưởng. Từ trước đến nay, cô rất cẩn thận giữ gìn hình tượng trong sáng, ôn hoà của mình để có thể tìm được người đàn ông xứng đáng sống một cuộc sống bình yên. Một cô gái trẻ có ong vờn bướm lượn quanh mình, bao nhiêu kẻ săn người đón, có thể vì thế mà tự hào, kiêu ngạo. Tiếc là đến tuổi của cô, nếu bắt cá hai tay, nhất là trong đó một con cá đã có chủ, thì người khác chắc chắn nghĩ mình là người lãng lơ, không biết xấu hổ.

Nhưng cuộc sống vẫn cứ phải tiếp tục, công việc cũng chẳng đợi người, cô lặng lẽ thở dài, rồi dẫn Tiểu Hà đến phòng chăm sóc đặc biệt. Tiểu Hà vừa mới về khoa chưa được bao lâu, thao tác chưa thành thạo, cầm ống tiêm đâm tới đâm lui mà rút không ra tí máu nào.

“Vị trí không đúng. Đừng ấn mạnh quá, tĩnh mạch đùi cách động mạch đùi 0, 5cm”. Không biết có phải do tâm trạng không tốt không mà giọng Trình Vũ Phi có chút gắt gỏng.

Tiểu Hà lại càng lúng túng, bàn tay nắm chặt ống tiêm này giờ đã mỏi, run lẩy bẩy.

Trình Vũ Phi nhíu mày, đưa tay chỉ vào vị trí chính xác cần rút máu, đột nhiên kêu lên, rút tay về, vội vàng cởi bao tay, nặn nặn vài cái, một giọt máu từ ngón tay chảy ra.

“Ồi! Xin lỗi, xin lỗi bác sĩ Trình em đâm vào tay chị rồi...” Tiểu Hà đáng thương mặt mày trắng bệch sợ hãi, chân tay luống cuống.

“Không sao”. Trình Vũ Phi nhìn cô gái an ủi rồi lấy bông gòn sát trùng, trong lòng vô cùng buồn bã. Bị dụng cụ dính máu bệnh nhân gây thương tích chính là ác mộng lớn nhất của bác sĩ. Cô còn nhớ một bác sĩ đàn anh ở khoa ngoại, trong lúc phẫu thuật bị dao mổ dính máu cửa một đường bị thương, sau đó mới phát hiện bệnh nhân đó bị nhiễm HIV. Khủng hoảng và đau khổ không sao tả siết, lại sợ bị người khác miệt thị nên không dám nói với ai, một mình uống thuốc phơi nhiễm HIV, uống nhiều đến mức bị viêm gan. Căn khủng hoảng này kéo dài suốt mấy tháng, bởi vì người bị lây nhiễm HIV phải đợi ít nhất là sáu tháng mới biết mình có bị lây nhiễm hay không.

Buồn bã thay đôi bao tay khác, Trình Vũ Phi nhìn bấp đùi người bệnh bị kim chích máu đâm như mạng nhện, bèn lấy bơm kim tiêm, chỉ cho Tiểu Hà đúng vị trí, rồi ấn kim tiêm vào. Sau đó giả vờ bình thản bước qua lật bệnh án ra xem, may quá, kết quả xét nghiệm HIV của người bệnh là âm tính. Trình Vũ Phi cuối cùng thở phào nhẹ nhõm. Sư huynh nhanh chóng nghe Tiểu Hà kể lại, vội vội vàng vàng chạy đến, “Vũ Phi! Bị kim đâm trúng hả?”

Trình Vũ Phi lặng lẽ gật đầu, nhìn sư huynh bằng ánh mắt tủi thân. Sư huynh đồng môn, lại làm cùng một khoa nên tất nhiên thân thiết hơn người khác.

“Đây là sô cô la của bệnh nhân vừa tặng, anh không ăn ngọt...tặng em này”. Sư huynh vội vàng an ủi cô.

Trình Vũ Phi lặng lẽ cười, vẫn với ánh mắt tủi thân.

“Ấy, mừng hai tết anh sẽ thay em trực, được không? Tết này, em có thể về nhà nghỉ ngơi.” Sư huynh tiếp tục an ủi.

“Cám ơn” Giọng nói ỉu xìu.

“Thứ sáu anh có một cuộc hội thảo khoa học, em đi nhé, dù sao em cũng chỉ có một mình, cuối tuần không có việc gì mà...”

“Sư huynh, anh đang cười nhạo em đấy à?” Trình Vũ Phi không nhịn được nhảy dựng lên.

“Hê hê, Vũ Phi cuối cùng em cũng nhảy lên rồi à? Nhảy được có nghĩa là không sao rồi. Anh đi đây...thứ sáu nhớ đi nhé. Hội thảo hay lắm đấy.” Sư huynh cười rồi đi mất.

Thứ sáu Trình Vũ Phi đi dự hội thảo. Hội thảo được tổ chức tại một quán cà phê được sửa lại từ nhà của một người nước ngoài, nhã nhặn mà sang trọng. Những người dự hội thảo tùm năm tùm ba, ngồi xung quanh một chiếc bàn nhỏ, giữa bàn có một ngọn nến, mọi người vừa uống trà vừa nghe báo cáo, lại có thể đưa ra câu hỏi thảo luận, không khí rất Tây phương. Tiếc là Trình Vũ Phi không thích.

Trình Vũ Phi cảm thấy mình bản chất là một người cổ lỗ sĩ. Cô thích những thứ đậm đặc mùi vị Trung Quốc, thích những nơi gần gũi với cuộc sống. Cô thích những quán trà đơn sơ nhã nhặn mang phong vị cổ. Cô cũng thích giấu mình trong những quán cơm nhỏ giữa thành phố náo nhiệt này, nhưng lại chẳng có tình cảm chút nào với những thứ Đông Tây kết hợp sặc mùi tư sản này.

Trà càng uống càng nhạt, nhưng buổi hội thảo lại vô cùng sinh động. Ngoài việc mời chuyên gia nước ngoài báo cáo ra, bài báo cáo của Chung Viễn cũng rất xuất sắc. Lúc anh bước lên sân khấu Trình Vũ Phi hơi ngạc nhiên, nhưng nghĩ lại thấy buổi hội thảo hôm nay có chủ đề là tiến trình ứng dụng thiết bị hỗ trợ tim mạch, bác sĩ khoa ngoại lồng ngực vốn dĩ có quyền phát biểu mà. Khoa ngoại lồng ngực của bệnh viện J cũng được trang bị đầy đủ các thiết bị này nên có rất nhiều kinh nghiệm thực tế.

Chung Viễn nói tiếng anh rất lưu loát, tuy vẫn đặc khẩu âm của một vùng nào đó của Trung Quốc. Trình Vũ Phi miễn cưỡng kìm nụ cười rạng rỡ vì phấn khích chỉ nở một nụ cười như búp hoa đang hé nở. Chung Viễn nhìn thấy nụ cười tưởng như khách lệ đó càng nói càng hăng. Anh thao thao bất tuyệt, nhả ngọc phun châu, nhận được những tràng pháo tay tán thưởng như sấm dậy của mọi người.

Lúc Trình Vũ Phi bước ra khỏi cửa, trời đã lất phất mưa, xen lẫn là những hạt tuyết lấp lánh quất vào mặt cô ngứa ngáy. Thời tiết ở thành phố này giống như người đàn ông lăm điều, chẳng bao giờ đổ một trận tuyết đã đời, mà cứ hết lần này đến lần khác là những cơn mưa xem lẫn tuyết nhập nhằng. Cô lặng lẽ đứng chờ ở cửa ra vào đợi một lát, nhìn trời không có vẻ gì sắp tạnh bèn chạy núp dưới một cây long não chờ tắc xi.

Đang là giờ tan tầm, lại là cuối tuần, cộng thêm phải chạy trốn cái thời tiết thất thường này nên hầu hết chẳng có chiếc tắc xi nào không có khách. Không biết đợi bao lâu, cô dường như bắt đầu tuyệt vọng, một chiếc Santana cũ kĩ đỗ phịch trước mặt cô, Chung Viễn mở cửa xe, miệng cười toe toét “Lên xe đi, tôi đưa cô về!”

Sau khi nhận được điện thoại của Mục Thuần, Chung Viễn cảm thấy sự việc có chút phiền phức. Anh tìm sự giúp đỡ của Mục Thuần cũng là một việc mạo hiểm, anh cũng đã hỏi thăm quá khứ của Trình Vũ Phi, ít nhiều cũng biết về ân oán hai người và cũng nhiều lần đoán định tâm trạng của Trình Vũ Phi hiện nay. Yêu hay là hận? Dù thế nào anh cũng cảm thấy Mục Thuần có vị trí đặc biệt quan trọng trong lòng Trình Vũ Phi, một tình yêu khắc cốt ghi tâm, bởi thế anh cũng tin là lời nói của Mục Thuần cũng khắc sâu trong tâm trí của cô, cho dù đó là phản cảm hay kinh ngạc.

Chỉ cần có dấu ấn là được rồi, tình yêu chỉ sợ nhất là nông nổi bốc đồng, trong thoáng chốc đã quên, không còn một chút vấn vương nào nữa. Tiếc là Mục Thuần lại khước từ.

Vốn dĩ bác sĩ tán tỉnh bác sĩ chẳng có gì là phức tạp, anh với Trình Vũ Phi tuy không cùng một chuyên khoa, nhưng chỉ cần tìm một bệnh nhân có liên quan đưa đến hội chẩn là có thể chẳng được dây tơ. Tiếc rằng chuyên môn của Trình Vũ Phi không tốt. Bác sĩ khoa cấp cứu mà, một bệnh nhân nguy cấp được đưa đến, rất có thể hôm đó cô không có ca trực, nhưng bệnh nhân thì không thể đợi. Bởi thế Chung Viễn mãi không tìm được cơ hội tiếp cận.

Thôi kệ, việc lâu dài mà. Anh thở dài thườn thượt. Từ nhỏ đến lớn, những việc anh muốn đều phải theo đuổi rất vất vả, khổ sở. Nhưng không phải cái gì cũng đạt được. Nghĩ đến điều này trong lòng anh trào dâng một nỗi xót xa. Ngón tay anh nhẹ lướt qua mặt bàn làm việc lót kính, phía dưới kẹp một tấm hình khổ nhỏ bình thường, trong hình là một cô gái mặt tròn tóc ngắn, mắt sáng như trăng rằm, nụ cười ngọt ngào nở trên khuôn mặt phúng phính như trẻ con. Đã nhiều năm qua rồi...cô ấy có lẽ đang sống rất hạnh phúc...

Khi phía tổ chức mời báo cáo trong hội thảo, Chung Viễn không chút do dự, những hoạt động có thể nâng cao uy tín của khoa, giúp khoa thăng hạng trong thành phố và toàn quốc anh đều rất nỗ lực tham gia. Vui mừng là hôm nay anh bắt gặp ánh mắt sùng bái của Trình Vũ Phi đang nhìn anh. Sau khi hội thảo kết thúc, anh muốn lập tức bám theo cô nhưng phía tổ chức cứ giữ anh lại. Trao đổi vấn đề khoa học với những con chim đầu đàn, những tài năng trong ngành là điều kiện cần có của một bác sĩ lớn, cho nên anh rất thông thạo cùng họ thảo luận những hoạt động khoa học đáng quan tâm và đánh giá tiến bộ của ngành.

Đến khi tất cả kết thúc, anh lái xe ra về bỗng thấy Trình Vũ Phi vẫn chưa về, đang đứng trú mưa dưới tán cây long não với vẻ sốt ruột. Anh thầm cảm ơn thời tiết thất thường rồi vội vàng phóng xe qua đó.

Trình Vũ Phi co rúm người vì lạnh. Chung Viễn tuy là một bác sĩ giỏi nhưng dù sao cũng không thuộc khoa mình cô không ngại Chung Viễn chỉ

ngại chiếc Santana của anh. Cô đôi lúc say xe, nhưng đáng buồn là cô chỉ say xe Santana, cứ như cô vô cùng dị ứng cái lôgô bí ẩn của Santana vậy. Có một đồng nghiệp từng phát ngôn khiến mọi người vô cùng kinh ngạc rằng lôgô đó là biểu tượng của trai gái giao hợp. “Chữ V tượng trưng cho đàn ông, W là tượng trưng cho phụ nữ đang dang rộng đùi...cho nên...” Trình Vũ Phi lúc đó bỏ đi chỗ khác, cô không thể không thừa nhận có một số người đầu óc không bình thường như những người khác.

Nhưng nỗi lo sợ về chiếc Santana không thắng nỗi sự sốt ruột về thời tiết, mưa dai dẳng như vậy không biết bao giờ mới tạnh. Cô cắn cắn môi, bước lên xe nhưng lại hạ kính xe xuống. Gió mang theo những giọt mưa ướt ụa vào trong xe, Chung Viễn có chút kinh ngạc nhưng không gặng hỏi, chỉ tiếp tục nở nụ cười tươi rói hỏi Trình Vũ Phi “Nhà bác sĩ Trình ở đâu?”

Trình Vũ Phi đọc địa chỉ. Trước sự gặng hỏi có phần tỉ mỉ “tầng nào cửa nào nhà nào” của Chung Viễn, trong lòng cô cảm thấy kỳ lạ, chẳng lẽ chủ nhiệm Chung muốn lái xe lên lầu sao? Hỏi tỉ mỉ thế không biết?

Chiếc Santana tuy cũ kỹ nhưng dưới tay lái lẹ của Chung Viễn nó trở nên rất nghe lời, chạy êm ru giống như chiếc ghe gỗ đang lướt nhanh trên dòng nước xanh mát. Trình Vũ Phi không cảm thấy thoải mái với sự im lặng mà hai người đang tạo nên, muốn tìm lời nào đó để phá vỡ không khí ngượng ngùng. Sau lần đắc tội với Chung Viễn cô nhanh chóng phát hiện Chung Viễn thường xuất hiện trên khắp các mặt báo lớn của thành phố và cả tờ tạp chí của bệnh viện J, xem ra anh không chỉ là một quý tộc mà còn là một quý tộc đang hot nữa.

“Chủ nhiệm Chung, bài báo cáo của anh thật sinh động.” Nghĩ nát óc cuối cùng cô tìm được một câu tán thưởng an toàn và đáng tin cậy nhất. Cần phải nắm bắt cơ hội này, lấy lòng quý tộc đang hot chứ.

“Tất nhiên...tuy tiếng anh tôi nói sặc khẩu âm huyện K” Chung Viễn khoác lác mà không biết xấu hổ.

Trình Vũ Phi không ngăn được tiếng reo “Chủ nhiệm Chung là người huyện K à?” Đó là một huyện vùng sâu vùng xa, nhưng lại là một huyện lớn về sản xuất than, vì nhiều lần xảy ra tai nạn mỏ than nên thường được đưa lên mặt báo.

“Tôi sinh ra ở đó, lớn lên ở đó, khóc cười cũng ở đó”

“Đó là một nơi tuyệt vời.” Trình Vũ Phi tiếp tục nịnh bợ, mặc dù đó chỉ là một huyện nhỏ rất nghèo.

Chung Viễn cũng không vạch trần sự thật, nhún vai nhẹ, “Bây giờ đã tốt hơn nhiều rồi. Lúc còn học đại học, tôi nói tiếng phổ thông mà chẳng ai hiểu cả. Lúc đó tôi có tham gia câu lạc bộ văn học của trường, thích làm thơ, làm xong đưa cho mọi người xem mọi người nói không hiệp vần. Tôi không phục, đồng dục mà diễn cảm ngâm cho mọi người nghe, kết quả là thơ của tôi hiệp vần, nhưng là hiệp vần theo tiếng địa phương nhà tôi... Hơn nữa mọi người chẳng hiểu gì cả, ai cũng ôm bụng cười ngặt nghẽo...”

Trình Vũ Phi phì cười.

“Sau đó trước khi phát biểu ở những trường hợp quan trọng tôi đều chuẩn bị rất nhiều ngày, trước tiên là viết xong bài phát biểu, mỗi chữ đều đánh theo phiên âm tiếng địa phương tôi, luyện tập rất nhiều lần. Tôi học tiếng anh cũng như vậy.”

“Những trường hợp quan trọng?”

“Những hoạt động của lớp đó! Ở đại học còn có trường hợp quan trọng nào nữa? Lúc đó bạn cùng lớp đều khinh thường tôi, tôi chỉ có thể tham gia tích cực các hoạt động của lớp để giảm bớt ảnh hưởng từ rào cản ngôn ngữ mà thôi”

“...” Trình Vũ Phi trước nhiều cảm thương trước những giải bày của Chung Viễn.

Xe đang chạy bỗng dừng lại. Đến rồi ư? Trình Vũ Phi ngạc nhiên nhanh như vậy sao? Đang định bước xuống xe thì bỗng ngượng ngùng rụt chân lại “Chủ nhiệm Chung, sai đường rồi...đây không phải nhà của tôi”

Chung Viễn cười hi hi “Tất nhiên không phải nhà của cô rồi, đây là quán cà phê. Xuống xe uống tách cà phê chứ?”

Trình Vũ Phi kinh ngạc “Chủ nhiệm Chung, tôi không uống trà nữa đâu...vừa nãy đã uống một bụng rồi.”

“Cà phê mà...”Chung Viễn sửa lại.

“Không phải cũng giống nhau sao?”

“...”

“Ấy...không giống..., những chẳng phải là lại một bụng nước nữa sao?”

“Tôi cần uống một tách cho ấm người. Cô cứ mở cửa kính xe làm tôi tê cứng cả rồi đây này.”

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Cuộc Gặp Gỡ Tình Cờ Ở Quán Cà Phê (1)

Tô Nhất Minh từ bệnh viện lái xe về nhà, tâm trạng vui như tết. Vừa về đến nhà anh phát hiện chị giúp việc vàng đã dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ, chồng chị ta xuất viện, mà chị ta lúc nào cũng cảm thấy có lỗi với tiền Tô Nhất Minh cho, chẳng thèm để ý những lời an ủi của Tô Nhất Minh đã vội vã trở lại làm việc.

Buổi chiều Tô Nhất Minh gọi cho Trình Vũ Phi mấy cuộc điện thoại, muốn mời cô ra ngoài ăn cơm nhưng cô không bắt máy, điều này làm anh cảm thấy ít nhiều có chút thất bại. Nhưng anh vẫn tự an ủi mình, bác sĩ Trình cố hủ chắc cần thời gian để tiếp nhận tình yêu bỗng dưng ập đến của mình. Hơn nữa mấy ngày nay còn có hai phiên đấu thầu, anh cần phải chuẩn bị những bước cuối cùng.

Tô Nhất Minh soi gương thấy mình đẹp trai lên rất nhiều, quầng thâm trên mắt đã mờ dần, nhưng người khác vẫn có thể nhìn thấy, chắc chắn sẽ mất mặt một chút. Tô Nhất Minh là người rất trọng thể diện. Nhưng là một thương nhân, Tô Nhất Minh cảm thấy sĩ diện của thương nhân cũng chẳng hơn gì cặp móng của gái đứng đường là mấy, đều là vì tiền cả. Cho nên vì lợi nhuận cho năm sau, anh quyết định sẽ tham dự đấu thầu với bộ mặt gấu trúc này. Công tác chuẩn bị đã xong cần đầu tư thì cũng đã đầu tư rồi, thành bại quyết định ở lần đầu tư này.

*

* *

Thương vụ thứ nhất thành công ngoài mong đợi, nghe nói mấy ngày trước đối thủ truyền kỳ Mã Dế Nhũ đã bỏ lỡ một cuộc đàm phán quan trọng có hẹn trước với một khách hàng, tuy còn có đối thủ khác nhưng ở vùng Hoa Đông này, hai người họ có thể nói thực lực hơn những người khác một bậc. Thắng được phi vụ này, Tô Nhất Minh lấy làm đặc ý, mặc dù đối tác có ngây người ra một chút khi nhìn thấy bên mắt gấu trúc của anh, nhưng đã lặn lội rất lâu trên thương trường, anh cứ vờ như không phát hiện ra điều đó.

Thương vụ thứ hai cũng ký kết một cách thuận lợi, nghe nói Mã Dế Nhũ cũng chưa trở về, điều này khiến Tô Nhất Minh cảm thấy kỳ lạ. Theo tính cách của lão Mã cho dù có bị què chân cũng không từ bỏ. Liên tục bỏ qua hai thương vụ làm ăn lớn là điều không bình thường chút nào. Anh thậm chí nghi ngờ không biết lão Mã có còn trên đời không nữa? Thương vụ này đối thủ cạnh tranh có mạnh hơn một chút, nhưng may mà anh đã có sự chuẩn bị chu đáo từ trước, đối tác cũng là chỗ quen biết vì vậy hơi có chút vất vả, mấy ngày sau hợp đồng cũng được ký kết.

Về đến nhà anh hỏi thăm người ta mới biết được thì ra thời gian này tâm trạng của anh không được tốt lắm nên hầu như ngăn cách với thế giới bên ngoài, anh không biết rằng tin tức nóng hổi gần đây nhất là tuyết rơi dày đặc kèm theo mưa đã ở vùng Hoa Nam, giao thông bị tê liệt, các phương tiện thông tin liên lạc bị gián đoạn, rất nhiều người bị mắc kẹt ở thành phố G, không thể về nhà đón tết. Mã Đức Thuận gặp phải cơn bão tuyết trăm năm có một, chắc chắn cũng đang mắc kẹt ở thành phố G. Nghe xong tin này, Tô Nhất Minh trầm ngâm soi mình trước gương hồi lâu, đạo lý Tái ông mất ngựa chưa chắc là họa, mặc dù anh đã biết từ rất lâu nhưng chưa bao giờ khắc cốt ghi tâm như lần này. Nghĩ đến đó, Tô Nhất Minh tự thưởng cho mình một ly rượu, vừa chúc mừng vừa chia buồn với lão Mã.

Tô Nhất Minh không hề biết rằng lúc này đây đối thủ truyền kiếp Mã Tứ Thuận đang buồn rầu như đũa đám vì bị mất một khoản lớn nhân dân tệ.

Anh ta là người không bao giờ chịu thất bại. Máy bay hoãn cất cánh anh ta chạy ngay đến ga tàu hoả, không ngờ ở đây người đông như nêm, ở đây còn khủng khiếp tàn tạ hơn cả ở sân bay, sau đó anh ta gọi điện khắp nơi xem có thể ngồi xe đường dài hay không? Anh ta định thoát khỏi thành phố G trước đã rồi đổi đi máy bay sau, nhưng vẫn chẳng nhận được tin tức khả quan nào. Thế là anh ta nhờ mấy người đi nghe ngóng tin tức, ở đâu giao thông phục hồi anh ta đều nắm được trước tiên.

Đáng tiếc trời không chiều lòng người, anh ta bị mắc kẹt ở đó bảy ngày trời, bỏ lỡ buổi đàm phán với đối tác. Bảy ngày ba thương vụ. Anh ta mất ba thương vụ lớn vào tay kẻ khác, trong đó có hai cái bị Tô Nhất Minh nâng mất. Anh ta nguyện rửa không thương tiếc những đối thủ đã cướp mất hợp đồng của mình bằng những lời nguyện độc ác nhất. Nguyện rửa nhiều lần mà anh ta chẳng cảm thấy mỗi hận trong lòng mình được giải toả tí nào, đành nuốt giận ngược mắt lên hỏi ông trời.

Bầu trời phương Nam lúc nào cũng trong xanh vậy mà lúc này đây lại lộ bộ mặt u ám như của người chết. Gió phương Bắc thổi đến từng cụm mây vàng, nhân tiện thổi bay mái tóc điểm bạc của Mã Tứ Thuận, khiến cho lão Mã vừa qua tứ tuần đã trào dâng một niềm bi thiết. Mã Tứ Thuận càng nghĩ càng đau lòng, Tứ Thuận, Tứ Thuận, chả nhẽ chỉ thuận lợi đến năm 40 tuổi thôi sao? Mã Tứ Thuận ruột gan bời bời cảm thấy cha mẹ đặt nhầm tên cho mình rồi, nên đặt tên là Mã Thất Thuận, Mã Bát Thuận mới phải, hay triệt để đặt tên là Mã Bách Thuận có phải hay không.

Tô Nhất Minh từ tốn nhấp một ngụm rượu, lác qua lác lại ly rượu một cách tao nhã, bỗng nhớ đến Trình Vũ Phi. Thành công của anh hôm nay cũng là nhờ cô ấy. Bởi thế anh gọi cô nhưng cô không bắt máy.

Gượng cười đau khổ, anh nhận một cái tin: Người tính không bằng trời tính. Vì bị thương ở mắt không đi được thành phố G, mất một thương vụ làm ăn, không ngờ trong hoạ có phúc thoát khỏi trận tuyết ở phương Nam, kiếm được thêm hai thương vụ làm ăn nữa.

Trình Vũ Phi hồi âm rất nhanh: Hoạ phúc khôn lường.

Tô Nhất Minh vừa vui vừa ngạc nhiên, tìm trong điện thoại mặt cười đã lông nheo gửi đi.

Trình Vũ Phi lại trả lời: Mắt giám đốc Tô vẫn chưa khỏi à? Sao bên mắt trái không mở.

Tô Nhất Minh ngây người ra, xem lại biểu tượng mà mình vừa gửi đi, quả thật nhắm bên mắt trái, bỗng cảm thấy vui vui cười toe toét nhắm tiếp cong kèm theo biểu tượng lè lưỡi nghịch ngợm: Nước trong tất không có cá, làm lãnh đạo phải mắt nhắm mắt mở thôi.

Trình Vũ Phi không chậm trễ phản ứng: Sâu sắc, nhưng sao lưỡi lại to thế kia?

Tô Nhất Minh đáp: Có phải là do trúng độc của ai đó không nhỉ? Hôm nay hình như tôi đã nếm phải...phân.

Trình Vũ Phi vội vàng né tránh: Cạo đầu lúc nào thế?

Tô Nhất Minh nhìn biểu tượng đầu tròn tròn không có một cọc tóc bỗng bất giác bật cười: Vừa nãy. Cạo đầu lập lời thề quyết tán tỉnh cho được bác sĩ nhân dân.

Phía bên kia không có tín hiệu hồi âm, Tô Nhất Minh đợi một lát, thu hồi nụ cười gọi sang, không ai bắt máy. Bỗng cảm thấy như bị dội một gáo nước lạnh, trái tim đang phơi phơi bỗng roi xuống vực thẳm.

Cô ấy cố tình không nghe điện thoại. Có thể trò chuyện, có thể nói đùa nhưng không thể đề cập đến tình cảm nam nữ. Ý của cô ấy đã quá rõ ràng, cô ấy chẳng có tình cảm gì với mình cả.

Tô Nhất Minh bỗng thấy nhói trong tim, uống liền mấy ngụm rượu, ho sặc sụa. Hình như đã rất lâu rồi, anh chưa từng bị người phụ nữ nào cự tuyệt, phụ nữ muốn lấy lòng anh hiểu vô số. Quanh anh lúc nào cũng tràn ngập hoa thơm cỏ lạ. Tuy cũng cảnh giác trước những ý đồ của họ nhưng anh cũng cảm thấy khoái trá, lúc nào cũng tít mắt nên không phân biệt được bắc nam đông tây.

Còn Trình Vũ Phi theo đánh giá của bản thân, tướng mạo thanh thoát, dáng người thon thả, có cá tính những tuổi hơi nhiều. Phụ nữ sắp tuổi bầm giống như một đoá hoa hồng sắp nở hết chỉ chốc lát thôi sẽ tàn úa. Những phụ nữ như vậy chẳng có tư cách kén cá chọn canh. Có một đại gia giàu chủ động theo đuổi mà còn làm kiêu phũ tay từ chối. Điều này làm Tô Nhất Minh cảm thấy bẽ mặt, tựa như dùng hết sức để đánh một trận mà cuối cùng lủi thủi về tay không, thật quá êchê.

Tô Nhất Minh ngồi thừ ra trên giường rất lâu, bỗng định thần lại. Vợ vẫn! Sao càng làm càng mất mặt thế nhỉ! Chỉ vì một cô gái mà làm âm ỉ lên như vậy có đáng không? Chắc chắn vì gần đây nhốt mình ở nhà lâu quá, âm dương mất cân bằng rồi! Phải nhanh tìm một người phụ nữ để lấy lại sức lực mới được. Đang suy nghĩ vẫn vợ thì Lục Dĩ Bình gọi đến. Lục Dĩ Bình đoán vết thương của Tô Nhất Minh đã lành, chắc có thể gặp bộ ngực cỡ D rồi nhưng lại chưa thấy phản ứng tích cực nào từ Tô Nhất Minh nên cứ trù trù, lòng như lửa đốt bèn gọi điện nhắc khéo.

Tô Nhất Minh phấn chấn lên nhiều liền hẹn gặp người đẹp ở một quán cà phê vô cùng lãng mạn, tuy lúc ngủ dậy anh có chút ân hận, lúc trước uống hơi nhiều nên đầu óc hơi choáng váng, ảnh hưởng đến tài ba hoa chích choè nên cảm thấy thời điểm này thật không thích hợp để hẹn người đẹp.

*

* *

Trời âm u, tuy chỉ mới buổi chiều nhưng có cảm giác như nhập nhoạng tối, lại thêm ánh đèn leo lét trong quán cà phê khiến bầu không khí có gì đó mờ ám, bí ẩn. Tiếng hát vọng lại có lúc có lúc không, giống như một cánh bướm yếu ớt đang bay chập chờn trong quán, điểm lên trán mỗi người cảm giác ngứa ngứa rồi lại bay như trốn chạy đi nơi khác.

Tô Nhất Minh ôm đầu chóng mặt, uống một ngụm cà phê, nhìn đồng hồ. Mặc dù anh đã nói khéo Lục Dĩ Bình đừng xuất hiện nhưng hẳn ta lại nói chiều nay rồi, cũng muốn đến cho vui còn thề thốt với Tô Nhất Minh “...Lúc nào cậu muốn tôi biến, chỉ cần ra hiệu là tôi biến ngay”.

Cô gái vừa bước vào, mắt Tô Nhất Minh đã sáng lên: tướng mạo bắt mắt, thân hình bốc lửa, trang điểm hợp thời trang, nhất là khi cô ta cởi áo khoác ngoài để lộ bầu ngực căng tròn phập phồng sau làn áo bó sát, khiến bất cứ người đàn ông nào nhìn thấy cũng chẳng thể ngồi yên.

Họ của cô gái cũng là họ của người đẹp: Tần. Cô Tần sôi nổi, phóng khoáng, ăn nói lại nhã nhặn có duyên, cứ như thế một câu anh một câu em mà trở nên thân thiết. Tô Nhất Minh rất hài lòng, xem ra người đẹp giỏi giang vẫn còn đầy đây, thò tay ra là nắm được cả nắm, chẳng phải sống chết treo lên cái cây già cỗi ở bệnh viện làm gì. Nghĩ đến đây tim anh bỗng nhói lên một cái nhưng nhanh chóng cười đáp lễ với cô Tần.

Tiệc là phụ nữ giỏi giang nhiều phụ nữ thô thiển cũng chẳng ít. Cô Tần dù sao cũng còn rất trẻ, chưa biết kiềm chế, muốn đánh nhanh thắng nhanh. Giới thiệu một chút về gia cảnh thân thế, cô ta nhanh chóng chuyển sang đề tài tài sản của Tô Nhất Minh.

“Em nghe giáo sư Lục nói công ty của anh ở trung tâm thành phố?”

Tô Nhất Minh trong lòng cảnh giác nhưng vẫn giữ nụ cười trên môi: “Ở cao ốc P.”

“Ồ! Tiền thuê phòng trong toà nhà đó rất đắt đúng không?”

“Không đắt lắm...tiền thuê một tầng lầu không quá ba triệu một năm.”

“Ồ! Giáo sư Lục còn nói anh có...mấy xưởng sản xuất ở khu tam giác Trường Giang đúng không?”

Tô Nhất Minh ậm ừ một tiếng, mắt liếc Lục Dĩ Bình sắc như dao, tên này bán mình như bán một con heo béo núc ních đây mà! Toàn bộ tài sản của mình hẳn ta đều bán hết cho cô Tần rồi, cô gái này có lợi gì cho hẳn ta chứ?

Nghĩ như vậy trong lòng Tô Nhất Minh cảm thấy không vui. Anh hào phóng với phụ nữ nhưng đồng thời cũng có những giới hạn với họ. Anh tình nguyện vung tiền vì họ, tình nguyện để cho họ xài tiền của anh nhưng với điều kiện là họ không chỉ yêu tiền của anh. Sức công phá của tiền thật quá lớn, bất cứ thứ gì cho dù có trong sáng đẹp đẽ đến đâu chỉ cần vướng vào tiền đều thay mùi đổi vị.

Cũng vì tiền mà hôn nhân là thứ anh vô cùng khao khát nhưng cũng vô cùng sợ hãi. Hay là ký hợp đồng tiền hôn nhân, nhưng lại thể hiện anh chẳng có thành ý, còn không thì đến lúc ly hôn lại phải chia nửa tài sản của mình đó là việc anh cảm thấy rất đau đầu, một mặt là tiền mình kiếm được không dễ chút nào, mặt khác lại phải chịu ảm ức không hề thấy thích thú. Có lẽ đây cũng là một trong những lý do Tô Nhất Minh cứ trù trừ chuyện hôn nhân còn về tình cảm, anh cũng không quá nhập tâm cũng chẳng dám quá nhập tâm.

Tô Nhất Minh có người bạn thân là luật sư, chuyên thụ lý các đơn ly hôn phân chia tài sản. Tô Nhất Minh đã từng đến văn phòng anh ta ngồi nửa buổi chứng kiến từng lượt từng lượt người đến nhờ tư vấn pháp luật, đông vô kể. Tô Nhất Minh nhìn thấy một cô gái trẻ trung xinh đẹp, trong sáng trong lòng bỗng dậy một nỗi thương cảm, còn trẻ như vậy đã bị đàn ông bỏ.

Ai ngờ cậu bạn thân cười nhạt một tiếng “Đâu có! Cô ta chưa kết hôn, vừa câu được một anh xà rùa vàng, muốn đến hỏi xem làm thế nào, sau khi ly hôn có được chia nhiều hơn hay không?”

Tô Nhất Minh cảm thấy theo bản năng cậu bạn đang nói dối. Không ngờ luật sư nhà ta nổi xung lên, lập tức ôm đống hồ sơ mà mình từng thụ lý đưa cho Tô Nhất Minh xem tất cả đều là phụ nữ cậy nhờ sự giúp đỡ của mình để hưởng khối tài sản nhiều nhất có thể từ những “con cừu béo ngậy”. Cậu ta gọi những người đàn ông nhiều tiền lắm của là những “con cừu béo ngậy”, chắc mình cũng chẳng thoát khỏi cái danh xưng ấy. Quá ngán ngẫm khi nghe những chuyện như vậy, Tô Nhất Minh kiếm cớ đánh bài chuồn.

Trong cái thế giới quý tộc của Tô Nhất Minh cũng có rất nhiều bằng chứng hùng hồn như thế, bởi vậy Tô Nhất Minh luôn luôn cảnh giác với những loại phụ nữ kết hôn có mục đích rõ ràng, nhất là những người quan tâm đến tài sản của mình. Tuy nhiên thật ra anh cũng biết, trong đó có một số người tốt bị mình nghĩ oan. Đối với những cô gái đoan chính, yêu là để tiến tới hôn nhân, kết hôn thì phải biết rõ gia cảnh. Nhưng anh không thể thuyết phục bản thân rằng bọn họ muốn kết hôn không phải vì tiền của mình.

Thế là Tô Nhất Minh mỉm cười, “Mong tiểu thư Tần yên tâm. Công ty chúng tôi tuy chỉ là doanh nghiệp tư nhân sinh sau đẻ muộn nhưng mấy năm nay phát triển rất tốt. Công tác quản lý vừa hợp lòng người vừa khoa học, cán bộ quản lý chỗ tôi đa phần đều có học vị thạc sĩ trở lên, không ít người từng đi du học. Công ty rất xem trọng năng lực chứ không phải dựa vào các mối quan hệ hay những thứ khác. Nghe nói Tần tiểu thư có kinh nghiệm ở nước ngoài, không biết đối với sự phát triển của công ty có cao kiến gì chăng?”

Lục Dã Bình đắc ý cười lớn “Đúng đó, đúng đó. Tôi cố tình tìm cho cậu cô gái từng học ở nước ngoài để tìm được tiếng nói chung với cậu đấy...”

Tô Nhất Minh chẳng thèm để ý đến anh ta tiếp tục cười có ý đồ với cô Tần “Tần tiểu thư, tôi muốn nghe cao kiến của cô”

Cô Tần có chút ngạc nhiên, đi xem mắt hay đi thi vậy nhỉ? Chẳng lẽ sau này muốn cùng mình quản lý công ty? Viễn cảnh này hơi khủng khiếp nhưng không phải là không có sức mê hoặc, cô vắt óc suy nghĩ hồi lâu rồi từ tốn nói ra suy nghĩ của mình. Cô đúng là người đã từng học ở nước ngoài về, tiếp thu những quan điểm mới mẻ nói có đầu có cuối, rất logic, khuyết điểm duy nhất của cô có lẽ chỉ là thiếu kinh nghiệm mà thôi. Tuy nhiên nếu cô thật sự cầu được một anh xã rùa vàng thì cũng chẳng cần gì đến kinh nghiệm.

Tô Nhất Minh mỉm cười nghe cô nói xong, gật gù “Rất tốt, Tần tiểu thư...vị trí HR trong công ty tôi chưa có người ngồi đã mấy tháng nay rồi, chứng tỏ công ty tôi tuyển chọn rất khắt khe, hiếm có một người có đủ điều kiện như cô, lại do Dã Bình giới thiệu, lại có cùng tiếng nói chung với tôi. Thế này nhé, ngày mai cô đến bộ phận nhân sự làm việc nhé.”

Không cần cô Tần kịp phản ứng, chỉ nghe thấy tiếng “phì” một cái, cả ngụm cà phê từ miệng Lục Dã Bình phun ra văng tung toé lên mặt, tóc Tô Nhất Minh bắn lên cả chiếc áo sơ mi màu trắng thẳng thớm và cả chiếc cà vạt màu xanh của anh.

Tô Nhất Minh vẫn giữ vẻ bình thản, lấy khăn từ tốn lau mặt rồi như một quý ông, quay sang nhỏ nhẹ “Dã Bình?”

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Cuộc Gặp Gỡ Tình Cờ Ở Quán Cà Phê (2)

Lục Dã Bình bị sắc cà phê không nói được, mặt mũi đỏ gay, lấy tay chỉ chỉ Tô Nhất Minh. Cô Tần ngạc nhiên tròn tròn mắt, hết nhìn Tô Nhất Minh rồi nhìn đến Lục Dã Bình, cuối cùng ấp úng mở miệng “Giám đốc Tô, ...anh không nói đùa đấy chứ?”

Tô Nhất Minh thu ánh mắt đang nhìn Lục Dã Bình, nở nụ cười mê hoặc “Không đùa đâu. Ngày mai cô có thể đi làm rồi. Còn về lương bổng, năng lực của cô tốt nhưng chưa có kinh nghiệm, một tháng một vạn trước nhé.”

Cô Tần há hốc mồm, suy cho cùng vẫn là một cô gái trẻ tuổi, ngồi cả buổi cuối cùng ập a ập úng hỏi “Ừm...hôm nay...không phải là đến ...xem mắt sao?”

“Xem mắt?” Nụ cười tắt ngóm trên môi Tô Nhất Minh, anh cố làm ra vẻ vô cùng kinh ngạc, nhưng lại mừng như mở cờ trong bụng “Chẳng phải cô muốn xin làm quản lý ở bộ phận nhân sự của công ty tôi sao? Hiện nay tôi đã có bạn gái rồi, là một cô nàng hay ghen, thích thượng cẳng chân hạ cẳng tay không khác gì hổ cái. Cô nhìn một bên mắt tôi này là do bị cô ấy đánh đấy. Lúc đó tôi đang đi chung với một cô gái trẻ, cô ấy không cẩn thận bị tẹo chân, tôi đỡ cô ấy không ngờ bị bạn gái tôi trông thấy, xông tới đánh túi bụi...Thử hỏi tôi còn có dám đi xem mắt nữa không?”

Cô Tần chăm chú nhìn vết bầm trên mắt Tô Nhất Minh, không dám nhiều lời, chỉ nhìn Lục Dã Bình với ánh mắt cầu cứu. Lục Dã Bình cuối cùng cũng dứt được cơn ho sắc sụa, lòng đầy u ám hồi lâu rồi mới lên tiếng

“Nghĩ Gia, để anh đưa em về nhà trước.” Nói rồi đứng lên, chẳng buồn nhìn Tô Nhất Minh một cái, quay đầu bước đi.

Tô Nhất Minh cười rạng rỡ, đứng dậy đưa tiễn, chất còn lại còn thêm cả cà phê khiến trong người anh có cảm giác lâng lâng, đi không vững. Được vài bước, anh bỗng nhìn thấy hai người ngồi ở bàn ngay cạnh cửa ra vào, thấy tức tức ở ngực như có hàng vạn mũi kim đâm vào.

Trình Vũ Phi không thích uống cà phê, đành gọi một ấm trà lớn, uống đầy một bụng nước. Cô nhìn Chung Viễn ngồi đối diện, tách cà phê đã nguội chẳng hiểu sao có thể làm ấm người được.

“..Hồi vừa lên thành phố học, cái gì cũng chưa từng nhìn thấy nên có nhiều giai thoại cười ra nước mắt. Lần đầu tiên gọi điện thoại, tôi còn nhớ lúc đó vẫn dùng điện thoại kiểu quay số, tôi không biết làm thế nào cứ ấn loạn vào những số trên điện thoại...Sau này, lúc nhìn thấy điện thoại nhấn số kiểu mới, tôi chợt nghĩ người lúc đầu phát minh ra nó chắc cũng phạm phải sai lầm ngớ ngẩn như tôi...ha...ha.”

Trình Vũ Phi nở nụ cười nịnh nọt lần thứ n, trong lòng nghĩ nhất định phải nhân cơ hội này lưu lại ấn tượng tốt trong lòng bác sĩ cấp trên xoá tan ấn tượng không tốt trước đó.

Nhưng ông trời thật chẳng chiều lòng người, một người không biết từ đâu xuất hiện, khật khà khật khưỡng xông đến, ngồi phịch xuống ghế bên cạnh Trình Vũ Phi miệng sặc mùi rượu “Vũ Phi! Sao em lại ở đây?”

Trình Vũ Phi kinh ngạc quay đầu sang, nhìn thấy Tô Nhất Minh quần áo lấm lem, nở nụ cười gượng gạo. Cô nhíu mày nhẹ nhàng dịch sang một chút, cố ý nhìn Chung Viễn một cái, cảm thấy bẽ mặt vô cùng.

Tô Nhất Minh không hài lòng với hành động tránh né vừa rồi của Trình Vũ Phi, trong lòng vô cùng tức giận. Anh quay đầu sang nhìn Chung Viễn vô cùng nghi hoặc, người đàn ông này không tồi, tướng mạo tuấn tú,

cao to, chắc cũng sắp xỉ tuổi mình, khí chất khác người, gương mặt cương nghị mà thanh thoát đến kỳ lạ, xét tổng thể cũng chẳng kém gì mình. Bởi thế Tô Nhất Minh cảm thấy rất lo lắng. Trong ấn tượng của anh, Trình Vũ Phi là một người rất nghiêm túc, không tùy tiện cười bao giờ. Vậy mà bây giờ cô lại cười toe toét với người đàn ông ngồi đối diện, lại còn ra vẻ rất ăn ý nữa chứ. Anh lập tức xông đến, dự định sẽ phá bình mối quan hệ mờ ám này.

“Người đàn ông này là ai?” Tô Nhất Minh hùng hổ nhìn Chung Viễn nhưng lại hỏi Trình Vũ Phi.

“Giám đốc Tô, à, đây là trưởng khoa lồng ngực của bệnh viện chúng tôi, Chung Viễn.” Trình Vũ Phi lo Tô Nhất Minh không giữ được mồm miệng đắc tội với bác sĩ cấp trên, không ngăn được dùng chân đá anh ta mấy cái dưới gầm bàn.

Tô Nhất Minh lại càng không vui, cười gằn một tiếng nhưng ngoài mặt lại vờ như vui mừng “Trưởng khoa lồng ngực? Đúng là tuổi trẻ tài cao, nghe nói trong bệnh viện thăng chức cứ tuần tự nhi tiến, bình thường lên tới chức trưởng khoa đã bốn mươi, năm mươi. Chủ nhiệm Chung nhìn còn rất trẻ, có lẽ mới bốn mươi?”

“Ba mươi sáu.” Chung Viễn cười xã giao.

“Chủ nhiệm Chung nhìn còn rất trẻ, trẻ tuổi như vậy mà đã làm tới chức vị trưởng khoa thật là hiếm có.” Trình Vũ Phi sợ làm Chung Viễn không vui vội vang nổ một nụ cười nịnh bợ, một lần nữa đá vào chân Tô Nhất Minh ra hiệu, thậm chí còn đưa tay véo anh một cái.

Chung Viễn cười cười “Cũng không phải là trẻ nhất. Theo tôi được biết ở thành phố chúng ta, một bệnh viện nằm trong top 3 có vị trưởng khoa mới 30 tuổi, còn tôi ấy mà chỉ là do may mắn, sự nghiệp thuận lợi như thế. Học đại học cũng sớm một chút.”

Trình Vũ Phi nhìn vô cùng sùng bái “Chủ nhiệm Chung chắc hẳn khi nhỏ học rất giỏi, nhảy lớp đúng không?”

Chung Viễn cười ha ha “Tôi học đến lớp 9 thì phải nghỉ ở nhà mua sách trung học tự học ở nhà, ban ngày đi đào than, buổi tối tự học. Hai năm sau tôi tham gia thi tốt nghiệp trung học...may mắn thi đậu vào một học viện y học, dù đó chỉ là một học viện nghèo nàn...”

Đào than? Trình Vũ Phi đang rót trà vào tách bỗng ngưng lại, ngây người ra, tay run run rót trà nóng vào cả mu bàn tay trái, cô kêu lên rụt tay về, nước trà tràn ra bàn rơi xuống đất.

“Ấy...tay tôi bị trơn...chủ nhiệm Chung...anh nói...đào than?” Ánh mắt cô dừng ở tay Chung Viễn một lát, những ngón tay thon dài của bác sĩ khoa ngoại, những ngón tay này đã từng đào than.

Chung Viễn ngoác miệng cười “Làm kinh động đến cô rồi hả bác sĩ Trình? Ngày đó gia cảnh nhà tôi quá nghèo. Để có thể tiếp tục đi học không thể không đi kiếm tiền. Đào than chính là cách kiếm tiền nhiều nhất mà tôi có thể nghĩ đến, thôn nhà tôi ai cũng đi đến các mỏ đào than để kiếm tiền”

“Kiếm tiền nhiều nhất? Có thể kiếm được bao nhiêu?”

“Tôi làm được hơn một năm kiếm được khoảng hơn 1000 tệ. Sau đó không đi đào than nữa mà tập trung ở nhà ôn thi. May mà tôi đỗ đại học mới thoát được khỏi nơi đó, mười mấy người cùng tôi làm ở mỏ than ngoài một người cùng tôi đi thi đại học thì chỉ có một mình tôi là sống thôi...”

“Hê hê, chủ nhiệm Chung thật có tài thêu dệt có thể viết thành sách được rồi đấy!” Tô Nhất Minh đưa mắt nhìn chiếc đồng hồ Piaget trên tay Chung Viễn, dây nịt Armani ở thắt lưng vô cùng lạc lõng với một Trình Vũ Phi ăn mặc giản dị có phần quê mùa. Thu nhập giữa bác sĩ với nhau mà có khoảng cách lớn thế ư? Bác sĩ Trình nhỏ bé của anh ăn mặc đơn giản như

vậy, còn cái anh chàng chủ nhiệm Chung lại ăn mặc toàn hàng hiệu cao cấp. Có phải lên chức trưởng khoa thì bổng lộc cũng nhiều hơn chẳng?

“Ấy, chủ nhiệm Chung...anh thật là không dễ dàng gì...”Trình Vũ Phi nhớ mấy hôm trước cùng bạn bè đi mua quần áo hết mấy trăm tệ, thâm ân hận vì sự ăn xài sung sướng của mình, đồng thời cũng trừng mắt nhìn Tô Nhất Minh. Tô Nhất Minh uống rượu, cô đã nghĩ thấy nhưng đâu có bị ăn đạn mà lời nói sắc mùi thuốc súng như thế kia?

Trình Vũ Phi rõ ràng đang đứng về phía Chung Viễn, Tô Nhất Minh không chịu được nữa, hừ một tiếng đứng dậy, chân dẫm phải nước trà.

Trình Vũ Phi đang rất buồn bã, không hiểu tại sao hôm nay Tô Nhất Minh lại thô lỗ đến vậy, luôn đối chọi với Chung Viễn, nghe thấy tiếng hừ của anh, sợ anh lại nói những lời đắc tội với Chung Viễn định đá vào chân anh lần nữa để nhắc nhở, nhưng chân vừa thò ra không biết đá trúng phải vật gì.

Tô Nhất Minh bị trượt chân, vội văng lùi về phía sau một bước hòng lấy lại thế thăng bằng nhưng không ngờ bỗng đâu một cái chân thò ra ngang mình. Cái đầu ong ong vì rượu còn pha với cà phê không kịp xoay sở để anh giữ thăng bằng thêm nữa, anh lão đảo một cái rồi ngã nhào ra đất.

Cô Tần nãy giờ đứng một bên cùng Lục Dĩ Bình lịch sự mỉm cười, nhìn ba người diễn trò với nhau, lúc này nhìn thấy Tô Nhất Minh lão đảo suýt ngã bèn đưa tay ra đỡ nhưng lại nghe thấy giọng Lục Dĩ Bình đều đều bên tai “Nghị Gia, đây chính là cô bạn gái thượng hạng căng chân hạ căng tay của giám đốc Tô đấy.”

Cô Tần ngăn người vội vàng rút tay về, sợ hãi nhìn Trình Vũ Phi một cái, rồi nhìn quàng mắt thâm đen của Tô Nhất Minh toát mồ hôi lạnh.

Tô Nhất Minh tay quơ cào nhưng không nắm được ngọn cỏ cứu mạng nào, thân hình nặng nề ngã phịch xuống đất. Mẹ kiếp! Anh chửi thầm trong

bụng, bẽ mặt lúc nào lại bẽ mặt ngay trước mặt tình địch! Không biết có phải vì quá kích động hay vì quá tức giận, anh không kịp đứng dậy, chỉ nằm đó không động đậy.

Cuối cùng người đàn ông bình tĩnh nhất, Chung Viễn vội vàng nhào tới bên người Tô Nhất Minh, kiểm tra một lát, thò tay ra véo mạnh đùi Tô Nhất Minh “Đau không?”

Tô Nhất Minh đau đến quặn người lại nhưng anh thấy dù gì cũng là nam nhi chí khí làm sao có thể tỏ ra mềm yếu trước mặt tình địch, bởi thế mặt anh không biến sắc cắn răng trả lời “Không đau. Không đau chút nào hết!”

Sắc mặt Chung Viễn có chút kỳ lạ, véo mạnh vào đùi bên kia “Chân này có đau không?”

Tô Nhất Minh vừa nguyên rủa Chung Viễn vừa tiếp tục lì mặt “Không đau...”

Chung Viễn ừ một cái rồi đứng dậy tuyên bố một cách đầy tà ý, “Gân của anh ấy bị thương, có lẽ bị liệt rồi...” Chết tiệt thật! Tô Nhất Minh trừng mắt nhìn hai người đàn ông cười trên nỗi đau khổ của người khác, đang định đứng bật dậy thì có người chạy bổ đến quỳ xuống ôm lấy đầu mình “Bị liệt? Không thể nào! Sao lại ngã bại liệt thế này! Hít thở có khó không? Tay có thể cử động được không?”

Tô Nhất Minh nhìn Trình Vũ Phi thần sắc hoảng loạn, mừng như mở cờ trong bụng, giả vờ đau “Ai vừa nãy ngáng chân anh?”

“Tôi...” Xấu hổ xen lẫn sợ hãi, Trình Vũ Phi nước mắt lưng tròng.

“Vậy ai là người tạo ra vũng nước dưới đất?”

“Cũng là tôi...”

“VẬY em phải bồi thường cho anh...” Tô Nhất Minh hạ giọng nói, rồi đột nhiên bật dậy kéo Trình Vũ Phi vào lòng hôn mấy cái liền lên mặt cô.

“Anh...không bị liệt, đồ lừa đảo!” Trình Vũ Phi vội vàng đẩy Tô Nhất Minh ra tức đến nổi đom đóm mắt.

“Bị liệt? Đâu phải là do anh nói, là trưởng khoa bệnh viện em tuyên bố đấy chứ!” Tô Nhất Minh vẫn nắm chặt lấy tay cô đứng dậy, áp mặt vào đó không muốn buông tay ra. Hôm nay bề mặt không còn gì để nói nữa, thôi thì vót vát được gì thì vót vát vậy.

Đứng bên cạnh, Chung Viễn nhẹ thở dài, Lục Dĩ Bình mặt dẫn ra, cô Tân thả mình theo trí tưởng tượng.

Ra khỏi quán cà phê, màn đêm lạnh lẽo bao trùm vạn vật.

“Chủ nhiệm Chung, đi cẩn thận nhé!” Tô Nhất Minh tay vẫn nắm chặt lấy tay Trình Vũ Phi mắt tiễn Chung Viễn rời khỏi.

Cô nhẹ nhàng hất tay anh ra “Làm gì mà nắm chặt thế không biết!”

“Tuyên bố chủ quyền!” Tô Nhất Minh ngoạc mồm.

“...”

“Em xem thế giới động vật bao giờ chưa? Động vật lo sợ xâm phạm lãnh thổ của mình nên đã ký hiệu lên phần đất của chúng. Anh cũng để lại ký hiệu lên người em, tuyên bố với cả thế giới em là của anh!”

“Động vật dùng những thứ không sạch sẽ để làm ký hiệu, còn anh dùng gì?”

“...Tay anh thì chỉ có mồ hôi thôi.” Tô Nhất Minh cúi thân nhìn bác sĩ Trình

“Thành phần giống nhau cả thôi.” Trình Vũ Phi hất tay anh ra, bỏ đi.

“Sao em không nghe điện thoại của anh?” Màn đêm lạnh lẽo như tiếp thêm sức mạnh cho Tô Nhất Minh, anh đuổi theo vài bước, từ phía sau vòng tay ôm lấy Trình Vũ Phi, đầu tựa lên vai cô. Thân hình trong vòng tay của anh khẽ run lên, tố giác từng đợt sóng rung động trong lòng của cô. Tô Nhất Minh siết chặt tay hơn nữa, giọng nói bỗng trở nên xa xăm “Anh...nhớ em.”

Trình Vũ Phi co tay lại, cố né tránh hơi thở toát ra từ miệng anh, từ từ thở ra, dồn nén những cơn sóng lòng “Tô....Nhất Minh, đừng như thế! Người chơi với lửa có ngày bị lửa thiêu rụi. Trò chơi này tôi cảm thấy không vui, tôi không chơi đâu. Trên đời này những người con gái muốn cùng anh chơi trò tình yêu nhiều không đếm xuể. Còn tôi thì không được, tôi chỉ muốn tìm một người đàn ông nghiêm túc để tiến tới hôn nhân mà thôi”

“Anh không phải là người đàn ông nghiêm túc sao?”

“Ý tôi là tôi bây giờ yêu là vì kết hôn. Còn anh thì không phải vậy nên đừng làm phiền tôi nữa!”

Kết hôn, trong lòng Tô Nhất Minh bật đèn đỏ cảnh giác, nhưng miệng vẫn không buông tha. “Tìm người đàn ông chưa chắc đã tiến tới hôn nhân. Kết hôn rồi có thể ly hôn mà. Vũ Phi, sao em lại cố chấp như vậy?”

Trình Vũ Phi cuối cùng lấy lại bình tĩnh, từ từ đẩy Tô Nhất Minh ra, “Đúng. Cho nên điều tôi có thể làm là cố tránh những nguy hiểm có thể thấy được!”

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Hoa Mai Trong Ngày Lễ Tình Nhân (1)

Tô Nhất Minh vui buồn lẫn lộn. Cuộc gặp ở quán cà phê ban nãy là hoàn toàn tình cờ, nhưng ít nhiều anh nắm bắt được tâm tư của Trình Vũ Phi. Anh nhạy bén nắm bắt được tình cảm mơ hồ mà Trình Vũ Phi dành cho mình, ít ra mình làm nhiều việc như vậy không phải là công cốc. Nhưng cô ấy quá lí trí, cứ theo đà này thì mình vẫn dùng thái độ như trước đây thì trước sau gì cũng bị gạt ra một bên.

Đắc tội với người đẹp họ Tần, anh không nghề ngạc nhiên khi thấy Lục Dã Bình gọi điện đến hỏi tội, Tô Nhất Minh cười gằn, "Dã Bình, cô gái này có quan hệ gì với cậu? Cậu vì cô ta mà bán đứng tình anh em nhiều năm trời giữa chúng ta ư?"

Lục Dã Bình cười lạnh lùng "Đúng, là anh em nhiều năm nay, tôi không giấu cậu, cũng không giấu nổi cậu. Nghi Gia là em họ bà con xa với vợ tôi. Những chuyện hay ho của của cậu là do bà xã tôi rỉ rầm với Nghi Gia. Tôi đáng lẽ nên biết sớm tâm bệnh của cậu nên nhắc nhở cô ta đừng đề cập tới tiền của cậu! Nhưng còn cậu nữa, cậu cũng quá xem trọng mấy đồng tiền của mình!"

Tô Nhất Minh ngồi nghiêng trước bàn, từ từ đưa hai chân gác lên bàn, thủng thỉnh nói: "Nước phân không thể tưới ruộng nhà người mà, tính toán hay quá nhỉ!"

Lục Dã Bình nghiêng răng ken két: "Không sai, tôi muốn nước phân tưới ruộng nhà người đấy. Cô gái tốt như thế, tung ra trước mặt còn bày đặt kén chọn! Tôi không nên tội nghiệp cho gã độc thân như cậu, muốn ngắt

một đóa hoa nhài cắm vào bãi cứt trâu hôi thối là cậu, kết quả lại rơi xuống một Trư Bát Giới soi người trong ngoài đều không phải là người"

"Sự việc hỏng rồi, chị dâu có phải bắt cậu quỳ lên CPU rồi không?"
Tô Nhất Minh đung chân lười nhác.

"CPU? Vợ tớ cậu biết mà, cô ấy không nữa"

"Không nữa làm cậu đau?"

" Không nữa cái CPU! Đắt thế cơ mà! Làm gì thì cô ấy cũng sẽ tìm miếng ván giặt đồ! Tuy rằng bây giờ mọi người đều dùng máy giặt, ván giặt đồ không dễ mua...Nhưng cô ấy đã chạy khắp nơi kiếm mua cho bằng được..."

Tô Nhất Minh nhin không được bật cười ha hả, không ngờ mánh khóe của Lục Nhất Bình vừa hại người tiếp đến hại chính mình.

"Nhất Minh, thật ra tôi cảm thấy cái đàn ông có thể thu hút phụ nữ là xem anh ta có sức hút gì đúng không?"

"?"

"Anh chàng đẹp trai dựa vào nhan sắc tán tỉnh phụ nữ, tài tử dựa vào tài cán thu hút phụ nữ, đàn ông mạnh mẽ dựa vào sự dẻo dai mê hoặc của phụ nữ...Nhất Minh, còn cậu thì sao, mấy thứ này cậu đều không có, chỉ có chút tiền đúng không? Vậy cậu nói phụ nữ không thích tiền của cậu chứ còn thích gì nữa? Cậu nói cậu đem so sánh với một chàng trai hai mươi mấy tuổi, độ đẹp trai, độ dẻo dai, cậu làm sao độ được với người ta? Bởi thế tiền của ky cóp trong mấy năm trời, con gái người ta không thích tiền thì chọn cậu dựa vào cái gì đây?"

"..."

"Có một câu chuyện cười vẽ người đàn ông, đàn ông 20 tuổi là Pentium, 30 tuổi là Hitachi, 40 tuổi là Microsoft, 50 tuổi là Panasonic, 60 tuổi là Lenovo. Nhất Minh, qua Tết là cậu 35 rồi, cậu còn có thể kén cá chọn canh sao, cậu có thể chọn được thứ gì chứ? Đợi đến khi cậu thành Microsoft, Panasonic thì còn chẳng lưu lại được trên đời này nữa là."

"Chết tiệt!" Tô Nhất Minh nổi trận lôi đình, không thèm để ý đến hình tượng của mình văng tục chửi bậy Lục Dĩ Bình. Lục Dĩ Bình là người miệng lưỡi độc địa, nói năng khó nghe thế nào Tô Nhất Minh đều có thể tha thứ, bởi vì anh hiểu thấu tấm lòng của hắn ta dành cho mình, giống như lòng đỏ trứng bắc thảo, mềm mềm ngon ngon chẳng hại đến ai, nhưng lần này anh cảm thấy anh ta chọc đúng nỗi đau của mình.

Trong tình yêu, Tô Nhất Minh là người đàn ông vô cùng kén chọn, đối với người phụ nữ sau này lấy làm vợ, anh kỳ vọng rất cao. Chuyện quá khứ là một con dao cứa vào tâm hồn mỏng manh dễ vỡ của anh, để lại vết thương không bao giờ lành miệng. Anh khao khát một tình yêu chân thành, khao khát loại nghĩa nặng tình thâm gắn bó keo sơn, nhưng lại sợ tổn thương, sợ loại bạc tình bạc nghĩa không thể đồng cam cộng khổ cùng anh đến răng long đầu bạc.

Bây giờ nghe những lời của Lục Dĩ Bình, trong phút chốc anh cảm thấy sao mình lại yếu đuối đến vậy, cảm thấy anh sẽ không bao giờ tìm thấy tình yêu chân chính trong cuộc đời này. Anh có thể kén cá chọn canh vùng tiền mua nhà đẹp xe sang, nhưng còn tình yêu chỉ có thể gặp mà chẳng thể cầu, vung hết tài sản của mình chưa chắc gì đã tìm được. Đau lòng lại thêm tức giận, anh không kìm nén được cảm xúc, ném luôn chiếc điện thoại trên tay cùng với giọng nói chế nhạo của Lục Dĩ Bình vào cửa, một tiếng "rầm" chúa chát vang lên, điện thoại vỡ tan tành.

Cánh cửa mở ra, một cô gái xinh đẹp nồn nà bước vào, nhặt lấy linh kiện điện thoại văng tung tóe khắp nơi, cung kính đưa cho anh, "Giám đốc Tô, em đã có mặt đây."

"..." Tô Nhất Minh che giấu sự tức giận của mình, hồ nghi nhìn người đẹp, thấy quen quen nhưng không nhớ là gặp ở đâu

"Giám đốc Tô, mấy ngày trước em đã đến bộ phận nhân sự tiếp nhận công việc, làm quen với môi trường làm việc, em có một số ý kiến liên quan đến việc quản lý nhân lực của công ty, đã viết báo cáo, anh có muốn xem không?" Người đẹp mặt lộ vẻ khiêm tốn nhưng lại nhìn chăm chăm vào Tô Nhất Minh như muốn hăm dọa.

"Tần... Nghi Gia?" Vừa nhắc đến bộ phận nhân sự, Tô Nhất Minh bỗng nhớ ra, trước mặt mình chính là cô Tần xinh đẹp tài năng.

"Giám đốc Tô nhớ tên tốt thật đấy. Vừa gặp mặt đã nhớ tên em. Em xin phép về phòng đây ạ, bản báo cáo em để trên bàn, có việc gì anh cứ chỉ bảo ạ".

Người đẹp đi rồi nhưng mấy phút đau Tô Nhất Minh vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, nghĩ cả buổi anh đành tặc lưỡi lắp các linh kiện điện thoại lại, trịnh thượng gọi cho Lục Dĩ Bình.

Lục Dĩ Bình vừa nãy tức xì khói, thấy Tô Nhất Minh gọi lại cười một cách vô cùng nham hiểm: "Nhất Minh, cô bác sĩ đó tôi thấy được đấy."

"Tần Nghi Gia..."

"Biết rồi, biết rồi, cô ta không sánh được với Tần Nghi Gia. Cậu biết tại sao tôi thấy cô ta được không? Bởi vì mỗi lần cậu gặp phải cô ta đều bị xui xẻo, tôi thấy đã lắm, rất lâu rồi mới thấy sáng khoái như vậy!"

"Đừng vội mừng! Cái cô em họ bà con xa của vợ cậu sao lại đến công ty tôi làm thế?"

"Không phải cậu kêu cô ấy đến sao? Lương 10k một tháng, xì, một vạn nói một vạn, bày đặt 10k! Tên tiểu tử cậu không phải người Trung

Quốc à? Cậu đúng là cái đồ sính ngoại!"

"Bốc phét! Cậu biết tôi nói như vậy là để chọc tức cậu mà..."

"Đương nhiên là tôi biết, nhưng cô em họ của tôi không biết, cô ấy cứ nghĩ là mình đã gặp được tri kỷ, giống như Bá Nha gặp được Chung Tử Kỳ... Thế là lòng mừng khôn xiết, vui vẻ đi làm, cậu nói tôi phải làm sao? Đúng rồi, cô em vợ tôi còn nói cậu thật là tốt, rất dịu dàng với phụ nữ, đáng tiếc gặp phải cô bạn gái dã man, giữa mặt bàn dân thiên hạ thò chân ngáng chân cậu. Cô ấy nói tôi phải nói chuyện với cậu, yêu cầu cậu đừng quá hiền lành như thế..."

"..."

"Cô ấy còn tỉ mỉ nghiên cứu cách ăn mặc của cô bạn gái bác sĩ dã man của cậu, rút ra kết luận là cậu thích phụ nữ không ăn diện trái chuốt, cho nên mấy hôm nay đi làm cô ấy cố tình không trang điểm..."

"..."

"Nghị Gia ở nước ngoài nửa năm rồi mà chưa tìm được công việc phù hợp. Bà xã giao nhiệm vụ cho tôi, một là phải tìm bạn trai cho cô ấy, hai là phải tìm cho cô ấy một công việc tốt, Hê hê, không tôi hoàn thành một nhiệm vụ nhanh chóng như vậy, nhờ phúc của cậu, bà xã khen tôi hết lời! Còn về bạn trai, tôi dù gì cũng là phó giáo sư của một trường danh tiếng, trong tay có biết bao anh tài. Nghị Gia hiện nay lại có một công việc tốt, càng có điều kiện chọn lựa rồi..."

"..."

"Nhưng tôi cảnh cáo cậu, đó là em vợ tôi đấy, mặc dù chỉ là em họ. Cậu đừng có mà bắt nạt con bé, nếu không đừng trách tôi không nể tình anh em nhé!"

"..."

Lục Dĩ Bình khoan khoái căng lồng ngực, cuối cùng cũng đúc kết một câu xửa như trái đất: "...Người anh em à, vận đào hoa của cậu đến rồi đấy! Liệu cơm mà gặp mắm nhé!"

"..."

Lục Dĩ Bình đắc ý cười hê hê cúp điện thoại, lần thứ 2 Tô Nhất Minh chẳng thiết hình tượng của mình tức giận ném điện thoại.

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Hoa Mai Trong Ngày Kể Tình Nhân (2)

Vì sư huynh hứa mừng 2 Tết thay cô trực ban, Trình Vũ Phi mới có thể về nhà ăn Tết. Khi trở lại vừa chớp mắt đã đến cuối tuần. Điềm Thiêm vẫn không có nhà như mọi hôm, Trình Vũ Phi suy nghĩ về những biểu hiện khác thường gần đây của cô bé, cuối cùng mới hiểu thì ra là cô nàng đang yêu. Trình Vũ Phi vừa ngưỡng mộ vừa đoán xem bạn trai của cô bé là ai, vừa hồ hững nấu một bát mì.

Khi Tô Nhất Minh gọi đến cô do dự một lát, nhưng rồi không thẳng nỗi cảm giác cô đơn đang tràn ngập trong lòng.

Giọng nói của Tô Nhất Minh thành khẩn như mọi khi. Sau khi biết bộ mặt thật của anh ta Trình Vũ Phi luôn cảm thấy có cái gì đó không thật trong mọi hành động, lời nói của anh ta, "Bác sĩ Trình ăn tối chưa?"

"Tôi đang ăn."

"Phần cho anh một nửa nhé."

"Chỉ có một bát mì...anh đến thì đã nguội rồi"

"Vẫn còn nóng."

"Vậy thì nở bung hết rồi."

"Không đâu, anh đã đứng trước cửa nhà em rồi."

"..." Trình Vũ Phi kinh ngạc, vội vàng chạy ra cửa, đảo mắt nhìn xung quanh bên ngoài từ lỗ mắt cáo trên cửa. Không có ai! Cô thở phào, nhưng trong lòng lại cảm thấy trống trải, "Giám đốc Tô lại đùa rồi."

"Không tin em bước ra ngoài mà xem, anh đang ở bên ngoài."

Trình Vũ Phi đổi góc độ, một lần nữa qua lỗ kính nhìn hết xung quanh nhưng chẳng thấy ai cả. Cô ngờ vực mở cửa bước ra ngoài, nghe tiếng Tô Nhất Minh ở tầng trên, do dự một lát, cô cất tiếng gọi, "Nhất Minh!"

Tô Nhất Minh dựa vào trí nhớ tìm được nơi ở của Trình Vũ Phi nhưng lại không biết nhà cô ở tầng mấy. Khu dân cư kiểu truyền thống trước đây anh đã từng ở, hiệu ứng cách âm rất kém, ban đêm điện thoại nhà hàng xóm reo sẽ đánh thức mình dậy nghe điện thoại.

Anh chậm chậm bước lên lầu hai, gọi điện cho Trình Vũ Phi, vểnh tai nghe tiếng nhạc phát ra từ tầng trên. Tô Nhất Minh mỉm cười đắc ý, lại chậm chậm bước lên, vừa đi vừa nói lung tung với Trình Vũ Phi. Lên đến nơi, anh ung dung gõ cửa, cười toe toét lộ cả hàm răng trắng đều như bập với người mở cửa, "Em yêu..."

Thiếu niên đứng trước cửa giơ điện thoại lên kính ngạc nhìn Tô Nhất Minh, tiếng mẹ cậu ta vẫn chát chúa trong điện thoại: "...Thức ăn để trong tủ lạnh, hâm nóng rồi ăn. Ăn xong rồi làm bài tập cho sớm, đừng có mà lên mạng chơi điện tử...Ai đấy? Ai gõ cửa đấy? Đừng có tùy tiện mở cửa cho người lạ, cẩn thận kéo người xấu đấy..."

Tô Nhất Minh thần mặt ra, hồi lâu mới mở miệng lắp bắp, "Cho tôi hỏi... có phải bác sĩ Trình Vũ Phi sống ở đây không?" Thăng bé chưa kịp trả lời anh đã nghe tiếng Trình Vũ Phi ở tầng dưới gọi tên mình...

Tô Nhất Minh hậm hực bước xuống lầu, cạnh khoeo Trình Vũ Phi, "Bác sĩ Trình sao có thể sống ở dưới đất thế này?"

"Tôi đã nói rồi mà, tôi là củ khoai tây, chân phải quắm chặt vào đất, không ở tầng trệt thì còn đi đâu nữa?"

"Mì đâu? Anh sắp chết đói rồi...", Tô Nhất Minh giả vờ đáng thương che giấu sự bối rối của mình

"..."

Vèo một cái, bát mì đã hết veo. Trình Vũ Phi khẩn thờ nhìn chiếc bát không, công ty Tô Nhất Minh bị khủng hoảng kinh tế rồi ư? Cứ như cả chục ngày chưa có gì bỏ bụng vậy.

"... Anh lỡ ăn hết rồi, còn em ăn gì?" Tô Nhất Minh dường như định thần lại.

"Không sao. Chỉ một bát mì Dương Xuân thôi mà. Để tôi nấu tiếp, rất nhanh thôi. Anh ăn bát nữa không?"

"Không cần đâu... anh..."

Sợ bị từ chối lần nữa, Tô Nhất Minh vội vàng nắm tay Trình Vũ Phi kéo cô ra khỏi nhà.

Trình Vũ Phi dáo dác nhìn xung quanh, cảm thấy không khí hôm nay có gì đó kỳ lạ. Trong nhà hàng mỗi bàn đều có một cặp tình nhân dùng bữa tối trong ánh nến. Cô nhìn các món ăn bày đầy bàn qua ánh sáng leo lét cửa ngọn nến đặt giữa bàn rồi lại nhìn Tô Nhất Minh ngờ vực hỏi: "Gọi nhiều món ăn thế này, sao anh không ăn?"

"Lúc này anh ăn bát mì no rồi."

"Sao anh ăn nhiều thế làm gì!"

"Thật ra không đói, nhưng anh sợ... nếu không ăn hết bát mì đó thì em nhất định không chịu ra ngoài ăn với anh."

"Vừa này không phải anh nói sắp chết đói rồi đó ư?"

Tô Nhất Minh cười lung linh trong ánh nến, núp đồng tiền lúc ẩn lúc hiện, "Vũ Phi, đàn ông nói mười câu cầu thả thì chín câu là giả, em đừng tin hết, sẽ bị thiệt thòi đấy. Nhớ lấy sau này những người đàn ông khác khua môi múa mép trước mặt, em không nên tin."

* * *

Không khí ngoài đường cũng có gì đó thật đặc biệt, gái trai từng đôi sánh bước bên nhau, rất nhiều cô gái trẻ tay ôm bó hoa hồng to tướng, Trình Vũ Phi có chút hiếu kỳ, "Hôm nay ngoài đường sao lắm tình nhân thế?"

Tô Nhất Minh không nhin được trước sự ngờ nghệch của cô, "Vũ Phi, hôm nay là ngày gì?"

"Cuối tuần". Trình Vũ Phi nhìn sắc mặt bỗng dưng nghiêm lại của Tô Nhất Minh, vội vàng sửa lại, "Mồng 8, Ấy...chẳng lẽ...là sinh nhật của anh?"

"Sinh nhật anh vào ngày 6 tháng 8. Hôm nay là ngày 14 tháng 2." Tô Nhất Minh sắp không giữ kiên nhẫn được nữa.

"A! Ngày lễ tình nhân..", Trình Vũ Phi cuối cùng cũng hiểu ra, bỗng cảnh giác nhìn Tô Nhất Minh, trong lòng ẩn giấu một niềm mong đợi. Đúng rồi, ngày Valentine. Cô chẳng nhay bén với những dịp lễ lạt của phương Tây, trước đây cô chưa từng ăn mừng ngày này với Mục Thuần, bây giờ lại càng không để ý.

Tô Nhất Minh lắc đầu ngao ngán. Nhìn những bông hoa hồng nở rộ khắp mọi nơi, anh liền kéo Trình Vũ Phi vào một tiệm hoa lớn bên đường, bắt đầu chọn hoa.

"Anh ... định làm gì thế?" Trình Vũ Phi do dự, thái độ cảnh giác. Anh ta không phải muốn tặng hoa cho mình chứ?

"Đừng rồi lên thế. Không phải tặng cho em đâu. Chúng ta đều là những người độc thân, thử xem ai dũng cảm hơn. Chúng ta đánh cược nhé, cược xem anh có dám tặng hoa cho người con gái mà gặp đầu tiên khi bước ra khỏi cửa không nhé?"

"..." Trình Vũ Phi hơi ngạc nhiên, đã từng tuổi này rồi mà chơi trò mạo hiểm này nữa sao?

Tô Nhất Minh chọn một nhánh mai vàng rực bước ra cửa. Trong buổi tối mùa đông rét buốt bỗng nhiên phảng phất một mùi hương dịu dàng làm cho không khí chung quanh bỗng ấm áp đến lạ. Tô Nhất Minh đứng lại, cười tí mắt nhìn Trình Vũ Phi đang đi theo anh bước ra ngoài, liền đưa nhánh hoa mai ra trước mặt cô, "Vũ Phi!"

"Gì thế?"

"Ngốc ạ, em chính là người con gái anh gặp đầu tiên khi bước ra khỏi cửa."

"..." Trình Vũ Phi chần chừ không dám đưa tay đón lấy, như thể sợ một gói thuốc nổ vậy.

"Chỉ là một cành mai thôi mà, đâu phải hoa hồng. Tay anh mỏi như rồi."

Trình Vũ Phi nhận lấy nhánh hoa, lại nghe Tô Nhất Minh nói "tốt rồi", bỗng kéo cô sát lại, đặt lên môi cô một nụ hôn sâu.

"Anh làm gì thế?" Trình Vũ Phi kinh ngạc thất sắc, hoảng loạn đẩy anh ra

"Không phải em đã đồng ý làm bạn gái anh rồi sao?"

"Nói bậy... Tôi đồng ý lúc nào..."

"Hoa mai, hoa mai đó, chẳng phải là loại hoa dùng để làm mai hay sao. Em đã nhân bà mai của anh rồi còn gì nữa?"

"Nhưng vừa nãy anh..."

"Vừa nãy anh nói rồi, em không nên tin lời nói của đàn ông, sao không nghe lời chứ? Chịu thiệt rồi phải không? Hê hê.."

Trình Vũ Phi tức điên lên: "Tô Nhất Minh, anh là một gã lưu manh."

"Phải!"

"Tô Nhất Minh là một tay lưu manh cáo già!"

"..."

"Được rồi mà". Tô Nhất Minh nhin cười nhìn bác sĩ nhân dân đang tức tối, gập cánh tay cầm nhánh hoa mai của cô ra phía sau lưng để người cô áp sát vào người mình hơn, chần chừ một lát rồi thành khẩn nhìn vào mắt cô. "Vũ Phi, anh là thật lòng đấy. Nếu em không phản đối thì..."

"Tôi phản đối..."

"Phản đối vô hiệu. Đã hôn mấy lần rồi còn gì nữa."

"Đó là do anh dùng sức mạnh ép buộc."

Tô Nhất Minh cúi đầu ghé sát vào mặt Trình Vũ Phi, "Vây lần này tới lượt em dùng sức mạnh là được rồi chứ gì."

Trình Vũ Phi lặng lẽ thở dài, xung quanh rất nhiều bóng đôi lướt qua, chẳng ai để ý đến hai người họ. Cô ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn nụ cười thành khẩn thuần khiết của Tô Nhất Minh, trên đời này, ngay cả lưu manh nhìn cũng thật thà như đếm.

"Được. Tô Nhất Minh, là anh nói đấy nhé. Sau này anh mà phản bội trước, anh tự gánh lấy hậu quả đấy."

"Hậu quả?"

"Có thể là tôi sẽ báo thù. Tô Nhất Minh, bác sĩ báo thù sẽ khủng khiếp lắm đấy. Không để lại dấu vết gì, như một tai nạn ngẫu nhiên vậy. Nếu anh không sợ, thì thả ngựa qua đây."

"..." Tô Nhất Minh nhìn nét mặt nghiêm trang của Trình Vũ Phi, thấy lạnh lạnh sau gáy, bỗng nhiên nhớ ra điều gì vội vàng hỏi: "Đúng rồi Vũ Phi, lần trước sao em gan quá vậy, một mình đuổi theo cướp? Rất nguy hiểm..."

Trình Vũ Phi chẳng hiểu mô tê gì, sao lại đột ngột chuyển đề tài như thế chứ? "Tên cướp đó...sắc mặt vàng vọt, vừa chạy vừa thở dốc, chắc chắn có bệnh. Một con bệnh thì có gì phải sợ?"

Tô Nhất Minh mỉm cười, "Trong lúc nguy cấp mà em còn lý trí như thế, báo thù như một tai nạn là thế nào? Không lẽ..."

"..."

"Đúng rồi bác sĩ, xin thỉnh chỉ giáo một chút, ngựa là bộ phận nào trên cơ thể người?"

"?"

"Em bảo anh thả ngựa qua đây là muốn anh đưa bộ phận nào sang?"

"Lưu manh"

Tô Nhất Minh lại cười, cúi xuống hôn cô, "Em nghĩ tận đâu rồi? Anh vốn cho rằng đó là tên gọi khác của lưỡi thôi mà."

Trình Vũ Phi sầm mặt lại, đột nhiên đưa tay kéo Tô Nhất Minh đi, lôi anh vào một bóng cây tối đen gần đó. Bóng tối tiếp tay cho hành động mờ ám, Trình Vũ Phi đưa tay ôm lấy cổ Tô Nhất Minh, rồi từ từ kiễng chân lên.

Tô Nhất Minh thở dài, nhắm mắt lại, rồi bỗng kêu thét lên, ôm miệng nhảy dựng, "Em cần lưỡi của anh..."

"Đó là bảo tôi dùng sức mạnh."

"Thô lỗ.. ai là bác sĩ cũng thô lỗ như thế sao?"

"Bác sĩ rất tinh tế. Tất nhiên ngoại trừ bác sĩ khoa cấp cứu."

Tô Nhất Minh tội nghiệp kêu ưm ưm vài tiếng. Trong bóng tối con người của Trình Vũ Phi giống như hai ngôi sao trên trời đang tỏa sáng lung linh, nhưng cũng giống như chiếc giếng cổ sâu thăm mê hoặc lòng người. Anh bỗng nhiên đứng không vững, liền ấn cô tựa vào thân cây, nhớ đến bài học lần trước, anh chăm chăm ép sát người vào, nhắm chuẩn vị trí rồi bắt đầu hôn cô.

Cuối cùng nụ hôn của anh cũng được đáp lại. Một nụ hôn dài, dài đến nỗi hai người đều hơi choáng váng, khẽ run rẩy.

"Thế là cuối cùng em cũng bị anh mê hoặc rồi." Vẫn là Trình Vũ Phi tỉnh táo trước, trong niềm hạnh phúc tột đỉnh ẩn chứa một chút đau lòng. Cô lại thua rồi.

Tô Nhất Minh vịn vào nhánh cây, lá cây xào xạc trong gió, "Là anh bị em mê hoặc." Anh nói, thở hắt ra, rồi lại tiếp tục cúi đầu xuống.

Trong khoảnh khắc đó Trình Vũ Phi nghĩ, bản thân Tô Nhất Minh cũng nói là lời anh ấy nói không đáng tin, vậy câu này có đáng tin hay không?

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Kế Hoạch Du Lịch Vô Cớ Chết Yếu (1)

Tô Nhất Minh quyết định lên kế hoạch đi Tam Á du lịch. Đó là nơi anh rất thích, mỗi năm phải đến đó mấy lần. Vịnh Á Long được thiên nhiên ưu đãi, bờ biển với những bãi cát trắng dài mịn màng lấp lánh như ánh trăng rằm mùa hạ, bởi thế bao quanh nó là vô số khách sạn năm sao sang trọng lộng lẫy. Tô Nhất Minh đã quen với những bụi bặm của chốn thành thị, muốn tìm một nơi yên tĩnh trong lành, phong cảnh hữu tình để tâm hồn được thư thái nhưng lại không nỡ từ bỏ những thú tiện nghi của thành phố sầm uất này, muốn nhìn ngắm non xanh nước biếc của Tổ quốc nhưng lại lười đến nỗi không lê nổi bước chân, bởi vậy vịnh Á Long chính là địa điểm thích hợp nhất.

Tất nhiên còn một nguyên nhân khác. Hôm nọ anh nói chuyện Phiếm với Trình Vũ Phi, hỏi cô thích gì nhất. Tô Nhất Minh muốn tặng một món quà gì đó để lấy lòng cô người yêu mới này. Trình Vũ Phi nghĩ cả buổi rồi nói: "Những thứ em thích thật ra rất nhiều. Nhưng... ước mơ lớn nhất của cuộc đời em là có thể đi du lịch khắp nơi, đọc hết sách trên thế giới... Đọc sách và du lịch là hai thứ mà em thích nhất." Tô Nhất Minh tuy nhận mình là doanh nhân nho nhã nhưng về bản chất đã mất hết hứng thú đọc sách, cảm thấy tặng sách chẳng có gì thú vị cả, cho nên anh nghĩ ngợi cả buổi, quyết định đưa cô đi du lịch một lần. Với tinh thần "người nhân thích núi người khôn thích biển", anh chọn biển, chủ yếu là vì lười biếng. Đồng thời, anh cảm thấy nơi đó rất dễ nảy sinh ham muốn, rung động xác thịt, thuận tiện để anh có thể ăn tươi nuốt sống bác sĩ nhân dân.

Tô Nhất Minh tuy là một kẻ lưu manh nhưng anh cho rằng mình là một tên lưu manh có đạo đức, bởi thế anh không nôn nóng tỉ tê với Trình Vũ Phi chuyện này, anh thích mọi việc xảy ra một cách tự nhiên, giống như

sông lớn chảy về đông, nước từ nơi cao chảy xuống nơi thấp vậy, tất nhiên cũng cần đào tạo một con kênh xây một con đập nhỏ hay gì đó.

Phụ nữ qua tay Tô Nhất Minh có đến vài người, cho nên anh nắm rõ sở thích của phụ nữ. Anh thích tự tạo ra một sự lãng mạn dù nhỏ bé, để cho họ vui sướng. Còn nhớ có một lần anh cùng Tiểu Mục đi uống trà, lúc thanh toán tiền, cô phục vụ dễ thương xinh xắn mỉm cười nói với họ, "Chúc mừng quý khách đã trở thành vị khách thứ 3000 của quán trà chúng tôi. Không những được miễn phí, quý khách còn nhận được một món quà nhỏ của quán chúng tôi.". Nói rồi cô ta đưa ra một chiếc hộp nhỏ, bên trong mà sợi dây chuyền mà Tiểu Mục mong muốn có từ mấy tháng nay.

Đương nhiên món quà là do Tô Nhất Minh mua, anh đã thương lượng trước với chủ quán để gây bất ngờ cho Tiểu Mục. Anh nhớ lúc đó Tiểu Mục vui mừng khôn tả, ôm lấy cổ anh nhảy cẫng lên, suốt cả tuần lễ tâm trạng cứ lơ lửng trên mây, rõ ràng vui hơn nhiều so với việc anh mua rồi trực tiếp tặng cho nàng. Bởi thế Tô Nhất Minh cũng định dùng chiêu này để lấy lòng Trình Vũ Phi.

Buổi tối anh đưa Trình Vũ Phi đến trung tâm thương mại A mua một ít đồ gia dụng. Ở đó có một nhãn hiệu đang có chương trình khuyến mãi rút thăm trúng thưởng. Tô Nhất Minh năn nỉ Trình Vũ Phi điền tên và số điện thoại của cô vào Phiếu dự thưởng. Nể Tô Nhất Minh, Trình Vũ Phi miễn cưỡng làm theo. Cô chẳng tin mình sẽ trúng thưởng, ngược lại còn cảm thấy Tô Nhất Minh là người thích của từ trên trời rơi xuống, có chút nguy hiểm nên bóng gió khuyên can. Tô Nhất Minh gượng cười, trong lòng có chút âm ức.

Nhưng sau đó vài ngày, Trình Vũ Phi nhận được điện thoại của nhãn hiệu đó, thông báo cô đã trúng thưởng. Giải thưởng là một chuyến du lịch đi Tam Á sang trọng dành cho 2 người, vài ngày nữa sẽ có công ty chuyên phát nhanh đem giải thưởng đến trao cho cô. Trình Vũ Phi vô cùng ngạc nhiên, cô thậm chí nghi ngờ đây không biết có phải là thủ đoạn lừa đảo mới

nhất hay không, cho nên chỉ hờ hững ồ lên một tiếng rồi cúp máy. Nhưng công ty chuyển phát nhanh đến thật rồi, hôm đó Tô Nhất Minh cũng có ở đó, nói là tiện đường đi công tác ghé bệnh viện thăm Trình Vũ Phi.

Thật ra Tô Nhất Minh đến để quan sát diễn biến của sự việc. Tất cả đều do Tô Nhất Minh thương lượng với anh bạn thân Giang Bình đang làm việc ở trung tâm thương mại A bày ra để gây ngạc nhiên thích thú cho Trình Vũ Phi. Tô Nhất Minh chậm rãi nhấp từng ngụm nước lọc mà Trình Vũ Phi mang đến, nhấn nhá chờ đợi xem cảnh tượng bác sĩ Trình sung sướng đến phát cuồng. Giang Bình quả nhiên làm việc đáng tin cậy, đã gọi điện thông báo trước trưa nay đúng giờ sẽ có người mang giải thưởng đến.

Quả nhiên đúng giờ, khi chiếc đồng hồ chậm chạp gõ mười hai tiếng, một nhân viên chuyển phát nhanh mập mạp xuất hiện ngay trước cửa, nhìn thấy người đó, Tô Nhất Minh suýt nữa bị sặc nước mà chết. Anh kinh ngạc trợn mắt nhìn Giang Bình trong bộ đồng phục của công ty chuyển phát nhanh, cảm động hồi lâu không nói lên lời. Anh không ngờ Giang Bình lại là người trượng nghĩa đến như vậy, đích thân ra trận. Cải trang thành nhân viên chuyển phát nhanh nhưng Giang Bình tỏ ra không chuyên nghiệp chút nào. Cậu ta quên đối chiếu chứng minh thư của Trình Vũ Phi bởi vì cậu ta vừa nhìn thấy cô gái đứng bên cạnh Tô Nhất Minh thì chắc chắn đó là Trình Vũ Phi. Cậu ta cũng quên đưa cho Trình Vũ Phi ký tên xác nhận đã nhận được bưu phẩm, bởi cậu ta nghĩ không cần thiết. Cậu ta cũng không trả lời được những thắc mắc của Trình Vũ Phi như nhận được giải thưởng có cần phải đóng thuế hay không, bởi vì Tô Nhất Minh không nói cho cậu ta biết những chi tiết này.

Tiết xuân se lạnh, nhưng phó tổng giám đốc Giang Bình tội nghiệp bị xoay mòng bởi vô số câu hỏi, mồ hôi nhễ nhại, suýt nữa bị cho tội phạm lừa đảo bị dẫn giải lên đồn công an, may mà Tô Nhất Minh đứng ra nói đỡ cho, cậu ta mới an toàn rút lui. Lúc sắp rời khỏi cậu ta còn len lén làm động tác lau mồ hôi với Tô Nhất Minh rồi nhìn Trình Vũ Phi bật lên ngón tay cái,

ý muốn nói cô gái này thật cứng cỏi, người anh em à, cậu phải cẩn thận đấy.

Tô Nhất Minh chỉ còn biết gượng cười, cảm thấy Trình Vũ Phi thật là người khó chịu hiểm thấy. Ai ngờ được Trình Vũ Phi bắt đầu đóng vai Sherlock Holmes, đem suy nghĩ đoán từ mọi góc ngách của vụ án lừa đảo này nói với Tô Nhất Minh: "Người này chắc chắn không phải nhân viên chuyển phát nhanh. Da trắng quá, ở ngoài đường cả ngày bất kể nắng mưa chạy tới chạy lui giao bưu phẩm thì không thể có làn da trắng bóc như vậy, hơn nữa anh ta không hề thành thạo công việc của mình..."

Tô Nhất Minh càng cười méo xệch, nhưng trong lòng lại vô cùng bình thản, anh khuyên Trình Vũ Phi gọi điện thoại cho công ty du lịch kiểm tra tính chân thực của giải thưởng. Bây giờ đến lượt Trình Vũ Phi há hốc miệng, cô nói không thể nào, rồi ngần ngừ không tin mình trúng thưởng. Dáng vẻ ngờ nghệch của bác sĩ Trình lọt vào mắt Tô Nhất Minh, anh cuối cùng cũng mãn nguyện ra về, cảm thấy mình đã xoay chuyển được tình thế.

Ra khỏi cửa Tô Nhất Minh gọi cho Giang Bình, trong điện thoại Giang Bình thẳng thắn nói về sự cụt hứng của mình. Anh giả dạng thành nhân viên chuyển phát nhanh là muốn xem bạn gái mà Tô Nhất Minh lao tâm khổ tứ là người như thế nào. "Cậu lâu rồi không bị bạn gái làm khổ như vậy." Giang Bình nói đầy ngụ ý.

Tô Nhất Minh ừ một tiếng, trong lòng nghĩ bác sĩ Trình quả là gai góc, thật khó nắm bắt.

Mặc dù diễn biến sự việc có chút ngoài dự tính của Tô Nhất Minh, nhưng anh vẫn rất vui sướng dù trăm công nghìn việc anh vẫn dành thời gian lên kế hoạch ăn tươi nuốt sống Trình Vũ Phi ở nơi phong cảnh hữu tình vịnh Á Long, nhưng mấy ngày sau cú điện thoại của Giang Bình làm tâm trạng hân hoan của anh rơi xuống đáy vực.

"Nhất Minh, cô... bạn gái đó của cậu sao lại... kỳ quặc thế nhỉ? Giọng Giang Bình rõ ràng có chút ấp a ấp úng.

"Sao thế?" Tô Nhất Minh nghĩ chẳng lẽ cái tên ngu ngốc Giang Bình đã để lộ ra rồi? Lộ ra cũng chẳng sao, chỉ cần thẳng thắn nói sự thật với Trình Vũ Phi, không chừng cô không vui sướng đến phát cuồng nhưng sẽ cảm động rưng rưng nước mắt.

"Cô ta đến công ty du lịch nằng nặc yêu cầu đổi cặp vé du lịch Tam Á miễn phí thành tiền mặt"

"..."

"Ban đầu người ta không đồng ý, nhưng cô ta làm ầm ĩ lên, ảnh hưởng nghiêm trọng đến công việc làm ăn thường ngày của công ty, họ không chịu nổi đành trả lại tiền cho cô ta. Nhất Minh... cô gái đó... cô ta thích tiền lắm à?"

"..." Tô Nhất Minh kinh ngạc đến mức không nói được lời nào.

"Giám đốc công ty du lịch đích thân gọi điện cho tôi, tôi thật chẳng còn mặt mũi nào. Dù sao cũng là bạn bè..." Giang Bình tiếp tục phàn nàn.

"Ồ, thật sự xin lỗi, tôi sẽ gánh chịu tất cả mọi tổn thất. Tiền mặt tôi sẽ chuyển cho cậu ngay bây giờ, rồi nhờ cậu đánh tiếng với người bạn ở công ty du lịch là chuyển du lịch mùa xuân năm nay của công ty tôi giao cho anh ta tổ chức...Giang Bình, cậu thứ lỗi cho nhé. Hôm nào mời cậu dùng bữa cơm coi như đền bù nhé." Tô Nhất Minh vội vàng xâu chuỗi lại mọi việc đang rối tung lên, bình tĩnh dặn dò Giang Bình rồi cúp máy, mặc dù anh không hề để ý đến gương mặt khó coi của mình, thậm chí quên nói tạm biệt với Giang Bình.

Gác điện thoại rồi Tô Nhất Minh thấy nhói đau, trong cốt tủy của Tô Nhất Minh có chút gia trưởng. Anh cho rằng đàn ông nuôi phụ nữ là điều

hiển nhiên, nhưng anh ghét cay ghét đắng loại phụ nữ chỉ biết đến tiền. Điều này hoàn toàn bắt nguồn từ cô bạn gái cũ của anh, Tiểu Mục.

Tiểu Mục từng là người phụ nữ anh yêu nhất. Lúc họ còn ở bên nhau Tô Nhất Minh từng làm ở một doanh nghiệp nước ngoài vài năm, làm đại diện cho công ty, cũng có dăm ba triệu, nghĩ kết hôn xong cuộc sống cũng có thể coi là dư dả. Nhưng đúng như đánh giá của Lục Dĩ Bình, anh là một người tham công tiếc việc, tham vọng rất lớn, liền từ bỏ công việc tốt, ra ngoài mở công ty riêng.

Những ngày tháng mới bắt đầu sự nghiệp riêng vô cùng khó khăn. Để có tiền đầu tư, anh phải nhịn ăn nhịn mặc, sống trong một căn nhà hết sức tồi tàn, mặc dù lúc đó vẫn chưa tìm được bất kỳ nguồn đầu tư nào. Hơn một năm trời, Tô Nhất Minh vẫn không tìm được đầu ra, mắt trừng trừng nhìn cổ phiếu rớt giá thảm hại, suýt nữa là tuyên bố phá sản.

Tiểu Mục cùng anh sống những ngày vô cùng cơ cực đó, cuối cùng không chịu nổi, không nhìn thấy một tia hi vọng gì ở tương lai, rơi nước mắt rời bỏ anh. Sau đó sự thật đã chứng minh, đó là khoảng thời gian khó khăn nhất của anh. Hai tuần sau, Tô Nhất Minh ký một hợp đồng lớn, rồi mấy tháng sau, anh nhận được một khoản tiền vay lớn từ ngân hàng, từ đó kinh doanh ngày càng phát đạt. Sau khi Tô Nhất Minh có chút thành công, Lục Dĩ Bình động viên anh, muốn anh và Tiểu Mục nối lại tình xưa vì Tiểu Mục tuy rời bỏ anh nhưng vẫn một thân một mình.

Tô Nhất Minh cự tuyệt, mặc dù tận đáy lòng anh vẫn còn yêu cô ta. Anh thật sự không dám chắc nếu có một ngày nào đó sự nghiệp của mình một lần nữa rơi xuống đáy vực sâu, Tiểu Mục có giờ chiều cũ hay không. Sau đó Tiểu Mục lấy chồng, Tô Nhất Minh nhờ Lục Dĩ Bình gửi cho cô quà mừng, nhưng không tham dự hôn lễ.

Từ khi Tiểu Mục ra đi, Tô Nhất Minh không còn gặp lại cô một lần nào nữa. Sau khi lấy chồng, Tiểu Mục cũng không được hạnh phúc. Chồng

cô ghen với quá khứ giữa cô và Tô Nhất Minh, Lục Dĩ Bình rất nhiều lần kể với Tô Nhất Minh chuyện này, trách anh đã đẩy Tiểu Mục đến cuộc hôn nhân không lối thoát này. Tô Nhất Minh bình thường cũng thấy mình nhỏ nhen, nhưng cũng không đến mức như thế. Chuyện này trở thành tâm bệnh của anh, là một cái gai trong lòng anh, nếu không nhổ đi, đau đớn từ ngày này qua ngày khác, còn như nhổ đi thì máu sẽ tuôn xối xả, dẫn đến mất máu cấp mà chết cũng không chừng. Không biết đó có phải là báo ứng hay không mà sau chuyện tình cảm của Tô Nhất Minh luôn gặp trục trặc, từ một thanh niên dẻo dai cuối cùng biến thành một đại gia trung niên độc thân.

Kinh nghiệm lúc khó khăn bị người yêu nhất rời bỏ đã khiến Tô Nhất Minh mất hẳn niềm tin vào tình yêu. Sau đó anh bắt đầu cảnh giác với phụ nữ. Sau khi nhận được điện thoại của Giang Bình, Tô Nhất Minh giống như nuốt phải ruồi, càng nghĩ càng thấy khó chịu. Bác sĩ Trình nhìn bề ngoài thì không có biểu hiện gì là người hám tiền nhưng sự thật đã bày ra trước mắt, Trình Vũ Phi không những tham tiền mà tính toán chi li từng tí một.

Cứ nghĩ như thế đến lúc Trình Vũ Phi gọi điện đến Tô Nhất Minh có chút hồ hững. Trong điện thoại Trình Vũ Phi đặc ý kể cho Tô Nhất Minh nghe chuyện mình đã đổi vé du lịch thành tiền mặt

"Ồ!" Tô Nhất Minh lạnh lùng.

"Em còn mua rất nhiều đồ nữa, tối nay em sẽ đem đến nhà anh!"

"Tối nay anh bận tiếp khách, em đừng đến. Để hôm khác đi!". Giọng Tô Nhất Minh tỏ vẻ mệt mỏi, cũng chẳng nói cụ thể hôm nào, thực ra anh nghĩ nhân lúc tình cảm chưa sâu đậm, từ từ cắt đứt với Trình Vũ Phi.

Trình Vũ Phi không hề phát hiện ra sự bất thường của Tô Nhất Minh, chỉ hơi thất vọng ồ lên một tiếng rồi cúp máy.

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Kế Hoạch Du Lịch Chết Yếu (2)

Mấy ngày liền Tô Nhất Minh không vui, anh thầm mắng mình cầm lên được mà buông không xong, vùi đầu vào công việc để quên hết phiền muộn thất bại.

Chiều hôm đó Trình Vũ Phi gọi mấy cuộc điện thoại nhưng Tô Nhất Minh không nghe máy. Anh đang tức giận, vả lại không biết phải đối diện với Trình Vũ Phi như thế nào. Sau đó Trình Vũ Phi nhắn tin: "Đồ đạc em gửi ở phòng bảo vệ, tối anh nhớ ghé lấy."

Tô Nhất Minh ngớ người ra, cái gì thế nhỉ? Điện thoại của tổ quản lý chung cư gọi điện, thông báo anh có một người bạn để rất nhiều đồ đạc ở chỗ của anh ra, vui lòng đến lấy sớm.

Không còn sớm nữa, công việc trong ngày Tô Nhất Minh cũng đã làm xong, không tìm được sự hiếu kỳ, anh lái xe như bay về nhà xem sự thể thế nào. Tất cả đều là những vật dụng nhỏ để bày trong nhà, lại có một tượng gỗ hình cổ nhân với cái bụng tướng, Tô Nhất Minh hơi nghi ngờ, do dự một lát rồi gọi cho Trình Vũ Phi.

"Sao lúc này anh không nghe điện thoại của em? Em còn nghĩ anh xảy ra chuyện gì rồi chứ." Trong giọng bình thản thường lệ của bác sĩ Trình có chút lo lắng.

"À... vừa nãy anh đang họp, không thể nghe điện thoại. Đồ đạc anh đã mang về nhà rồi, đó là những thứ gì vậy?"

"Nhà của anh rất rộng, rất đẹp nhưng lại lạnh lẽo chẳng có hơi người. Em muốn bày ít đồ nhỏ ở đó để căn nhà sinh động hơn. Vừa may có một

khoản tiền từ trên trời rơi xuống, vậy là em có thể mua những thứ mà trước đây rất muốn mua nhưng lại tiếc tiền."

Một khoản tiền từ trên trời rơi xuống? Tô Nhất Minh lập tức nghĩ đến chuyến du lịch ở Tam Á, tức tối hừ một tiếng: "Vũ Phi, sao em lại đổi chuyến du lịch hai người thành nhân dân tệ vậy?"

"Đừng nhắc đến nữa, anh không biết em đã tốn bao nhiêu sức đâu. Thật là những điều khoản vô lý mà, em đến công ty du lịch hỏi thì người ta nói thời hạn đã được ấn định, nhất định phải thứ tư tuần sau. Mà thứ tư tuần sau em lại có ca trực, em đã rất mất công để thương lượng với họ, đổi lại thời gian khác họ không cho."

Tô Nhất Minh nghĩ không phải họ không cho mà là họ không dám, bởi vì thời gian do anh ấn định. Vì chuyện này anh đã tốn rất nhiều công sức, sắp xếp công việc, khéo léo từ chối những buổi tiếp khách, không dễ dàng gì có được năm ngày rảnh rỗi. "Thứ tư tuần sau anh lại rảnh." Anh hừ một tiếng.

"Anh... muốn đi cùng người khác ư? Em lại nghĩ anh muốn đi cùng với em..."

"Tất nhiên là anh muốn đi cùng em rồi." Tô Nhất Minh lập tức xóa bỏ nghi ngờ của cô, "Nhưng em không xin nghỉ phép được sao?"

"Không được đâu, Tết vừa rồi em đã xin nghỉ phép để về nhà rồi, trong khoa có rất nhiều bác sĩ là người ngoại tỉnh, phải luân phiên nhau về thăm nhà. Lúc này là lúc khoa cấp cứu bận rộn nhất, em không thể xin nghỉ phép được. Em đã định tặng cho người khác, nhưng hỏi trong khoa người nào cũng không có thời gian... Điền Thiêm cũng nói là phải làm thêm giờ, công ty anh cũng bận đúng không? Em còn nghĩ là anh không có thời gian nữa kìa..."

Điền Thiêm... Tô Nhất Minh hừ một tiếng, đó là do anh cố ý sắp xếp cho cô bé thêm ít việc nữa, là vì lo Trình Vũ Phi sẽ đi cùng với cô ta chứ không phải là mình.

"Cái công ty du lịch đó thật chẳng nói đạo lý, em yêu cầu hoàn tiền, bọn họ nhất quyết không cho, lại còn không đưa ra được lý do. Cuối cùng em phải gặp giám đốc của họ, họ mới đồng ý trả tiền lại..."

Tô Nhất Minh nghĩ người không nói đạo lý là em mới đúng.

"Không ngờ họ lại trả hơn hai vạn. Giải thưởng này là do anh mua đồ mà trúng, nên là của anh mới phải, nhưng em lại là người nghiện mua sắm, cho nên tự quyết đi mua mấy thứ nhỏ nhỏ đó, đẹp không?"

"... Đẹp". Im lặng hồi lâu Tô Nhất Minh mới miễn cưỡng trả lời. Thôi kệ, tuy mất đi cơ hội ăn thịt cô bé quàng khăn đỏ nhưng trong lòng anh đã thoải mái hơn rất nhiều, Trình Vũ Phi không phải là người hám tiền.

"Có một tượng gỗ hình người anh đã thấy chưa? Anh thử đoán xem là khắc ai?" Giọng Trình Vũ Phi bỗng nhiên trở lên tha thiết.

Ai chứ? Tô Nhất Minh nhìn hình tượng gỗ đó, nhân vật được khắc họa rất sinh động, đai mào chỉnh tề, áo lụa phất phới. là một cổ nhân. Râu dài, tướng mạo có vài phần tiên phong đạo cốt, nhưng bụng hơi to một chút, ánh mắt sáng tựa sao, nhưng lại không giống cao nhân xuất tục. Là ai vậy nhỉ?.

Trình Vũ Phi cười, giọng nói nghe có vẻ rất đặc ý, "Là Tô Đông Pha, là nhà thơ mà em thích nhất. Sao anh lại đoán không ra nhỉ? Em vừa nhìn đã nhận ngay ra đó là Tô Đông Pha. Nhất Minh, anh có phát hiện ra không, ông ấy rất giống anh, hơn nữa hai người đều họ Tô."

"..." Giống ư? Tô Nhất Minh kinh ngạc, lập tức tiến lại gần quan sát tượng gỗ, còn gõ gõ vào cái bụng to uỳnh oàng của ông ta, cảm thấy oan

ức, "Rõ ràng là anh đẹp trai hơn, bụng anh cũng chẳng hề có chút mỡ thừa nào, không tin em có thể kiểm tra."

Anh nhạy cảm phát giác ra sự ngượng ngùng của Trình Vũ Phi, cũng lơ mơ nghe thấy trong điện thoại có người khác đang nói gì đó, trong lòng bỗng cảnh giác.

"Ấy... Tượng gỗ này em đã thích từ lâu rồi, nhưng không mua nổi, đến mười lăm ngàn tệ cơ. Hôm nay cuối cùng cũng mua được nó..."

Mười lăm ngàn tệ? Tô Nhất Minh kinh ngạc, buột miệng nói, "Em mua đắt rồi, cái này chừng bảy tám ngàn là có thể mua được rồi."

"Ông chủ cửa hàng nói tượng gỗ này được đẽo từ loại gỗ giáng hương mắt chim rất quý..." Trình Vũ Phi không phục.

"Đắt rồi, anh là người sưu tầm đồ gỗ quý nên rất hiểu về những thứ này... Cưng à, em bị người ta cắt cổ rồi."

"Em thấy chẳng đắt chút nào. Trên đời này có rất nhiều đồ vật, em lại chỉ thích mỗi cái tượng gỗ đó, đó cũng là duyên phận, bao nhiêu tiền cũng không tiếc. Giống như trong một biển người mênh mông mà chỉ yêu một người, sẵn sàng hi sinh tất cả vì người đó. Nhất Minh, anh sao để ý đến tiền bạc thế, không phải thứ gì cũng có thể dùng tiền mà đong đếm được." Không biết vì sao, giọng nói của cô bỗng có chút kích động không rõ ràng, cái mũ mà cô chụp lên đầu anh có vẻ hơi quá đấy nhỉ.

Tô Nhất Minh ừ ừ đại một tiếng, không muốn tranh luận với cô, dù sao cũng chỉ là mấy đồng bạc thôi mà, Tô Nhất Minh rất sẵn lòng tiêu tiền vì phụ nữ, chỉ cần cô ấy thật lòng yêu mình. Bây giờ tiền cũng đã tiêu rồi. Vốn dĩ muốn làm cho Trình Vũ Phi vui vẻ, nhưng mình thì như người mất hồn mấy ngày liền. May mà bây giờ cô cũng cảm thấy vui rồi, khúc mắc trong lòng cũng đã được tháo gỡ, thật sự cũng chẳng cần thiết phải gây khó dễ cho ai nữa.

Thế là tinh thần anh phần chần trở lại, "Cưng ơi, em có ở nhà không? Anh đến đón em, chúng mình cùng đi ăn nhé."

Trình Vũ Phi do dự một chút, "Em đã ăn rồi...ái dà, điện thoại hết pin rồi, em..." Chưa nói hết đã bị ngắt giữa chừng, gọi lại thì quả nhiên nghe thấy thông báo điện thoại đã tắt máy.

Tô Nhất Minh lấy khăn lau bức tượng Tô Đông Pha, cẩn thận đặt ông lên kệ sách, trong lòng thầm chút ân hận, không phải chỉ với Trình Vũ Phi.

Anh nhớ đến những cô bạn gái trước đây, dường như chưa có ai phá hỏng kế hoạch dù là nhỏ bé của anh. Bọn họ lúc nào gọi là có mặt, hết lòng chiều chuộng anh. Từ trước đến nay, anh luôn cảm thấy mình mới là người tổn tiền tổn sức nhọc công nhọc lòng, là người hi sinh nhiều nhất. Chẳng qua là chưa ai kể lẽ mà thôi, anh cũng chẳng để ý, anh đã bị cưng chiều đến hư hỏng rồi. Thở dài một tiếng, anh cất bước ra khỏi nhà.

Trình Vũ Phi luôn cảm thấy cuộc sống có được có mất, tự dưng trúng giải thưởng lớn chắc chắn sẽ gặp điều gì đó không thuận lợi. Hôm nay bệnh viện đông khủng khiếp, hơn nữa còn gây ra những chuyện dở khóc dở cười.

Đầu tiên là một người đàn ông được cáng đến, nói là do ăn thi với người ta bị trướng bụng. Trình Vũ Phi trong lòng cảm thấy thật buồn cười, trên đời này có chuyện ăn no đến trướng bụng, cô cẩn thận lấy dụng cụ đè lưỡi xuống, rồi cho người cáng bệnh nhân đến phòng vệ sinh để nôn.

Tiếp đến là một cậu bé chừng mười mấy tuổi, nói là do lỡ nuốt phải một đồng xu.

"Nuốt đồng xu? Sao lại thế?" Bác sĩ Trình kinh ngạc.

"Cháu học ảo thuật, kết quả là làm không được nên đồng xu rơi vào trong bụng rồi..." Cậu bé ngượng ngùng.

Trình Vũ Phi không nhịn được mỉm cười, cậu bé lo lắng hỏi, "Bác sĩ... làm sao bây giờ?"

Trình Vũ Phi mở to mắt, "Cháu nghĩ xem phải làm thế nào? Đồng xu đó thải ra ngoài được rồi cháu vẫn muốn dùng nó sao?"

Cậu bé hiểu rất nhanh, ngớ người ra, cuối cùng vui vẻ nhảy cẫng lên, "Bác sĩ, ý cô là cháu sẽ tự thải nó ra được?"

Trình Vũ Phi gật đầu.

"Nhưng... đó là đồng 1 tệ... rất to.."

Trình Vũ Phi không kiềm chế được muốn an ủi cậu bé rằng cơ quan trong người có công năng rất lợi hại, cô từng nhìn thấy rất nhiều vật bị nuốt vào bụng, trứng gà, đinh ốc, thậm chí có cả một lần rất ngẫu, người ta nuốt cả một bình rượu. Tất nhiên có lúc hậu quả rất bi thảm, từng có trường hợp vì thế mà dẫn đến các bệnh đường ruột. Nhưng nhìn ánh mắt trong veo của cậu bé cô lại thôi, dù sao cũng chẳng phải gã lưu manh Tô Nhất Minh, nói vậy không chừng làm cậu bé hoảng sợ.

Thế là cô nghiêm mặt gật đầu, "Chắc chắn thải ra được".

Hết giờ làm Trình Vũ Phi đem vài thứ đến nhà Tô Nhất Minh. Đối với người đàn ông này, cô lúc nào cũng phải cảnh giác, nhưng lại không thẳng nỗi trái tim mình, dần dần yêu gã lưu manh này lúc nào không biết. Tiếc là người này thật sự có chút không đáng tin, dường như chỉ là đang đùa giỡn, vừa gần vừa xa. Mặc dù cô đã dùng lý trí kiềm chế mình không được suy nghĩ lung tung, nhưng cuối cùng dần dần cũng mê muội rồi.

Tô Nhất Minh không có ở nhà, gọi điện cũng không bắt máy, cô không muốn xách đồng hồ nặng trĩch này về nên để lại ở phòng bảo vệ.

Lúc về nhà đi cô ngang qua một nhà trẻ, ngắm nhìn những đứa trẻ giống như những chú chim nhỏ được sổ lồng, ngồi sau lưng cha mẹ nói cười ríu rít. Đến một ngã rẽ bỗng nhiên có chiếc xe hơi đỗ xịch trước mặt, Chung Viễn thò đầu ra, "Bác sĩ Trình, là cô à."

Trình Vũ Phi cung kính chào chủ nhiệm Chung, đứng khép nép bên đường nhìn Chung Viễn. Chung Viễn cười, "Đứng ngớ ra đó làm gì? Lên xe đi. Có phải cô đang về nhà? Địa chỉ nhà cô tôi vẫn còn nhớ, tôi đưa cô về nhé."

Trình Vũ Phi hơi do dự trước sự nhiệt tình của anh ra, nhưng vẫn bước lên xe. Một cô bé mặt tròn trĩnh nhìn cô cười, rồi dưới sự chỉ bảo của Chung Viễn, cất giọng ngọt ngào, "Chào cô ạ."

"Con gái của anh à? Dễ thương quá!" Trình Vũ Phi không bỏ lỡ cơ hội nịnh bợ.

"Giống không?" Chung Viễn cười cười.

Trình Vũ Phi chăm chú nhìn cô bé một lát, đôi mắt quả thật có chút giống. Thế là cô liền nói, "Giống lắm! Con gái thường giống bố nhiều hơn."

Vừa dứt lời Trình Vũ Phi nghe cô bé gọi một tiếng cậu. Cô cười gượng gạo. Chung Viễn cười ha ha, đạp chân côn rồi phóng vút xe đi.

"Sai rồi chủ nhiệm Chung, nhà tôi không phải ở hướng này." Trình Vũ Phi kêu to.

Xe vẫn tiếp tục lao vút đi, không một chút chần chừ. Giọng Chung Viễn rất lưu loát, "Đưa Quả Quả về nhà trước đã. Tôi mời cô ăn cơm. Có một số vấn đề chuyên môn muốn trao đổi với cô."

Trình Vũ Phi chỉ cảm thấy ong ong trong đầu. Vấn đề chuyên môn. Trao đổi?... Mình nổi tiếng trong bệnh viện đến thế sao? Đến chủ nhiệm Chung còn biết? Ấy... không thể nào, cô vẫn biết tự lượng sức mình mà.

"Quả Quả, thì ra tên cháu là Quả Quả. Cái tên thật đáng yêu." Trình Vũ Phi xoa xoa đầu cô bé.

Cô bé e thẹn nhìn cô cười, không nói gì.

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thị Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Kế Hoạch Du Lịch Chết Yếu (3)

Xe dừng lại ở một chung cư, Chung Viễn gọi điện thoại, một người phụ nữ trung niên xuống đón Quả Quả lên nhà.

Trình Vũ Phi thăm đoán thân thế của người phụ nữ ấy: Chị gái? Hình như hơi lớn tuổi một chút. Mẹ? Lại quá trẻ. Chung Viễn dường như nhìn thấu ruột gan cô, cười nói, "Đây là chị bảo mẫu nhà tôi thuê để chăm sóc Quả Quả. Chị ấy rất hiền lành, rất yêu trẻ con. Cô không biết, tôi rất bận, một mình chăm sóc Quả Quả thật quá vất vả."

Một mình chăm sóc Quả Quả? Trình Vũ Phi trầm ngâm một lát, cuối cùng không kiềm chế được thốt lên, "Chủ nhiệm Chung, anh nuôi Quả Quả ư?"

Đến lượt Chung Viễn trầm ngâm, xe lại chạy bon bon trên đường, chẳng mấy chốc dừng ở một quán cơm nằm ẩn mình trong những bụi trúc xanh biếc. Chung Viễn rất tự nhiên, chẳng hỏi ý kiến Trình Vũ Phi, nhanh chóng gọi món ăn.

"Tôi có một chị gái, nhưng đã mất rồi." Thức ăn nhanh chóng dọn ra đầy bàn, Chung Viễn mới bắt đầu kể, rồi nở nụ cười, cố giấu đi những đau đớn thoáng qua trên mặt.

"Xin lỗi." Trình Vũ Phi rất bất ngờ lại lúng túng, vội vàng chuyển đề tài, "VẬY... cha Quả Quả đâu?"

"Quả Quả không có cha." Chung Viễn cố làm ra cứng cõi

"..." Lại hỏi sai rồi, Trình Vũ Phi vô cùng bối rối, nhưng câu nói vừa rồi của Chung Viễn ẩn chứa rất nhiều thông tin, "Chủ nhiệm Chung, anh vẫn... độc thân ư?"

Chung Viễn vừa gấp thức ăn, vừa nhìn Trình Vũ Phi cười, "Bác sĩ Trình không biết sao? Tôi là thanh niên chưa vợ ưu tú của bệnh viện đây."

"?" Trong bệnh viện thật có những giải thưởng rất vô duyên, như giải đôi vợ chồng nhân viên hòa thuận nhất, giải nhịn nhục giỏi nhất của y bác sĩ khi bị đánh mắng, còn cái giải này xuất hiện lúc nào thế nhỉ?

"Trong khoa có một y tá nói tôi là một trong ba đại gia độc thân của bệnh viện"

"..." Trình Vũ Phi cảm thấy tâng bốc cũng không phải, phủ nhận cũng không phải, chỉ nghĩ tay Chung Viễn quả thật mặt dày.

Chung Viễn rõ ràng rất hài lòng với biểu hiện này của Trình Vũ Phi, liên tiếp quăng thêm mấy quả bom nữa, làm Trình Vũ Phi chóng cả mặt, "Nghe nói đàn ông qua ba lăm rồi mà chưa kết hôn, nếu không có khuyết điểm về thể trạng thì là tâm lý bị biến thái."

"..." Trình Vũ Phi sốc vô cùng, nghĩ thầm trong bụng, người như thế mà dám nhận mình là bác sĩ cấp trên.

"Nhưng hai mặt đó tôi đều bình thường. Chỉ có một suy nghĩ sai lầm này thôi. Tôi từng yêu một người con gái, yêu nhiều lắm, thề đời này kiếp này phải lấy bằng được cô ấy, kết quả là cô ấy rời bỏ tôi, còn tôi vẫn ôm mối tình tuyệt vọng ấy, không muốn tìm người con gái khác."

"..." Trình Vũ Phi nghĩ suy nghĩ sai lầm đó cũng là một phạm trù của biến thái tâm lý nhưng tất nhiên cô không dám nói ra, thế là cúi đầu đếm số tôm trong đĩa, tổng cộng có hai mươi bốn con, một con số may mắn.

"Tiếc là... suy nghĩ sai lầm đó cũng không thẳng nỗi sự cô đơn trong lòng. Cuộc sống một mình quả thật khó khăn, tôi hối hận rồi. Bây giờ lại muốn lấy vợ nhưng chưa tìm được người thích hợp..."

"Không đâu, chủ nhiệm Chung tài giỏi như thế, con gái cứ xếp hàng chạy theo, sao lại không tìm được người thích hợp cơ chứ?" Trình Vũ Phi cuối cùng cũng tìm được một câu để tâng bốc.

Chung Viễn nhìn cô trầm ngâm, ánh mắt sâu tựa giếng khơi, khoảnh khắc đó Trình Vũ Phi bỗng nhiên giật nảy mình, điện thoại Tô Nhất Minh gọi điện đến.

Đúng là bản chất lưu manh không bỏ, nói được ba câu là đã giở trò. Trình Vũ Phi vô cùng khó xử, giọng Tô Nhất Minh rất to, không biết Chung Viễn ngồi đối diện có nghe thấy không. Cô liếc trộm Chung Viễn một cái, may quá, anh ấy đangvùi đầu vào ăn.

Sau đó nữa, cô quên mất là mình đang ở đâu, cứ trò chuyện rôm rả với Tô Nhất Minh, vì bức tượng gỗ đó, mà hình như không phải vì bức tượng gỗ, cô không biết mình muốn nói điều gì. Điện thoại ngắt đột ngột, cô mới bất chợt nhận ra mình đang trao đổi vấn đề chuyên môn với bác sĩ cấp trên.

Cô trấn tĩnh lại, mỉm cười, định nói gì đó thì bị những lời nói của Chung Viễn làm cho bối rối.

"Cô nói rất hay... Giống như trong một biển người chỉ yêu một người, sẵn sàng hi sinh tất cả vì người đó. Chính vì nguyên nhân này... có tình yêu thì bất chấp tất cả, không có tình yêu thì kén cá chọn canh. Có lẽ bởi vì không yêu nên tôi gặp rất nhiều cô gái nhưng chẳng có chút cảm xúc nào cả. Có lần suýt nữa thì kết hôn nhưng đến phút cuối lại bỏ của chạy lấy người, "

Trình Vũ Phi thần người ra rất lâu mới nhớ lại những lời mình vừa nói, ậm ừ cho qua, bỗng dậy lên niềm đồng cảm với cô gái bị Chung Viễn

bỏ rơi khi sắp đến ngày kết hôn, "Tại sao vậy?"

"Không biết nữa. Lúc nào tôi cũng cảm thấy hình như phía trước có người đang đợi mình..."

"Đó là người đã bỏ rơi anh phải không?"

Chung Viễn không trả lời, lại vùi đầu vào ăn.

"Lúc đó tại sao cô ấy ra đi?"

Chung Viễn dừng một lát, "Lúc đó tôi là một kẻ nghèo hèn không một xu dính túi, cô ấy bị gia đình thúc ép, không thể không..."

"Là giả đấy. Áp lực gia đình đều là giả. Xét cho cùng là vì cô ấy không yêu anh đủ nhiều, tình yêu có vấn đề nhất định đó là vấn đề của hai người, những nguyên nhân bên ngoài chỉ là giả..."

Chung Viễn nhíu mày, không muốn tranh luận về vấn đề này nữa, cười nói "Có kiến giải. Bác sĩ Trình quan sát nhạy bén, suy nghĩ sâu sắc, quan niệm độc đáo, không biết trong công tác chuyên môn có kiến giải được như vậy không?"

Trình Vũ Phi thần thờ, một lần nữa nhớ ra mục đích chính của cuộc gặp hôm nay, không phải để phân tích tình sử của bác sĩ cấp trên nên vội vàng ngồi thẳng người lên rửa tai lắng nghe. Chung Viễn mỉm cười: "Khoa ngoại lồng ngực dự định cùng với khoa cấp cứu nghiên cứu một dự án về ứng dụng lâm sàng máy thở ô xy với bệnh nhân nặng, lần trước cô cũng đã đến nghe báo cáo, tôi muốn đề nghị trường khoa cho phép cô tham gia dự án này..."

Trình Vũ Phi tiu nghỉu, "Lần đó... trường khoa chỉ định sư huynh của tôi tham dự đề tài này. Sư huynh có thâm niên, kỹ thuật toàn diện, thích hợp hơn."

Chung Viễn lại cười, "Không ngại gì. Vẫn còn một đề tài nữa, thuộc lĩnh vực khoa học xã hội, không biết bác sĩ Trình có hứng thú không?"

Khoa học xã hội? Trình Vũ Phi vô cùng kinh ngạc, chẳng lẽ chủ nhiệm Chung chính là nhân tài đa ngành khoa học trong truyền thuyết đó ư?

"Tôi luôn muốn nghiên cứu đề tài "nếu thông qua sự lựa chọn và sắp đặt cẩn thận, hôn nhân không có tình yêu có thể hạnh phúc được không". Không biết bác sĩ Trình có bằng lòng tham gia nghiên này không?". Chung Viễn chậm rãi mà kiên quyết nói xong, ánh mắt sáng rực chăm chăm nhìn Trình Vũ Phi.

Giây phút đó Trình Vũ Phi bị sự thẳng thắn của Chung Viễn làm cho sợ hãi, đồng thời nghe như có ai đó đang nói trong tâm tưởng mình, bất giác cảm thấy bất an.

Từ nhỏ đến lớn, ngoài tình yêu ra, cuộc sống của cô luôn thuận buồm xuôi gió, bởi cô rất nỗ lực. Tiếc là tình yêu giống như khám bệnh vậy, không phải mình cho bao nhiêu thì sẽ nhận được bấy nhiêu.

Cô đã từng rất yêu Mục Thuần, đó là tình yêu sâu sắc nhất, nồng nàn nhất, giống như thanh socola, lúc ăn thì ngọt, nuốt rồi mới cảm thấy dư vị đắng đắng rất khó quên của nó. Sau khi chia tay anh ta, một thời gian dài cô đã rất khủng hoảng, cô bỗng cảm thấy mình đã yêu không lối thoát. Cũng có vài người đàn ông bày tỏ tình yêu với cô nhưng cô không có chút tình cảm nào, trái tim cô dường như có một lớp băng rất dày bao phủ.

Lúc đó cô đã nghĩ đi nghĩ lại nhiều lần, hôn nhân không có tình yêu có thể hạnh phúc không, cô dường như đã quyết định thực dụng chọn một đối tượng kết hôn môn đăng hộ đối, có trách nhiệm. Tiếc rằng đúng lúc đó Tô Nhất Minh xuất hiện. Một gã lưu manh khoa môi múa mép khiến người ta rất khó cự tuyệt, huống hồ gì đó lại là một gã lưu manh trong lột rùa vàng.

Trực giác cho Trình Vũ Phi biết anh là một cạm bẫy phủ đầy hoa hồng, thậm chí bản thân anh cũng là một đóa hoa anh túc, tuy có độc nhưng lại làm mê đắm lòng người.

Trình Vũ Phi từng suy nghĩ một cách lý trí, chọn Tô Nhất Minh là chọn tình yêu, thành thật với trái tim mình nhưng có thể thứ mà cô nhận được chỉ là một tương lai đau khổ. Chọn một người đàn ông khác thành thật đáng tin là chọn hôn nhân, thành thật với lý trí của mình, nên sẽ có một tương lai yên ổn.

Tiếc là phụ nữ vẫn là một loài động vật cảm tính, suy nghĩ mãi, cuối cùng cô quyết định đánh cược, cho tình yêu một cơ hội, thế là bất chấp tất cả nhảy vào cạm bẫy có tên Tô Nhất Minh. Ai ngờ Chung Viễn lại nhảy vào đúng thời điểm này, muốn mình trao đổi đề tài khoa học xã hội gì đó chứ...

Chuông điện thoại reo thật đúng lúc, cắt ngang tâm trạng rối bời của Trình Vũ Phi. Chung Viễn vẫn với giọng quyết đoán như thường lệ, "Có một bệnh nhân VIP bị nhồi máu cơ tim, có lẽ phải phẫu thuật gấp. Bác sĩ trưởng khoa nội tim đã ở đó, tôi phải chạy đến đó ngay bây giờ. Bác sĩ Trình, cô không cần phải trả lời vội, thông thả suy nghĩ... Hôm khác chúng ta nói tiếp vậy. Tôi vẫn còn một vài điều muốn nói với cô".

Trình Vũ Phi bối rối gật đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt Chung Viễn, thò nĩa đếm xem trong đĩa còn mấy con tôm. Ấy, chỉ còn lại bảy con... Chung Viễn thật biết ăn.

Chung Viễn đi rồi. Sau những hào quang sáng chói dát trên người chủ nhiệm Chung là một cuộc đời vất vả, mặc dù anh có vẻ không để tâm nhưng Trình Vũ Phi vẫn thấy buồn thay anh. Khi phiếu tính tiền được mang đến, nỗi buồn của cô lên đến đỉnh điểm. Chung Viễn đi gấp quá quên cả tính tiền, một bữa cơm mà mất những bốn chữ số. Trình Vũ Phi đau khổ tính tiền, tiện tay gói hai chiếc bánh tráng miệng đem về. Cô thề với lòng

mình sẽ không bao giờ dùng bữa với vị bác sĩ khoa ngoại có lương gấp mình mấy lần nữa.

Tô Nhất Minh vốn dĩ là người không đáng tin cậy, bây giờ trong phút bốc đồng có một quyết định táo bạo như vậy, Trình Vũ Phi khó tránh được cảm giác rối bời. Cô cố sắp xếp lại những ngổn ngang trong lòng mình nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu. Cô suy nghĩ mông lung như vậy bất giác cô đã về đến nhà.

Cô bật đèn lối cầu thang, bỗng có người lao đến ôm chầm lấy cô.

Trình Vũ Phi đang định hét toáng lên thì người đó đã cúi xuống hôn vào môi cô, hành động vô lại tuyệt chiêu này lại an ủi phần nào sự hoảng loạn trong cô. Tô Nhất Minh, ngoài gã lưu manh này còn có ai khác nữa, Cô thả lỏng người mặc anh giữ lấy, nhưng lại thấy gã lưu manh đó hít hít mùi trên cơ thể cô, "En vừa ăn món tôm mã não ở nhà hàng Thúy Hiền phải không?"

"..." Trình Vũ Phi nghĩ như vậy có khoa trương quá không, người mùi tôm thì có thể hiểu được, sao lại còn đọc cả tên nhà hàng tên món ăn nữa?

Tô Nhất Minh nhẹ nhàng gõ gõ vào túi thức ăn trên tay Trình Vũ Phi. Cô mới hiểu ra. Phía trên hộp đúng là có in tên nhà hàng Thúy Hiền. Hàng ngày anh tiếp đãi khách rất nhiều nên thuộc lòng tên món đọc của các nhà hàng lớn cũng là điều dễ hiểu.

"Em ăn tối với ai thế?"

Trình Vũ Phi nhớ lại những lời của Chung Viễn, bỗng dưng không muốn nhắc đến người này trước mặt Tô Nhất Minh, cô bèn nói lảng, "Giám đốc Tô sao lại giống một chú cún con thế nhỉ?"

Tô Nhất Minh hứ một tiếng, "Đâu phải chỉ một chú cún con, sắp thành chó vô gia cư rồi."

"Sao thế? Anh bán căn hộ rồi à?"

"Căn hộ không phải nhà, có người thân mới là nhà. Nếu em chạy theo người đàn ông khác, anh không phải là chó vô gia cư rồi sao?"

Người thân... nhà... Trái tim Trình Vũ Phi bỗng nhiên mềm nhũn, tan chảy, "Anh lại lừa em."

Tô Nhất Minh lặng lẽ thở dài, anh cảm thấy lời nói của mình hơi quá. Cho dù nịnh cho cô ấy vui anh cũng chưa nghĩ đến điều gì xa xôi. Anh do dự một lát rồi thì thầm vào tai cô, "Vũ Phi, đã mấy ngày không gặp nhau rồi... anh rất nhớ em. Ngày mai em có rảnh không? Đến nhà anh nhé..."

"Không được, ngày mai em trực rồi."

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Chiếc Ví Hiệu Lv (1)

Tô Nhất Minh không gọi điện cho Trình Vũ Phi mà trực tiếp mò đến bệnh viện. Hành lang dài đối diện với ban công ngoài trời, chút gió xuân lành lạnh từ cửa sổ thổi vào làm bay mái tóc ngắn mềm mượt của anh. Mùa xuân cuối cùng cũng đã đến.

Anh đi loanh quanh mấy vòng, bệnh viện đối với anh như một mê cung. Mặc dù Trình Vũ Phi đã từng đưa anh đến phòng khám một lần nhưng anh vẫn không tìm được đường đến đó.

Có tiếng động từ hành lang vọng đến, Tô Nhất Minh hiếu kỳ đưa mắt nhìn về hướng đó, chỉ nghe thấy một tiếng rầm từ sau lưng, Tô Nhất Minh quay đầu nhìn lại, bất giác sợ đến nổi tay chân luống cuống.

Một ông già từ bên ngoài cửa sổ nhanh thoăn thoắt nhảy vào trong, toàn thân ông ta lỏa lồ, nét mặt hoảng hốt, ánh mắt hoảng loạn, nhưng kỳ quặc nhất đó là trên người lủng lẳng một chiếc túi ni lông, bên trong có chất dịch màu vàng. Ông ta giống như một con thú bị nhốt đang tìm đường tháo chạy, Tô Nhất Minh cảm thấy ánh mắt ông ta đang nhìn mình.

Tô Nhất Minh thất kinh hồn vía, hoảng hốt hơn cả ông ta, lùi lại mấy bước, đẩy cánh cửa khép hờ phòng kế bên lao vào, rồi vừa sợ hãi vừa hiếu kỳ quan sát bên ngoài qua cánh cửa trong suốt phía sau.

Phía sau bỗng có tiếng bước chân đi tới, Tô Nhất Minh vội vàng quay đầu lại, nhìn thấy mấy người mặc áo blu trắng đang tiến về phía anh. Không đợi Tô Nhất Minh có phản ứng, đám người đó đã đi qua anh mở cửa lao ra ngoài. Cảnh kế tiếp Tô Nhất Minh chỉ thấy trên tivi, nó giống như

cuộn băng ghi hình của cảnh sát chống tội phạm 110. Cuối cùng bao giờ cũng là cảnh sát tóm gọn tên tội phạm. Tô Nhất Minh mắt mở trừng trừng nhìn đám người mặc áo blu trắng cố sức ấn ông già đó ngã ra đất rồi lôi ông ta đi

Tô Nhất Minh vô cùng kinh ngạc khi chứng kiến cảnh đó. Anh không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra, một lát sau đám người đó lại vừa nói vừa cười mở cửa bước vào.

"Cũng may Ngô sư huynh lợi hại, hành động quyết đoán mới có thể khắc chế được ông ta, nếu ông ta chạy ra khỏi khu vực bệnh viện thì phiền phức to rồi". Giọng một nữ bác sĩ trẻ măng như rót mật vào tai, Tô Nhất Minh nhớ ra đó là bác sĩ Tiểu Hà đã mắng anh lần trước,

"Đương nhiên rồi, ai bảo sư huynh tôi to khỏe thế này chứ?". Một nam bác sĩ cao to như bò mộng dương dương tự đắc vỗ ngực xưng oai.

"Ha, ha, chính xác. Bác sĩ Ngô dịu dàng bác ái, nhưng cơ bắp thì vạm vỡ như lực sĩ!". Một bác sĩ nam đi kế bên nói, không biết là nịnh bợ hay chế giễu.

Tô Nhất Minh nhú mày, ánh mắt sẫm soi cơ thể của bác sĩ Ngô, quả thật cơ bắp cuồn cuộn, săn chắc, lộ qua chiếc áo blu trắng.

"Anh là..." Các bác sĩ đang cười cười nói nói, cuối cùng cũng nhìn thấy Tô Nhất Minh.

"Tôi tìm bác sĩ Trình Vũ Phi". Tô Nhất Minh lập tức nở nụ cười thật thà.

Một nữ y tá có nụ cười dễ thương đột nhiên xuất hiện, vừa cười vừa thì thầm gì đó vào tai mấy bác sĩ, Tô Nhất Minh nghe được loáng thoáng hai chữ "phân chó".

Đám bác sĩ bỗng nhìn Tô Nhất Minh bằng một con mắt khác, nhiệt tình hơn, bác sĩ Ngô nhìn Tô Nhất Minh từ trên xuống dưới rồi lại từ dưới lên trên, rồi như hiểu ra điều gì, "Ồ, anh là bạn trai của Trình Vũ Phi? Tôi là Ngô Chấn Phong, là sư huynh của Vũ Phi. Bó hoa hồng vàng buổi sáng là anh gửi tặng Vũ Phi đúng không, còn cả ví tiền hiệu LV nữa, khiến cho biết bao cô gái trẻ ở đây đỏ mắt ghen tị đấy."

Không biết có phải vì nghe được hai chữ "phân chó" không mà khoe miệng của Tô Nhất Minh giật giật, nụ cười vẫn rạng rỡ.

"Tại sao lại tặng bác sĩ Trình hoa hồng vàng? Có phải anh đã làm khiến cô ấy không vui không?" Bác sĩ Tiểu Hà vẫn nhanh miệng nhất.

"Sao dám? Hoa hồng tượng trưng cho tình yêu, tặng cô ấy chỉ để nói tôi yêu cô ấy thôi." Tô Nhất Minh vô cùng thành khẩn.

"Hoa hồng vàng chẳng lẽ không phải có ý nghĩa xin lỗi sao?" Tiểu Hà có chút băn khoăn.

"Thật không? Tôi chỉ biết hoa hồng tượng trưng cho tình yêu. Máy thứ khác phức tạp quá, tôi cũng không rõ nữa." Tô Nhất Minh vò vò đầu, mặt lộ vẻ tội nghiệp, lập tức nhận được sự đồng cảm của cô gái trẻ, Tiểu Hà lập tức dẫn anh đi tìm Trình Vũ Phi.

Tô Nhất Minh bị Trình Vũ Phi lôi vào một chỗ vắng vẻ, trong lòng vẫn còn sợ hãi kể lại cho cô nghe cảnh tượng mà mình vừa chứng kiến, tất nhiên không quên thêm mắm dặm muối cho câu chuyện thêm li kì. Trình Vũ Phi cảm thấy biểu hiện khoa trương của anh vô cùng đáng yêu, đưa tay bẹo bẹo má anh: "Không sao đâu. Đó là hội chứng ở phòng chăm sóc đặc biệt. Bệnh nhân ở trong môi trường chăm sóc đặc biệt quá lâu, có người bỗng nhiên bị mất thăng bằng về thần kinh. Vừa nãy là một bệnh nhân bị phát bệnh, xuất hiện hoang tưởng, cho rằng tất cả mọi người đều muốn giết

ông ta, nhân lúc y tá không để ý đã nhảy ra ngoài từ cửa sổ phòng chăm sóc đặc biệt. Anh sợ à?"

Tô Nhất Minh bị câu nói cuối cùng làm cho tự ái, lạnh lùng hừ một tiếng, "Anh chỉ hiểu kì thôi. Sợ gì chứ? Vũ Phi... Bệnh nhân đó bị bắt về rồi sẽ đối phó thế nào với ông ấy?"

"Đối phó? Bệnh nhân đâu phải là kẻ địch của bọn em. Ông ta có thể nhảy ra khỏi cửa sổ xem ra không cần phải ở chăm sóc đặc biệt nữa. Dự định sẽ cho ông ấy về để người nhà chăm sóc. Thường thì thay đổi môi trường lại có người nhà ở bên cạnh, bệnh về thần kinh sẽ có chuyển biến tốt."

"Trên người ông ấy có treo lưng lửng một cái bịch ni lông, bên trong không biết là thứ gì?"

"Nước tiểu. Em nhớ là ông ấy có lắp ống dẫn tiểu, trên người tất nhiên là phải treo túi tiểu cá nhân rồi."

"..." Tô Nhất Minh kết thúc câu chuyện, "Không ngờ công việc của bọn em lại vất vả và cao quý như vậy."

"Vâng... ở Trung Quốc bác sĩ là lao động tay chân, có thể xếp vào đội ngũ áo xanh, tuy chúng em mặc áo trắng." Trình Vũ Phi nhún vai tự hào. "Không phải em đã nói với anh hôm nay em trực rồi ư, sao anh lại đến đây?"

"Anh hiếm hoi lắm mới được rảnh rỗi như hôm nay, đến trực cùng em."

"Không được. Lúc trực em sẽ rất bận... Đợi khi em rảnh em sẽ ở bên anh được không? Thời gian sau này còn dài mà."

"Sai rồi Vũ Phi, đừng có tin vào những câu nói vớ vẩn đại loại như tình cảm sâu đậm thì cho dù xa cách cũng không bao giờ thay đổi. Tình yêu không phải là nổi nhớ khắc cốt ghi tâm, mà là sớm tối bên nhau. Cuộc sống này thay đổi quá nhanh, chẳng có gì đuổi kịp thời gian. Chúng ta đều rất bận rộn, thời gian bên nhau không nhiều. Thời gian xa cách lâu ngày tình cảm cũng phai nhạt dần. Lần này coi như anh quấy rầy em, mai một nếu anh bận em cũng có thể đến quấy rầy anh... Nếu không tình cảm chẳng giữ được lâu."

Tô Nhất Minh dáo dác nhìn xung quanh không có người, hôn trộm cô một cái. Đã trải qua mấy cuộc tình, cho dù không tiếp thu được bài học nhưng đúc kết trong bài học thì anh có thừa khả năng, đây là những lời ruột gan anh.

Trong khoảnh khắc đó Trình Vũ Phi nhớ lại những chuyện đã qua, bác sĩ lúc nào cũng bận rộn, đặc biệt là những bác sĩ có bản lĩnh. Cô luôn xót xa khi thấy Mục Thuần vất vả, cố hết sức không làm phiền anh, không để những chuyện nhỏ nhặt không vui của mình quấy rầy anh. Mục Thuần luôn cảm thấy cô độc mạnh mẽ, thậm chí phàn nàn về sự lạnh nhạt của cô. Lúc đó cô thật chậm hiểu, không hiểu tâm tư của Mục Thuần. Bây giờ nghĩ lại cô thấy việc chia tay với Mục Thuần là do cô không cho anh ta thấy tình yêu sâu đậm và sự quan tâm hết lòng sau vẻ lạnh nhạt ấy của cô, là do cô đã đẩy Mục Thuần vào tay người khác.

Cô lắc đầu xua đi những chuyện đã qua, nắm chặt tay Tô Nhất Minh, "Đúng rồi, Nhất Minh, món quà là do anh tặng à? Sau này đừng phô trương như vậy nữa nhé. Hoa rồi cả chiếc ví đắt tiền nữa, khiến người ta nghĩ em đang bám lấy đại gia..."

Ánh mắt Tô Nhất Minh chột lóe lên điều gì đó, "Bám đại gia tốt chứ sao, chứng tỏ em có sức mê hoặc lớn. Đàn ông có tiền đều háo sắc, không thể nhìn bề ngoài là đánh giá hết được... Đúng rồi, em có thích món quà đó không?"

Trình Vũ Phi thích thú mím cười, lại kéo Tô Nhất Minh vào phòng nghỉ. Một bó hoa hồng vàng thật to đã được cắm cẩn thận vào lọ, nhìn rất chói mắt. Trình Vũ Phi lấy ra chiếc ví LV đưa cho anh, "Đẹp thật đấy, cảm ơn anh."

Tô Nhất Minh cầm chiếc ví, nhướn mày, "LV? LV nghĩa là gì? Low Value? Giá trị thấp?"

"..." Trình Vũ Phi nhìn anh cười, chỉ nghĩ anh đang nói đùa.

Tô Nhất Minh lật đi lật lại chiếc ví, cười càng kỳ quặc, "Lúc trước anh đọc được một bài thơ ở trên mạng, viết rất sâu sắc "Biển khơi ơi, em toàn là nước, tuấn mã ơi, bốn chân của mi, người đẹp ơi, em thật đẹp, phía dưới mũi là cái miệng xinh xắn..."

Trình Vũ Phi cảm thấy Tô Nhất Minh đang trêu mình, không nhịn được cười, lại cảm thấy anh có chút lạc đề, bỗng nhiên lại lôi bài thơ đó vào. Không biết bài thơ sâu sắc này có phải là của một trường phái mới nào sáng tác hay không? Chủ nghĩa siêu thực?

Thời gian rảnh rỗi ở bên cạnh Tô Nhất Minh trôi qua nhanh chóng, Trình Vũ Phi xem đồng hồ, đã hơn mười giờ, cô ngầm bảo Tô Nhất Minh phải về rồi. Tô Nhất Minh lưu luyến nhìn chiếc giường ở phòng trực, "Ở đây có nhiều giường thế này, hôm nay anh có thể ở lại đây được không?"

Trình Vũ Phi thất kinh, "Không được! Buổi tối bệnh nhân có thể đến gõ cửa, lỡ bọn họ nghe thấy có tiếng người... sẽ đồn đại lung tung."

"Vậy anh sẽ giả vờ là khóc, oa oa oa... Người ta có hỏi thì em nói là trẻ sơ sinh."

"..."

"Có phải em sợ người khác nghĩ bác sĩ Trình chưa kết hôn mà đã có em bé không, ảnh hưởng đến danh tiếng của em?"

"Không thể có chuyện đó, anh khóc khó nghe như vậy, người ta chắc chắn sẽ cho rằng anh là em bé cú mèo."

"..."

Tô Nhất Minh có năn nỉ ỉ ôi thế nào cũng không lay chuyển được trái tim sắt đá của Trình Vũ Phi, đành lủi thủi ra về, sắp tạm biệt anh không biết xấu hổ giờ trò lưu manh với Trình Vũ Phi.

Tô Nhất Minh đi rồi, Trình Vũ Phi vẫn còn ngây ngất, sau đó cô đảo dác nhìn ngó khắp phòng, quay trở lại phòng trực ban mới phát hiện chiếc ví LV đã không cánh mà bay. Cô lùng sục khắp nơi không thấy mới do dự gọi cho Tô Nhất Minh: "Nhất Minh, anh có thấy chiếc ví đó ở đâu không?"

"Ví tiền mất rồi à? Trong đó có những gì? Tiền? Giấy tờ tùy thân?"

"Chiếc ví LV ấy. Em không thấy đâu cả... Hình như hồi chiều lúc đưa cho anh xem, anh chưa trả lại cho em đúng không?"

"Cái đó hả? Mất thì mất, dù sao cũng là của tặng mà, hơn nữa "giá trị thấp" nên em cứ coi như là không có đi. Em nên mừng vì chưa để bất cứ thứ gì trong đó..."

"Ấy... nhưng đó là do anh tặng mà..."

"Không sao cưng à, để hôm khác anh tặng em một chiếc còn đẹp hơn nữa."

Không biết có phải do ảo giác không Trình Vũ Phi cảm thấy hơi thờ phì phì của Tô Nhất Minh giống như loài rắn đang phun nọc độc.

"Ừm. Để em tìm lại đã." Trình Vũ Phi rầu rĩ nói xong rồi cúp điện thoại, rồi lại lục tung cả phòng lên lại một lần nữa, nhưng vẫn không tìm thấy tung tích chiếc ví. Thế là xong, quà của anh ấy bị mình làm mất rồi, anh ấy nhất định sẽ nổi giận... Trình Vũ Phi vô cùng buồn bã.

Tô Nhất Minh cúp điện thoại, tức giận chửi mẹ kiếp, rồi ném chiếc ví trong tay ra ngoài cửa sổ.

Mấy ngày liền tâm trạng Trình Vũ Phi lúc nào cũng nặng nề, cô không dám gọi điện cho Tô Nhất Minh. Hoa hồng cũng đã héo, những thứ đẹp đẽ thường không chịu nổi thử thách thời gian.

Mùa xuân đến thật rồi, trên cây hạnh to lớn trong bệnh viện, những chiếc lá non hình cánh quạt khẽ khàng nở ra, e ấp trong gió, như đứa trẻ đang quan sát thời tiết xem có thích hợp để ulla ra chơi đùa hay không.

Một chiếc Buick mới cồng dừng trước mặt Trình Vũ Phi, Chung Viễn thò đầu ra, "Bác sĩ Trình, lên xe đi, tôi đưa cô về."

Trình Vũ Phi đứng khựng lại, kiên quyết từ chối, "Không cần đâu, chủ nhiệm Chung, việc lần trước anh nói với tôi, tôi..."

Chung Viễn nhe răng cười, "Lên đi rồi nói, bệnh viện tấp nập như thế này người quen nhìn thấy lại gây ra lăm điều thị phi."

Trình Vũ Phi có một linh cảm, vội vàng mỉm cười, nghe lời mở cửa bước lên xe, "À, chủ nhiệm Chung, cô gái bị viêm cơ tim nặng ở chỗ chúng tôi chuyển lên khoa anh lần trước dùng ECMO, bây giờ thế nào rồi."

"Cô gái đó hả? Rất tốt, đã xuất viện rồi. Bác sĩ Trình, ghế sau có nước uống, cô tự lấy nhé, đừng khách sáo."

"Đây là... xe mới của anh à?" Trình Vũ Phi nhìn khắp lượt nội thất bên trong xe, không tòi chút nào, đẹp hơn Satana nhiều.

Chung Viễn cười ha ha, "Tôi ấy à, không giữ được tiền, có chút tiền tiết kiệm là nghĩ đến tiêu xài. Đã nhiều năm đi làm rồi mà ngoài hai căn nhà và quỹ giáo dục dành cho Quả Quả ra, tài sản của tôi còn lại đủ loại máy chụp ảnh mà thôi..."

"Chủ nhiệm Chung, sở thích của anh là sưu tầm máy chụp ảnh?"

"... Nhiếp ảnh. Sở thích của tôi là nhiếp ảnh... Đó là nghệ thuật, nghệ thuật của ánh sáng và hình ảnh..." Chung Viễn chống tay trước trán khoa trương, không biết thế nào mà xe lão đảo suýt nữa đâm phải con lươn giữa đường.

"..." Trình Vũ Phi mở nắp chai nước, đang nghĩ cách khéo léo từ chối đề nghị lần trước của Chung Viễn, lại bị câu nói của anh làm cho thất kinh, suýt nữa bị sặc.

"Cho nên.. Tôi mới cố tình tặng em chiếc ví, tôi thấy em là người quản lý tiền rất giỏi, sau này tiền của tôi sẽ giao hết cho em, để em quản lý... Tôi và tiền của tôi, đều do em quản lý." Chung Viễn cười hơi bối rối, cẩn thận quan sát biểu hiện của Trình Vũ Phi qua kính chiếu hậu.

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Chiếc Ví Hiệu Lv (2)

Trình Vũ Phi phải cố gắng lắm mới che giấu được sự kinh ngạc của mình, trong đầu cô lóe lên rất nhanh biểu hiện kì lạ và lời nói kỳ quái của Tô Nhất Minh. Chết rồi! Món quà không phải là do Tô Nhất Minh tặng.

“Chủ nhiệm Chung... chiếc ví đó là anh tặng ư? Cón bó hoa hồng vàng nữa...” Ôm tia hi vọng nhỏ nhoi Trình Vũ Phi mở miệng hỏi, trong lòng cầu mong trời xanh có mắt.

Tiết là ông trời sắt đá lại muốn đùa cợt cô, giọng nói của Chung Viễn bỗng ngần ngừ. “Ừ, nghe nói hoa hồng vàng tượng trưng cho sự xin lỗi, lần trước anh thật xin lỗi, vì quá vội nên đã để em thanh toán. Còn chiếc ví, nghe nói nhân hiệu đó rất được các quý cô ưa chuộng... Em không thích sao?”

Chung Viễn lặng lẽ lau mồ hôi, anh không biết phụ nữ thích gì, cũng không quan tâm, tuy trong khoa bác sĩ y tá rất nhiều nhưng vị trí của anh ở đó đường đường là một trưởng khoa nên không thể nói những chuyện riêng tư cá nhân trong bệnh viện. Những điều này đều là do anh hỏi han bà thím nhiều chuyện rút ra kết luận. Không biết có giúp ích gì được hay không? Anh cười gượng gạo, sợ mình lỗi thời, đã qua cái tuổi yêu đương bảy tám năm rồi, đã không còn theo kịp thời đại nữa rồi, nói gì đến quà tặng?

Trình Vũ Phi hoàn toàn nhụt chí, “Chủ nhiệm Chung, anh... lúc nào cũng ga lăng như vậy sao? Tặng quà cũng không xưng danh tính, người nhận được không biết mình đã nhận cái tình của ai.” Cô định lên tiếng trách móc nhưng lại không có gan, chỉ khéo léo phàn nàn.

“Tôi đã xưng danh tính rồi đó thôi, trong chiếc ví tôi có để một tấm thiệp, còn viết một bài thơ... Em không thấy ư?”

Thơ! Trình Vũ Phi lập tức nhớ đến bài thơ mà Tô Nhất Minh tự dưng nhắc đến, thôi chết rồi, tấm thiệp đó đã bị Tô Nhất Minh nhìn thấy! Cô tuyệt vọng ôm đầu, thật sai lầm! Sai lầm! Hôm đó cô vừa nhìn thấy quà liền cho rằng đó là Tô Nhất Minh tặng, chiếc ví đó quý giá như vậy, cô không nỡ mở ra xem.

“Bài thơ...bài thơ gì thế?” Trình Vũ Phi giọng run run, tốt nhất là đừng quá thẳng thừng mà cũng đừng quá ướm át.

“Em thật chưa xem à? Đó là một bài thơ chế lại từ bài “Bướm trắng” của Đời Vọng Thư...” Chung Viễn dừng xe, “Đến rồi. Bác sĩ Trình, tôi...”

Trình Vũ Phi buồn rầu ngồi thẳng lên, cắt ngang lời của Chung Viễn, nhằm tránh tình thế khó xử, “Chủ nhiệm Chung, anh rất tài giỏi, nhưng tôi đã có bạn trai rồi. Xin lỗi, tôi không quen bắt cá hai tay...cho nên...”

Khoảnh khắc ấy Trình Vũ Phi cảm thấy hoa mắt, cô rõ ràng nhìn thấy nỗi xót xa hiện lên trong mắt Chung Viễn.

Chung Viễn lặng lẽ nhìn cô, hồi lâu mới mỉm cười gượng gạo, “Tôi đã chậm một bước rồi. Là...người đàn ông trong quán cà phê hôm nọ?”

“Vâng. Xin lỗi chủ nhiệm Chung, hôm anh mời tôi ăn cơm, vì quá ngạc nhiên nên tôi không kịp phản ứng...để anh hiểu lầm...Mấy hôm nay tôi cứ nghĩ hoài không biết phải giải thích với anh như thế nào. Kết quả... hại anh phải tốn kém...”

“Hê hê, là do tôi quá vội vàng thôi. Là đồng nghiệp em đã mời tôi ăn một bữa no say, tôi tặng em quà cũng là thấu tình đạt lý... Bác sĩ Trình, việc này em không nên bận tâm làm gì”

“Chủ nhiệm Chung... Chiếc ví đó, thật sự rất đẹp, tôi rất thích. Có thể tính là tôi nhờ anh mua giùm không? Tôi trả lại tiền cho anh...”

Chung Viễn đăm đăm nhìn cô, trong lòng chua xót, từng ấy năm trời, anh cũng là người từng trải, người đàn ông đó cử chỉ tùy tiện, lời nói cợt nhả, chẳng đáng tin chút nào. Những lời cợt nhả thường là những lời không thật lòng. Những lời như thế anh không thể nói, mà có nói cũng chẳng thể tin được, chẳng ích lợi gì.

“Bác sĩ Trình, đừng cố chấp như vậy. Em nên nghĩ thoáng một chút. Cứ trói chặt mình vào một cái cây thì thật là ngốc nghếch.” Giọng nói của Chung Viễn nhẹ nhàng như gió thoảng, dù đó là cái cây họ Mực hay họ Tô, tiếc là phần then chốt này anh lại không dám nói ra.

Trình Vũ Phi bước xuống xe, vẫn còn suy nghĩ phải làm thế nào để giải quyết êm thấm chuyện này, mặc Chung Viễn nói tạm biệt rồi nhanh chóng mất hút khỏi tầm mắt mình.

Trình Vũ Phi gọi điện cho Tô Nhất Minh, không nghe máy, một lát sau có một tin nhắn gửi đến. Anh đang bận đàm phán, xong sẽ gọi lại cho em. Nhưng chẳng có cuộc điện thoại nào gọi đến. Hôm sau, cô lại gọi cho anh nhưng vẫn kết quả như thế. Ba ngày liền, Trình Vũ Phi không thể kiên nhẫn hơn được nữa, cô không biết Tô Nhất Minh đang nghĩ gì. Chẳng lẽ Chung Viễn tặng hoa cho cô là đặc tội với anh ấy ư? Nhưng hôm đó anh ấy rất vui vẻ mà.

Buổi tối cô đến nhà Tô Nhất Minh, chẳng ai đáp lại tiếng chuông cửa của cô, bảo vệ ở tòa nhà này rất nghiêm ngặt, đến cửa thang máy cô cũng chẳng bước vào được, đành đứng ở cửa hầm để xe chờ Tô Nhất Minh về. Nửa đêm cô ngủ gục được một lát thì tiếng còi xe chát chúa làm cô bừng tỉnh.

Cô vẫn chưa định hình được mình đang ở đâu thì Tô Nhất Minh chạy lại ôm lấy cô, “Vũ Phi? Sao em lại ngồi đây?”

Trình Vũ Phi mơ mơ màng màng dựa vào anh đứng dậy, chân tê dại như chẳng phải là của mình, sau một hồi mới nói được nên lời, “Mấy giờ rồi? Anh về rồi à?”

Tô Nhất Minh cho xe vào hầm xong, Trình Vũ Phi mới phát hiện thấy một bên mắt bầm tím của anh, lúc này cô mới hoàn toàn tỉnh táo, “Nhất Minh, anh bị đâm xe à?”

Tô Nhất Minh ôm lấy cô, đặt một nụ hôn lên trán cô, “Ngốc ạ. Sao em lại ngồi ở cửa hầm xe lúc nửa đêm thế hả? Suýt nữa anh đã đâm phải em rồi...Nguy hiểm lắm biết không? May mà anh kịp thời chuyển hướng, tiếc là đâm vào tường.”

Lên đến nhà, bật đèn rồi mới nhìn rõ bộ dạng của Tô Nhất Minh, thần sắc anh trông có vẻ rất mệt mỏi, mắt trũng sâu, sắc mặt xanh xao, Trình Vũ Phi không khỏi kinh ngạc, “Sao vậy Nhất Minh? Xảy ra chuyện gì? Sao giống như con gà bị nhúng nước thế?”

“Mấy hôm nay anh phải đàm phán với người nước ngoài, ngày nào cũng bàn bạc đến tận khuya, bốn giờ sáng phải thức dậy, xem lại giấy tờ, nghiên cứu bước tiếp theo phải làm gì. Ăn sáng xong là lại tiếp tục đàm phán...mỗi ngày chỉ ngủ hai ba tiếng. Nhưng dù sao cũng thấy được sự thắng lợi rồi.” Tô Nhất Minh quăng mình lên sofa, không nhúc nhích.

Mấy ngày liền chỉ ngủ hai ba tiếng đồng hồ! “Nhất Minh, như vậy không được, nguy hiểm tính mạng, anh biết chứ? Em có biết một người, trẻ tuổi tài hoa, vì công việc mà thức trắng ba bốn ngày liền, kết quả ảnh hưởng đến tim và chết rồi...” Trình Vũ Phi bị lạnh nhạt ba ngày liền, lẽ ra phải ôm một bụng tủi thân, nghĩ sẽ đến hỏi tội Tô Nhất Minh, nhưng với tình hình lúc này, cô lo lắng cho sức khỏe của Tô Nhất Minh nhiều hơn.

“Không sao, sức khỏe anh rất tốt. Đúng rồi, Vũ Phi, mấy hôm nay em liên tục gọi cho anh có việc gì vậy? Ngày nào cũng đàm phán đến nửa đêm, anh sợ làm phiền em nghỉ ngơi nên không dám gọi lại.”

Trình Vũ Phi do dự một lát rồi thẳng thắn nói với Tô Nhất Minh, “Nhất Minh, chiếc ví lần trước là do Chung Viễn tặng em.”

“Anh biết.” Tô Nhất Minh mệt mỏi tựa người vào sô-pha nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Em đã từ chối anh ấy.”

Tô Nhất Minh mở mắt. “Tốt lắm!”

“Chiếc ví đó đâu rồi?”

“Anh vứt đi rồi”

“Vứt rồi? Đồ quý giá như vậy sao anh lại vứt đi?” Trình Vũ Phi tức nổ đom đóm mắt.

“Sao? Em muốn dùng nó à? Anh không thể chịu đựng được.”

“Không phải! Em muốn trả lại cho anh ấy.”

“Không thích hợp.” Tô Nhất Minh đứng dậy, từ ngăn kéo lấy ra một chiếc ví giống hệt. “Anh ta là đàn ông, không thể dùng ví của phụ nữ, lại càng không thể tặng cho người phụ nữ khác. Anh đã mua một chiếc ví đàn ông, em đi trả lại cho anh ta, như vậy khéo léo hơn.”

“...” Trình Vũ Phi im lặng một lúc, “Bài thơ đó viết những gì vậy?”

“Không nhớ nữa, chỉ cảm thấy vô vị và ngốc nghếch, gần giống với bài thơ hôm đó anh đọc cho em nghe.”

“Rốt cuộc là viết những gì? Em có quyền được biết mà.” Trình Vũ Phi có chút tức giận.

Tô Nhất Minh do dự một lát, cuối cùng lấy ra một tấm thiệp. Chữ viết của Chung Viễn không thể nói là đẹp nhưng lại rất có phong cách:

Một chú bướm trắng xinh

Dang rộng đôi cánh nhỏ

Một Phiến trắng lẻ loi

Khép đôi cánh trắng lại

Một phiến trắng lẻ loi

Một chú bướm trắng xinh

Dang rộng đôi cánh nhỏ

Sự cô đơn trống vắng

Khép đôi cánh đi ngủ

Sự trống vắng cô đơn.

Trình Vũ Phi cảm thấy trái tim mình nhói đau. Cái cảm giác quen thuộc đó, sự cô đơn quen thuộc đó, cũng từng gặm nhấm trái tim cô rất nhiều đêm, bây giờ bỗng nhiên lại được hâm nóng bởi lời của một người khác, cô cảm thấy xót xa vô cùng.

Nhất Minh vươn tay ra ôm lấy cô, “Vũ Phi, có anh đây, em không phải là cánh bướm lẻ loi...”

Trình Vũ Phi run rẩy ôm lấy Tô Nhất Minh, trong lòng chỉ thấy buồn bã xấu hổ. Tô Nhất Minh nhìn thấu tâm sự của cô, thì thầm vào tai cô, “Bác

sĩ Trình, anh cảm thấy tức ngực...”

Trình Vũ Phi rùng mình, vội vàng hỏi theo phản xạ, “Tức ngực? Bắt đầu từ lúc nào? Có cần đi bệnh viện khám không?”

“Chính là từ lúc nhìn thấy bó hoa hồng vàng đó. Tức ngực mấy ngày liền, ăn không ngon ngủ không yên. Bác sĩ Trình, em khám cho anh xem...”

Trình Vũ Phi cố bình tĩnh lại, cô vừa có một quyết định quan trọng, cô quyết định sẽ dấn thân vào tình yêu này bất chấp hậu quả, không thể do dự chần chừ, suy tính thiệt hơn nữa. Cô đưa tay bẹo má Tô Nhất Minh, nói bằng giọng của một nhà chuyên môn, “Có phải là dị ứng với phấn hoa hồng không? Không giống. Em cảm thấy anh quá mệt mỏi đó thôi, đi ngủ sớm một chút sẽ khá hơn đấy.”

Tô Nhất Minh cười nhẹ, lấy ra một vật đưa cho cô, “Vũ Phi...anh cũng mua một chiếc ví, coi như là đền bù cho em”

Trình Vũ Phi ngây người ra nhìn hai chữ cái LV to đùng tin ở mặt trên, “Lại là low value?”

“Đây là anh nhờ người chế tác ra đấy, không đắt tiền nhưng là độc nhất vô nhị đấy. Em xem kĩ xem, không những là LV, còn có chữ khác nữa...”

Trình Vũ Phi chăm chú nhìn, quả nhiên phía trên còn có mấy chữ cái khác, trước LV là SYM, phía sau là CYF. Tim cô nhói lên, không thốt nên lời, chỉ nghe Tô Nhất Minh thì thầm bên tai, “LV có nghĩa là Love, còn những chữ cái khác là tên của chúng ta, đặt cạnh nhau có nghĩa là Tô Nhất Minh yêu Trình Vũ Phi...”[1]

[1] SYM chữ viết tắt từ tên tiếng Trung của Tô Nhất Minh “Su Yi Ming” ; CYF là chữ viết tắt của tên Trình Vũ Phi “Chung Yu Fei”.

Nói đến đây Tô Nhất Minh cảm thấy mặt mình nóng lên, anh tự cười mình đúng là càng lúc càng lạc hậu, nghệ thuật tán gái lão luyện như thế mà mới nói ra câu này ra mặt mày đỏ lựng, tim đập thành thịch. Và như để che giấu sự bối rối của mình, anh chồm người tới hôn Trình Vũ Phi.

Tiết xuân ở Giang Nam càng ngày càng khô hanh, môi Trình Vũ Phi hơi nứt nẻ. Anh vô cùng xót xa dùng lưỡi liếm môi cô cho đến khi chúng trở nên mềm mại mới từ từ hôn sâu. Do sự tiếp xúc, kích thích này, anh cảm thấy cơ thể Trình Vũ Phi trong tay anh bỗng từ từ trở nên mềm nhũn, mềm đến nỗi có thể vo thành viên, mặc sức vằn vò.

Trình Vũ Phi bị câu nói của Tô Nhất Minh làm cho cảm động đến rưng rưng, gần như không còn sức kháng cự. Đến khi phát hiện chiến trường đã chuyển lên giường cô mới bắt đầu thấy hoảng loạn. Tiếc là giây phút đó cô đã bị nanh vuốt của con sói già kẹp chặt, không còn đường thoái lui. Nụ hôn cùng những mơn trớn, vuốt ve của Tô Nhất Minh như cuồng phong ập đến tới tấp, còn cô lại như cánh bướm trắng nhỏ nhoi trong trận cuồng phong đó, vừa hoảng sợ vừa không biết phải làm gì.

Trận cuồng phong bỗng giảm dần thành một cơn mưa rào, rồi vội vàng tắt ngấm, Tô Nhất Minh lau giọt nước mắt trào ra từ khóe mắt cô, giọng khàn khàn, “Sao thế? Anh quá thô bạo chẳng?”

Trình Vũ Phi vẫn còn hoảng loạn lắc đầu, không muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt Tô Nhất Minh, cũng không muốn hòa theo, chỉ nằm yên. Tô Nhất Minh dần dần cân bằng lại dự vọng, nhẹ nhàng hôn cô, giọng nói có chút thất vọng, “Anh quá vội vàng, đã làm em sợ. Vũ Phi, khuya lắm rồi, em ngủ đi.” Nói rồi anh nằm thẳng người lại bên cô, nhẹ nhàng thở ra.

Trong thoáng chốc cuồng phong dừng tạnh hẳn, Trình Vũ Phi vô cùng ngạc nhiên, “Nhất Minh...”, cô vòng tay ôm lấy anh, cảm động vì sự dịu dàng của anh. Tô Nhất Minh mỉm cười, “Lưu manh cáo già vẫn là lưu manh cáo già, bản chất không đổi, chỉ có điều anh là một gã lưu manh có

đạo đức, muốn ăn thịt cũng phải có sự chuẩn bị kỹ lưỡng. Đêm nay không phải là anh từ bi tha cho cô bé quàng khăn đỏ đâu, mà là lực bất tòng tâm, chưa có thời gian chuẩn bị ăn món thịt cô bé quàng khăn đỏ, lại không muốn ăn qua loa cho xong, đành phải đợi vậy.”

“...” Sự xúc động vừa mới nhen nhóm trong lòng, Trình Vũ Phi có chút tức giận rụt tay về, thuận tay véo anh một cái.

“Ừm...đương nhiên nếu em chủ động thì là ngoại lệ. Anh cũng có thể hi sinh một chút, ăn tươi nuốt sống cô bé quàng khăn đỏ, đủ mùi vị có lẽ kém ngon đi một chút...” Tô Nhất Minh lại chồm lên người cô, Trình Vũ Phi sợ đến nỗi ngoẹo đầu giả chết, không nhúc nhích.

Cùng với tiếng cười hê hê của anh, một chiếc chăn to nhẹ nhàng đắp lên người Trình Vũ Phi. Hơi ấm từ chiếc chăn nhanh chóng lan tỏa, có chút gì mờ ảo nhưng cũng có thể xem là ấm áp. Suốt đêm quả nhiên không có chuyện gì xảy ra, dù hai người lần đầu tiên nằm cạnh nhau, đều ngủ không ngon giấc.

Bốn giờ sáng Tô Nhất Minh tỉnh dậy, làm vệ sinh cá nhân xong vội vàng ra khỏi nhà. Trình Vũ Phi ngại ngủ tiếp bèn dậy chuẩn bị bữa sáng cho anh. Lúc sắp đi, Tô Nhất Minh ôm chặt lấy cô, đặt lên môi cô một nụ hôn dài, rồi thì thầm vào tai cô, “Về nhà dưỡng thịt cho săn chắc một chút, lần sau anh sẽ làm thịt cô bé quàng khăn đỏ ...” Trình Vũ Phi tức đến nỗi muốn cắn anh một cái.

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Món Thịt Cô Bé Quàng Khăn Đỏ (1)

Hai ngày sau, đàm phán cuối cùng cũng kết thúc, Tô Nhất Minh mời Trình Vũ Phi đi ăn.

“Đàm phán thắng lợi rồi chứ?” Trình Vũ Phi hỏi.

“Không thể nào. Đàm phán ấy mà, đôi bên đều phải nhượng bộ một bước hòng tìm thế cân bằng có lợi nhất cho cả hai.”

“Nhất Minh...phải cẩn thận sức khỏe đấy. Đừng cố sức quá.” Trình Vũ Phi lại giở giọng nhà chuyên môn, đang định giảng một bài sức khỏe thường thức thì nhìn thấy Tô Nhất Minh cười, “Không cố đâu có được, anh không phải công tử con nhà giàu, cũng chẳng phải kỳ tài trong kinh doanh, chỉ còn cách cố gắng hơn người ta mới may ra kiếm được tiền. Đàm phán thì chưa được tính là khổ, muốn nói đến khổ phải kể đến áp lực tinh thần kia.”

Nét mệt mỏi thoáng qua trên mặt Tô Nhất Minh, những ngày vất vả gian khổ khi lập nghiệp tựa như mới ngày hôm qua. Hồi đó, mỗi khách hàng đều rất quan trọng với anh, trước mặt họ Tô Nhất Minh luôn phải hạ mình. May mà bây giờ những công việc như thế này đều do giám đốc marketing đi thay, những khách hàng lớn cần mình đích thân đi lấy lòng không còn nhiều. Anh trả lương cho anh ta thật cao, bởi vì anh thấy anh ta rất vất vả, vừa phải lấy lòng khách hàng, vừa phải lấy lòng ông chủ, còn phải tỏ ra happy, rõ ràng vất vả hơn mình ngày trước rất nhiều.

“Vũ Phi, em ăn mặc đơn giản quá, trên người chẳng đeo đồ trang sức gì cả, em đến cửa hàng xem đi, thích cái gì cứ mua.” Tô Nhất Minh tâm sự

bời bời, lấy đũa khoảng tới khoảng lui trong bát nhưng chẳng gặp thứ gì.

“Trang sức? Bác sĩ không thể đeo mấy thứ đó, bất tiện lắm, nhất là bác sĩ ở khoa cấp cứu như em.” Trình Vũ Phi khó hiểu nhìn Tô Nhất Minh, “Hôm nay thức ăn đều rất ngon, sao anh không ăn? Mệt lắm hả anh?”

Tô Nhất Minh chỉ cảm thấy có bức bối không nói ra được, “Không mua trang sức thì cũng có thể mua thứ khác, ăn này, dùng này, mặc này.”

“Không có thời gian rảnh. Em vừa phải đi làm, vừa phải ở bên anh, bận rộn lắm.”

Tô Nhất Minh đằng hắng một tiếng, muốn nói nhưng lại thôi, cười có chút kì quặc. Trình Vũ Phi lấy làm khó hiểu, cảm thấy nụ cười của anh không được bình thường nhưng lại không biết không bình thường chỗ nào.

Cuối tuần Trình Vũ Phi vừa bước ra khỏi khoa cấp cứu đã nhìn thấy Tô Nhất Minh đứng tựa cửa nhìn đăm đؤối thứ gì đó trên tay.

“Học đòi xem sách từ lúc nào thế? Lại còn chăm chú nữa chứ, đừng nói với em là anh muốn thi tiến sĩ nhé.”

Tô Nhất Minh trề môi, “Sách thì đã từ lâu không xem rồi, em biết anh là dân buôn bán mà, rất kỵ chữ thua. Còn tiến sĩ ấy à, anh cũng muốn dụng tâm mua cái bằng ấy lắm, tiếc là không có thời gian đi học. Cuối tuần này chúng ta đi thành phố N nhé, ở đó có nhà máy của anh, phải đi giải quyết một số việc, đều liên quan đến sổ sách.” Rồi anh đột nhiên hạ giọng, thì thào vào tai cô, “Cô bé quàng khăn đỏ ơi, em cùng đi với anh, phải chuẩn bị kĩ lưỡng nhé, đừng để nước đến chân mới nhảy, không kịp đâu...”

Trình Vũ Phi dờ ra, mặt đỏ lựng, ấp úng định tìm cớ khước từ nhưng lại bị Tô Nhất Minh kéo lên xe, “Đừng có lại nói em bận trực ban, anh đã điều tra rõ ràng lịch làm việc của em. Cuối tuần này em rất rảnh rồi, em ở đây một mình làm gì? Anh không yên tâm.”

Tô Nhất Minh trước nay không quen lái xe đường dài nên mang tài xế đi cùng. Anh cùng Trình Vũ Phi ngồi ở hàng ghế sau, trên đường đi ngoài những lúc chăm sóc bình thường ra anh đều vùi đầu vào sổ sách. Trình Vũ Phi hiếm có cơ hội quan sát anh như thế này, vừa chu môi hút nước vừa len lén quan sát anh.

Cằm Tô Nhất Minh rất đẹp, góc cạnh rõ ràng, giữa cằm có một đường chẻ rất thu hút, dưới làn da sạch sẽ trơn nhẵn có thể nhìn thấy những sợi râu lún phún ẩn hiện, giống như những thanh kiếm nhỏ xanh xanh, lại giống như những hạt giống đang muốn nảy mầm. Mắt anh cũng rất đẹp, giống như một hạt lúa mạch dài, không to lắm nhưng đen láy, long lanh sâu thẳm, dễ khiến người ta không ngăn được sự thôi thúc muốn đưa tay chạm vào.

Trình Vũ Phi nhìn đến đờ đẫn, Tô Nhất Minh bỗng quay đầu sang nhìn cô mỉm cười, “Có phải muốn sờ một chút không?”

Trình Vũ Phi không ngờ trước mặt tài xế mà anh lại dám giở trò lưu manh, cô bị sặc nước ho sặc sụa, mặt đỏ gay, rồi cô trấn tĩnh lại thản nhiên đưa tay ra mơn trớn từ mắt xuống miệng rồi lần xuống cổ và dừng ở xương quai xanh của anh, tỉ mỉ từng chút một, không để sót bất cứ chỗ nào.

“Thế nào?” Tô Nhất Minh vẫn giữ vẻ bình thản, đưa mắt cười hỏi.

“Rất đẹp. Cằm không ngắn, yếm hầu không cao, cổ dài, về giải phẫu cổ rất rõ ràng, đặt ống khí quản hay chôn ống trong tĩnh mạch cổ đều rất dễ dàng. Em rất thích.” Trình Vũ Phi tỉnh queo.

Tô Nhất Minh sợ hãi hứ một tiếng rồi như con sói đói chồm người tới khóa chặt miệng cô, “Lại nói những lời khủng bố rồi! Em biết anh nhát gan còn dọa thế hả...”

Trình Vũ Phi cười thầm trong bụng, nhẹ nhàng vòng tay qua vai anh, ôm lấy anh, dịu dàng mà mãnh liệt đáp lại anh. Nhưng chợt nhớ trên xe còn

có tài xế, mặt bỗng chốc đỏ lên như gấc, cúi gằm mặt xuống không dám ngược lên.

Anh tài xế không dòm ngang liếc dọc, cũng chẳng tỏ bất cứ thái độ gì, rõ ràng đã quá quen với những cảnh như thế này, Trình Vũ Phi đoán già đoán non, không vui trong lòng.

Đến thành phố N Tô Nhất Minh càng chú tâm vào công việc. Anh sắp xếp để một nhân viên lanh lợi ở đó đưa Trình Vũ Phi đi thăm thú thành phố. “Anh xin lỗi Vũ Phi, thật ra anh không có thời gian ở bên em, lại còn đưa em đến đây. Anh thật ích kỷ quá...Anh nhớ em quá, chỉ muốn tận dụng cơ hội để được ở gần em, cho dù chỉ là một khắc, cho dù chẳng làm được việc gì. Em đừng giận anh nhé...” Tô Nhất Minh nhìn cô, ánh mắt đầy vẻ cầu khẩn. Trình Vũ Phi cười. Đúng là tay lưu manh cáo già xảo quyệt! Nghe những lời như thế có người phụ nữ nào mà giận được kia chứ.

May mà mọi việc thuận lợi hơn dự kiến, chiều hôm sau Tô Nhất Minh đã giải quyết xong công việc, anh lập tức về khách sạn, xách theo hai chai rượu vang.

“Rượu á?” Trình Vũ Phi có chút ngạc nhiên.

“Anh mua từ lần đi Pháp. Gần đây công việc bù đầu, hiếm có thời gian rảnh rỗi, phải thư giãn chút chứ.” Tô Nhất Minh lấy ra hai chiếc ly thủy tinh, rót rượu vào rồi đưa cho Trình Vũ Phi cười đầy ngụ ý, “Hôm nay anh gọi món thịt cô bé quàng khăn đỏ, cưng ạ.” Dưới ánh đèn, ly rượu vang lấp lánh hết như viên hồng ngọc quý.

Chuyện gì phải đến cuối cùng cũng đến, cứ ông ọ năm lần bảy lượt cự tuyệt cũng chẳng có lợi lộc gì ngoài cái hư danh trung trinh tiết liệt, chi bằng nhắm mắt đưa chân tận hưởng cái sự sung sướng ở đời này. Trình Vũ Phi cắn môi, cũng cười đầy ngụ ý, “Anh gọi món thịt cô bé quàng khăn đỏ

à? Không phải tự mình làm? Chuyện này mà anh cũng để người khác làm thay được sao?”

Có người gõ cửa. Tô Nhất Minh đặt ly rượu xuống ra mở cửa. Nhân viên phục vụ bê các món ăn vào. “Anh đâu có nói cái món thịt kia. Em hấp tấp gì vậy cưng? Trời chưa tối mà...Phải cho cô bé quàng khăn đỏ no bụng cái đã, kéo lát nữa làm thịt lại không có sức. Tô Nhất Minh cười xảo quyệt, mở nắp vung ra, “Cưng ơi, đây là món thịt cô bé quàng khăn đỏ mà anh gọi đấy.”

Trình Vũ Phi tức đến nổi tối sầm mắt lại, trong đĩa, thịt cá ngừ sống tươi ngon xếp xen kẽ với sò đỏ sống tạo thành hình chiếc khăn quàng đỏ vô cùng đẹp mắt. Lưu manh! Mình đã quá vội vàng, lại thua nữa rồi!

Không để Trình Vũ Phi kịp tìm ra kế sách trả đũa, Tô Nhất Minh đưa ly rượu cho cô, “Uống rượu không chẳng có hứng thú gì, chi bằng chúng ta chơi trò tửu lệnh nhé?”

“Chơi thế nào?” Trình Vũ Phi cảnh giác nhìn anh.

“Lại nghĩ đâu đâu nữa rồi. Chúng ta lần lượt ra câu hỏi, ai không đáp được thì phải uống phạt, nếu không uống thì phải làm theo yêu cầu của người kia.” Tô Nhất Minh híp mắt cười nham hiểm.

“Đây là nghề của em. Tốt thôi.”

Tô Nhất Minh nhìn vị bác sĩ nhân dân thật thà, đặc ý cười, “VẬY anh bắt đầu trước nhé. Câu hỏi thứ nhất, năm người con gái tám mươi người đàn ông đứng nhìn, là câu thành ngữ gì?”

“Lưu manh!”

“Sai rồi, có bốn chữ.”

“Anh là lưu manh.”

“Không đúng. Là thành ngữ mà.. cái này nhiều lắm chỉ được tính là tục ngữ.”

“...”

“Là ngữ quang thập sắc. Bác sĩ uống rượu đi.”

“Tô Nhất Minh, anh thật là kẻ hạ lưu...”

“Uống rượu đi, bác sĩ. Không uống cũng được, phải chịu phạt đấy. Hình phạt của anh rất đơn giản, cởi áo...”

Trình Vũ Phi trừng mắt nhìn anh, uống cạn ly rượu.

“Tốt, đến em ra câu hỏi.” Tô Nhất Minh quý kể thành công, nhìn mặt Trình Vũ Phi từ từ đỏ lên, mừng như mở cờ trong bụng.

“Câu hỏi của em rất đoàng hoàng. Con hổ nào không ăn thịt người?”

“Hê hê, đầu óc đen tối như thế làm sao có câu hỏi đoàng hoàng? Là Range Rover [1]

[1] Phiên âm Hán Việt là Lộ Hồ

“Range Rover là cái gì?”

“Xe, xe chạy đường trường đó.”

“Không đúng. Đáp án là con thằn lằn” [2]

[2] Phiên âm tiếng việt là Bích Hồ

“Range Rover cũng đúng vậy, còn nữa, dây thường xuân [3], hổ giấy cũng không ăn thịt người...Bác sĩ à, câu hỏi của em có vấn đề, phạt rượu!

Tự phạt một ly...”

[2] Phiên âm tiếng việt là Bà Sơn Hồ

“...”

Chơi mấy lượt, Tô Nhất Minh luôn tìm cách co kéo, dùng tất cả mưu ma chước quỷ, cuối cùng chỉ bị uống có hai ly, còn bao nhiêu rượu đều vào bụng Trình Vũ Phi. Cô uống nhiều nên má đỏ hây hây như hoa màu xuân, mắt long lanh như nước mùa thu, toàn thân như một trái dâu đỏ mọng nước, ấy, không đúng, giống như cô bé quàng khăn đỏ tươi ngon. Tiếc là cô lại rất tinh táo, nụ cười vẫn bình thản dịu dàng, tư duy rõ ràng. Tô nhất Minh vô cùng ảo não, anh lắc đầu, “Vũ Phi...em nói giải câu đó là nghề của em, sao lại toàn thua thế?”

“Em đâu có nói giải câu đó là nghề của em. Những câu đố này chắc hẳn chỉ có tay hạ lưu suốt ngày chén thù chén tạc tiếp khách như anh mới biết được. Em nói là uống rượu là nghề của em.” Trình Vũ Phi cười nhạt, nhìn chằm chằm Tô Nhất Minh, đôi mắt dịu dàng rơm rớm nước. Tô Nhất Minh lập tức lúng túng, vò đầu bứt tai, đứng ngồi không yên.

“Vậy anh không chơi nữa...Anh sao dám múa rìu qua mắt thợ. Anh uống nhiều rồi, hoa mắt rồi...Hình như mắt anh có đeo kính hồng ngoại thì phải, sao lại thấy em không mặc quần áo thể kia? Em đang mê hoặc anh...”

Trình Vũ Phi cười lý trí, “Em là bác sĩ, em biết, chẳng có loại hoa mắt nào như thế hết. Anh không say, nếu không chơi nữa thì phải chịu phạt...”

“Vậy em phạt đi, anh chịu thua rồi, bác sĩ Trình à, vẫn là em lợi hại... Sao, phạt gì nào?”

Trình Vũ Phi mỉm cười, vươn tay ra, từ từ cởi áo ngoài của Tô Nhất Minh.

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Món Thịt Cô Bé Quàng Khăn Đỏ (2)

Mãi đến khi Trình Vũ Phi cởi nút áo sơ mi của anh, Tô Nhất Minh mới như tỉnh sau cơn mơ, “Vũ Phi, em định...định làm gì vậy?”

“Anh chẳng phải nói trên người anh không có chút thịt thừa nào sao? Để em kiểm chứng một chút.”

Tô Nhất Minh từ từ nâng cằm Trình Vũ Phi lên, cô quả thật là nhân tài, mặt không chút biến sắc, không xấu hổ cũng chẳng có vẻ gì là đùa giỡn, “Thì ra anh đã tìm được một bác sĩ háo sắc? Vậy cũng tốt, ông ba bị gặp bà mẹ mìn, đúng là trời sinh một cặp...”

Trình Vũ Phi vẫn tỉnh bơ, véo vào bắp tay anh một cái. Tô Nhất Minh la thất thanh, “Bác sĩ Trình, em hạ độc thủ như vậy sao? Có phải đã điểm huyết rồi không? Sao lại đau thế chứ?”

“Đây là huyết thần kinh quay. Dây thần kinh quay bắt đầu từ chỗ này nên chỉ cần ấn nhẹ một cái là đã đau buốt.”

“Đâu phải là ấn nhẹ! Tay em độc quá đấy bác sĩ ạ, lại còn trái tim ác nữa chứ!” Tô Nhất Minh uất ức làu bàu, cắn răng xuýt xoa, rồi bẻ quặt tay Trình Vũ Phi ra phía sau, áp sát người cô, “Vũ Phi...ít ra em cũng phải để anh chủ động chứ...”

Trình Vũ Phi nhắm mắt lại, toàn thân run rẩy, cô vẫn thấy có chút sợ hãi. Tô Nhất Minh dụ dằng hôn cô, từ môi đến tai, rồi thì thầm, “Đừng sợ...sẽ rất vui vẻ, anh bảo đảm...”. Vũ Phi trong vòng tay anh lại càng run rẩy, Tô Nhất Minh phải vất vả lắm mới tìm được lý trí, trầm tư một lúc, tiếp tục trấn an cô, “Vũ Phi, thật ra anh...”

Phía ngoài có tiếng gõ cửa, Trình Vũ Phi bị đè ở dưới động đập bất an. Tô Nhất Minh dùng sức khống chế không cho cô cử động. Tiếng gõ cửa mỗi lúc một rõ ràng, gấp gáp hơn, Trình Vũ Phi kinh hãi cố nhoài người ra, “Có chuyện gì xảy ra rồi ư? Nhất Minh, đây không phải khách sạn trá hình chứ?”

Tô Nhất Minh vội vàng trấn an vị bác sĩ nhân dân miệng hùm gan sứa, cũng không kịp để ý đến bộ dạng quần áo xốc xếch, tức giận mở cửa, “Sao thế? Cháy à?”

Ngoài cửa lố nhố mấy cặp thanh niên nam nữ, sặc mùi rượu, cười nói ngả ngớn, trong đó có một nam thanh niên diện âu phục, đi giày da, nhưng xốc xếch lôi thôi còn hơn Tô Nhất Minh, trên đầu còn gài một bông hoa đỏ to tướng. Anh chàng đó chắc chắn đã say bí tỉ, ngoác miệng nói với Tô Nhất Minh, “Anh trai à...hôm nay, hôm nay tôi...trưởng thành rồi!”

“Hừm! Lũ nát rượu! Thanh niên bây giờ hay thật đấy? Đúng là chẳng ra làm sao. Khách sạn năm sao thế này sao lại để bọn bợm rượu vào đây phá rối khách cơ chứ!” Tô Nhất Minh bị phá đám làm lỡ mất việc đại sự, tức tối đóng sầm cửa lại, lầm bầm chửi vài câu, quay sang thấy Trình Vũ Phi cảnh giác cầm chai rượu vang đứng núp ở một góc, lập tức dụ giọng, “Vũ Phi? Em cầm chai rượu làm gì thế?”

“Ấy...Nếu gặp người xấu em sẽ phang luôn...” Trình Vũ Phi còn chưa hết hoảng loạn.

Tô Nhất Minh rầu rĩ, chẳng dễ dàng gì mới tạo được không khí, bây giờ lại phải bắt đầu lại từ đầu! Anh vòng tay ôm lấy Vũ Phi, “Không sao. Đây là khách sạn năm sao, công tác an ninh rất tốt. Không xảy ra chuyện gì đâu...” Rồi cúi đầu xuống hôn cô, muốn nhanh chóng khơi gợi cảm giác rạo rức trong cô. Nhưng phía ngoài hành lang lại có tiếng ồn ào, bước chân bước thình thịch, tiếng la hét gọi nhau í ới khiến cho buổi tối lẽ ra yên tĩnh trở nên âm ỉ.

Trình Vũ Phi dựng tai lên nghe ngóng, do dự một lát, “Hình như có người ngất xỉu...Em ra xem thế nào nhé?”

Không đợi Tô Nhất Minh phản đối cô đã mở cửa bước ra ngoài, một lát sau nhân viên khách sạn đến báo với Tô Nhất Minh rằng có một vị khách trong khách sạn đột nhiên phát bệnh, Trình Vũ Phi đang ở hiện trường cứu người, có lẽ một lát nữa mới quay lại.

Đi nghỉ dưỡng mà còn cấp cứu bệnh nhân? Tô Nhất Minh cảm thấy vị bác sĩ nhân dân này thật thích lo chuyện bao đồng, anh cầu nhàu một câu rồi đi rót tách trà, kiên nhẫn ngồi trên giường chờ nguyên liệu của món shashimi cô bé quàng khăn đỏ trở về.

Lúc Trình Vũ Phi về phòng thì Tô Nhất Minh đã ngủ say, vẫn mặc nguyên áo quần, giày vẫn chưa cởi. Trình Vũ Phi giúp anh thay quần áo, tiện thể quan sát thân hình mà anh luôn miệng tự hào. Không đẹp như lời anh khoe khoang, bụng hơi phình lên một lớp mỡ dày, không gọi cảm cho lắm, nhưng có chút gì đó đáng yêu của trẻ con.

Trình Vũ Phi khom người cúi xuống hôn Tô Nhất Minh, anh đã ngủ say như chết, chẳng có phản ứng gì, quàng mắt hơi thâm chứng tỏ anh ngủ không đủ giấc. Trình Vũ Phi nhớ hôm qua anh làm việc quên ăn quên ngủ, cô lắc đầu, cẩn thận đắp chăn cho anh rồi nhẹ nhàng nằm xuống ôm lấy anh.

Tô Nhất Minh tỉnh giấc thì trời đã gần trưa, Trình Vũ Phi đã dậy từ sớm, quần áo chỉnh tề đang ngồi xem mạng internet.

Tô Nhất Minh vô cùng buồn bã vì bỏ lỡ một cơ hội. Anh lập tức nhảy xuống giường, chạy đến bên Trình Vũ Phi, ôm lấy cô nũng nịu như một chú cún con, “Vũ Phi...hôm qua em nở để anh ở đây một mình lâu đến thế? Chăn đơn gói chiếc anh không tài nào ngủ được...”

Trình Vũ Phi tinh bơ, “Ồ? Vậy sao chưa đến mười phút sau em trở về thì trên giường đã có một con heo đang ngáy khò khò rồi?”

“...” Tô Nhất Minh nói lảng, “ Không tới mười phút? Cấp cứu bệnh nhân nhanh thế à?”

Trình Vũ Phi cứng họng, cuối cùng cười khi, “Chuyện hôm qua thật là kì lạ. Anh đoán tay bọm rượu ấy là người thế nào?”

“Anh nghe nói bây giờ một số thanh niên rồi hơi chơi trò cảm giác mạnh gì đó. Hừ, đúng là loạn hết rồi...Mấy thứ vớ vẩn đó có ý nghĩa gì đối với sự phát triển của xã hội chứ?” Tô Nhất Minh toét miệng cười, ưỡn ngực ra, rồi đạo mạo làm động tác vuốt râu.

Trình Vũ Phi cười ngật nghẹo, “Không ăn chơi thì phí đời còn gì? Nhưng anh đoán sai rồi, hôm qua là ngày hoàng đạo, trong khách sạn có tổ chức tiệc cưới, anh chàng cầm bông hoa trên đầu là chú rể. Khách sạn tặng cho đôi uyên ương một đêm ở đây, kết quả là tối hôm qua bạn bè thân thiết của cô dâu chú rể đến phá động phòng, ra cho chú rể một đề khó là phải đi gõ cửa từng phòng trong khách sạn, nói với người ta là hôm nay tôi đã trưởng thành rồi.”

“Ngày hoàng đạo? Ái chà, Vũ Phi, sao chúng ta lại để lỡ một ngày tốt để vui vẻ như thế chứ?”

“Đồ hạ lưu! Anh đoán xem bệnh nhân đó phát bệnh gì?”

“Sao lại phát bệnh? Chẳng lẽ liên quan đến mấy tay bọm đó? Hay là tức quá lên cơn đau tim giống anh?”

“Hê hê...Đó là một người đàn ông, hôm qua cùng tình nhân đi đến đây...”

“Ấy...xem ra hôm qua đúng là ngày tốt để vui vẻ, Vũ Phi, có thể kéo dài đến hôm nay được không?”

Trình Vũ Phi liếc anh một cái, “Người đàn ông đó đang vui vẻ thì nghe thấy tiếng gõ cửa, tưởng là vợ đến bắt quả tang, hoảng sợ quá độ trúng gió ngất xỉu...Lúc em đến đó thì bọn họ đã gọi xe cấp cứu, em chỉ giúp anh ta giữ hơi thở. Mấy phút sau xe cấp cứu đến...thú vị là ở đoạn này, vị bác sĩ trên xe cấp cứu vừa nhìn thấy người đàn ông đó đã kinh ngạc thốt lên, “Sao lại là anh ta?””

“Vậy hôm qua chắc chắn không phải ngày tốt. Chẳng lẽ là hôm nay? Á! bác sĩ Trình, aty em độc thật đấy, em biết là em véo đau lắm không hả...”

Trình Vũ Phi hừ một tiếng, “Đầu óc anh toàn những chuyện bậy bạ, véo để anh tỉnh táo một chút...có lợi cho sức khỏe mà.”

“Đâu có, em đừng nghĩ oan cho anh. Đầu óc anh vô cùng trong sáng... Vậy là bác sĩ trên xe cấp cứu biết gã xui xẻo đó à?”

“Vị bác sĩ đó vui vẻ nói với em, lần trước người đàn ông này ở ngoài trên hoa gheo nguyệt bị vợ bắt quả tang tại trận, anh ta sợ quá, lên cơn đau tim, cũng chính vị bác sĩ này đưa anh ta vào bệnh viện. Không ngờ hôm nay lại gặp anh ta, đúng là u mê không chịu tình ngộ mà...”

“Còn anh thì u mê món thịt cô bé quàng khăn đỏ...” Tô Nhất Minh cúi thấp đầu xuống dùng môi mơn trớn sau gáy cô, rồi bất chợt cắn một cái.

Máu nóng trong người bỗng trào dâng, Trình Vũ Phi vội tránh môi anh, “Còn em thì muốn ăn tim sói đây, có không?”

“Em muốn ăn cũng được thôi...có điều...Vũ Phi, em sẽ dùng cái gì để đâm anh.”

“...”

“Em nghĩ xem, anh định dùng cái gì để đâm cô bé quàng khăn đỏ?”

“...”

“Bộ phận nào của anh cứng có thể dùng để đâm?”

“Đồ gian xảo!” Trình Vũ Phi quả thực không thể nhịn gã lưu manh này được nữa.

Tô Nhất Minh cười hì hì, lấy cằm cọ cọ vào mặt cô, “Là râu đó! Râu anh rất cứng. Ấy, nói thật đi, vừa rồi có phải em nghĩ bậy đúng không?”

Quả nhiên qua một đêm, Tô Nhất Minh râu ria lởm chớm, những sợi râu thô cứng liên tiếp cọ vào mặt Trình Vũ Phi rát rát. Trình Vũ Phi lại thua một ván, tức giận cắm vào cằm Tô Nhất Minh một cái...

Tô Nhất Minh la oai oái, “Hôm nay không được, buổi chiều anh còn phải đi gặp khách hàng, ăn sáng xong là phải về nhà ngay. Phải giữ hình tượng chứ...”

Trên đường về Tô Nhất Minh mặt mày ủ dột, chốc chốc lại thần thờ nhìn ra ngoài cửa xe.

“Anh sao thế? Rượu hôm qua là rượu giả à? Không đúng, em hiện giờ rất tỉnh táo mà...”

“Vũ Phi, xem ra mai mốt đi nghỉ dưỡng, thuê khách sạn nhất định phải hỏi kỹ có tổ chức tiệc cưới hay không...”

“...”

“Anh đang nói cái gã xui xẻo đó. Vận anh tốt, không cần phải làm thế.”

“...”

“Anh may mắn mới gặp được em, bây giờ chẳng có người phụ nữ nào khác lọt vào mắt anh nữa rồi, nên chẳng cần phải làm thế.’

“Anh...Đồ gian manh! Lừa đảo!”

“Á! Bác sĩ, em có biết tay em độc lắm không hả...”

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Ngày Cá Tháng Tư Khó Quên

Hôm đó bắt đầu bình thường như mọi ngày, mãi đến khi sư huynh nhận được một món quà bí ẩn, Trình Vũ Phi mới nhớ ra là ngày Cá tháng tư.

Đó là một cái hộp nhỏ được gói rất tinh tế, được chuyển phát nhanh đến bệnh viện.

“Dư Nhân Kiệt? Anh hình như đâu có quen với người này.” Sư huynh Ngô lấy làm kì lạ.

“Có khi nào là người thăm thương trộm nhớ anh tặng không?” Tiểu Hà hỏi với nụ cười đầy ẩn ý.

“Nhưng đây là tên đàn ông mà. Có thể là bệnh nhân của tôi...” Ngô Chấn Phong đoán mò, mở gói quà ra.

“Đàn ông thì không thể yêu thăm anh...” Tiểu Hà nheo nheo mắt, quay đầu sang, nhìn thấy vật trên tay Ngô Chấn Phong, không nhìn được, cười bò lăn bò càng. Một số bác sĩ trẻ có mặt trong văn phòng lúc đó cũng đang cười sặc sụa.

Trình Vũ Phi ở ngoài hành lang nghe thấy tiếng cười đùa trong văn phòng, liền bước vội đến mở cửa, “Sao thế? Có phải tôi đã bỏ lỡ gì rồi không?”

Tiểu Hà cười đến nổi mỗi cả miệng không nói được, dù gì cũng là đàn ông, bác sĩ Tiểu Hoàng lạnh lẽo đáp lại câu hỏi của bác sĩ cấp trên, “Có người tặng bác sĩ Ngô quà, là...ha...ha...là một chiếc áo ngực...”

Tặng Ngô sư huynh áo ngực? Trình Vũ Phi kinh ngạc quay sang, nhìn thấy sư huynh đang ngượng ngùng, quả nhiên chiếc áo ngực anh đang cầm trên tay rất đẹp, rất khéo gọi, trên hai cúp ngực tinh xảo thêu hai móng vuốt chó sói đầy lông lá.

Trình Vũ Phi nhin không được cười ngặt nghẽo, “Sao thế sư huynh? Có phải anh giở trò với ai bị bắt tại trận không, nên tặng thứ này để chế nhạo anh?”

“Sao thế được? Sư huynh của em là người quang minh chính đại, chắc chắn có người nào đó muốn chơi anh, nhưng cây ngay không sợ chết đứng! Cái gã Dư Nhân Kiệt này là ơ cơ chứ? Thật quá bỉ ổi!” Sư huynh tức giận nghiến răng.

“Dư Nhân Kiệt? Trời ạ! Hôm nay là ngày 1 tháng 4! Là ngày Cá tháng tư! Có người muốn đùa với anh thôi...” Trình Vũ Phi cuối cùng vỡ lẽ, “Nhưng mà sao lại tặng thứ này? Chắc chắn có ý gì đó đúng không sư huynh?” [1]

[1] Trong tiếng Trung, Dư Nhân Kiệt đọc cùng âm với ngày Cá tháng tư

“Bác sĩ Ngô chẳng phải là vị thánh tình yêu với bộ ngực vạm vỡ đấy ư...” Một người nào đó lên tiếng khiến cả phòng cười rộ lên.

Trình Vũ Phi giờ mới vỡ lẽ, sư huynh trước nay đều rất mềm mỏng với mọi người, nên thường bị các bác sĩ khác trêu chọc, xem ra bọn họ âm mưu cùng nhau nghĩ ra trò trêu đùa này, bày tỏ lòng kính mến đối với vị thần có bộ ngực vạm vỡ này.

Tô Nhất Minh vẫn xuất quỷ nhập thần, mấy ngày liền không ai tìm được anh, nghe đâu ra nước ngoài rồi. Buổi trưa Trình Vũ Phi nhận được một cuộc điện thoại bí ẩn, người đàn ông trong điện thoại gằn giọng nói:

“Cô là bác sĩ Trình Vũ Phi đúng không, cô có biết Tô Nhất Minh đang làm gì không?”

Trình Vũ Phi ngờ vực, “Anh là ai?”

“Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là người đàn ông bên cạnh cô không đáng tin. Tôi có một tấm hình, lát nữa về sẽ cho người đưa đến cho cô.”

“Rốt cuộc anh là ai?”

Trong điện thoại chỉ nghe tiếng tút tút, người bên kia đã cúp máy.

Đây là trò đùa ngày Cá tháng tư? Hay là...Tô Nhất Minh đã đắc tội với ai đó trong làm ăn? Hay là...tai bay vạ gió? Trình Vũ Phi cảm thấy không vui.

Sư huynh mở cửa bước vào đưa cho Trình Vũ Phi một lá thư, “Vũ Phi, vừa nãy có một người đàn ông nhờ anh đưa cho em cái này, mở ra xem đi, chắc chắn là tiền bồi dưỡng của bệnh nhân.”

Tiền bồi dưỡng? Trình Vũ Phi hừ một tiếng, là một bác sĩ khoa cấp cứu, cô không mong lập được công trạng, chỉ mong không có sai sót gì, đâu có dám mong tiền bồi dưỡng. Hơn nữa, làm gì có chuyện tặng tiền mà nhờ người đưa.

Vừa mở phong bì, cô cảm thấy hụt hẫng vô cùng. Quả nhiên là một tấm hình, trong hình Tô Nhất Minh đang ôm một người phụ nữ, điệu bộ rất thân mật. Tô Nhất Minh nhìn thẳng ống kính, vẫn nụ cười rạng rỡ chân thành ấy. Người phụ nữ quay lưng lại ống kính, dáng người thon thả, mái tóc vàng mượt óng ả.

Không chỉ ăn vụng mà còn ăn vụng món Tây nữa cơ đấy! Trình Vũ Phi không để ý cắn phải lưỡi, đau la oai oái. Sư huynh thấy không ổn vội

chuồn êm, văn phòng rộng rãi bỗng chốc trở nên trống trải lạnh lẽo vô cùng. Trình Vũ Phi co người lại, cất tấm hình rồi lại tiếp tục viết bệnh án.

Sắp hết giờ làm thì điện thoại Tô Nhất Minh gọi đến, “Cưng ơi, anh về rồi này! Tối nay chúng mình đi ăn nhé!”

“Không được, cả ngày làm việc em mệt mỏi lắm rồi, em chỉ muốn về nhà nghỉ ngơi sớm.” Trình Vũ Phi miễn cưỡng như không có chuyện gì xảy ra.

“Nhưng cơm thì phải ăn chứ. Anh đến đón em, ăn xong chúng mình cùng đi spa thư giãn.”

Trình Vũ Phi vừa bước ra ngoài thì thấy Tô Nhất Minh đang đứng bên xe ô tô mỉm cười nhìn mình, rồi làm như vô tình, cô đi về hướng khác, hòng tránh mặt người mà mình không muốn gặp lúc này.

Tô Nhất Minh đã có chuẩn bị trước, vội bước đến dang tay ôm cô vào lòng, “Em nói mệt mà sao bước đi hăng hái thế?”

Trình Vũ Phi cố thoát khỏi vòng tay Tô Nhất Minh, còn anh thì thăm vào tai cô “Cò cửa với anh vậy vui không? Kéo cửa lừa xẻ, anh nào khỏe về ăn cơm vua, anh nào thua về bú tí mẹ...”

Trình Vũ Phi nổi cơn thịnh nộ, “Tô Nhất Minh, anh có liêm sỉ không vậy?”

Tô Nhất Minh mặt đầy oan ức, “Tất nhiên là có, anh rất sĩ diện mà, nhưng em lại không giữ cho anh. Anh mới về, còn đang mệt vì chênh lệch múi giờ mà đã chạy ngay đến tìm em, em còn găm gừ với anh chẳng khác gì một chú mèo nhỏ. Làm sao đây, cần sĩ diện thì không có vợ, cần vợ lại mất sĩ diện, chỉ còn cách không cần sĩ diện rồi...”

Trình Vũ Phi mềm lòng, Tô Nhất Minh thừa cơ hôn cô mấy cái rồi lôi lên xe.

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” Trên bàn ăn, Trình Vũ Phi làm mặt lạnh nín thinh, Tô Nhất Minh lại chẳng lấy gì làm sốt ruột, chỉ rào trước đón sau như thật, “Bị người ta hiếp đáp hả? Ai dám bắt nạt bác sĩ nhà anh thế? Nói anh biết đi, anh sẽ đến cạo nửa đầu hẳn, một bên lông mày cũng cạo luôn, để hẳn ra đường không dám nhìn ai...”

Trình Vũ Phi không nhịn được cười khúc khích, nhưng vội nhớ ra nên nghiêm mặt lại, có chút lúng túng, “Lại nói xằng bậy gì thế?”

“Không phải sao? Vậy em tự bắt nạt mình rồi. Có mấy cách để em tự bắt nạt mình, một là về thể xác, thí dụ như cắn phải lưỡi mình, vấp trúng dây điện ngã u đầu, bước hụt chân vào hố xí...”

“Nói mò...” Trình Vũ Phi tức càn hông.

“Hai là về tinh thần. Thí dụ như chấp nhặt chuyện không đâu này, tự làm khổ mình này...”

Trình Vũ Phi cúi đầu.

“Đoán đúng rồi à?” Tô Nhất Minh nháy mắt.

“Không đúng.” Trình Vũ Phi càng tức giận, “Chính là anh bắt nạt em!”

Tô Nhất Minh trầm ngâm, thận trọng hỏi cô, “Em biết đọc suy nghĩ của người khác? Sao biết anh định bắt nạt em? Anh vốn dĩ định chờ đến tối.”

“Đừng có mơ!”

Tô Nhất Minh tủm tủm, “Mơ cũng không được sao? Mơ đâu có phải đóng thuế. Em bá đạo quá đấy!”

“...” Trình Vũ Phi nhanh chóng ăn hết thức ăn trong đĩa rồi đứng dậy bỏ đi. Chuyện tấm hình kia cô không biết làm sao để nhắc đến cho khéo, cô không muốn trực tiếp tra vấn Tô Nhất Minh, không muốn mình giống như bà la sát đánh ghen trên tivi, hét vào mặt chồng khi phát hiện chồng tòm tem: “Mấy ngày trước anh đã làm cái gì? Cùng với ai? Các người tăng tịu với nhau bao lâu rồi...” nhưng cô lại không thể bỏ qua, không thể giả vờ như không có chuyện gì, chỉ còn cách né tránh.

Tô Nhất Minh đưa tay kéo lại, Trình Vũ Phi loạng choạng thế nào mà ngã ngời lên đùi anh, giăng co đến tội nghiệp, “Tô Nhất Minh, đây là chỗ công cộng!”

“Em muốn đến chỗ chỉ có riêng hai ta cũng được, anh đưa em về nhà ngay bây giờ.” Tô Nhất Minh lại thì thầm vào tai cô.

Trình Vũ Phi bất lực trước một Tô Nhất Minh mặt dày mày dạn, tỏ vẻ khó chịu ngời dịch ra mép ghế.

“Bác sĩ, em tức giận cũng phải nói có đầu có cuối, bằng không anh nghĩ quân, anh là thích chấp vật, tự hành hạ mình. Em như vậy anh mấy đêm không ngủ được cho xem.”

Trình Vũ Phi cũng không biết Tô Nhất Minh nói thật hay đùa, tức tối nguýt anh một cái, lấy trong túi xách ra một tấm hình, nhẹ nhàng đặt trước mặt anh.

“Ảnh đẹp quá chứ, trông anh đẹp trai quá!” Tô Nhất Minh cầm tấm ảnh lên, nói tỉnh bơ.

Trình Vũ Phi lạng lẽ trợn mắt nhìn anh, lại đứng dậy đòi bỏ đi, một lần nữa bị anh kéo trở lại.

Tô Nhất Minh lấy ra một bức ảnh khác đưa cho cô, Trình Vũ Phi ngẩn người ra. Bức ảnh trước mặt cô cũng cùng một khung cảnh, chỉ khác góc chụp. Trong bức ảnh, người phụ nữ tóc vàng quay mặt về phía ống kính, là một phụ nữ trung niên trên năm mươi tuổi, thần thái ung dung nhã nhặn, dáng người vẫn thon thả, mái tóc vàng vẫn mượt mà óng ả.

“Phụ nữ Tây...đúng là gừng càng già càng cay.” Ngẩn người hồi lâu Trình Vũ Phi cuối cùng ấp úng nói.

“Đây là một cô giáo anh quen hồi học ở trường đại học L. Lần đi này lại may mắn gặp được cô, vẫn thần thái thanh thoát đó.”

Trình Vũ Phi cảm thấy sự việc rất kỳ quặc: “Tấm hình này...rất cuộc là chuyện gì thế nhỉ? Nhưng ai vô công rồi nghề lại đi gọi điện thoại rồi gửi tấm hình này cho em?”

Tô Nhất Minh cười ung dung, “Ngoài anh ra thì còn ai vào đây nữa. Đây là một trò đùa ngày Cá tháng tư. Cá tháng tư vui vẻ, cứng của anh!”

“...”

Tô Nhất Minh dường như đã liệu trước Trình Vũ Phi sẽ nổi trận lôi đình, nên vẫn nhấn nhá, thong thả, “Anh muốn qua trò đùa này nói với em, bất cứ thứ gì cũng có hai mặt của nó, giống như tấm hình này, chụp ở những góc độ khác nhau sẽ gây ra cho em những cảm nhận khác nhau. Có rất nhiều phụ nữ vừa gặp đã thích anh, một số còn chủ động dâng hiến cho anh. Nhưng anh đã từng rất thật lòng yêu một vài lần nhưng đều không có kết quả. Vì sao vậy? Vì ban đầu những người con gái đó đều chỉ nhìn thấy mặt đáng yêu của anh, nhưng đến khi ở bên cạnh anh rồi họ mới phát hiện ra anh có rất nhiều khuyết điểm. Anh cũng vậy. Cứ thế dần dà tình yêu giữa anh với họ phai nhạt dần.”

“Có nhất thiết phải dùng đến chiêu trò này không? Anh nói là được rồi, cái đạo lý nông cạn này em cũng hiểu”.

“Cưng à, hai lần trước chúng mình...Lần đó anh phát hiện em rất lo lắng rất sợ hãi.’

“Vô liêm sỉ!”

“Đây đâu phải việc gì đáng xấu hổ, nói gì đến vô liêm sỉ. Anh có nghĩa vụ dập tắt nỗi lo lắng sợ hãi trong em. Anh đã suy nghĩ rất kỹ, em sợ dĩ lo sợ là vì thật ra vẫn chưa có lòng tin với tình yêu của anh.’

Trình Vũ Phi im lặng.

“Anh không muốn hứa hẹn những việc quá lâu sau này, nhưng anh có thể đảm bảo, anh đối với em là thật lòng. Không hề có một chút gì là đùa giỡn em, cũng không hề có ý nghĩ vô trách nhiệm. Ấy...cái này nói hơi quá, thật ra anh cũng có vài lần có ý nghĩ bi ối...Song bây giờ thì anh rất thật lòng.”

“Đồ trứng thối!”

“Trứng của anh em chưa nhìn thấy mà, sao biết thối? Anh chỉ muốn dẹp bỏ thành kiến của em đối với anh, nhưng thấy rằng nếu chỉ nói với em khơi khơi thì không có sức thuyết phục, đành phải nhân ngày Cá tháng tư nghĩ ra trò đùa này để nói với em rằng anh rất thật lòng, muốn được ở bên em, tình nguyện bộc lộ những thiếu sót, khuyết điểm của mình để em thấy, đồng thời muốn diện kiến, chấp nhận, bao dung những khuyết điểm của em. Anh nỗ lực hết mình với hy vọng có thể đi đến hôn nhân với em, tuy kết quả cuối cùng không phải mình anh muốn là được.”

“Đồ lừa đảo...!” Giọng Trình Vũ Phi mềm mỏng trở lại.

“Không tin à? Tục ngữ nói đúng, ở lâu mới biết lòng người, có nghĩa là chúng mình ‘ấy ấy’ bên nhau thời gian dài em sẽ hiểu được lòng anh... Đến lúc đó em sẽ không thấy anh là tên lừa đảo nữa.”

“Lưu manh!”

“Em lại nghĩ bậy rồi. Anh nói ‘ấy ấy’ có nghĩa là trò chuyện, gặp gỡ, không hề có ý gì khác...”

“...”

Tô Nhất Minh phải giả điên giả khùng khổ sở, nói sùì bọt mép mới nịnh được bác sĩ nhà ta vui. Tiếc là bác sĩ sau khi bị biến thành kẻ ngốc không cười rạng rỡ, ôm chầm lấy anh như anh tưởng tượng, mà vẫn kiên quyết về nhà. Tô Nhất Minh vô cùng rầu rĩ, kế hoạch ăn thịt cô bé quàng khăn đỏ hôm nay coi như đổ sông đổ bể. Nhưng anh vẫn tỏ ra là một quý ông lịch sự đưa cô bé quàng khăn đỏ về nhà.

Cửa vừa mở ra, một người đàn ông trùm kín mặt, chĩa họng súng đen ngòm vào Trình Vũ Phi, Tô Nhất Minh không kịp nghĩ gì quăng chiếc laptop nặng trĩu anh đang xách giùm Trình Vũ Phi về phía tên trộm khiến hắn ngã đo đất.

Giọng Điền Thiêm vang lên từ góc nào đó, “Chị Phi Phi, Cá tháng tư vui vẻ! Á! Gia Văn anh không sao chứ?” Cùng lúc đó, sát thủ đang nằm dưới đất thè chiếc lưỡi đang chảy máu ra cười ha hả.

Trình vũ Phi thở hắt ra quay sang nhìn Tô Nhất Minh, “Nhất Minh, anh lại phạm lỗi rồi.”

Điền Thiêm rút khăn bịt mặt của người đàn ông nọ ra, Trình Vũ Phi cuối cùng cũng được diện kiến dung nhan bạn trai cô bé. Không ngờ lại là người quen, chính là anh chàng ra tay nghĩa hiệp đánh nhằm Tô Nhất Minh trong vụ cướp điện thoại, theo lời giới thiệu của Điền Thiêm tên cậu ta là Vương Gia Văn.

Sau nhiều ngày vật vã ở phòng cấp cứu, Tô Nhất Minh vui vẻ nhìn cục sừng to đùng trên đầu Vương Gia Văn cười cười, “Không sao đâu. Tôi có

kinh nghiệm rồi, hai ngày là hết sưng, hai tuần là hết vết bầm. Nhóc ạ, cậu sức khỏe tốt, chắc chắn sẽ nhanh hơn một chút...” Nhưng điều làm Tô Nhất Minh muốn nhảy cẫng lên chính là Điền Thiêm xót bạn trai, muốn cậu ta ở lại phòng để tiện chăm sóc. Trình Vũ Phi thừ người ra, cuối cùng thất thểu theo Tô Nhất Minh đến nhà anh, để không gian riêng tư cho hai cô cậu.

Người Trung Quốc mặc mớ gì phải chúc tụng ngày lễ của phương Tây chứ.” Trình Vũ Phi làu bàu khi bước lên xe của Tô Nhất Minh.

Tô Nhất Minh không đáp, chỉ đăm đõi hôn cô, lửa tình nhanh chóng bốc lên ngùn ngụt, Tô Nhất Minh khó khăn lắm mới kiềm chế được mình, khởi động xe phóng đi.

Về đến nhà Tô Nhất Minh tiếp tục nhảy xõ vào, nhóm lửa tình trên người bác sĩ Trình, Trình Vũ Phi ngay giây phút quan trọng nhất vẫn kìm lòng, “Nhất Minh...Em bận rộn cả ngày, muốn đi tắm đã...”

Tô Nhất Minh thở ra nhẹ nhẹ không muốn rời tay, Trình Vũ Phi đẩy anh ra, chạy trốn vào nhà tắm. Cô từ từ cởi bộ quần áo, hồn để tận đâu đâu. Hôm nay có quá nhiều việc xảy ra, cô vẫn chưa kịp suy nghĩ kĩ, cô muốn nhân lúc được ở một mình bình tĩnh suy xét một chút.

Cửa mở, Tô Nhất Minh xuất hiện với nụ cười trên môi, “Cửa nhà tắm không đóng, anh nghĩ đó là một hành động khiêu khích.”

Trình Vũ Phi kinh hãi hét lên, chui tọt vào phòng tắm đứng, “Không phải...anh hiểu lầm rồi...Em chỉ là quên đóng cửa.”

Tô Nhất Minh vẫn ung dung mỉm cười, Trình Vũ Phi bỗng sức nhớ ra phòng tắm đứng trong suốt, không có bất kỳ sự che chắn nào. Cô hoảng loạn nhón nút vòi sen, hy vọng hơi nóng sẽ làm mờ kính. Một tiếng kêu thất thanh, cô nhảy dựng lên. Tiếp đến là tiếng hát vang.

Tô Nhất Minh vẫn ung dung, mở cửa bước vào phòng tắm đứng, “Ừm, anh là ca sĩ trong nhà tắm đấy, bình thường không có thời gian ca hát, lại thêm hát không hay nên chỉ có thể hát rống lên lúc tắm cho mình nghe, bởi vậy anh mới lắp đặt nhạc trong phòng tắm, chỉ là mấy bài nhạc xưa, anh vừa nghe vừa hát theo. Cưng ơ...trong phòng tắm này có rất nhiều nút, anh dạy em cách dùng nhé.”

Tô Nhất Minh liếc sang, thấy Trình Vũ Phi đang gặp người che chắn, hai tay ôm chặt trước ngực, hết như một dấu hỏi lớn với hàng tá câu hỏi trong đầu.

Anh hít một hơi thật sâu, ấn nút, một luồng nước ấm bắn thẳng vào mặt Trình Vũ Phi, cô lại la lên oai oái, đưa tay vuốt nước trên mặt quên cả nỗi sợ hãi, đứng thẳng người dậy, ngờ ngàng nhìn Tô Nhất Minh, hết như một dấu chấm than mời mọc.

Tô Nhất Minh không thể kìm chế hơn được nữa, vội vàng cời quần áo của mình.

Một giọng ca nữ ngọt ngào êm dịu vang đến, đúng là bài hát cũ, Bao nhiêu giọt dãi bao nhiêu nước mắt, chuyện xưa như sương khói bay đi không trở lại...

Trình Vũ Phi có chút hiếu kỳ, “Giọng nữ hát sao anh theo kịp? Hát mấy câu em nghe xem...”

Tô Nhất Minh suýt chút ngất đi, “Bây giờ ư? Bây giờ anh chẳng nghĩ được gì nữa hết. Bác sĩ à, em chẳng có tình người chút xíu nào! Anh ức chế rất lâu rồi...Em thương hại anh với, đừng có đối xử với anh không có tình người như vậy...”

Nước chảy xuống, từ từ làm ướt tóc Trình Vũ Phi, rồi đến cơ thể. Từng tia nước men theo cơ thể mỹ miều của cô. Bất kỳ người đàn ông chân chính nào cũng không thể vượt qua được thử thách này, huống hồ gì một gã

lưu manh cáo già đã bị ức chế mấy tháng qua. Tô Nhất Minh không thể đợi thêm một giây phút nào nữa, hơi nóng bốc lên che đi tất cả.

Một màn đả say, bịn rịn không rời.

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Sống Trong Căn Hộ Cao Cấp Thật Bất Tiện (1)

Khi Tô Nhất Minh tỉnh dậy thì Trình Vũ Phi đã đi mất. Căn nhà đẹp đẽ của anh bỗng trở nên trống trải lạ lùng, không có một dấu vết gì để lại. Lúc ấy Tô Nhất Minh có hơi lo sợ, nhưng khi vào bếp, nhanh chóng phát hiện một nồi mì nóng hổi, anh yên tâm trở lại. Trình Vũ Phi đã dậy sớm nấu mì cho anh, chứng tỏ cô vẫn còn quan tâm đến anh... Tô Nhất Minh lắc đầu, dẹp bỏ những ý nghĩ kì lạ trong đầu, mình sao ấy nhỉ? Có được thì phải có mất. Cô ấy làm sao không quan tâm đến một người giỏi giang như mình được chứ?

Ăn bát mì mặn chát Tô Nhất Minh nhăn mặt nhíu mày, đành bỏ bữa sáng tình yêu, chuyển sang uống sữa. Lâu nay sức khỏe của anh không được tốt, thường xuyên thức khuya, đành giải quyết bữa sáng ở tiệm cà phê gần công ty. Nhưng hôm nay anh có hẹn với khách uống trà vào buổi sáng.

Đó chính là giám đốc mới của công ty Vu Tuy Văn, họ Châu. Giám đốc Châu vừa lên nhậm chức đã chiếu tướng ngay Tô Nhất Minh, không hiểu sao lại kiểm tra hàng hóa của anh, phát hiện không ít hàng không đúng quy cách, bởi thế chuyển hàng lần này bị trả lại.

Vì đã từng làm việc ở công ty nước ngoài một thời gian dài, Tô Nhất Minh rất coi trọng chất lượng hàng hóa, coi đó là điều kiện tiên quyết quyết định sự sống còn của công ty. Anh đích thân kiểm tra những sản phẩm không đúng quy cách, xác nhận không phải do nhà máy của mình sản xuất nhưng anh không biết phải làm thế nào để thuyết phục lão Châu, công ty lớn thì hiếp đáp khách hàng, khách hàng lớn lại hiếp đáp công ty nhỏ. Trên thương trường chỉ dùng thực lực để nói chuyện. Lão Châu rõ ràng là không quan tâm đến nhà cung cấp, nhưng Tô Nhất Minh không thể để mất khách

hàng lớn như vậy, anh đành phải nhẫn nhịn. Hơn nữa anh biết vận đen của mình đến rồi.

Trước nay anh vẫn nịnh người tiền nhiệm của lão Châu là lão Vương, ông ta rất thích anh nên trước giờ việc làm ăn của họ rất vui vẻ. Thời nào vua nấy, thời của lão Vương đã kết thúc, Tô Nhất Minh đã biết trước phiên phức sẽ ùn ùn kéo đến. Anh luôn tìm cách lấy lòng lão Châu. Anh đã đến thành phố B thăm hỏi lão mấy lần nhưng lần nào gặp anh lão Châu cũng miệng cười mà mắt không cười khiến anh rất khó đoán được ý của lão ta.

Anh từng hỏi thăm Vu Tuy Văn về sở thích của lão Châu. Vu tuy Văn đúc kết trong bốn chữ với vẻ vô cùng bí hiểm: tham lam nham hiểm. Anh cũng tùy lộ liễu bày tỏ với Vu Tuy Văn ý muốn anh ta làm cầu nối cho mình và lão châu kết giao nhưng bị Vu Tuy Văn từ chối thẳng thừng. Vu Tuy Văn thanh sạch nho nhã nhưng là người rất có cốt cách, anh thẳng thừng nói với Tô Nhất Minh: “Lão Châu là người thích khoe khoang, vị trí đó lão ta chẳng ngồi được lâu, lão ta cũng rất nguy hiểm, tốt nhất là đừng đụng đến.”

Nhưng Tô Nhất Minh không thể mất đi miếng thịt béo bở này được, nhất là gần đây kinh tế toàn cầu đang có dấu hiệu suy thoái, thị trường nước ngoài đang bị thu hẹp dần, ảnh hưởng đến lưu lượng vốn của Tô Nhất Minh. Không có sự giúp đỡ của Vu Tuy Văn anh đành đơn thương độc mã ra trận, tìm đủ mọi cách tiếp cận lão Châu. Cuối cùng gần đây lão Châu đã có vẻ dễ dãi hơn trước, lần này đến đây còn chủ động gọi điện cho Tô Nhất Minh mời anh đi uống trà sáng.

Tất nhiên không chỉ là uống trà, Tô Nhất Minh nắm lòng điều đó nhưng anh vẫn không thể nào nắm bắt được suy nghĩ của lão Châu, uống đã đầy một bụng trà mà lão Châu vẫn lảng tránh, không muốn vào vấn đề chính, câu chuyện chỉ xoay quanh chuyện làm ăn. Lúc Tô Nhất Minh gần như tuyệt vọng thì lão Châu mới nói một câu: “Không biết giám đốc Tô có

sở thích gì? Tôi thì rất thích đồ cổ, lại mê ngọc như điều đồ, mê nhất là ngọc cổ.”

Tô Nhất Minh tinh thần rúng động, thích ngọc cổ? Chẳng lẽ lão Châu muốn ám chỉ điều gì? Có phải mình sau này có thể tặng những món ngọc cổ đắt tiền không? Lão Châu lại tiếp tục thông thả nói: “Chỉ cần thấy ngọc tốt tôi không tiếc gì tiền mua. Hôm qua tìm được ở chợ đồ cổ mấy món ngọc xịn, mắt của tôi hơn hai trăm ngàn. Giám đốc Tô không biết có hứng thú với ngọc không? Anh xem thử xem.” Nói rồi móc từ trong túi ra một món đồ bằng cẩm thạch đưa cho Tô Nhất Minh.

Tô Nhất Minh nghệt mặt ra một lát, trong đầu lóe lên tia hi vọng. Anh giả vờ trịnh trọng cầm món đồ lên, đưa lên ánh nắng mặt trời quan sát kỹ, rồi lại nhẽ nhàng gõ vào mặt ngọc, tán thưởng, “Ngọc tốt! ngọc nguyên miếng, không tì vết, sao chỉ đáng giá hai trăm ngàn, hai trăm ngàn còn mua không được. Anh Châu thật tinh mắt!”

Lão Châu ồ một tiếng, từ từ nhấp một ngụm trà, hình như không có ý cất ngọc đi. Tô Nhất Minh trong lòng càng chắc chắn, anh giả vờ vui mừng, “Giám đốc Châu, anh biết không, tôi cũng rất say mê sưu tầm ngọc. Vốn dĩ người quân tử không nên tranh đoạt những thứ người khác yêu thích nhưng tôi cảm thấy mình có duyên với miếng ngọc này, đành một lần làm tiểu nhân vậy, tôi mua nó hai trăm ngàn, không biết giám đốc Châu có nỡ bán không?”

Lão Châu chau mày, liếc Tô Nhất Minh một cái, cười giả lả, “Hêê, thì ra giám đốc Tô cũng cùng sở thích với tôi. Quân tử nên làm việc tốt cho thiên hạ, vậy tôi đành nén xót xa bán nó cho anh.”

Tô Nhất Minh lập tức nở một nụ cười thành khẩn, rưng rưng ôm miếng ngọc bỏ vào túi xách. Quân tử Châu lạnh lùng nói vài câu khách sáo nữa rồi đứng dậy cáo từ. Tiểu nhân Tô làm điệu bộ mừng rỡ tiễn ông ta.

Đợi lão Châu đi khuất khỏi tầm mắt, Tô Nhất Minh mới tắt nụ cười trên môi, chửi thầm trong bụng rồi lấy miếng “ngọc” ra xem. Quả đúng là một miếng ngọc đáng giá ba tệ, loại này bán đầy ngoài đường. Tô Nhất Minh vung tay, món đồ xanh ngọc bích vẽ một đường vòng cung trên không trung rồi rơi thẳng vào thùng rác.

Cao! Cao tay thật! Rồi khỏi quán trà Tô Nhất Minh cười gằn trong bụng. Nhận hối lộ kiểu này chẳng may kiện ra tòa cũng không có bằng chứng để buộc tội. Cái món đồ ấy tôi đã bỏ hai trăm ngàn để mua đấy? Một miếng thủy tinh bình thường ư? Vậy là do tôi không tinh mắt mua nhầm hàng dỏm, bị người ta lừa. Còn anh lại bỏ ra hai trăm ngàn mua lại của tôi, đó là do mắt anh còn hồ đồ hơn mắt tôi. Tôi chẳng biết gì hết, tôi cũng là người bị hại.

Tất nhiên Tô Nhất Minh không tiếc số tiền đó. Lão Châu luôn kiếm có làm khó làm dễ mình, nếu nó đem lại lợi ích cho mình thì quá hời đi chứ.

Về đến công ty Tô Nhất Minh bận rộn tới tận chiều mới có chút thời gian rảnh gọi điện cho Trình Vũ Phi.

“Cưng ổn chứ? Có chỗ nào không khỏe không?” Giọng đầy ẩn ý, anh thấy khoái chí khi đối phương hạ giọng đến mức thấp nhất có thể, cơ hồ như tiếng muỗi kêu vo ve bên tai. “Ừm...không có gì. Ấy...anh...”

Tô Nhất Minh cười thầm trong bụng, dường như nhìn thấy gương mặt của bác sĩ lúc đó, từ từ, từng chút từng chút một đỏ lên, hồng nhuận như trái đào mọng nước. Anh liếm liếm môi, cố gắng hết sức để giữ bình tĩnh mà vẫn dụi dụi gọi tên cô, “Vũ Phi...Anh nhớ em. Anh muốn em...đến ở với anh. Anh muốn lúc nào cũng có thể nhìn thấy em, từng giờ từng phút cảm nhận sự tồn tại của em ở bên mình. Em đến nhà anh chứ?”

Trình Vũ Phi im lặng rất lâu, Tô Nhất Minh cảm thông cho sự do dự xấu hổ của người con gái nết na trong lần đầu tiên, quyết tâm để cô có thời

gian suy nghĩ. Thế là anh chuyển đề tài nói vài câu chọc cười cô rồi mới gác máy. Sốt ruột sẽ không ăn được miếng đậu phụ nóng hổi, tình yêu giống như một món canh hầm thịt, để lửa riu riu thì mùi vị mới ngon. Tất nhiên, mặc dù biết chắc chắn tin tốt lành sẽ mau chóng đến nhưng Tô Nhất Minh vẫn có chút đứng ngồi không yên.

Tin tốt lành đến rất nhanh, tuy có chút rắc rối. Hôm đó Tô Nhất Minh có chuyện bận bịu ở công ty thì quản lí chung cư gọi điện đến nói bắt được một người khả nghi, hình như là phường trộm cắp.

Tô Nhất Minh tức giận trong điện thoại, “Ăn trộm? Vậy thì bắt lên công an đi, có liên quan gì đến tôi chứ?”

Đầu dây bên kia ấp úng: “Nhưng...cô ta nói là bạn anh...”

“...” Tô Nhất Minh lửa giận bốc lên ngùn ngụt, là ý gì? Mình kết bạn với phường trộm cắp ư? Không đợi anh nổi nóng, một giọng nói tội nghiệp vang lên trong điện thoại: “Nhất Minh.”

“...” Tô Nhất Minh càng tức giận, không nói lời nào lao ra khỏi văn phòng.

“Là vợ tôi. Giống kẻ trộm chỗ nào? Các người làm trò trống gì không biết?” Tô Nhất Minh trước nay đều không muốn làm khó dễ những nhân viên bảo vệ, nhưng lần này anh thực sự rất tức giận.

Tô Nhất Minh kỳ thực đã đổi nhà mấy lần, đến đâu anh cũng chào hỏi quản lý của tòa nhà. Lương ở mỗi nơi có chút khác biệt nhưng trình độ bảo an đều tầm tầm như nhau, có khác chỉ là thái độ. Theo kinh nghiệm của Tô Nhất Minh, bảo an thường cho bạn của bạn là kẻ trộm nên chặn từ ngoài cửa, khiến bạn của bạn cảm thấy mất mặt, như trộm thật sự lại chẳng bắt được tên nào. Chỉ duy nhất có điểm khác nhau là bạn nộp phí quản lý càng cao thì thái độ của bảo an đối với bạn tỏ ra kính trọng hoặc giả vờ kính trọng hơn một chút.

“Ồ, thì ra là Tô phu nhân! Xin lỗi, xin lỗi.” Dù sao cũng là chung cư cao cấp, thái độ của bảo vệ quả nhiên cung kính thành khẩn, “Tô phu nhân không chịu đăng kí ở đây, lại còn kéo một vali to đùng cho nên có chút... khả nghi. Xin lỗi...ông Tô, mong ông thứ lỗi cho thân phận thấp cổ bé họng của chúng tôi, thời buổi bây giờ rất khó kiếm việc...”

Tô Nhất Minh tức giận hừ một tiếng. Cái gọi là đăng ký nhân thân thật ra là sỉ nhục người khác, giống như lúc anh đến lãnh sự quán, ra vào đều phải trình chứng minh thư, bỗng cảm thấy mình đến địa bàn của người khác, thân phận thật thấp hèn. Anh nhớ lần trước bạn học tại Mỹ, Ông Toại Lương đến thăm anh, vì ngoại hình đen đúa, ăn mặc lại tùy tiện, cộng thêm mấy năm ở Mỹ tự do quen rồi, không chịu ngoan ngoãn trình chứng minh thư bị bảo vệ tạm giữ lao động công ích. Tô Nhất Minh phải muối mặt đến bảo lãnh cho cậu ta ra.

Về đến nhà Tô Nhất Minh dọa cậu ta, “Toại Lương, sau này cậu đừng có mà ngông cuồng như thế nữa! May mà đây không phải là Thâm Quyển, tôi có một người bạn, bị bất ngờ kiểm tra trên đường phố Thâm Quyển, không đem theo giấy tạm trú, lập tức bị bắt giữ lao động công ích sửa đường sắt hai tuần, sau đó trả về địa phương, lúc đó anh ta đang phụ trách một đơn hàng, ông chủ anh ta tìm không thấy sốt ruột muốn nhảy lầu.”

“Thật ư?” Ông Toại Lương khiếp đảm.

“Đương nhiên, rất nhiều đường sắt được xây dựng nên như thế đấy.” Tô Nhất Minh nét mặt nghiêm trang.

“...” Ông Toại Lương chớp chớp đôi mắt nhỏ xíu, không hiểu sao anh vừa ra đi có mấy năm mà đất nước đã thay đổi chóng mặt đến thế, mãi đến khi anh nhìn thấy Tô Nhất Minh tủm tủm cười mới biết mình đã bị lừa.

“Hứ! Cậu dám giễu cợt tớ hả?” Ông Toại Lương tức giận đấm Tô Nhất Minh một cái.

Tô Nhất Minh cười cười cho qua chuyện, mà không nói cho anh ta biết đó hoàn toàn là chuyện có thật.

Bảo an cúi mình luôn miệng xin lỗi hai người, Tô Nhất Minh tuy trong bụng không hài lòng, nhưng người ta đã nhận lỗi, cúi mình nghe mình la mắng rồi, còn muốn gì nữa? Có cần phải than phiền với quản lý khiến anh ta mất việc không? Tô Nhất Minh ghìm cơn giận, làm người anh yêu vui vẻ là việc cấp thiết hơn.

“Sao em không muốn đăng ký?” Tô Nhất Minh nhẹ nhàng ôm cô, hạ giọng hỏi.

“Phải đăng ký nơi làm việc. Em sợ bệnh viện biết em lén ở cùng người khác.”

“Bệnh viện cũng quản lý chuyện này nữa sao?” Tô Nhất Minh suýt phì cười.

“Không. Nhưng lan truyền ra ngoài ảnh hưởng không tốt đến thanh danh.”

“...” Tô Nhất Minh quay sang, nhìn thấu lo lắng trong lòng cô.

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Sống Trong Căn Hộ Cao Cấp Thật Bất Tiện (2)

“Vũ Phi, em vẫn không hoàn toàn tin anh.” Tô Nhất Minh nhè nhẹ thở dài, nắm lấy tay cô, nhìn cô không chớp mắt, như muốn lôi gan lôi ruột của mình ra cho cô xem.

Trình Vũ Phi nhướng đầu lên, ánh mắt vô cùng nghiêm túc, “Em chỉ không tin vào tương lai của chúng ta. Em tin anh hiện tại thật lòng với em nhưng em sợ là tình yêu của chúng ta không thể thiên trường địa cửu.”

“...” Tô Nhất Minh thở dài, “Thiên trường địa cửu, thời gian thậm thoát thoi đưa, Vũ Phi, em nghĩ có xa xôi không vậy?”

“Đã không sao rồi, em đã dùng lý trí suy nghĩ rất nhiều, dù kết cục như thế nào em cũng chấp nhận. Tình yêu là thứ tuyệt vời nhất đáng để con người ta dấn thân bất chấp tất cả. Đời con người, tình yêu sâu đậm chỉ đến hai lần, em đã bỏ lỡ một lần, không muốn vì sợ sệt hay do dự mà sau này ân hận, hối tiếc.” Trình Vũ Phi cụp mắt, cố chặn những giọt nước mắt đang chực rơi ra, bộ dạng thật đáng thương.

Tô Nhất Minh tự mắng mình là đồ chết tiệt, thương cảm nắm lấy tay cô, hận là không thể dúi nó vào trong cơ thể mình, nhưng những lời hứa hẹn vẫn nghẹn ở cổ họng, không nói ra được, thế là anh bèn cúi đầu xuống cống quít hôn cô, “Vũ Phi, sao em lại đến vào hôm nay? Sao không gọi điện cho anh đến đón em.”

Trình Vũ Phi ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Tô Nhất Minh, Tô Nhất Minh né tránh cái nhìn đó, anh không muốn cô nhìn thấy anh yếu đuối.

“Em muốn gây bất ngờ cho anh, không ngờ là anh về muộn như thế. Khu nhà em ở rất gần bệnh viện, nhiều đồng nghiệp cũng sống ở đó. Em không muốn họ nhìn thấy, sống chung thì không nói làm gì, còn dựa dẫm đại gia sẽ bị những người trong bệnh viện khinh thường.”

Tô Nhất Minh ồ một tiếng, “Ngốc ạ, đến thì đến rồi, sao không vào nhà luôn?”

Trình Vũ Phi nhệt mặt ra, “Sao vào được? Em đâu có chìa khóa nhà anh.”

Tô Nhất Minh hứ một tiếng, “Vũ Phi... Mỗi lần nhận quà của người khác em không mở ra xem trong đó có gì à? Rõ ràng là không tôn trọng người khác chút nào... Bức tượng gỗ họ Tô em tặng lần trước anh xem đi xem lại không biết bao nhiêu lần, hận là không chẻ bức tượng ấy ra được, cứ sợ em khắc chữ gì bên trong.”

Tượng gỗ họ Tô? Trình Vũ Phi ngó người hồi lâu mới hiểu ra là bức tượng gỗ Tô Đông Pha mà mình rất thích. Khắc chữ bên trong? Cô cảm thấy khó hiểu, một bức tượng gỗ đáng giá như vậy khắc chữ lên khác nào làm mất giá trị của nó. Cô thấy cách nghĩ của Tô Nhất Minh thật kỳ cục. Nhưng... ý của Tô Nhất Minh là gì?

“Nhất Minh... anh... đưa chìa khóa nhà cho em rồi ư? Chẳng lẽ... chiếc ví lần trước anh tặng em có ẩn chứa gì trong đó?” Là chiếc ví có ký hiệu Tô Nhất Minh yêu Trình Vũ Phi.

Tô Nhất Minh trề môi, tủi thân nói: “Em thật không mở ví ra xem ư? Trong ví có thẻ IC, là chìa khóa mở cửa, thang máy có nhận dạng dấu vân tay, có thể vào thẳng trong nhà. Anh đã nhập dấu vân tay của em vào đó. Vũ Phi, thật ra lần đó anh đã giao nhà cho em rồi.”

Trình Vũ Phi ngược mắt lên, ánh mắt bình thản, cơ hồ không có chút cảm động nào. “Nhà? Anh nói căn hộ đâu phải là nhà, người mới là nhà.”

Tô Nhất Minh đĩnh chính, “Ấy? Người...không phải chỉ anh sao? Anh...không phải đã trao thân cho em rồi sao?”

Trình Vũ Phi không đáp, lặng lẽ nhìn anh, không biết là vui hay buồn, hồi lâu mới nói: “Em nghĩ trao thân có nghĩa là trao cả thể xác lẫn tâm hồn. Chỉ thể xác thôi chưa đủ.”

“Trong ví anh còn tặng em một thẻ ngân hàng, anh đã bỏ ít tiền vào đó, thỉnh thoảng anh sẽ nạp thêm vào. Em thích gì thì cứ mua, nhớ mua không đủ thì cứ nói với anh một tiếng, anh sẽ chuyển tiền vào thẻ.” Tô Nhất Minh cười lấy lòng cô, thầm nghĩ đã rất nhiều lần, anh rào trước đón sau nhắc cô việc mua sắm, vậy mà tình yêu của anh đến hôm nay vẫn chưa mở ví ra xem, đúng là người vô tâm, không biết làm thế nào có thể khám cho bệnh nhân được?

Anh không muốn trực tiếp nói đến vấn đề này, trong ánh mắt Trình Vũ Phi bỗng có chút gì đó tự cười mình. Cái gọi là tình yêu, ai quan tâm đến ai nhiều hơn là người đó thua trước. Cho dù Tô Nhất Minh có làm đủ mọi cách để cô vui, cưng chiều cô thế nào, cô cũng không dám chắc tình cảm của anh có bao nhiêu là thật. Còn cô thì lại thật lòng yêu anh, bộc lộ tình yêu không chút dấu diếm, nhưng không biết có phải vì quá chân thành, quá dễ tâm mà cô cảm thấy mình luôn ở thế hạ phong.

Trình Vũ Phi nhớ đến Trương Ái Linh. Người luôn có niềm tin vào tình yêu nam nữ như cô ấy mà lại viết ra những dòng tâm sự thế này: “Trước anh, cô thấy mình thật nhỏ bé, nhỏ đến mức chỉ bằng hạt cát, nhưng cô thích như vậy, vì hoa từ trong đất mà nở ra rạng rỡ.” Có thể thấy người con gái trong tình yêu đều cuồng dại, giống như mình, dù đã là người từng trải nhưng lại như cô gái nhỏ lần đầu biết yêu, tự mình sập bẫy tình của gã lưu manh Tô Nhất Minh. Chính sự cuồng dại tinh táo đó mới là đáng thương nhất.

Thang máy dừng lại ở lầu cao nhất, Tô Nhất Minh kéo vali của Trình Vũ Phi, lịch sự mời cô vào nhà trước. Trình Vũ Phi không hề tìm chiếc ví tình yêu mở ra xem, mà lại bất ngờ lôi trong vali ra một cái chảo.

Bếp nhà Tô Nhất Minh được trang trí rất đẹp, nội thất đều là hàng nhập khẩu, dụng cụ nhà bếp đều được nhập từ Đức. Bây giờ treo thêm một cái chảo cũ kỹ đen xì vào thật chẳng tương xứng chút nào. “Cái này...Vũ Phi, nhà mình nồi xoong đâu có thiếu thứ gì, cái chảo này có thừa quá không?” Tô Nhất Minh thận trọng tìm lời từ chối khéo.

“Chảo của anh cho dầu vào không bốc khói, xào thức ăn không dậy mùi thơm, nấu xong không đẹp mắt. Em thấy chẳng xứng để gọi là chảo.”

“...” Tô Nhất Minh hứ một tiếng. Cái chảo hàng nhập khẩu vừa tiết kiệm dầu, lại không bốc khói, vừa có lợi cho sức khỏe vừa bảo vệ môi trường của anh mà bảo là không xứng gọi là “chảo”, nhưng anh đủ thông minh để không dám bào chữa cho cái chảo của mình. Bác sĩ Trình có vẻ không vui rồi, anh không hiểu vì sao, đành vội vàng bò lên giường nằm giả chết.

Chiều này quả nhiên hữu dụng, Trình Vũ Phi không đụng chạm đến anh nữa, động tác cũng trở nên dịu dàng hơn. Đến lúc cô nấu thức ăn xong thì Tô Nhất Minh đã ngủ thiếp đi rồi.

“Mệt lắm à? Dậy ăn cơm đi anh.” Trình Vũ Phi gọi anh dậy, dịu dàng ôm lấy anh vỗ về.

Tô Nhất Minh mở mắt, dùng sức kéo cô lên giường, thản nhiên cởi quần áo của cô.

“Ấy...ăn cơm trước đã, thức ăn nguội cả rồi.” Trình Vũ Phi bỗng chốc hoảng loạn, tay chân quơ cào loạn xạ hòng thoát thân.

“Anh đói rồi...nhưng muốn ăn thịt em cơ...” Giọng nói run run của Tô Nhất Minh thì thầm bên tai cô, anh cảm thấy cơ thể trong tay mình không còn vùng vẫy nữa, nhưng vẫn chưa đủ thả lỏng.

Tô Nhất Minh một tay ấn người cô xuống, một tay cởi bỏ mọi thứ vướng víu giữa hai người. Trình Vũ Phi mau chóng lóa thể dưới ánh sáng đèn êm dịu, mờ ảo, giống như mặt trăng lưỡi liềm khẳng khiu ngưng mỡ màng. Tô Nhất Minh cố kiềm chế để không lập tức xông vào mặt trăng ấy, anh chỉ đưa tay vuốt ve khắp thân thể mịn màng như lụa của cô. Trong tình yêu, Tô Nhất Minh có triết lý ngọc trai rất kì lạ. Đó là sự lĩnh ngộ sau khi đọc hai câu thơ của Lý Thương Ẩn: “Biển xanh trắng chiếu lệ châu. Ngọc phơi nắng ấm khói cao Lam Điền.” [1] Lý Thương Ẩn viết thơ tình là tuyệt mỹ và sâu sắc nhất, hầu như không ai giải ra được nhưng người tà dâm nhìn đâu cũng thấy điều dâm dục, kẻ háo sắc nhìn đâu cũng thấy sắc, Tô Nhất Minh xem một mạch mấy bài liền đều thấy là thơ gợi tình.

[1] Đây là hai câu thơ trong bài “Cấm sắt” của Lý Thương Ẩn. Nguyên văn là: “Thương hải nguyệt minh châu hữu lệ. Lam Điền nhật noãn ngọc sinh yên.” Bản dịch của Trần Trọng San.

Hồi đó lúc anh đọc câu “Biển xanh trắng chiếu lệ châu”, trong truyền thuyết con trai một mình trong đêm vắng mở vỏ của mình ra, soi ngọc dưới ánh trăng để hút lấy tinh hoa của mặt trăng. Tô Nhất Minh lập tức cảm thấy Lý Thương Ẩn không viết về con trai mà là một người con gái phơi bày thân thể tuyệt mỹ của mình trước mắt người con trai. Sau đó anh cảm thấy người con gái giống như con trai vậy, vỏ đóng càng chặt thì thịt bên trong càng tươi ngon, viên ngọc giấu trong đó càng đẹp, những con trai dễ dàng mở vỏ của mình thì không chỉ thịt không ngon mà cũng chẳng có ngọc. Cho nên về bản chất anh không thích loại phụ nữ chủ động nhảy xổ vào vòng tay của đàn ông, anh thích sự khiêu khích, thích người con gái làm dậy lên trong anh cảm giác được chinh phục, giống như những con trai khép chặt vỏ.

Tất nhiên anh cũng cảm thấy hành động dùng vũ lực cố mở cho được vỏ trai để lấy ngọc thật chẳng đáng mặt đàn ông. Trong việc này, anh có một sự kiên nhẫn rất kỳ quặc, anh thích tất cả tự nhiên như nó phải thế, không chút miễn cưỡng, không có chút hậm hực. Anh thích người phụ nữ của mình cũng hưởng thụ được niềm hoan lạc giống mình.

Cho nên anh thường cảm thấy mình giống như một con dao bén, kiên trì tìm kiếm khe hở của họ sau đó mới từ từ lách vào, từng chút một mở chiếc vỏ đang khép chặt của họ ra, thưởng thức thứ tình yêu ngọt ngào mọng nước của họ, chiếm lấy viên ngọc tuyệt mỹ lấp lánh của họ.

Nhưng hôm nay con dao bén Tô Nhất Minh cuối cùng lại gặp phải con trai vô cùng ngoan cố Trình Vũ Phi. Tô Nhất Minh cố gắng rất lâu, nghe tiếng thở gấp của cô, cảm nhận được thân thể run rẩy của cô nhưng vẫn thấy cô nằm cứng đờ, giống như que kem đá vừa lấy trong tủ lạnh ra. Tô Nhất Minh sốt ruột, lại không muốn chỉ biết có cảm giác của mình, nhịn không được hừ một tiếng: “Tìm không ra khe hở...”

Trình Vũ Phi hiểu nhầm ý, cười ngật nghèo, chọc quê, “Con sói già lại tìm không ra cửa à?”

“...” Tô Nhất Minh muốn bào chữa cho mình không hề kém cỏi như vậy nhưng lại nghe cô tiếp tục chọc quê: “Có cần em giúp không?”

“...” Tô Nhất Minh cảm thấy mình như một quả pháo, bị câu nói này làm cho nổ tung. Không nghĩ được gì nữa anh tức tối lật tung mặt trăng, đục vỡ chiếc vỏ cứng của cô, xộc thẳng vào người cô, lên xuống nhanh chậm một cách cảm tính theo dục vọng của mình...

...Lần đầu tiên sau rất nhiều năm anh đã phá vỡ nguyên tắc của mình, Tô Nhất Minh thấy hơi xấu hổ. Anh ân hận vì sự thô lỗ của mình. Trình Vũ Phi im lặng rất lâu, cuối cùng lên tiếng hỏi một câu rất kỳ cục: “Thế xác quần lấy nhau, tâm hồn hòa làm một. Còn cần kỹ năng gì nữa?” Tô Nhất

Minh trong bụng không cho là vậy nhưng không mở miệng phản bác. Rất lâu sau đó, một mình trong đêm anh hồi tưởng lại tất cả mới phát hiện ra sự ấu trĩ của mình. Từ trước đến giờ, bất luận là tình yêu hay tình dục anh đã quá để ý đến những kỹ năng nhỏ nhặt mà không toàn tâm toàn ý dẫn thân vào, bỏ lỡ niềm khoái lạc thật sự.

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Sống Trong Căn Hộ Cao Cấp Thật Bất Tiện (3)

Tô Nhất Minh lại một lần nữa nóng ruột ném điện thoại xuống đất, suýt phát điên. Không có người nghe máy, Trình Vũ Phi đã biến mất hai tiếng rồi. Hôm qua cô trực đêm, hôm nay nghỉ ở nhà. Tô Nhất Minh đã gọi điện hẹn cô đến nhà hàng gần công ty dùng bữa trưa.

Anh đến nơi trước giờ hẹn, gọi món móng lợn giòn cay, cá nướng cay mà cô thích nhất, nhưng thức ăn đã dọn đầy bàn mà cô vẫn chưa đến. Tô Nhất Minh gọi cho cô không biết bao nhiêu lần mà chẳng ai nhắc máy. Anh gọi đến bệnh viện cũng không biết bao nhiêu lần nhưng chẳng thu được gì ngoài việc chắc chắn Trình Vũ Phi đã rời khỏi bệnh viện.

Bây giờ cả khoa cấp cứu đều đã biết bác sĩ Trình kính mến của họ mất tích hai giờ lẻ tám phút. Nhưng không ai tin đó là thật, bọn họ đều hi hi ha ha đoán mò bác sĩ Trình có thể đi đâu, mua sắm, làm đẹp, thậm chí có người còn nói chắc như đinh đóng cột với Tô Nhất Minh là nhìn thấy Trình Vũ Phi bước lên chiếc xe BMW của một anh chàng đẹp trai nào đó để Tô Nhất Minh giữ cô chặt hơn, nếu không Trình Vũ Phi sẽ bị một trăm lẻ tám kẻ theo đuổi cô cướp mất.

Tô Nhất Minh tức lồng lộn, cảm thấy bọn bác sĩ chỉ là những gã đồ tể mặt mày hung tợn ném đá giấu tay, chẳng có chút nào là hình tượng thiên sứ cứu người cả. Anh rầu rĩ cúp điện thoại, lòng như lửa đốt. Anh tin bác sĩ Trình bảo bối của anh chắc chắn đã xảy ra chuyện. Trước đó trong điện thoại rõ ràng còn nói với anh sẽ đến ngay, từ bệnh viện đến đây cũng chỉ khoảng mười mấy phút đi xe, có thể nào cũng chẳng thể lâu hơn hai tiếng đồng hồ như thế.

Tô Nhất Minh lục tung điện thoại tìm số của một người bạn làm bên cục an ninh quốc gia, muỗi mặt gọi cho anh ta. Người bạn đó không cười nhạo anh, trái lại còn rất nghiêm túc thông báo cho anh biết gần đây tình hình trị an ở khắp nơi rất rối ren, cướp của giết người, bắt cóc, cưỡng hiếp... Tô Nhất Minh đưa tay lên ngực trái giữ trái tim đang đập loạn xạ vì lo sợ, tự trấn an mình rằng giữa thanh thiên bạch nhật thế này, nơi đây trị an tốt, bác sĩ Trình của anh không gây thù chuốc oán với ai, ăn mặc giản dị, trên người cũng chẳng đeo đồ trang sức, chắc chắn không thể nào vướng vào những vụ án li kì đó, đề nghị anh bạn vẫn cứ tìm giúp xem hai giờ đồng hồ trở lại đây có vụ tai nạn giao thông nào không.

Anh bạn lại đùa dai, dọa Tô Nhất Minh một trận nữa, mãi đến khi Tô Nhất Minh nghiêm giọng mới biết Tô Nhất Minh không đùa. Gã này tuy tâm địa độc ác nhưng làm việc lại rất có hiệu quả, chẳng mấy chốc đã báo cáo cho Tô Nhất Minh biết tất cả các tai nạn lớn nhỏ toàn thành phố trong ba tiếng trở lại đây. Chỉ có một vụ ở ngoại thành mà người bị thương tuổi tác và ngoại hình gần giống với Trình Vũ Phi. Tô Nhất Minh nát óc vẫn suy nghĩ không ra Trình Vũ Phi ra ngoại thành làm gì, nhưng anh quả thật không đợi được nữa, quyết định đến đó. Đúng lúc này, điện thoại của quản lý chung cư gọi đến.

Trình Vũ Phi đã bị nhốt trong nhà tắm hai tiếng đồng hồ. Ra khỏi bệnh viện cô không muốn đi gặp Tô Nhất Minh với thân thể đầy mùi bệnh viện nên về nhà tắm rửa. Lúc vào nhà tắm cô cẩn thận khóa mấy lần cửa để chắc chắn cửa đã được đóng. Cô cảm thấy ổ khóa này có chút vấn đề, mấy lần cô chắc chắn là đã khóa, nhưng đang tắm giữa chừng lại phát hiện Tô Nhất Minh đứng tựa cửa với ánh mắt nham hiểm và nụ cười nhả nhở. Tuy cô biết rõ là mọi góc ngách trên da thịt cô đều bị gã háo sắc đó nhìn thấy thậm chí sờ nắn rồi, nhưng nghĩ đến những tư thế kì quặc trong lúc tắm như kì lưng, kì tai bị người khác sẫm soi, cô thấy không thoải mái chút nào.

Lần này cô tắm rất thoải mái, không bị làm phiền bởi bất kì thứ gì. Chỉ là khi cô ướm nhẹp định mở cửa bước ra ngoài thì phát hiện không mở được cửa. Trình Vũ Phi cố thử đi thử lại mấy lần cho đến khi biết chắc nó đã hỏng rồi. Cô định chịu trận trong đó để đợi Tô Nhất Minh hoặc chị giúp việc vàng đến, nhưng rồi cô nhanh chóng nghe được tiếng điện thoại của mình vang lên hết lần này đến lần khác, nghĩ đến buổi hẹn ăn trưa với Tô Nhất Minh, cô biết anh đang nhất định đang sốt ruột phát điên.

Thời tiết tháng tư tuy đã ấm áp hơn nhưng chỉ với chiếc áo ngủ mỏng tanh trên người, chốc lát cô thấy toàn thân lạnh cóng.

Trình Vũ Phi bắt đầu sốt ruột, lại thêm mấy lần cố gắng mở cửa thất bại, cô bèn cầu cứu đến sức mạnh. Lục tung cả nhà tắm mới tìm được cây lau nhà và đồ cọ chùi nhà tắm bằng nhựa, cô trợn mắt mím chặt môi tìm cách phá ổ khóa. Tiếng động phát ra rất to nhưng cũng chẳng ích gì, chẳng mấy chốc đồ cọ rửa toilet nứt toác. Ổ khóa tuy rất mỏng nhưng lại rất chắc, cô vật lộn toát mồ hôi một lúc lâu mới lung lay được một chút.

Trình Vũ Phi lại cẩn thận mở cửa sổ, nhưng không dám nhìn ra ngoài, nhắm tịt mắt hét lớn. Cô ngại hét “cứu tôi với” bởi cảm thấy tính mạng mình đâu có bị đe dọa, cô chỉ hét yếu ớt vài tiếng “có người không?”. Ở tầng áp mái âm thanh vang vô cùng, vì thế âm thanh yếu ớt của cô nhanh chóng vang xa. Trình Vũ Phi ủ rũ vì chẳng có tác dụng, đành quay đầu vào lúi thủi tiếp tục phá khóa.

Điện thoại của cô ngoài phòng khách lại vang lên hết lần này đến lần khác, tiếng phá ổ khóa nhà tắm chốc chốc lại vang lên đáp lại, mãi đến khi nghe thấy tiếng Tô Nhất Minh hoảng hốt bên ngoài, “Cưng ơi! Cưng không sao chứ?”

Khu chung cư mà Tô Nhất Minh ở có không ít người nước ngoài, tầng dưới có một hộ. Trình Vũ Phi ở tầng trên tạo ra vô số âm thanh bất thường khiến hộ tầng dưới vô cùng cảnh giác, người hàng xóm nhiệt tình này

nhanh chóng đi báo cho quản lý tòa nhà biết. Quản lý tòa nhà gọi cảnh sát đồng thời báo cho Tô Nhất Minh vội vàng quay về, mang theo hai cảnh sát lao vào nhà.

Vừa vào đến nhà anh phát hiện ra điện thoại của Trình Vũ Phi để trên sô-pha, nhà tắm vang lên tiếng phá khóa, trong đầu anh lập tức lờ mờ hiểu ra bảo bối Trình Vũ Phi của anh tự khóa chốt mình trong phòng tắm. Anh thở dài, nở một nụ cười méo xệch nói với cảnh sát là vợ mình bị chốt trong nhà tắm, không có chuyện gì lớn cả. Để họ tin, anh lập tức đến trước cửa nhà tắm, hỏi Trình Vũ Phi đã xảy ra chuyện gì.

Anh quả nhiên nghe thấy bác sĩ cứng của anh ghen ngào nói ổ khóa bị hư, lúc này khóa không được, bây giờ thì lại mở không ra. Cho nên...cô bị xui xẻo chốt lại.

Tô Nhất Minh nhe răng cười với hai vị cảnh sát rồi quay lại bằng giọng nhỏ nhẹ nói với vào nhà tắm, “Vũ Phi. Em đúng là tồ quá đi, khóa cao cấp mở không ra đâu. Khóa không bị hỏng, nó chỉ là được khóa nhiều lớp thôi, em có nhìn thấy phía dưới có một cái nút nhô ra không? Bên cạnh có viết LOCK/UNLOCK, chỉ cần ấn vào là có thể đóng mở cửa dễ dàng. Em chắc chắn là không cần thận ấn vào cái nút ấy rồi. Em ấn một lần nữa, sẽ nghe thấy tách một cái, vậy là cửa mở rồi.”

Trong bệnh viện của Trình Vũ Phi có rất nhiều thiết bị đóng mở bằng cách ấn nút, không ngờ ổ khóa chốt tiệt ở nhà Tô Nhất Minh cũng dùng cách này. Cô tức giận khi tìm thấy cái nút đóng mở đó, sờ vào quả nhiên nghe tách một cái, nhưng vẫn không mở được cửa. Trình Vũ Phi lập tức cảm thấy lấy lại được chút thể diện, “Nhất Minh, anh xem cái ổ khóa này hỏng thật rồi, không phải em tồ.”

Tô Nhất Minh trong bụng nghĩ ổ khóa lẽ ra không hỏng, nhưng bây giờ bị Vũ Phi phá hỏng rồi. Cái ổ khóa đó anh lắp đặt là vì muốn tiện cho mình giở trò lưu manh. Khá phức tạp, tới mấy lớp khóa, nhưng chỉ khóa

một lớp thì bên ngoài có thể mở ra dễ dàng, hoàn toàn là để anh thỏa mãn tính háo sắc của mình. Anh thích len lén quan sát phụ nữ khi tắm. Không biết bao nhiêu lần anh đã vô cùng thỏa mãn khi quan sát Trình Vũ Phi làm vô số tư thế kì quặc chỉ vì muốn kỳ cọ những nơi đặc thù trên cơ thể.

Có một lần anh nhìn thấy cô viết tên anh lên tấm kính mờ hơi nước, viết Tô Nhất Minh xong xóa đi, lại viết thêm một lần nữa rồi lại xóa đi... Lần đó anh cầm lòng không đành, xông vào phòng tắm cười toe toét, “Anh nhìn thấy em xóa tên em mấy lần, cho nên...anh cũng muốn xóa em.”

Cô kinh ngạc nhưng lại kêu lên thất thanh, thẹn thùng như làm chuyện xấu bị bắt quả tang.

Thật ra trong nhà tắm anh có lắp đặt điện thoại, đặt ở trên kệ bên cạnh bàn soi gương, có chút khuất. Trước đây cũng có lần một cô bồ của anh cũng bị nhốt bên trong, nhưng cô ta thông minh tìm được cơ quan bí mật này, biết gọi điện thoại kêu cứu. Anh thật không ngờ là nàng bác sĩ cứng của anh nhìn thông minh lanh lợi như thế mà lại có một lựa chọn vô cùng ngốc nghếch là phá ổ khóa yêu quý của anh.

Anh quay lại phía hai vị cảnh sát nhe răng cười lần nữa, rồi nói vọng vào trong, “Không cứng à. Cảnh sát đang ở đây, đợi một lát anh nhờ họ xem xem có cách nào mở khóa không.”

Trình Vũ Phi kinh ngạc, “Chuyện này mà cũng kinh động đến các chú cảnh sát ư? Nhất Minh...em...trên người em...chỉ mặc một cái áo ngủ mỏng thôi...”

“...” Tô Nhất Minh tưởng tượng da thịt cô lấp ló sau lần áo mỏng, mỉm cười nham hiểm mời hai viên cảnh sát ra về, rồi hít mấy hơi thật sâu nói thật to vào bên trong, “Vũ Phi, anh sẽ cứu em ra. Em đừng tránh ra, anh phá cửa đây! Cẩn thận kéo mảnh kính vỡ văng vào người.”

Tô Nhất Minh xoa xoa bắp tay rồi động mạnh vào cửa, vừa chửi thề trong bụng. Đúng là căn hộ cao cấp, cửa nẻo thiết kế vô cùng chắc chắn. Anh thượng cẳng chân mấy lần, cửa chỉ động đậy một chút rồi vẫn trơ trơ. Tô Nhất Minh nhớ ra lúc trước nhìn thấy trên mạng một đôi giày boots quân đội, nghe nói đi nó có thể đập tung cửa, anh vô cùng hối hận vì lúc đó không mua một đôi. Cứ thế, Tô Nhất Minh dùng hết tay chân, dùng cả người tông vào độ sức dẻo dai với cánh cửa.

Khi Trình Vũ Phi đếm đến lần thứ mười bảy, cánh cửa cuối cùng cũng bật tung ra. Tô Nhất Minh thở hồng hộc, mặt mày xây xẩm chạy vào, lấy tấm khăn mỏng, quấn quanh thân thể đang run lên cầm cập của Trình Vũ Phi, ôm lấy cô vỗ về rồi bế lên giường, kết thúc vở tuồng anh hùng cứu mỹ nhân, mặc dù cả anh hùng lẫn mỹ nhân đều có chút uất ức.

Tô Nhất Minh đỡ chần cho Trình Vũ Phi, tiện thể cởi luôn quần áo của cả hai, ôm lấy cô. Nàng bác sĩ tội nghiệp vẫn run lập cập, toàn thân nổi da gà. Tô Nhất Minh quay người nằm đè lên người cô, từ từ hôn cô.

“Ngốc ạ, sao lại lạnh đến thế này chứ? Trong nhà tắm có điện thoại, sao không biết mà gọi cho anh chứ?”

“Có ư? Sao em...em không nhìn thấy?”

“Trên cái kệ bên cạnh bàn soi gương đó, có chút khuất. Em không biết ư?”

“Khuất? Không phải chỉ là cái máy điện thoại sao, đáng bao nhiêu tiền chứ, giấu kỹ như thế làm gì?”

“...” Tô Nhất Minh nghĩ đó không phải là để bố cục tổng thể cho đẹp sao? Anh thật bó tay với nàng bác sĩ ngốc này, rồi đưa tay sờ khắp người cô.

“Anh...làm gì vậy?” Trình Vũ Phi rõ ràng vẫn chưa quen ban ngày ban mặt có những hành động thân mật thái quá như vậy với người khác, nên khó chịu né tránh.

“Trước lạ sau quen mà. Em lạnh cóng rồi...Anh muốn ủ ấm cho em.” Tô Nhất Minh nói to không biết mắc cỡ.

“Vậy anh đề lên người em làm gì? Em mệt muốn đứt hơi rồi!”

“Thế này gọi là ủ ấm. Em có biết từ ủ ấm từ đâu mà có không? Hồi xưa người ta ấy mà rất mê tín, bị cảm lạnh mà cứ nghĩ bị ma nhập vào người, nên mới tìm mấy người có dương khí mạnh nằm đè lên ủ cho người bị cảm lạnh, thì có thể ép quỷ ra ngoài. Đó gọi là ủ ấm...Anh lo cho em vừa này bị hù dọa nên mới ủ ấm cho em, em xem anh này, dương khí sung mãn...ủ ấm có lợi lắm đấy.”

“Có chuyện đó sao? Trong sách nói thế à?”

“Có, có, có! Nhưng không phải sách nói mà là anh nói...”

“...” Trình Vũ Phi dờ khóc dờ cười, “Em chỉ là lạnh cóng thôi, không bị chếp khiếp, anh xuống được rồi đấy.”

Tô Nhất Minh cười giảo hoạt, lật người lại, để cô nằm trên, anh nằm dưới nhưng vẫn ôm chặt lấy cô không muốn buông ra, thì thào vào tai cô: “Vậy đổi lại em đè anh đấy. Anh vừa này bị dọa đến chết khiếp...” rồi thêm mắm dặm muối kể cho Trình Vũ Phi nghe những việc mình gặp phải lúc này. Cuối cùng tủi thân nói với cô: “Em xem, đồng nghiệp của em đều là hạng người gì vậy? Toàn hiếp đáp anh...Em phải đồ dành anh mới được...”

Trình Vũ Phi la lên sợ hãi: “Anh gọi điện đến khoa em hả? Tiêu rồi! Lần này tất cả mọi người đều biết, ngày mai chắc chắn sẽ tra hỏi em cho xem! Em phải nói thế nào đây? Không thể nói em bị nhốt trong nhà tắm được...Như thế chắc phải độn thổ mà trốn thôi...”

Tô Nhất Minh thấy cô bác sĩ này thật là chẳng biết hưởng thụ gì cả, đường đường một đại mỹ nam trên người không một mảnh vải che thân ôm cô, thì thầm với cô biết bao lời có cánh, cô lại đi lo lắng chuyện vật vãnh vớ vẩn đó. Anh hứ một tiếng, ngón tay miết trên da thịt cô đầy thềm muốn, rồi lại thì thào vào tai cô, “Bác sĩ ơi, anh thật sự bị dọa chết khiếp rồi, em có nghe thấy tim anh đang đập thành thịch không...”

Trình Vũ Phi cúi đầu, áp sát tai vào ngực trái Tô Nhất Minh, chăm chú lắng nghe quan sát, sau đó bắt mạch cho anh, nói nghiêm túc, “Ừm. Đúng là đập nhanh, hình như là sốt rồi thì phải...Sợ quá đúng không? Không sao đâu. Lát nữa đến bệnh viện uống thuốc an thần là hết ngay.”

Tô Nhất Minh lại bị cái sự không biết hưởng thụ của Trình Vũ Phi đánh một cú nốc ao, hoàn toàn tuyệt vọng nhắm mắt lại, giơ hai tay lên kêu trời.

Một cái gì đó mềm mềm ướt ướt giống như con giun bò khắp cơ thể anh, bắt đầu từ vai, từ từ từng chút một xuống đến bụng dưới.

“Em...làm gì vậy?” Tô Nhất Minh không chịu nổi, giọng khàn đục.

“Xối đất...trồng cây.” Trình Vũ Phi ngẩng đầu lên, ánh mắt đen láy bỗng trở nên mê hoặc, giọng nói run run gợi tình.

“Em...không phải...ngốc thật.” Tô Nhất Minh mỉm cười, xem ra nàng bác sĩ của anh không phải là không hiểu phong tình.

Trình Vũ Phi tỉnh rụi, giơ ra một ngón tay dí dí vào người anh, tóm cái gì đó trong tay, giọng chắc nịch, “Đúng là xối đất mà. Tô Nhất Minh, anh không tắm mấy ngày rồi? Người sao toàn ghét thế chứ...hừm...hừm...”

“...” Tô Nhất Minh thề trong cuộc đời anh chưa từng gặp người phụ nữ nào gan như thế, trong thời khắc hồn xiêu phách lạc này mà còn nói

được những lời như vậy! Anh tức tối lật người lại đè lên cô, khóa cái miệng ăn mắm ăn muối của cô lại...

Sau cuộc mây mưa.

Trình Vũ Phi luồn tay vào tóc Tô Nhất Minh, nhẹ nhàng vuốt ve đầu anh, Tô Nhất Minh như một chú heo nhỏ hạnh phúc vì được ăn no nê, lưỡi biếng không nhúc nhích.

“Vũ Phi...Em vừa nãy cố ý...cố ý kích thích anh.”

“Ừ. Em cố ý báo thù. Ai bảo anh phá khóa làm em mất mặt đến vậy, mất mặt trước anh đã rồi, quản lý chung cư biết thì thôi, anh còn gọi cho bao nhiêu đồng nghiệp của em. Nghĩ đến ngày mai phải đối mặt với hàng tá câu hỏi tò mò là em phát rầu.”

“Không sao đâu. Thì em cứ nói có hẹn với một anh chàng đẹp trai lái xe BMW.” Lời nói của Tô Nhất Minh có chút ghen tuông. Không có lửa làm sao có khói. Anh nghi ngờ không phải đồng nghiệp của cô không phải vô cớ mà nói ra những lời mờ ám như thế.

“Ý hay. Nhưng...người đó là ai cơ chứ? Ừm, nghĩ ra rồi, em có một bệnh nhân lái BMW...”

“Trình Vũ Phi, em lại cố ý kích thích anh rồi đấy!” Tô Nhất Minh nghiêng răng ken két, chồm sang cô, thô bạo khóa miệng cô lại.

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Tô Nhất Minh (1)

Tô Nhất Minh vội vội vàng vàng về nhà, anh thấy mình sắp trở thành người đàn ông của gia đình rồi. Trước đây buổi tối cho dù không có việc gì anh cũng ở ngoài đàn đúm với đám bạn chí cốt, chưa nửa đêm chưa về nhà. Bây giờ nếu không phải tiếp khách quan trọng, anh lập tức phẩy tay từ chối, về nhà càng sớm càng tốt. Căn hộ đối với anh không còn là khách sạn lạnh lẽo mà đã sớm trở thành một mái nhà ấm áp. Anh lăn lộn làm ăn, có lúc cảm thấy vô cùng tủi thân, luôn muốn có ai đó để dốc bầu tâm sự. Trước đây anh có những thứ chẳng thể nào kể lể với người khác, nếu khoác lác, người ta sẽ cho là anh đang khoe mẽ, có tí tiền đã lên mặt vênh váo. Còn kể khổ, người ta lại nói anh nói phét, tiền kiếm được nhiều thế mà còn than nghèo kể khổ. Bây giờ thì tốt rồi, trong nhà có cô bác sĩ cưng, nhỏ to tâm sự, cười đùa hờn giận, lúc nào anh cũng thấy vui vẻ.

Tô Nhất Minh vừa bước vào nhà chút nữa cho rằng thang máy gặp sự cố gì đó, đưa anh lên nhầm tầng. Ngôi nhà đẹp đẽ của anh như một bãi chiến trường, trên nền lán lóc vô số bịch lớn bịch nhỏ đựng thức ăn, bàn phòng khách bày la liệt thức ăn nước uống.

Tô Nhất Minh cẩn thận đi qua vòng trận địa, trong đám người lơ nhố đang tập trung tinh thần vào ván bài anh thấy vài gương mặt quen thuộc, cuối cùng mới chắc chắn mình không đi nhầm nhà. Chắc hẳn đều là đồng sự của bảo bối Trình Vũ Phi của anh. Sư huynh ưỡn bộ ngực vạm vỡ nhìn thấy Tô Nhất Minh mừng rỡ: “Em rồi!” Còn bác sĩ Tiểu Hà đã gặp qua mấy lần vẫn vẫy cánh tay xinh xắn như đã thân quen từ lâu: “Anh rồi!”

“...” Tô Nhất Minh chưa từng được ai gọi như thế nên khoái chí cười toét miệng ra cười, trong lòng nghĩ bác sĩ đúng là rường cột nước nhà, làm

việc gì cũng khác người.

Tô Nhất Minh tần ngần bên bàn một lúc, không nhìn thấy Trình Vũ Phi, nói vài câu khách sáo với đám bác sĩ rồi cẩn thận lách người đi vào bếp. Hình bóng thon thả của anh quả nhiên ở đó, trước mặt là một chõng hộp đựng cơm trắng trắng dùng một lần.

Tô Nhất Minh không lên tiếng đi đến sau lưng cô, vòng tay ôm lấy eo cô, cúi xuống vùi mặt vào mái tóc óng ả của cô, phiền muộn trong lòng bỗng nhẹ tênh.

Trình Vũ Phi giật nảy người, quay đầu nhìn thấy anh, có chút ngẩn ra: “Hôm nay sao anh về sớm vậy?”

“Em không thích ư?” Tô Nhất Minh hạ giọng nói.

“Có chuyện gì rồi à?” Trình Vũ Phi dừng tay hỏi.

“Cái gì mà xảy ra chuyện?” Tô Nhất Minh hỏi ngược lại.

“Anh không giống như thường ngày. Xảy ra chuyện rồi hả?”

“Sao lại không giống?”

“Giọng nói yếu ớt, ôm lỏng lẻo, mặt mày rầu rĩ. Bị gì rồi phải không?”

Tô Nhất Minh nghĩ cô bác sĩ này tài thật, bèn hừ một tiếng: “Bác sĩ ơi, anh bị người ta hiếp đáp.”

Trình Vũ Phi hình như yên tâm hơn một chút, cúi đầu làm tiếp việc đang dở tay: “Người hiếp đáp anh chắc chắn là đàn ông.”

“Sao lại nghĩ thế?” Tô Nhất Minh ngạc nhiên.

“Anh là gã lưu manh, biết rõ phụ nữ như lòng bàn tay, làm gì có người phụ nữ nào dám hiếp đáp anh?” Trình Vũ Phi nhấn nhá phân tích.

“...”

“Người đó chắc chắn là tên đại lưu manh.” Trình Vũ Phi nói tiếp.

“Ấy?”

“Anh là tên lưu manh cáo già, ăn hiếp được anh chỉ có thể là đại lưu manh thôi.”

Tô Nhất Minh cuối cùng cũng phì cười, cất được cục đá đang đè trên ngực. Lời nói của Trình Vũ Phi nghe có vẻ vô lý, nhưng lại trúng phóc. Hôm nay anh đã nhận được một tin xác thực, khách hàng lớn nhất của anh, cái công ty mà Vu Tuy Văn đang làm, đã bị Mã Đế Nhũn nắm tay trên. Bọn họ đã ký kết với nhau một hợp đồng lớn.

Thương trường khốc liệt, thủ đoạn ra sao, Tô Nhất Minh hiểu rất rõ, nhưng cái gì cũng có luật của nó, muốn đứng vững trên thương trường thì phải biết luật. Cầm tiền của người ta, thay người ta hành sự dường như đã thành luật. Tất nhiên cũng có bọn tệ hại muốn có lợi mà không muốn làm, trước sau gì cũng bị đào thải.

Nhưng kết quả lần này có chút bất ngờ, Tô Nhất Minh nhớ đến món tiền hai mươi nghìn mua miếng ngọc rờm hôm nọ mà tức trào máu. Mất tiền vô ích chẳng sao nhưng cái cảm giác bị người ta đùa cợt chẳng dễ chịu chút nào, khác gì bỏ tiền ra mua năm đấm. Nhưng nghe những lời như thế của Trình Vũ Phi lòng anh ít nhiều nhẹ nhõm hơn.

Cá lớn nuốt cá bé, mạnh được yếu thua, cái chân lý này, bất kể ở lĩnh vực nào cũng có chỉ khác nhau ở mức độ. Trên thương trường mà lợi nhuận là trên hết, cái chân lý này có lẽ trần trụi hơn. Mình cũng chẳng phải là ông này bà nọ, chỉ là một gã lưu manh không biết xấu hổ, bây giờ gặp phải tên

đại lưu manh họ Châu mặt dày mày dạn, nhận thua cũng chẳng là chuyện gì mất mặt cho lắm.

Tô Nhất Minh thở dài, người trong giang hồ, không thể tự mình quyết định. Dù lão Châu có tham lam nham hiểm như Vu Tuy Văn nói, thì anh cũng phải ra sức lấy lòng, mất chút tiền như vậy cũng xem như không uổng.

“Mấy món xào này ở đâu ra thế? Nhiều dầu mỡ thế này chắc chắn không phải em làm.” Tô Nhất Minh nhìn Trình Vũ Phi đang trút đồng thức ăn đầy dầu mỡ trong hộp ra đĩa.

“Tất nhiên không phải em làm rồi, em mua ở tiệm ăn gần đây đây. Hôm nay đồng nghiệp đến chơi nhiều, lại đến đột xuất nên em không có thời gian chuẩn bị.”

“Đến đột xuất?” Tô Nhất Minh hôn vào gáy cô.

Trình Vũ Phi thở ra, “Mấy hôm trước em phạm phải một sai lầm. Hôm đó sau khi về nhà em nhớ ra còn có một số việc chưa bàn giao cho bác sĩ trực bên dùng điện thoại bàn gọi đến bệnh viện.”

“Hừm, đây không thể gọi là sai lầm.”

“Kết quả là bị bọn họ phát hiện số điện thoại không giống với số nhà mà em thuê, lập tức đoán trúng phóng em đang dựa hơi đại gia.”

“...” Tô Nhất Minh một lần nữa nghĩ bác sĩ đúng là dường cột nước nhà, để ý đến từng chi tiết nhỏ nhất, nên cho đi làm điệp viên mới đúng.

“Bởi thế hôm nay vừa hết giờ làm, bọn họ bỗng đề nghị đến đây chúc mừng tân gia, nhưng thật ra là muốn vào tận hang hùm miệng sói, xem xét sự tình.”

“Nhà anh là hang hùm miệng sói ư?” Tô Nhất Minh cẩn thận rẽ tóc cô sang hai bên, để lộ chiếc gáy nhỏ xinh.

“Anh là lưu manh mà, nên đối với những người con gái như em là hang hùm miệng sói.” Trình Vũ Phi thở dài.

Tô Nhất Minh hứ một tiếng, ôm chặt lấy cô, đang muốn thừa nước đục thả câu thì cánh cửa bếp nhẹ nhàng mở ra, sư huynh Ngô bước vào. Tuy Tô Nhất Minh là tay lão luyện trong tình trường nhưng lại không quen có cử chỉ thân mật trước mặt người khác, nên chân tay bỗng trở nên lóng ngóng. Sư huynh Ngô vờ như chôn không người bê mấy đĩa thức ăn đi ra ngoài, trước khi đi còn nhướng mắt với hai người đang quấn chặt lấy nhau một cái, “Không sao, hai người tiếp tục đi. Tôi không nhìn thấy gì cả, mà có nhìn thấy cũng là chuyện bình thường, quen mắt rồi nên chẳng có cảm giác gì hết – chắc là do xem nhiều phim ảnh quá. Nhưng bếp là nơi nguy hiểm, nhóm lửa tình yêu nhẹ nhẹ vậy được rồi, nhiều quá không chừng xảy ra hỏa hoạn đấy!”

Tô Nhất Minh lại một lần nữa cảm khái bác sĩ quả là rường cột, cười nhả nhờ hôn Trình Vũ Phi một cái, “Em xem, khán giả đều phản ánh không đủ lửa kìa, không bằng trong phim. Có cần anh thổi cho cháy to lên không?” Trình Vũ Phi đỏ mặt, cảm thấy con người này mặt dày hết thuốc chữa, ngượng ngùng thoát khỏi vòng tay anh, bê thức ăn đi ra khỏi bếp.

Nhóm bác sĩ đang chơi bài tổ, thế trận đang lúc cao trào, mặt mũi ai cũng căng thẳng. Tô Nhất Minh nghe một người kêu lên: “Chính cao! Chặt phó cao của cậu nhé!”

“Chính cao là cái gì?” Tô Nhất Minh nhỏ giọng hỏi Trình Vũ Phi.

“Chính cao là trưởng khoa, phó cao là phó khoa. Đối với bác sĩ bọn em thì trưởng khoa là lớn nhất...cho nên đặt con K là chính cao, con J là phó cao.” Trình Vũ Phi mỉm cười trả lời.

“...” Rường cột mà! Sáng kiến mà! Tô Nhất Minh chép miệng.

Sau vô số lần cảm khái của Tô Nhất Minh, buổi hội họp hôm nay cũng đến hồi kết thúc. Lúc này các bác sĩ nhà ta mới vào chủ đề chính, mới lộ mặt nham hiểm nhìn Tô Nhất Minh.

“Em rể, anh thấy anh với chú thật có duyên, người đẹp trai giống anh đây chẳng nhiều, chắc chắn khiến người ta ghen ghét đúng không? Đồng thời cũng không tránh khỏi ong vòong bướm lượn. Nhức đầu lắm! Cái này anh rất hiểu...Khổ tâm lắm, khổ tâm lắm. Nhưng chú không được động lòng trước những mê hoặc đó đấy! Không được có lỗi với em gái, không được phụngòng tin của anh đấy nhé!” Sư huynh Ngô vỗ vỗ vai anh, nói lời gan ruột.

“...” Tô Nhất Minh nghĩ: “Anh chỉ được cái to con thôi, đâu đẹp trai bằng tôi”.

“Anh rể ơi, em kể cho anh nghe một câu chuyện có thật nhé. Trước đây từng có một bác sĩ tòm tem với một bệnh nhân nữ. Người phụ nữ đó như điên như dại bắt anh chàng bác sĩ đó phải ly hôn, mấy lần uống thuốc tự tử, nhưng cũng may là cứu được kịp thời. Nhưng cô ta vẫn không từ bỏ ý định, lại một lần nữa uống thuốc độc, lần này lúc đưa đến bệnh viện thì đúng ngay ca trực của vợ bác sĩ đó. Sau đó cứu không được nên chết rồi... Cho nên tuyệt đối không được đắ tội với bác sĩ...Muốn bắt nạt bác sĩ thì phải lường trước hậu quả...” Bác sĩ Tiểu Hà kể chuyện hù dọa người không thua kém Trình Vũ Phi chút nào.

“...” Tô Nhất Minh đưa tay quệt mồ hôi.

“Yên tâm đi, tuyệt đối không nguy hiểm đến tính mạng, nhiều nhất là bọn tôi nhân lúc anh bệnh sẽ kê thêm mấy loại thuốc dẫn đến ED...hí hí...” Y tá Giang Tiểu Tây tuy nhìn bề ngoài nghịch ngợm đáng yêu nhưng lại

nói toàn nói những lời độc địa, chẳng có chút hình tượng dịu dàng của thiên thần áo trắng cả.

“ED?” Tô Nhất Minh lần này bị dọa chết khiếp.

“ED là viết tắt của Emergency Department khoa cấp cứu đó. Ý cô ấy là sẽ kê một số loại thuốc cấp cứu. Ủm...Tiểu Tây, em lại ho rồi đấy. Cần thận coi chừng bệnh suyễn lại tái phát, lần trước có biết là làm mọi người sợ thế nào không? Gần đây có phải em không uống thuốc theo toa không?”

Trình Vũ Phi sắc mặt ôn nhu nhưng giọng nói đầy quyền uy của một nhà chuyên môn.

... Tô Nhất Minh cuối cùng cũng tổng tiển nhóm bác sĩ rường cột như tổng tiển một loại đại dịch ra khỏi nhà, thận trọng quay đầu sang nói, “Vũ Phi, đồng nghiệp của em thật thú vị...cứ y như người nhà của em.”

Trình Vũ Phi cười nhạt, “Bác sĩ đều có chút biến thái, em được xem là bình thường nhất đấy. Yên tâm đi. Bọn họ chỉ nói cho sướng miệng thôi. Đa số bác sĩ đều được giáo dục tốt, sống và làm việc theo pháp luật.”

“Nhưng...câu chuyện đó là thật chứ?”

“Chỉ là tin đồn thôi, tam sao thất bản. Không chừng cái người thứ ba đó chưa đến được bệnh viện thì đã chết rồi.”

“Trên đời này...lại có chuyện độc ác như thế sao...có thể kê... thuốc của khoa cấp cứu?” Tô Nhất Minh vô cùng thận trọng hỏi.

“Làm gì có thuốc làm người ta phải đến ED? Nhiều nhất cũng chỉ là bị tác dụng phụ mà thôi. Tất cả thuốc đều có tác dụng phụ.”

“Thế không phải là càng khuất tất, càng nguy hiểm sao?” Tô Nhất Minh kinh hãi.

“Chỉ có bệnh nhân mạn tính mới phải uống loại thuốc này lâu dài. Anh có bị bệnh mạn tính gì đâu?”

“Không có, tuyệt đối không...”

“Vậy anh sợ gì chứ?”

“..Thế...có cách nào mà trong chốc lát khiến cho người ta phải đi cấp cứu không?”

“Có, anh muốn làm gì? Nhất Minh, anh bị người ta ăn hiếp nên muốn báo thù à? Anh đừng có mà làm bậy.”

“Cách gì?” Tô Nhất Minh mắt sáng lên.

“Thiến!”

“...” Tô Nhất Minh im bật.

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Tô Nhất Minh (2)

Lúc điện thoại reo, Tô Nhất Minh đang ngủ say. Anh mắt nhắm mắt mở làu bàu câu gì đó rồi lại chui vào trong chăn tiếp tục nằm mơ. Nhưng anh ngủ chẳng ngon giấc, trong mơ có ai đó cứ gọi anh liên tục. Mở mắt ra anh nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của Trình Vũ Phi, mơ mơ màng màng tưởng bở, “Cưng muốn anh hả?”

“Điện thoại. Tìm anh đó.” Trình Vũ Phi nhìn đồng hồ mới hai giờ đêm, bỗng thấy xót xa, Tô Nhất Minh mấy ngày nay công việc bù đầu. Hôm nay mới đi ngủ sớm được một chút.

“Nhất Minh cậu đến đây mau! Tiểu Mục xảy ra chuyện rồi! Bây giờ đang cấp cứu ở bệnh viện! Bác sĩ nói nguy kịch lắm rồi!” Giọng nói sốt ruột, gấp gáp của Lục Dã Bình vang lên trong điện thoại.

Tô Nhất Minh bừng tỉnh, “Bệnh viện? Tiểu Mục, cô ấy... sao rồi? Dã Bình, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Uống thuốc tự tử. Cãi nhau với chồng. Cậu đến đây mau lên, cô ấy muốn gặp cậu. Bác sĩ nói nguy kịch lắm.”

Tô Nhất Minh bỗng dừng cảm thấy giống như có hai nửa đang giằng xé nhau trong người mình, một thì chẳng quan tâm, nghĩ là mình với Tiểu Mục giờ chẳng còn gì, còn nửa kia thì lại sốt ruột như lửa đốt, hận là không thể mọc ra hai cánh, lập tức bay đến bên cạnh Tiểu Mục. Anh hít mấy hơi thật sâu, sắp xếp lại tâm trạng đang rối bời, cố giữ giọng bình tĩnh, “Bệnh viện nào? Tình hình thế nào rồi? Không giống như cậu lần trước bị bác sĩ thông báo sắp chết chứ?”

“Mẹ kiếp, cậu có là người không đấy? Lúc này là lúc nào mà còn nói đùa! Cô ấy sắp chết rồi! Sắp chết rồi, cậu có biết không? Cô ấy muốn gặp cậu! Dù gì cậu với cô ấy cũng có một thời mặn nồng! Mẹ kiếp cậu có phải là đàn ông không đấy?” Lục Dĩ Bình hét lên trong điện thoại.

Tô Nhất Minh vội vàng đưa điện thoại ra xa theo phản xạ, không thì chắc chắn điếc tai, lại thận trọng nhìn Trình Vũ Phi, lo lắng không biết cô có nghe được gì không. Cô nằm ở góc khuất đèn nên nhìn không rõ biểu hiện trên khuôn mặt.

“Là bệnh viện nào? Tôi đến ngay đây.” Tô Nhất Minh hạ giọng.

Tô Nhất Minh nhìn Trình Vũ Phi tần ngần, “Cưng à, anh có người bạn xảy ra chuyện, đang ở trong bệnh viện. Anh đến đó xem thế nào. Em... ngoan ngoãn ở nhà ngủ nhé.”

Trình Vũ Phi lắc đầu, “Em cũng đi, có thể sẽ giúp được gì đó. Em là bác sĩ, hơn nữa, mấy hôm nay anh rất mệt mỏi. em lo cho sức khỏe của anh. Đến đó có việc gì em có thể chạy đi lo liệu giúp anh.”

Tô Nhất Minh há miệng mấy lần, cuối cùng cũng chẳng tìm ra cơ gì thỏa đáng, lại vội đi nên chẳng nói thêm gì nữa.

Bệnh viện rất gần nhà Tiểu Mục, không lớn lắm, vài bụi nguyệt tuế được trồng lộn xộn trong sân, hình như ít được chăm sóc, dưới ánh đèn đường đóa nào cũng có vẻ cũng đã héo.

Khoa cấp cứu cũng nhỏ hơn bệnh viện J nhiều, nhưng bệnh nhân rất ít. Từ xa đã thấy Lục Dĩ Bình đang thần thờ đứng trước cửa phòng cấp cứu.

Nhìn thấy Trình Vũ Phi, anh ta đưa ánh mắt ngạc nhiên nhìn Tô Nhất Minh, ý là sao lại đem theo phụ nữ thế này? Tô Nhất Minh cười khổ sở.

Tiểu Mục đã được rửa ruột đang truyền dịch. Thuốc ngủ đã ngấm vào cơ thể, cô nằm bất động ngủ vùi, mặt trắng bệch giống như đóa nguyệt tế héo tàn, nhan sắc nhợt nhạt nhưng vẫn phảng phất nét thanh tú lúc còn trẻ.

Rất nhiều năm rồi ... Nhiều năm rồi không gặp ... bây giờ gặp lại trong tình huống như thế này đây.

Trái tim Tô Nhất Minh như bị ai bóp nghẹt, anh từ từ vươn tay ra, dường như muốn chạm vào mặt Tiểu Mục, nhưng nửa chừng bỗng thay đổi ý định, vuốt vuốt tóc cô. Lạc Dã Bình lo lắng nhìn Tô Nhất Minh, lại thận trọng nhìn Trình Vũ Phi, một người nằm đó vô tri vô giác, một người đứng đó bất động.

Trình Vũ Phi nhìn hai người muốn nói gì đó, bèn rời khỏi phòng bệnh đi tìm bác sĩ hỏi rõ bệnh tình.

Lạc Dã Bình lúc này mới kể ngắn gọn cho Tô Nhất Minh sự tình. Tiểu Mục gần đây chiến tranh lạnh với chồng, hôm qua hai người cãi nhau to, anh chồng bế con bỏ đi, điện thoại cũng không liên lạc được. Nửa đêm Tiểu Mục càng nghĩ càng thấy bế tắc, nuốt hơn năm mươi viên thuốc ngủ, khóc thảm thiết gọi cho Lạc Dã Bình, muốn anh chuyển lời với Tô Nhất Minh, nói là mình kiếp này nợ anh, hy vọng kiếp sau sẽ trả. Lạc Dã Bình nghe có gì không ổn, lại không liên lạc được với người nhà Tiểu Mục, đành đêm hôm xông vào nhà cô.

“Lúc đó cô ấy vẫn còn tỉnh, nói với tôi là muốn gặp cậu. Tôi vội vàng đưa cô ấy đến bệnh viện gần nhất, bác sĩ nói tình hình vô cùng nghiêm trọng. Tôi mới gọi điện thoại cho cậu, để cậu có thể gặp cô ấy lần cuối cùng. Nhất Minh, sao cậu lại mang theo bác sĩ Trình thế? Chút nữa Tiểu Mục nhìn thấy lại kích động. Haizzz, cũng tại cậu cố chấp, nếu nghe tôi quay lại với Tiểu Mục, chắc giờ này con cậu đã có thể đi mua xì dầu rồi!” Lạc Dã Bình thở dài thườn thượt.

Tô Nhất Minh đang định nói gì đó thì nghe thấy tiếng Trình Vũ Phi vang lên sau lưng, “Yên tâm đi, em đã hỏi bác sĩ rồi, chỉ uống hơn năm mươi viên thuốc ngủ thôi. Không chết được đâu.”

“Hơn năm mươi viên thuốc ngủ đấy! Vậy mà còn chỉ uống ư?” Lục Dã Bình kinh ngạc nhìn cô, “Còn chê ít à? Bác sĩ vừa rồi nói tình hình rất nguy kịch bất cứ lúc nào cũng có thể cưỡi hạc về Tây Thiên đấy!”

Bác sĩ Trình rõ ràng không cho là như vậy, “Bây giờ môi trường y tế không tốt, bác sĩ đều sợ cả, cứ nói bệnh tình nguy kịch trước đã, nhờ khi có chuyện gì thì cũng không bị quy trách nhiệm. Uống thuốc an thần không thể chết được. Bệnh nhân của tôi uống cả mấy trăm viên mà có chết đâu. Rất nhiều bệnh nhân uống thuốc an thần để dọa người khác, để ép người thân phải làm theo những yêu cầu vô lý của họ.”

Tô Nhất Minh nghe những lời như thế thấy chẳng thuận tai chút nào, nên nghiêm giọng nói, “Vũ Phi! Sao em không có một chút cảm thông nào vậy? Tiểu Mục đã bất hạnh thế rồi, mà em còn nói như trách cô ấy thế...”

Trình Vũ Phi lặng lẽ nhìn Tô Nhất Minh rồi quay người bỏ đi. Lục Dã Bình đi theo giảng hòa, “Bác sĩ Trình, tất cả là do tôi không đúng, muộn thế này rồi mà còn gọi hai người ra đây. Cô giận ư?”

Trình Vũ Phi lắc đầu, “Không liên quan đến anh, tôi ghen thôi.”

Lục Dã Bình ngạc nhiên quan sát kỹ nét mặt cô, thận trọng cân nhắc lời nói, “Bác sĩ Trình, cô đừng hiểu lầm, thật ra Nhất Minh và Tiểu Mục chỉ là bạn bè bình thường. Người nhà cô ấy không có ở đây, xảy ra chuyện nên chúng ta đến giúp một tay thôi.”

Trình Vũ Phi từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt chua xót, “Bạn bè bình thường? Lúc ngủ Nhất Minh mấy lần gọi tên một người, có lần còn khóc trong mơ. Tôi trước đây đều nghe không rõ anh ấy gọi tên ai, hôm nay mới

hiếu, anh ấy gọi Tiểu Mục.” Thật ra không phải chỉ trong lúc ngủ, có một lần đang lúc ân ái, anh đã gọi nhầm tên, rất rõ ràng, là Tiểu Mục.

Lục Dĩ Bình kinh ngạc há hốc miệng, lắp bắp vài câu chẳng liên quan rồi kiểm cố chuồn êm. Tô Nhất Minh đang ngồi bên giường bệnh thần thờ nhìn Tiểu Mục, thỉnh thoảng Lục Dĩ Bình kề sát tai anh nói nhỏ, “Tiểu rồi chiến hữu ạ, anh e là hôm nay đã hại chú em! Cô bác sĩ của chú có lẽ đã biết quan hệ giữa chú với Tiểu Mục rồi!”

Tô Nhất Minh ngây người ra, rồi lập tức lạnh lùng, “Chết tiệt, dưới mũi cậu có phải là miệng không đấy? Sao mỗi lần gây ra chuyện cứ bắt tôi chịu hậu quả vậy hả?”

Lục Dĩ Bình tuy là gã lưu manh, nhưng dù gì cũng lăn lộn trong đám người đức cao vọng trọng, bao nhiêu năm nay chưa từng thấy ai chửi mình ác mồm như vậy, cũng chưa bao giờ tức nghẹn họng đến vậy, trong thoáng chốc bỗng quên đi bản chất mình còn ác độc hơn, nghiến răng ken két nói, “Nhất Minh ... còn đồ thừa cho tôi sao? Tôi chưa hề nhắc đến cái tên Tiểu Mục trước mặt cô ta, còn cậu ... nói với tôi là chẳng còn tình cảm với Tiểu Mục nữa, không còn tình cảm thì còn gọi tên người ta làm gì? Lại còn gọi lúc mơ ngủ nữa chứ! Người ta nghe cả rồi đấy!”

Cái gì? Tô Nhất Minh thất sắc, anh nhìn Tiểu Mục đang say giấc, kéo Lục Dĩ Bình ra khỏi phòng bệnh, “Nói bậy. Tuyệt đối không thể nào. Chắc chắn là cậu đã để lộ ra.”

“Vớ vẩn! Cậu bậy ra cả một đống, còn đồ thừa của người khác à?” Lục Dĩ Bình cuối cùng cũng trở về với bản chất thật của mình.

“...” Tô Nhất Minh tức xì khói, thoáng thấy Trình Vũ Phi cầm bịch thuốc đi vào phòng Tiểu Mục, trong đầu bỗng nhớ đến lời bác sĩ Tiểu Hà kể câu chuyện khủng bố người thứ ba uống thuốc tự tử, lại gặp ngay phải người thứ hai là bác sĩ đang trực ban, tự dưng thấy lạnh sống lưng.

“Vũ Phi... để anh để anh, em về nghỉ đi, đừng để mệt quá sinh bệnh đấy.” Tô Nhất Minh đi nhanh hơn một bước, giằng lấy bịch thuốc trên tay cô.

Trình Vũ Phi ngẩn ra rồi ngẩng đầu lên, ánh mắt trong veo. “Em vừa đề nghị bác sĩ cho thêm ít thuốc. Giới bác sĩ thật nhỏ bé, vừa nãy trò chuyện mới phát hiện ra em đã từng gặp bác sĩ đó trong một lớp học nghiệp vụ nào đó. Anh ta hứa sẽ chăm sóc đặc biệt cho Tiểu Mục ...”

Đề nghị bác sĩ kê thêm thuốc? Tô Nhất Minh lo sợ gật gật đầu, lo liệu Trình Vũ Phi xong, bèn cầm bịch thuốc âm thầm đến phòng khám. Bác sĩ trực là đàn ông, chiếc mũ bác sĩ đội lệch khiến anh ta nhìn không lương thiện cho lắm.

Tô Nhất Minh ngọt ngào, Bác sĩ... Tôi là người nhà của Viên Mục. Bác sĩ vừa kê thêm một số thuốc cho cô ấy phải không ạ? Những thuốc đó có tác dụng gì?”

Vị bác sĩ nọ thờ ơ liếc nhìn anh một cái, “Tác dụng? Tất nhiên là có tác dụng, nhưng không thể nói rõ cho anh được! Dem truyền cho bệnh nhân là được rồi!”

Tô Nhất Minh cố kiềm chế, nở nụ cười lấy lòng, “VẬY... có tác dụng phụ không ạ?”

“Tác dụng phụ? Có chứ! Đã là thuốc thì có ba phần độc, thuốc nào cũng có tác dụng phụ hết. Uống nước nhiều quá còn bị chướng bụng mà chết cơ mà!”

“Thế... có thể không dùng được không?” Tô Nhất Minh trong lòng rủa thầm tay bác sĩ này trăm lần.

“Được, tất nhiên là được. Anh qua đây kí tên vào, nhờ có người kiện anh rắp tâm mưu sát thì có bằng chứng rõ ràng đây.”

“...” Tô Nhất Minh thất thểu đi ra ngoài, trong lòng nghĩ, bác sĩ đáng ghét! Nói toẹt ra là thuốc này không uống không được sao?

Vừa bước ra khỏi cửa thì anh thấy Trình Vũ Phi đang đứng ngoài hành lang. Cô cười mà như không cười, nhìn thấy anh bèn giơ tay ra dí dí vào mũi anh.

“Em làm gì vậy? Thoắt ẩn thoắt hiện.” Tô Nhất Minh có tật giật mình nên, công kích trước.

“Chặc chặc... trên mũi có gì thế? Toàn là bụi.” Trình Vũ Phi ra vẻ quan chăm chú quan sát ngón tay mình, nở nụ cười vui mừng trên nỗi đau của người khác.

Tô Nhất Minh hiểu cô đang chế diễu mình vừa bị người khác làm cho mất mặt, nên chỉ âm ừ, tỏ ra vô cũng tức tối.

Nhưng Trình Vũ Phi vẫn tiếp tục giọng điệu cợt nhả, “Thật ra mấy thứ thuốc mà bác sĩ kê thêm chẳng có tác dụng gì lớn, chỉ là thêm nước để chất độc nhanh chóng thải ra qua đường tiểu. So với uống nước thì chẳng khác biệt là bao.”

“Thế... anh có thể trực tiếp cho cô ấy uống được không? Như vậy an toàn hơn.” Tô Nhất Minh mắt sáng rỡ.

“Được chứ! Có điều em lo là sẽ có người kiện anh rắp tâm mưu sát! Tiểu Mục bây giờ đầu óc lơ mơ, cho cô ấy uống có thể sẽ bị sặc, dẫn đến viêm phổi, thậm chí tắt thở mà chết...”

“...” Tô Nhất Minh tức nghẹn họng, hồi lâu mới rít qua kẽ răng, “Bác sĩ các người thật đáng ghét! Sao không nói thẳng ngay từ đầu!”

Trình Vũ Phi nhún nhá, “Ừm. Tâm trạng của người nhà em có thể hiểu được. Vì sốt ruột lo lắng lại không thể làm được gì nên thường vô duyên vô

cớ nổi nóng với bác sĩ.”

“...” Người nhà? Chết rồi, những lời vừa nãy mình nói với vị bác sĩ nọ đã bị nghe thấy hết? Tô Nhất Minh thông minh im bật, ngoan ngoãn chạy đi lấy thuốc.

Trời dần dần sáng hẳn. Trình Vũ Phi nhìn đồng hồ rồi nhìn hai người đàn ông cáo từ, “Em phải đi làm rồi. Tiểu Mục sẽ chóng tỉnh lại thôi, vậy là không sao rồi. Nếu như không tỉnh, hai anh phải báo cho em biết đấy, em sẽ sắp xếp để cô ấy chuyển viện làm xét nghiệm máu.”

Tô Nhất Minh tần ngần, “Để anh đưa em về.”

Trình Vũ Phi cười nhạt, “Anh cứ ở lại chăm sóc cô ấy đi. Đợi cô ấy khỏe thì nên đưa đến bác sĩ tâm lý, có lẽ là bị trầm cảm. Mùa xuân bệnh thần kinh rất hay phát tác, rất nhiều người tự tử. Còn bị lên cơn điên nữa...”

Tô Nhất Minh cảm thấy trong lời của vị bác sĩ nhân dân này luôn có gai nhọn, những lời nói đầy thuật ngữ chuyên môn của cô nghe rất kín kẽ, nhưng không hiểu sao sự khó chịu cứ trào lên, ứ nghẹn nơi lồng ngực, “Tiểu Mục không bị thần kinh, chỉ là nhất thời cảm thấy bế tắc. Chồng cô ấy là đàn ông mà sao lại đối xử với người phụ nữ của mình như vậy chứ.”

“Tinh thần nhất thời mất cân bằng, đó cũng là một phạm trù của bệnh thần kinh. Không cãi vã nhau thì không phải vợ chồng, con đã có thể đi mua xì dầu rồi mà còn cảm tính như vậy. Nhất Minh, mấy tuổi anh biết mua xì dầu? Em còn nhớ lúc nhỏ lần đầu tiên đi mua xì dầu, về nhà phát hiện một lớp dòi trắng trắng lúc nhúc phía trên... bị mẹ mắng cho một trận.”

Mua xì dầu? Chết rồi những lời ba hoa của Lục Dĩ Bình khi ấy cũng bị cô ấy nghe thấy rồi. Tô Nhất Minh đăng hăng mấy tiếng, rồi mở cửa xe,

“Vũ Phi... thực ra anh cùng Tiểu Mục đã không còn quan hệ gì nữa. Dù gì đi nữa, bọn anh cũng từng ở bên nhau, lần này cô ấy gặp khó khăn, anh...”

Trình Vũ Phi thờ ơ gật đầu, “Em hiểu mà. Tình cũ khó quên, nếu là em... cũng sẽ không bỏ mặc được.”

Tô Nhất Minh lập tức nhớ đến bác sĩ khoa ngoại trong câu chuyện lần trước, một nỗi chua xót dâng trào trong lòng, nghẹn ứ nơi lồng ngực cơ hồ không thể thốt lên lời. Hồi lâu mới hậm hực bước lên xe, “Vũ Phi, anh phát hiện em có lúc thật đáng ghét!”

Trình Vũ Phi chậm chậm quay người đi về phía cổng bệnh viện, “Đúng vậy. Em cũng có lúc thấy mình thật đáng ghét. Em hy vọng mình cũng có thể giống những người phụ nữ khác, có thể bù lu bù loa ghen tuông. Hoặc là, giống như một số phụ nữ tinh bơ như không, thoải mái với người đàn ông của mình, đồng thời cũng thoải mái với chính mình. Nhưng em lại không làm được, em luôn khó coi như vậy đấy! Đây thực sự là nỗi đau khổ lớn nhất trên đời.”

Tô Nhất Minh thần người ra, lúc sực tỉnh đuổi theo cô thì chỉ còn nhìn thấy bóng của cô đã bước lên một chiếc taxi. Anh quay về phòng cấp cứu, ngồi trước cửa châm một điếu thuốc. Chuyện đã qua như sương khói, lờ mờ bay về rồi lại nhanh chóng bị gió thổi đi.

Lục Dĩ Bình chạy như bay đến tìm anh, “Nhất Minh! Tiểu Mục tỉnh rồi, tôi gọi bác sĩ đến khám rồi, bác sĩ nói đã qua cơn nguy kịch rồi! Cô ấy muốn gặp cậu...”

Tô Nhất Minh dập tắt điếu thuốc, dụi dụi đôi mắt đỏ ngầu vì mệt mỏi, “Tôi vừa nhớ lại chuyện trước đây giữa tôi và Tiểu Mục. Hơn một năm sương khổ có nhau, tưởng là khắc cốt ghi tâm, vậy mà có nhiều chi tiết tôi đã không còn nhớ rõ nữa. Nhiều năm rồi không gặp cô ấy, bây giờ... chi bằng thôi vậy. Cậu nói với cô ấy một tiếng, chuyện đã qua rồi, hãy sống tốt

với thực tại. Cậu cũng liên hệ với người nhà cô ấy đi, cô ấy khỏe lại có lẽ phải đi khám bác sĩ tâm lý. Bây giờ xã hội cạnh tranh khốc liệt, con người đều rất yếu đuối, đừng để mắc bệnh trầm cảm, giống như Trương Quốc Vinh thì khổ...”

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Tô Nhất Minh (3)

Rời khỏi bệnh viện, Tô Nhất Minh đi thẳng đến công ty. Vẫn còn sớm, tòa nhà vắng vẻ, lát đặc chỉ có vài người, Tô Nhất Minh vào ăn sáng ở quán cà phê tầng dưới. Anh là người tôn sùng chủ nghĩa đơn giản, lại vô cùng bận rộn nên ăn uống rất xuề xòa. Trước đây hầu như sáng nào anh cũng ghé quán này ăn bữa sáng đậm bạc, nếu anh dậy đủ sớm và cần ăn sáng. Nhưng từ khi Trình Vũ Phi đến ở cùng, rất lâu rồi anh không ghé quán. Bác sĩ rất coi trọng bữa sáng, cũng rất dụng công, nên sáng nào anh cũng được ăn rất thịnh soạn.

Trong quán đang xay cà phê, mùi thơm tỏa ra khắp quán, còn thơm hơn cả cà phê trong tách của mình. Tô Nhất Minh nhanh chóng giải quyết xong bữa sáng, những lẩn cấn trong lòng cũng được hóa giải, Trình Vũ Phi đang ghen, đến tên gốc cũng nhận ra. Anh cảm thấy cô đang chuyện bé xé ra to, nhưng dù gì mình cũng là đàn ông, không giống chồng của Tiểu Mục, có bực tức thế nào cũng không thể đối xử tệ bạc với người phụ nữ của mình. Hơn nữa... sống với nhau thời gian dài, anh đã quen với sự có mặt của cô, không thể vì sự hiểu lầm bé xíu này mà đánh mất cô.

Tô Nhất Minh cầm điện thoại lên gọi cho Trình Vũ Phi. Nhưng cô không nghe máy. Bận rộn suốt cả ngày, anh vừa ngơi tay là lại gọi cho Trình Vũ Phi, lúc đầu cô không nghe máy, sau đó thì dứt khoát tắt máy. Tô Nhất Minh rối bời, anh biết Trình Vũ Phi đang tức giận, nhưng anh không hiểu nổi sao cô lại giận như vậy.

Thở một hơi dài thượt, anh bảo thư ký đi mua quà, rồi về nhà.

Trình Vũ Phi không về, chị giúp việc đã dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ. Tô Nhất Minh đặt gói quà xuống, đó là hai mươi chú gấu con vô cùng đáng yêu cột lại như một bó hoa, trên tay mỗi chú cầm một viên sôcôla Ferrero, loại sôcôla mà Trình Vũ Phi thích ăn nhất. Những chú gấu con hiếu kỳ ngẩng đầu lên, mở to cặp mắt tròn xoe nhìn căn nhà trống không, nhìn màn đêm ngoài cửa sổ với những ánh đèn nhấp nháy đủ màu sắc.

Tô Nhất Minh lại gọi điện thoại, vẫn khóa máy, anh lại nhận một tin ướat át, nhưng chẳng nhận được bất kì hồi âm nào. Đêm đó Trình Vũ Phi không về nhà, Tô Nhất Minh trằn trọc cả đêm không ngủ được, buổi sáng khi thức dậy anh thấy mình như chẳng còn chút sức lực nào.

Lúc đi làm anh mới nhìn thấy điện thoại của cô để trên kệ, đã hết pin rồi. Chiếc điện thoại nằm im lìm một chỗ khiến anh thấy xót xa. Tô Nhất Minh cảm thấy mình thật đàn bà, chỉ là một chiếc điện thoại thôi sao anh lại đau lòng đến vậy? Anh nghĩ đêm hôm qua Trình Vũ Phi vội vàng đi theo anh, không mang theo điện thoại, sau đó lại đi thẳng đến bệnh viện, chẳng trách lúc đầu, mình gọi thì không ai nghe máy sau lại khóa máy luôn.

Anh bất giác vui mừng, vậy là có lí do đi tìm cô rồi. Anh giúp cô sạc pin điện thoại, phát hiện có mấy chục cuộc gọi nhờ, trong đó một nửa là của mình, còn một nửa... Anh quyết định lát nữa gặp cô sẽ chất vấn, ai mà nửa đêm nửa hôm lại gọi cho cô nhiều như thế.

Tô Nhất Minh vui vẻ ôm bó gấu bông xuất hiện tại khoa cấp cứu, Trình Vũ Phi không có ở văn phòng, không khí trong khoa có gì đó nặng nề.

Một người giúp anh đi gọi Trình Vũ Phi, trông cô có vẻ rất mệt mỏi, tiều tụy, người đờ đẫn như khúc gỗ, hai mắt sưng đỏ, chứng tỏ cô đã khóc nhiều. Trong khoảnh khắc đó, Tô Nhất Minh cảm thấy như có ai quất roi vào người mình, đau xót đến co rúm người lại. Anh vứt bỏ gấu bông sang một bên, ôm ghì lấy cô.

“Sao vậy cưng? Anh sai rồi, anh không tốt. Lẽ ra hôm qua anh nên ngăn em đến gặp cô ấy, rõ ràng biết em chắc chắn sẽ không vui... Cưng à, cô ấy chỉ là người phụ nữ trước đây của anh, anh xin thề Tiểu Mục đã là quá khứ. Nhiều năm rồi anh không hề gặp cô ấy, sau này cũng sẽ không gặp. Đừng đau lòng, đừng tức giận nữa nhé, không đáng mà. Anh xót xa lắm...”

Trình Vũ Phi từ từ đẩy anh ra, giọng nhẹ như gió thoảng, “Sao anh không đi làm? Có chuyện à? Tiểu Mục đã không còn nguy hiểm nữa đúng không?”

Tô Nhất Minh lại ôm cô vào lòng, “Tất nhiên có chuyện rồi, chuyện lớn. Bảo bối của anh không về nhà, cô ấy giận anh... Đó không phải là chuyện lớn sao? Cưng ơi... hôm qua em ở đâu? Anh lo chết đi được.”

Trình Vũ Phi lại đẩy anh ra, “Nơi công cộng anh phải chú ý chứ. Bệnh suyễn của Giang Tiểu Tây phát tác, phải nằm phòng theo dõi đặc biệt, tình hình không ổn định nên em ở lại chăm cô ấy một đêm.”

Giang Tiểu Tây? Tô Nhất Minh cảnh giác tai dựng đứng lên, cái tên này nghe quen quen, nhưng lại không nhớ ra là ai. Là đàn ông? Theo lý mà nói bác sĩ khoa ngoại trong câu chuyện kia không thể nào có cái tên ảo lá như thế được.

“Là bệnh nhân của em à? Bệnh viện này thật chẳng có tình người, bắt em thức trắng mấy đêm liền làm việc không về nhà ư? Vi phạm luật lao động, công ty tư nhân của anh mà còn không dám đối xử với nhân viên như vậy. Phải kiện thôi!”

Trình Vũ Phi nhìn anh như người ngoài hành tinh hồi lâu rồi mới nói, “Em tình nguyện mà. Anh còn việc gì không? Không còn thì em vào phòng chăm sóc đặc biệt đây.”

Tô Nhất Minh lấy chiếc điện thoại của cô ra, “Cưng à, điện thoại của em để quên ở nhà, hết pin rồi. Đúng là đênh đoảng. Anh đã sạc pin giúp em rồi. Ấy... Giang Tiểu Tây có phải anh ta lái ... BMW?” Chẳng lẽ Giang Tiểu Tây lại là anh chàng bệnh nhân đẹp trai đi chiếc BMW đó sao?

“Tiểu Tây không có xe... Ấy? Cô ấy [1] gọi cho em này! Cô ấy lại gọi điện thoại cho em đấy... đều do em không tốt...” Trình Vũ Phi lăm bằm một mình, nước mắt rơi lã chã.

[1] Trong tiếng Trung ngôi thứ ba phát âm giống nhau cho nên Tô Nhất Minh thì nghĩ là “anh ta”, còn Trình Vũ Phi lại gọi là “cô ấy”.

“...” Tô Nhất Minh cảm thấy sự tình có vẻ nghiêm trọng không dám nói gì nữa, tay chân lóng ngóng nhặt bó gấu bông đáng yêu lên, đưa cho Trình Vũ Phi.

Trình Vũ Phi đưa tay đón lấy những chú gấu bông đáng yêu, nước mắt càng tuôn nhiều hơn, Tô Nhất Minh rối như tơ vò, không hiểu sao một người lúc nào cũng mạnh mẽ kiên cường như cô lúc này lại yếu đuối đến vậy, mà hình như lại không phải là vì mình.

Trình Vũ Phi đón taxi đến thẳng bệnh viện, vô cùng đau khổ. Tô Nhất Minh trong mơ đã mấy lần gọi tên Tiêu Mục, trước đây cô không hiểu hai chữ đó có nghĩa gì, nhưng giờ cô đã biết Tiêu Mục là một người phụ nữ đã kết hôn nhưng vẫn còn vương vấn tình cũ với Tô Nhất Minh. Điều này làm cô tức giận, và nghi ngờ luôn cả Tô Nhất Minh. Nhưng rốt cuộc cô vẫn là người lí trí, không muốn mình biến thành nhân vật nữ chính yếu đuối trong các bộ Phim tình cảm sướt mướt, chỉ vì một chút hiểu lầm mà đời sống đòi chết. Cô muốn bình tĩnh lại trước đã, buổi tối nghe Tô Nhất Minh giải thích sau.

Nhưng tin dữ hơn đang chờ đợi cô. Lúc cô đi ngang qua phòng chăm sóc đặc biệt thì phát hiện ra tất cả cốt cán của khoa mình đều ở đó. Có bệnh

nhân đặc biệt ư? Cô cảm thấy kỳ lạ, cô thấy sư huynh Ngô Chấn Phong cũng ở trong đó bèn hỏi anh đã xảy ra chuyện gì.

Sư huynh rõ ràng do dự một lát rồi mới nói với giọng trĩu nặng, “Sư muội, bệnh suyễn của Tiểu Tây phát tác, nặng lắm, đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt rồi. Hôm qua bọn anh gọi cho em nhiều lắm nhưng em không nghe máy.”

Trình Vũ Phi lục tung túi xách, không tìm thấy điện thoại, cô lẽ đã để ở nhà Tô Nhất Minh rồi. Giang Tiểu Tây bị suyễn, hơn nữa đã bắt đầu trở nặng, điều này cô biết. “Điện thoại bỏ quên ở nhà rồi... em vào xem sao.” Cô vừa nói vừa bước vào phòng chăm sóc đặc biệt, nhưng bị Ngô Chấn Phong giữ lại.

“Sư muội, bệnh của Tiểu Tây, lần này rất nặng, lại đưa vào hơi trễ, có lúc tim ngưng đập, đã thông ống thở cho cô ấy. Em... phải chuẩn bị trước tâm lý đó.”

“...” Trình Vũ Phi bàng hoàng xông vào phòng chăm sóc đặc biệt, nhìn thấy bệnh nhân nữ đang phải thở bằng máy. Là Tiểu Tây ư? Cô nhìn bảng tên treo ở đầu giường mà không tin nổi vào mắt mình, chính là cô ấy! Hoàn toàn không nhận ra hình dáng thường ngày của cô ấy nữa. Cô ấy đã rơi vào trạng thái hôn mê sâu, mắt nhắm nghiền, mặt phù lên như quả bóng.

Trình Vũ Phi đưa tay nhẹ nhàng bọ má Tiểu Tây, chẳng khác gì vo một cục tuyết, một tiếng nói vắng vắng từ xa vọng đến, “Sao lại ra nông nỗi này? Tại sao da lại phù hết lên thế này?” Tiểu Tây sẽ chết ư? Nỗi hoảng loạn và sợ hãi trào dâng, có cái gì đó mẩn mẫn ươn ướt đang lăn dài trên má.

“Vũ Phi, bình tĩnh lại đi. Tiểu Tây lần này bệnh phát tác vô cùng nghiêm trọng, khí tràn lồng ngực, đã cho đặt nội khí quản, những vấn đề khác đều đã xử lý xong, cũng đã thông khí quản, sau khi tiêm một liều

thuốc an thần đã ngủ được một chút. Vấn đề trước mắt là cơn co thắt đường thở vẫn chưa được loại trừ, áp suất đường thở quá cao.”

Với nỗ lực của tất cả các đồng nghiệp, bệnh tình của Tiểu Tây đã chuyển biến tốt. Trình Vũ Phi đã chăm sóc cô một ngày một đêm, không biết bao lần rơi nước mắt cùng với các đồng nghiệp nữ, bây giờ đang cẩn thận giúp Tiểu Tây bài trừ bóng khí dưới da. Trên thân thể trẻ trung mơn mớn của Tiểu Tây hằn lên vô số vết dao rạch, đó là những vết mổ nhỏ mà các bác sĩ ngoại khoa lồng ngực đã làm để giúp bài trừ những bóng khí dưới da. Những bóng khí dưới da quá nhiều sẽ chèn tĩnh mạch cổ hoặc động mạch chính dẫn đến tử vong.

Ngô Chấn Phong bước đến, “Vũ Phi, em về nhà nghỉ ngơi đi. Tình hình của Tiểu Tây nếu muốn hoàn toàn thoát khỏi cơn nguy kịch thì phải đợi vài ngày nữa mới biết. Em không phải mình đồng da sắt, đến lúc đó ngã quy thì biết làm sao. Lúc đó mọi người lại phải cấp cứu cho em, chắc mệt lả. Nhưng, nếu sự muội ngất đi chắc chắn sẽ có rất nhiều bác sĩ nam giành làm hô hấp nhân tạo cho em lắm đây.”

“...” Trình Vũ Phi cuối cùng cũng phì cười, nhưng lại không muốn rời khỏi, “Em ở đây với cô ấy thêm chút nữa. Hôm nay Nhất Minh đã đến đưa điện thoại, em lại để quên điện thoại ở nhà... Nếu em sớm nghe điện thoại có lẽ Tiểu Tây đã không đến nông nỗi này. Sư huynh ... em thấy rất hồ thẹn.”

Ngô Chấn Phong lắc đầu, “Vũ Phi, người có bệnh đều là bệnh nhân. Là bác sĩ thì lúc nào cũng phải giữ bình tĩnh. Em đừng để tình cảm lấn át, không có lợi cho việc xử lý những phát sinh đột xuất của bệnh. Tiểu Tây vừa phát bệnh đã ra ngoài gọi taxi đến bệnh viện rồi, nếu em nghe điện thoại đến đón cô ấy thì có khi còn trễ hơn, không chừng người cũng đã chẳng còn. Chúng ta đều biết, bệnh suyễn của Tiểu Tây rất dễ dẫn đến tử vong, trước đây cũng đã từng phát. Bệnh của Tiểu Tây không liên quan gì đến em. Nếu em vì tình cảm sâu nặng với cô ấy mà ở lại đây anh có thể

hiếu được, nhưng nếu để trừng phạt mình thì... anh cảm thấy thật ngu ngốc. Sự muội của anh trước nay không phải là người ngu ngốc mà, đúng không?”

Trình Vũ Phi thay đổi suy nghĩ nhưng vẫn chưa nghĩ ra nên đối diện với Tô Nhất Minh thế nào, nên đành sang phòng trực ngủ một giấc.

Ngày thứ bảy ... Tô Nhất Minh đếm thời gian cảm thấy mình giống như một oán phụ bị nhốt trong cung cấm. Trình Vũ Phi đã mấy ngày không về nhà. Anh đã dò hỏi rõ ràng Giang Tiểu Tây không phải là đàn ông, mà là một y tá rất thân với Trình Vũ Phi, hình như cô ấy đã đến nhà anh một lần. Nhưng anh chắc rằng nguyên do không phải chỉ vì cô bé ấy bị bệnh. Cần thận kiểm điểm biểu hiện của mình, anh đoán có lẽ anh đã có hành vi có lỗi với Trình Vũ Phi, nên quyết định giải quyết chiến tranh lạnh giữa hai người sớm nhất có thể.

Hít một hơi dài, anh mệt mỏi ra khỏi nhà. Nói thật anh có chút xót xa bác sĩ Trình nhỏ bé của mình. Mấy ngày liền túc trực ở bệnh viện, không biết người có khô héo đi không? Bởi thế mấy ngày nay anh giống như một người vợ hiền ngày nào cũng mang thức ăn khuya đến cho người mình yêu. Mấy ngày trước anh thật sự không có thời gian dành nhờ chị giúp việc mang hộ đến. Nhưng hôm nay anh rảnh rỗi, muốn đánh nhanh thắng nhanh, không muốn sự thể đến mức không thể cứu vãn được nữa.

Cả khoa bỏ ra không biết bao công sức mới lôi được Tiểu Tây về từ Quy Môn Quan, có nghĩa là đã qua cơn nguy kịch. Hết thuốc an thần, Giang Tiểu Tây cũng đã tỉnh lại. Mở mắt ra, cái cô nhìn thấy đầu tiên là bó gấu bông đáng yêu, mỗi con đều tròn mắt ngây thơ giữ trên tay viên sô cô la Ferrero mà mình thích nhất, dường như đang thỉnh cầu mình ăn chúng. Cô thích thú cười với Trình Vũ Phi, vì trong miệng có cảm nhiều ống thông ống dẫn nên không thể nói được, chỉ mấp má môi ý nói: Đáng yêu quá. Trình Vũ Phi bất giác nhớ đến thức ăn khuya được đưa vào mỗi tối rất

thịnh soạn, lại vừa đủ để ăn cùng với bác sĩ y tá trong ca trực, có lẽ đã phải tính toán kỹ lưỡng, thế là nhớ đến rất nhiều ưu điểm của Tô Nhất Minh.

Mấy ngày liền cô sống ở phòng trực ban, Ngô Chấn Phong nhanh chóng phát hiện ra sự bất thường của cô, bóng gió xa gần, “Vũ Phi, sao không về nhà? Anh chàng đại gia đó ăn hiếp em à?”

“Không có. Em chỉ là không yên tâm Tiểu Tây.” Trình Vũ Phi tránh ánh mắt sư huynh.

“Tiểu Tây đã qua cơn nguy kịch rồi. Điểm này anh và em đều biết rõ, chúng ta đều là bác sĩ cấp cứu nhiều kinh nghiệm mà. Anh cảm thấy bệnh tật giống như tình cảm vậy, chúng ta đều cố gắng hết sức mình nhưng kết quả thế nào thì là ý trời. Cho nên... cá nhân anh chorằng đối với hai việc này nên xem thường chiến lược mà xem trọng chiến thuật. Phải nỗ lực hết sức mình, nhưng nếu thất bại cũng không quá bận lòng vì nó. Dù sao cuộc sống còn rất nhiều niềm vui, tương lai còn rất nhiều điều bất ngờ. Nhưng, em phải dốc hết sức mình đấy, nếu không... sau này sẽ ân hận.”

Trình Vũ Phi gượng cười, “Sư huynh, anh nói y như triết gia.”

Ngô Chấn Phong cũng cười, “Kinh nghiệm thực tiễn mà. Đây là những điều tâm đắc mà anh rút ra từ trong thất bại đấy.”

“Thất bại? Sư huynh là trong tình cảm hay bệnh tật?”

“Cả hai.” Ngô Chấn Phong mỉm cười, “Nhưng dù sao đi nữa, chúng ta cũng không nên trốn tránh. Dù đối diện với bệnh tật hay tình cảm phải chấp nhận đau khổ và hiện thực, đừng là kẻ nhu nhược.”

“Sư huynh... anh từng thất tình ư? Anh nói thử xem... Có người vĩnh viễn không thể nào quên được người yêu cũ của mình phải không?” Trình Vũ Phi do dự hỏi.

Ngô Chấn Phong nhạy bén nắm bắt tình hình qua câu nói lấp lửng của cô, trầm ngâm một lát, “Thật ra anh cảm thấy con người không thể nào quên đi quá khứ, quên quá khứ có nghĩa là phản bội. Nhưng con người phải nhìn về phía trước, không thể mãi sống với quá khứ. Có lúc con người rất mâu thuẫn, hy vọng người yêu cũ nhớ đến mình nhưng lại hy vọng người yêu hiện tại quên hoàn toàn tình cũ. Đây là vấn đề đặc biệt. Nhưng làm sao để cân bằng điều này? Từ góc độ y học, chìm đắm trong quá khứ làm ảnh hưởng đến cuộc sống hiện tại là biểu hiện của bệnh tật, ít ra là tâm lý không được khỏe mạnh.”

Trình Vũ Phi cúi đầu im lặng.

Một y tá mừng rỡ chạy đến phòng chăm sóc đặc biệt báo cáo với cô thức ăn khuya đến rồi. Trình Vũ Phi vừa bước ra khỏi cửa đã thấy Tô Nhất Minh đứng đó mỉm cười.

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Tô Nhất Minh (4)

Tô Nhất Minh nhìn nàng bác sĩ cứng của anh từ trên xuống dưới rồi lại từ dưới lên trên, tinh thần không tệ, tuy có chút tiêu tụy, nhưng cũng không đến nỗi hốc hác.

“Cô y tá đó đỡ hơn rồi à?” Anh sắp xếp trình tự câu chuyện trong đầu rồi mới mở miệng hỏi.

“Đỡ nhiều rồi. Sắp tháo ống thở rồi. Mấy ngày qua anh rất bận phải không?” Trình Vũ Phi ngẩng đầu lên, cũng nhìn Tô Nhất Minh từ trên xuống dưới rồi lại từ dưới lên trên, thời gian này chắc là anh rất bận, mắt hấn những tia máu đỏ, thâm quầng.

“Ừm. Anh muốn có thời gian rảnh đưa em đi Tam Á nghỉ ngơi. Cho nên phải xử lý hết công việc. Tiểu Tây đã thoát khỏi giai đoạn nguy kịch rồi đúng không? Vậy thì tốt quá...” Tô Nhất Minh không hiểu những thuật ngữ chuyên môn mà Trình Vũ Phi nói, thật ra cũng chẳng muốn hiểu.

Trình Vũ Phi cười, “Là tháo bỏ ống thở. Có thể tự thở rồi.”

Tô Nhất Minh gật đầu đại rồi vội đi thẳng vào vấn đề, khiến bác sĩ trở tay không kịp, “Anh đến là muốn nói với em về Tiểu Mục.”

Trình Vũ Phi ngẩn người, chưa kịp định thần thì lại nghe giọng Tô Nhất Minh vẫn tắt kể lại quá khứ của hai người họ, “Tiểu Mục là bạn gái trước đây của anh, lúc sự nghiệp anh rơi xuống đáy vực thăm thì cô ấy rời bỏ anh – đó là quãng thời gian đau khổ nhất trong đời anh, tương lai mù mịt, cuộc sống vô vọng. Bây giờ nằm mơ anh cũng mơ thấy những năm ác mộng đó. Cô ấy ra đi mà không có một lời từ giã, chỉ để lại một mảnh giấy.

Anh không hiểu, luôn muốn hỏi cô ấy lý do... nhưng sau đó anh không còn gặp cô ấy lần nào nữa. Có lẽ trong tiềm thức có chút gì đó không yên lòng, nên rất nhiều lần anh vẫn luôn hỏi cô ấy vấn đề này trong mơ... đau đớn lắm.”

Trình Vũ Phi chau mày.

Tô Nhất Minh tiếp tục, “Hôm đó sau khi em đi cô ấy đã tỉnh lại. Anh nghe Lục Dã Bình nói cô ấy cũng chỉ muốn nói lời xin lỗi anh, dù gì cô ấy cũng đã có gia đình, không còn nghĩ vấn đề nữa. Nhưng anh vẫn không muốn gặp cô ấy, tuy rằng thật sự anh muốn nghe lời xin lỗi ấy... Sự tôn nghiêm của anh muốn nghe nó. Nhưng anh sợ sẽ phá hoại gia đình cô ấy và cũng khiến em hiểu lầm. Cô ấy đã có lòng như vậy, thì những chuyện buồn đã qua anh cũng định để nó sang một bên, hoàn toàn không nghĩ đến nữa. Con người phải luôn nhìn về phía trước mà..., cứ chấp nhận những ân oán trong quá khứ thì thật quá nhỏ mọn. Vũ Phi... em hãy yên tâm nhé. Về nhà với anh đi, sống tốt cuộc sống của chúng ta. Tương lai của chúng ta tuyệt đối sẽ không có bất kỳ can hệ gì với Tiểu Mục nữa...”

Trình Vũ Phi ừ một tiếng, làm tư thế của một người đang chăm chú lắng nghe, Tô Nhất Minh bỗng dừng lại im bật, hồi lâu không phát ra bất kỳ âm thanh nào. Trình Vũ Phi có chút ngạc nhiên, vậy là xong rồi ư?

Tô Nhất Minh im lặng, anh không phải tên ngốc, đối với phụ nữ cũng có hiểu biết tinh tế. Những chuyện không vui trong quá khứ không thể nói cặn kẽ với Trình Vũ Phi, nếu nói chẳng khác nào tự đưa mình lên đoạn đầu đài. Tuy anh dám chắc câu chuyện đó sẽ lấy nước mắt của người nghe nhưng anh cũng biết càng kể chi tiết thì bác sĩ càng nắm được điểm yếu của anh, sau này sẽ trở thành vũ khí công kích anh mỗi khi hai người có bất hòa. Hơn nữa, với những oán hận Tiểu Mục, ai biết được trong câu chuyện của anh có mấy phần là khách quan.

Phụ nữ thiếu kiên nhẫn thường có lòng hiếu kì rất lớn. Trình Vũ Phi dùng nhiều thủ đoạn hòng moi ruột gan Tô Nhất Minh nhưng gã lưu manh cáo già giáo hoạt vô cùng, trước sau đều giả câm giả điếc, không tiếp tục câu chuyện.

Đồ ăn khuya nhanh chóng chia ra ăn hết sạch, Tô Nhất Minh đợi Trình Vũ Phi cùng về nhà. Trình Vũ Phi cũng đã suy nghĩ rất nhiều, Tô Nhất Minh thật chẳng có lỗi gì cả, nhưng nghĩ đến lúc cao trào trên giường anh lại gọi nhầm tên, cô lại thấy vô cùng nhức nhối.

Nhưng quả thật cô chẳng thể tìm được cái cớ nào, lại ngại chất vấn chuyện này nên đành tăm tức theo anh về nhà.

Làm như vô tình, tối đến Tô Nhất Minh thở dài đánh thượt, “Tuổi tác không tha một ai. Bây giờ trí nhớ rõ ràng chẳng bằng lúc trước rồi. Hôm nay anh lại gọi nhầm tên một đối tác quan trọng. Rõ ràng là đối tác làm ăn nhiều năm rồi. Có lẽ gần đây anh quá mệt mỏi chẳng?”

Thì ra anh đã ý thức được sai lầm của mình! Vậy mà cứ giả câm giả điếc làm như không có chuyện gì xảy ra!

“Tô Nhất Minh, anh đúng là một con cáo già!” Trình Vũ Phi cuối cùng cũng tức tối nguyên rủa, véo anh một cái, tâm trạng bỗng dưng nhẹ tênh.

Đã từng tuổi này rồi, ai lại không có quá khứ cơ chứ! Anh nói đúng, những chuyện quá khứ không đáng để truy cứu, quan trọng là tương lai của hai người, không ai có thể can dự vào được... Bất kể là Tiểu Mộc, Tiểu Kim hay Tiểu Hỏa gì đi chẳng nữa...

Tô Nhất Minh mỉm cười ôm lấy cô, “Hôm nay cuối cùng cũng được ngủ ngon giấc rồi. Mấy ngày qua chẳng lúc nào được thanh thản, em không có ở đây anh nhớ em lắm, sắp tương tư thành bệnh rồi.”

“Lại lừa người ta.”

“Anh đâu có lừa em. Vũ Phi... Anh thật sự rất nhớ em. Sau này em đừng giống như vậy nữa nhé, có chút chuyện nhỏ mà nổi giận như thế. Chuyện trước đây đều là quá khứ rồi, bây giờ anh chỉ có mình em, sau này anh chỉ yêu chiều mình em thôi, ngoan ngoãn nghe lời em, được chưa?”

Trình Vũ Phi cười, lời của người này có thể tin được không nhỉ? Thôi kệ... anh ấy nói chơi thì mình cũng nghe chơi vậy. Cô không ngăn được lòng mình chủ động ôm lấy anh, cảm giác thật ngọt ngào.

Gã lưu manh toàn thẳng trở về nên lòng vô cùng tự mãn. Khi thức dậy vào ngày hôm sau, anh phát hiện mình bị sốt, mừng rỡ kêu toáng bác sĩ nhân dân dậy, kéo tay cô sờ khắp người mình để chứng minh rằng mình không nói dối. Thật sự anh đã tương tư thành bệnh rồi, đồng thời cũng muốn vượt ve cơ thể đang lên cơn khát của mình.

Trình Vũ Phi nhìn gã lưu manh đang vui sướng, dở khóc dở cười. “Tô Nhất Minh, phải chú ý hình tượng của mình chứ. Chỉ có trẻ con bị bệnh mới vui mừng như vậy, vì có thể vùi vãnh người lớn mua đồ chơi mà mình thích.”

Tô Nhất Minh gằn bướng, “Anh không có vùi vãnh em, anh có tiền mua đồ chơi mà. Hơn nữa anh sẽ hết sốt nhanh thôi, đến tối là khỏe ngay ấy mà.”

Nhưng lần này anh khoác lác rồi, mấy ngày liền vẫn không hạ sốt, ảnh hưởng nghiêm trọng đến tinh thần và cảm giác thèm ăn của anh. Lúc đầu anh còn cố làm việc, nhưng rất nhanh sau đó chỉ có thể nằm trên giường thở khò khè. Trình Vũ Phi kê cho anh mấy loại thuốc liền. Tô Nhất Minh nhìn bề ngoài mạnh mẽ nhưng thực chất trong lòng rất yếu đuối, sợ chết, nên ngoan ngoãn nghe lời bác sĩ ngày uống ba lần thuốc không quên bữa nào.

Dù gì cũng còn trẻ, Giang Tiểu Tây hồi phục đến đáng ngạc nhiên, ai cũng vui mừng. Trong không khí vui vẻ đó, Trình Vũ Phi nhận được điện thoại của Tô Nhất Minh, gã lưu manh rõ ràng đang rất tủi thân, thều thào nói, “Vũ Phi, có phải em đang trả thù anh không? Em cho anh uống thuốc gì thế? Bây giờ toàn thân anh nổi mẩn đỏ, bác sĩ nói dị ứng với thuốc. Anh bây giờ rất khó coi, còn dám đi gặp ai nữa.”

Trình Vũ Phi lo lắng, “Mẩn đỏ? Có ngứa không?”

“Không ngứa.” Tô Nhất Minh bị sốt hành nên hồ đồ, hồi lâu mới có phản ứng.

“Anh đang ở đâu? Em đến đó xem xem. Anh đừng uống thuốc nữa.” Giọng Trình Vũ Phi lo lắng.

Tô Nhất Minh lại thộ mặt hồi lâu rồi mới đọc địa chỉ cho cô.

Đó là một bệnh viện lớn gần khu nhà của Tô Nhất Minh, anh có quen một người bạn làm bác sĩ ở đó. Tô Nhất Minh đứng ngồi không yên trong phòng khám sang trọng, đẹp đẽ đợi cô bác sĩ bảo bối của anh đến. Anh chắc mẩm một trăm phần trăm rằng cô nhất định sẽ học tốc chạy đến đây dọa anh. Thật ra anh đã hoàn toàn không còn tin tưởng vị bác sĩ ở nhà nữa, nhưng mỗi lần cô đưa ra kết luận gì đó thì y như rằng khiến người khác được một phen toát mồ hôi hột, khiến người ta không thể không... tin vào kết luận của cô.

Nhìn thấy Trình Vũ Phi hớt hơ hớt hải chạy đến Tô Nhất Minh có tật giật mình chế giễu cô, “Bác sĩ Trình em đừng nói là anh bị lở mồm long móng nhé?”

Trình Vũ Phi không chút do dự tạt gáo nước lạnh lên người anh, “Tuy anh đã tự thừa nhận mình là gia súc nhưng em lại không phải là bác sĩ thú y nên thật sự không biết bệnh lở mồm long móng có những triệu chứng gì. Nhưng nhìn anh thế này, em nghi ngờ là anh bị bệnh truyền nhiễm.”

Không đợi Tô Nhất Minh sợ chết khiếp, cô thô lỗ dùng ngón tay nhấc cằm anh lên, điệu bộ giống hệt một tên lưu manh. Tô Nhất Minh giống như con tôm luộc, mày mũi đỏ rần, mẩn đỏ nổi khắp người.

“Há miệngg ra!” Trình Vũ Phi ra lệnh.

Tô Nhất Minh rất không hài lòng với thái độ thô lỗ của cô, đằng hắng một tiếng rồi không thèm để ý đến cô. Bác sĩ Trình không hề thấy phật lòng, lấy Trên bàn dụng cụ đè lưỡi, rồi thô bạo tách miệng anh ra.

Tô Nhất Minh kêu lên thảm thiết, “Bác sĩ! Nhẹ tay chút đi! Tưởng mình là bác sĩ thú y chắc! Cái lưỡi quý giá nhất của anh đấy! Gỡ xương, nói chuyện, hôn đều rất khéo léo... Á! Bác sĩ... em thật nhẫn tâm quá đấy!”

Trình Vũ Phi không nói gì, trong miệng anh cũng có mẩn, những chấm li ti màu hồng hồng, vòm miệng xung quang có bọt nước trắng trắng. Phát sốt đến ngày thứ tư thì nổi mẩn, điển hình của “chấm Koplik”, còn những mẩn nổi ngoài da... Trầm ngâm một lát Trình Vũ Phi hỏi anh “Nhất Minh, lúc nhỏ anh có bị sởi lần nào chưa?”

“Bệnh sởi? Không biết.”

“Gọi điện thoại hỏi mẹ anh xem.”

“Bác sĩ à, chú ý thái độ của em đi, ai lại đối xử với bệnh nhân thô bạo như thế. Anh sẽ kiện em.”

“Số điện thoại bao nhiêu?” Trình Vũ Phi rõ ràng không phải là người biết thương hoa tiếc ngọc. Tô Nhất Minh cảm thấy tủi thân vô cùng, đang ốm mà chẳng được dỗ dành, đành rầu rĩ đọc số điện thoại ở quê, sau đó khoái chí nhìn Trình Vũ Phi bị mẹ thân yêu của mình quay mòng mòng nửa tiếng đồng hồ mới vào chuyện chính.

Trình Vũ Phi khó khăn lắm mới thoát được những vắn vẹo của mẹ Tô Nhất Minh, đưa tay lau mồ hôi lấm tẩm trên trán, “Đúng là anh chưa từng bị bệnh sởi. Vì vậy chắc hẳn là bệnh này rồi. Có lẽ vừa rồi anh quá mệt mỏi, sức đề kháng giảm sút, lại suốt ngày chạy tới chạy lui đến bệnh viện nên nhiễm virus. Bình thường anh hành động giống trẻ con không nói làm gì, đến bệnh mà cũng mắc bệnh của trẻ con. Thật ngại quá đi.”

Tô Nhất Minh rầu rĩ nhìn anh bạn bác sĩ của mình, nhìn thấy nét cười như không cười của anh ta, cảm thấy hình tượng đẹp đẽ bao nhiêu năm mình khổ công xây dựng đã bị Trình Vũ Phi phá tan trong phút chốc. Nhưng vừa nghĩ đến bệnh sởi không biết có nghiêm trọng hay không, không biết bị bác sĩ nhân dân bắt nạt bao nhiêu lâu nữa, không dám đắc tội với cô, đành tức tối hứ hứ mấy tiếng.

Về đến nhà Trình Vũ Phi nghiêm mặt nói với anh, “Nhất Minh, sởi là bệnh truyền nhiễm nên phải cách li. Bây giờ anh phải ở nhà không được đi đâu. Em sẽ xin phép ở nhà chăm sóc anh. Em sẽ gọi điện thoại báo chị giúp việc đừng đến.”

Tô Nhất Minh vô cũng cảm động, “Vũ Phi, vậy còn em thì sao? Em không sợ bị lây à?”

“Ai đã từng bị sởi rồi thì sẽ miễn dịch cả đời. Lúc nhỏ em đã từng bị nên không bị lây nữa.”

Sự cảm động của Tô Nhất Minh phút chốc tan biến hết. Anh không nhịn được, phàn nàn, “Bác sĩ, em sao chẳng hiểu nhân tình thế thái gì hết vậy? Không nói được những lời tình cảm một chút à, đại loại như vì tình yêu em có thể hi sinh tất cả. Dù anh biết là em chỉ dỗ dành thôi anh cũng thấy vui.”

Trình Vũ Phi nhìn anh như thể quái vật, “Thế sao được? Phá hoại hình tượng chuyên nghiệp của em. Anh lại nghĩ hệt trẻ con rồi.”

Đồ bác sĩ đáng ghét! Tô Nhất Minh nghiêng rặng, chồm người sang định vồ lấy bác sĩ. Nhưng đầu óc anh choáng váng, không còn chút sức lực nên chỉ vồ được không khí, ngã lăn xuống giường, toàn thân mềm nhũn.

Trình Vũ Phi liếc mắt, “Anh nghỉ ngơi đi. Người lớn bị sỏi thường nặng hơn trẻ con. Chữa trị không tốt còn dẫn đến viêm não, viêm phổi...”

Tô Nhất Minh không tin hứ hứ mấy tiếng.

“... Hơn nữa còn có thể ảnh hưởng đến chức năng sinh sản, dẫn đến vô sinh...”

Tô Nhất Minh vội vàng chui vào chăn, ngoan ngoãn nằm im, lại nghe giọng bác sĩ Trình nhẹ như gió thoảng, “Ấy ... sai rồi. Ảnh hưởng đến chức năng sinh sản là bệnh quai bị, không phải sỏi...”

Tô Nhất Minh tức xì khói...

Nhưng cuối cùng thần may mắn cũng đứng về phía Tô Nhất Minh, những nốt sỏi mọc đầy người anh nhanh chóng lặn hết, chẳng giống như dự đoán nghe sồn gai ốc của bác sĩ Trình. Anh cũng được bác sĩ gỡ bỏ lệnh cách ly, rồi chẳng mấy chốc lại được ngồi chiếm chệ ở ghế giám đốc công ty chỉ huy nhân viên làm việc. Lục Dĩ Bình cũng mang đến cho anh một tin tốt lành, Tiểu Mục và chồng đã hòa thuận trở lại. Xem ra cái quyết định không gặp cô ấy của mình thật là đúng đắn, nhờ chồng Tiểu Mục biết được anh lo sau này gã đàn ông nhỏ nhen ấy lại làm khó làm dễ Tiểu Mục. Hận vẫn rất hận... nhưng anh vẫn hi vọng Tiểu Mục sống hạnh phúc.

Tâm trạng Trình Vũ Phi cũng rất tốt, Giang Tiểu Tây đã xuất viện về nhà. Hơn nữa... tuy cô có chút nghi ngờ lời thề thốt của Tô Nhất Minh nhưng phụ nữ là vậy, thích nghe đàn ông rót mật vào tai. Cho dù đó chỉ là những lời dối gian thì trong lòng vẫn lâng lâng vui sướng.

Cô nàng chết giẫm Bàng Hồng mấy ngày trước về quê cuối cùng cũng xuất hiện trở lại chốn giang hồ, rồi một lần nữa lại bô lô ba la xuất hiện ở khoa cấp cứu, báo cáo mọi tin giật gân lớn nhỏ trong bệnh viện với Trình Vũ Phi, xúi giục cô hưởng thụ những nốt mới nhất hiện nay.

Thế là Tô Nhất Minh nhận được điện thoại của Trình Vũ Phi, “Nhất Minh, tối nay em về muộn một chút. Em muốn cùng Bàng Hồng đi làm tóc rồi nhuộm màu nữa.”

“Không được. Anh không cho phép. Anh thích em như bây giờ.” Làm tóc? Tô Nhất Minh nghĩ đến mái tóc đen óng mượt của cô, lập tức cự tuyệt.

“Mới mấy ngày trước anh còn nói sẽ răm rắp nghe lời em. Quả nhiên là lời nói dối mà.”

“... Thôi được rồi, anh sai, làm lại nhé.”

“Em muốn đi làm tóc.”

“Được rồi cưng ạ. Nhưng chỉ được duỗi thẳng.”

“Em còn muốn nhuộm tóc nữa.”

“Được chứ cưng. Nhưng chỉ nhuộm màu đen.”

Trình Vũ Phi tức tối mắng anh là đồ lừa đảo.

“...” Tô Nhất Minh khoái chí cười haha...

Mấy hôm sau Tô Nhất Minh thực hiện một lời hứa khác, đó là danh thời gian dẫn Trình Vũ Phi đi Tam Á. Trình Vũ Phi cuối cùng cũng mục kích sở thị cái mà Tô Nhất Minh gọi là nghỉ ngơi thư giãn gần gũi với thiên nhiên. Năm ngày liền, hai người không đi ra khỏi vịnh Á Long. Ban ngày nắng gay gắt thì Tô Nhất Minh trốn trong khách sạn ngủ khì, chiều tối lại dắt tay Trình Vũ Phi tản bộ dọc bờ biển, còn những ngày gió mát hiu hiu

nghe song biển vỗ rì rào, hai người mỗi người ôm một trái dừa đã cắm sẵn ống hút, nằm dài trên ghế tắm ánh nắng dịu dịu.

Chàng còn cẩn thận đem theo kem chống nắng, cứ nằm được một chút là lật tới lật lui Trình Vũ Phi, bôi kem khắp người nàng.

Trình Vũ Phi cảm thấy hành động này quá thân mật, có chút ngại ngùng, “Được rồi, được rồi... bôi nhiều quá, mặt trời đã xuống núi rồi, có cần phải bôi thứ này nhiều như vậy không?”

Tay Tô Nhất Minh mờ ám xoa xoa gáy cô. Nhe hàm răng trắng ớn cười cười bên tai cô, “Chính bởi vì mặt trời sắp xuống núi rồi, anh sợ em tắm nắng nhiều quá lát trời tối lại tìm không thấy em...”

“...” Trình Vũ Phi âm ức lập sấp người lại, giả vờ như không nghe thấy. Da cô không được trắng cho lắm, màu da sau gáy càng sẫm hơn. Tô Nhất Minh thường vừa vuốt ve vùng da bánh mật này lại vừa trêu cô, đặt cho cô vô số biệt danh, Tiểu Hắc Bì, Tiểu Hắc Mao, Hắc Diện Bao... Không biết có phải là do nghề nghiệp hay không mà Trình Vũ Phi vẫn vô cùng tự tin, thậm chí tự phụ, chẳng mảy may để ý đến những lời trêu ghẹo của Tô Nhất Minh. Nhưng trêu đến mức như hôm nay có thể coi là có sáng tạo.

Đêm xuống Tô Nhất Minh lại càng hứng thú gấp bội, không ngừng làm phiền nàng bác sĩ nhân dân tội nghiệp. Có lúc nửa đêm anh bất thành linh lòi cô ngồi dậy ngắm trăng, Trình Vũ Phi hệt như chú chuột chũi tội nghiệp rúc mình vào trong chăn nhưng lại bị con mèo đen gian ác không chút thương tình lòi cả người lẫn chăn, bẽ ra ban công, đặt lên ghế.

Ánh trăng quả nhiên làm say lòng người, Trình Vũ Phi mắt nhắm mắt mở ngắm trăng. Trong màn đêm, ánh sáng từ chiếc đĩa pha lê chiếu rọi khắp mọi nơi, soi mình trên mặt nước hồ bơi phẳng lặng như gương. Cây

dừa bên hồ in bóng bên cạnh ánh trăng dưới đáy nước, một khung cảnh vô cùng nên thơ.

“Nhắm mắt lại... Em có nghe thấy tiếng gì không?” Tô Nhất Minh ôm chặt cô, chiếc cảm ram ráp nhẹ nhàng ve vuốt má cô.

Trình Vũ Phi nhắm mắt lại nghe thấy tiếng rì rào của những đợt sóng nhỏ vỗ vào bờ, mỉm cười nói, “Tiếng sóng.”

Tô Nhất Minh cốc đầu cô một cái. “Âm thanh của hạnh phúc.”

Sến quá! Trình Vũ Phi nghe mà nổi hết da gà.

Tô Nhất Minh dường như nhìn thấu suy nghĩ của cô, từ từ hôn lên tai cô, “Vũ Phi, lòng anh rất lâu rồi không được bình yên như thế này. Anh ngờ đây là hạnh phúc.”

Trình Vũ Phi chợt nhớ lại lời anh từng nói, đàn ông có mười câu thì chín câu là giả, bất giác cắt ngang anh, không dám tin chững chẳng dám nghĩ nhiều, “Cảnh ở đây thật là đẹp.”

“Không đẹp bằng em.”

“Lại lừa em?”

“Anh thật lòng mà. Em không thấy đó sao, anh chẳng đi đâu chỉ quanh quẩn bên em. Em đẹp hơn mọi cảnh đẹp ở đây.”

“Đó là vì anh đến đây nhiều lần rồi, chẳng còn cảm giác tươi mới nữa.”

Ánh trăng như mộng mị, khiến gương mặt cô như được dát bạc. Tô Nhất Minh cười ôm cô chặt hơn, trong lòng rất lâu rồi mới thanh thản mãn nguyện như thế.

Hạnh phúc như mật ngọt.

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Quá Khứ Của Chung Viễn (1)

Những ngày hạnh phúc trôi qua nhanh chóng, giống như từng giọt từng giọt nước rơi vào chiếc túi da cừu, nhanh chóng biến mất nhưng cũng không phải là không để lại dấu vết gì, chỉ ít cái túi da cừu ấy cũng phình ra.

Tất nhiên Tô Nhất Minh chỉ thấy bao tử mình phình to ra, nhưng anh không muốn thừa nhận điều đó. Trước gương, anh đưa tay vỗ vỗ chiếc bụng lộ rõ của mình, vô cùng ảo não. Là một gã đàn ông đẹp trai, anh luôn chú ý đến bề ngoài của mình, cũng rất chú trọng ăn kiêng. Trước đây tối nào cũng phải tiếp khách, lại có thói quen nghỉ ngơi không tốt, nhưng anh đều giữ được thân hình hoàn hảo của mình. Không ngờ bây giờ cả sự nghiệp và tình yêu đều đang rất thuận lợi, thế mà anh không thể nào kiểm soát được bụng càng ngày càng phình to ra của mình. Đúng là gầy ốm là do đau buồn, béo phì là do sung sướng mà.

Anh hạ quyết tâm ăn kiêng mấy lần nhưng trước sự tấn công ồ ạt của mùi thức ăn thơm phưng phức bốc khói nghi ngút mà nàng bác sĩ giao hoạt của anh làm, bụng anh lại sôi lên ùng ục. Những món mà bác sĩ nấu hấp dẫn hơn chị giúp việc làm một bậc, bởi vì bác sĩ nhà ta luôn có nhiều sáng kiến độc đáo, nguyên liệu làm thức ăn và cách thức nấu phong phú đa dạng hơn. Điều này là không thể tránh khỏi vì chị giúp việc chẳng dám như bác sĩ nhà ta thử tất cả những phương pháp mà mình chưa từng nấu bao giờ hoặc mua những nguyên liệu đắt đỏ. Và chị ta cũng chẳng thể giống bác sĩ nhà ta sau khi làm hỏng các nguyên liệu đắt đỏ đó lại không một chút để tâm mà đồng dục nói với Tô Nhất Minh, “Nhất Minh, hôm nay chúng ta ra ngoài ăn tối nhé. Lần trước anh nói sẽ dẫn em đi ăn món Ấn Độ mà.”

Đây là sự khác biệt giữa chủ nhà và người giúp việc. Tô Nhất Minh từ đó rút ra kết luận, nhân viên và ông chủ mãi mãi không thể đứng ngang bằng nhau, vì trách nhiệm không hề giống nhau.

Có lúc Tô Nhất Minh hạ quyết tâm ăn tối ở ngoài, ăn ít một chút, về nhà sẽ không ăn nữa. Ai ngờ bác sĩ nhà ta vừa nhìn thấy anh đã bê ngay một đĩa ốc thơm phưng phức đặt trước mặt. Tô Nhất Minh nghĩ ốc ít thịt vì thế không nhiều calori, thế là đau khổ thuyết phục mình không phụ tâm huyết của Trình Vũ Phi, mút chùn chụt ăn hết tâm huyết của cô, còn ghi nhận nỗi vất vả của cô bằng cách chừa cho cô con ốc béo ngậy nhất.

Tiếp đến là cá nướng, cũng là món ăn có lợi cho sức khỏe, Tô Nhất Minh vừa ăn xong, sau đó lại đến món sò điệp xào, có lợi cho sức khỏe, rau xanh, không thể thiếu trong bữa ăn dinh dưỡng. Kết thúc, Tô Nhất Minh đang khệ nệ ôm chiếc bụng no nê mãn nguyện chuẩn bị rời khỏi bàn ăn thì món tráng miệng thơm nức mũi lại buộc anh phải ngồi lại vị trí cũ.

Tô Nhất Minh giơ tay đầu hàng vô điều kiện. Anh rất thích ăn ngọt, mẹ anh chính là đầu bếp làm món tráng miệng ngon nhất. Một người đàn ông thích ăn ngọt sẽ bị đồng loại cười thối mũi nên anh rất kiềm chế khi ăn ở ngoài. Gần đây rất ít người biết sở thích này của anh. Nhưng bác sĩ nhà ta lại không hổ danh là nhìn người đoán bệnh, vô cùng mẫn cảm với điểm yếu của con người, nhanh chóng phát hiện ra cái bí mật vô cùng bé nhỏ này của Tô Nhất Minh, thế là cứ dăm ba ngày cô lại làm một món tráng miệng thơm ngon cho anh.

Tô Nhất Minh đau khổ nhìn trân trân món tráng miệng ngọt ngào trên đĩa, đấu tranh tư tưởng hồi lâu, quyết định thả đàn lần cuối cùng. Cùng lắm ăn xong làm việc thâm đêm bù lại. Ai ngờ, Tô Nhất Minh ăn no rồi không biết làm gì, bắt đầu trêu ghẹo Trình Vũ Phi, kết quả lửa tình bốc lên hừng hực, thô bạo vồ lấy cô, cả tối hôm ấy chẳng rời khỏi giường. Ngày hôm sau tỉnh giấc thấy bụng mình lại tích thêm một lớp mỡ dày.

Mấy lần như thế Tô Nhất Minh đành tự làm tự chịu, lỡ phóng lao phải theo lao. Điều duy nhất an ủi anh là so dọc so ngang thì thân hình anh vẫn tính đẹp trai phong độ. So ngang chính là so với những người cùng lứa với anh, còn so dọc là so với già trẻ lớn bé trong giới làm ăn của anh.

Trình Vũ Phi luôn có thái độ dửng dưng với chuyện này, nhưng một lần lại nói với Tô Nhất Minh: “Anh lớn nhanh thật đấy.”

Tô Nhất Minh tưởng rằng cô đang khen mình về một phương diện nào đó, thế là tí mắt cười với cô. Không ngờ Trình Vũ Phi nói tiếp: “Em đang nói đến vòng eo của anh đấy.”

“...” Tô Nhất Minh làm bộ dạng đau khổ không thiết sống.

Trình Vũ Phi cười ngật nghèo: “Không sao. Em rất thích mèo Garfield, luôn mong có ngày được ôm chú mèo Garfield béo phì ngủ. Bây giờ... được mèo Garfield ôm ngủ cũng là tuyệt.” Rồi thừa nước đục thả câu, véo véo chiếc bụng đầy mỡ của anh.

Tô Nhất Minh thở dài, đành vậy. Dù sao người phụ nữ của mình thích là được rồi.

Nếu cuộc sống cứ theo đà thuận lợi như thế có lẽ hình tượng đẹp trai của Tô Nhất Minh sẽ bị hủy hoại không sớm thì muộn, quả thật quá êm đềm. Anh thậm chí bắt đầu có ý nghĩ muốn bác sĩ Trình thôi việc ở nhà, chuyên tâm săn sóc quanh quẩn bên anh.

Nhất là một hôm Trình Vũ Phi về nhà anh phát hiện trên cổ cô có vết cào.

“Đây là... cái gì vậy?” Anh giả vờ thờ ơ hỏi cô.

Trình Vũ Phi nước mắt lưng tròng ngẩng đầu lên, kể lể với anh những đối xử bất công mà cô gặp phải.

Tối hôm qua có một bệnh nhân chết đột ngột, hôm nay đi làm cô bị người nhà bệnh nhân xúm lại bao vây. Bác sĩ Trình xui xẻo chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì đã bị mấy người phụ nữ nháy xỏ vào cào cấu, cắn xé, chỉ đến khi âm thanh nhốn nhào bên ngoài cất lên, “Nhằm người rồi.”, “Không phải cô ta.”, “Cái con bác sĩ đấy không có ở đây” thì cô mới được buông tha.

Trình Vũ Phi chẳng hiểu đầu cua tai nheo cảm thấy vô cùng uất ức, nhưng chẳng đợi cô có thời gian hiểu rõ sự tình nhóm người đó đã làm náo loạn ở phòng cấp cứu, đập phá tan tành dụng cụ khám bệnh, hòng không cho bác sĩ khám bệnh cho bệnh nhân.

Báo vệ được điều đến, cảnh sát cũng được gọi đến. Đám người đó không sợ trời không sợ đất cả gan chống cả người thì hành công vụ, xem ra bọn họ chẳng có chuyện gì là không dám làm. Cuối cùng những người có chức trách trong bệnh viện mới chịu lộ mặt đàm phán với bọn họ.

“Kết quả thế nào?” Tô Nhất Minh không kìm được tức giận hỏi cô.

“Kết quả thế nào thì em không biết. Có lẽ là bàn về mức bồi thường. Người nhà đồng ý thì thôi còn nếu không thì sẽ kiện ra tòa.”

“Anh hỏi là mấy người đánh em đó kết quả như thế nào.”

“Kết quả gì chứ, cào có mấy đường, không chết cũng chẳng tàn phế, căn bản là chẳng ai thèm để ý. Bây giờ trong bệnh viện mọi người chỉ tập trung vào việc làm sao để giải quyết ổn thỏa chuyện này. Suy cho cùng nếu chuyện này truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng rất lớn đến danh tiếng của bệnh viện.”

“Vậy là đánh khơi khơi vậy đó hả?”

Trình Vũ Phi gượng cười, còn có thể như thế nào được nữa? Tất nhiên, cô có thể tự đề cử giải tai họa từ trên trời rơi xuống của bệnh viện mà bị đánh có thể lĩnh được một hai trăm tệ xem như tiền bồi thường. Đã

từng có một y tá bị tát hai cái bạt tai, một vị có chức sắc trong bệnh viện cầm phong bì hai trăm tệ đưa tận tay cô ta, kết quả là bị cô y tá làm cho mất mặt ngay tại chỗ, “Tôi đưa anh hai trăm tệ, tát anh hai cái bạt tai được chứ?” Sau đó, giải thưởng đó vẫn còn, cũng chẳng còn ai để trao nữa.

Tô Nhất Minh sầm mặt lại, “Không được. Bệnh viện em không đòi lại công bằng cho em thì anh đòi...”

“Anh muốn làm gì? Trả thù? Nhất Minh, như thế phạm pháp đấy.”

Tô Nhất Minh hừ một tiếng, “Vây em thôi việc đi.”

Trình Vũ Phi ngó người ra một lát, “Nhất Minh, anh chưa từng chịu oan ức trong công việc sao? Không phải lần trước anh bị một gã đại lưu manh ăn hiếp ư? Anh có nghĩ đến việc rút lui không?”

Tô Nhất Minh im lặng. Muốn rút lui, không phải chưa từng nghĩ đến. Lăn lộn kiếm tiền trong xã hội bây giờ thường phải tự dối lòng, a dua mịnh bợ, chỉ lừa thành ngựa. Anh cảm thấy mình giống như một con cáo, giáo hoạt có thừa nhưng thực lực lại không đủ. Biết rằng muốn làm ăn nhiều thịt nhất có thể thì phải cậy nhờ sức mạnh của hổ. Hổ ở đây chính là ám chỉ những quan chức lãnh đạo cao cấp của doanh nghiệp quốc doanh. Anh mong bọn họ để anh kiếm chút lợi nhuận.

Nhưng tính toán của mỗi con hổ khác nhau. Có con thì ôn hòa nghĩa khí, có con lại ra vẻ ta đây. Rất nhiều lần anh phải móc một số tiền không nhỏ để vỗ béo mấy con hổ đó, rượu thịt ê hề, chén chú chén anh say bí tỉ rồi to mồm nói với Tô Nhất Minh, “Mẹ kiếp! Chú em thì thiếu gì tiền? Nhưng có tiền thì làm được gì đây? Anh muốn chú em sang Đông chú em sao dám sang Tây, anh muốn chú em làm một bãi chú em nào dám đánh rắm.”

Tô Nhất Minh lúc đó cũng có uống một chút, nghe mà tức đến nổi muốn tuyệt giao với hạng người này ngay lập tức. Nhưng nhớ đến bác Mao khả kính thân thương, bèn nén lại. Về nhà nghĩ tài sản hiện nay của mình,

nếu bán đứt công ty, không làm ăn gì nữa, ở nhà phè phỡn mấy đời cũng tiêu không hết, thật ra không cần phải nhịn cục tức ghen họng đó, nhưng dù sao cũng đã nhịn rồi.

Thật tội nghiệp.

Thờ dài đánh thượt, Tô Nhất Minh không còn gì để nói, nhưng đây một bụng ấm ức. Đàn ông ở ngoài kiếm tiền chuốc lấy oan ức thì thôi chẳng nói làm gì, đằng này người phụ nữ của mình ở nhà mình nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa ra ngoài lại bị người ta ăn hiếp. Ấm ức một hồi anh bèn xuống nước với Trình Vũ Phi, “Hay là em xin nghỉ phép mấy hôm, ở nhà nghỉ ngơi.”

Ngày hôm sau Tô Nhất Minh cũng không đi làm, ở nhà an ủi bác sĩ Trình tội nghiệp. Bác sĩ cảm thấy anh chuyện bé xé ra to nhưng chẳng biết làm thế nào. Đến chiều, trước sự kiên trì của Tô Nhất Minh, Trình Vũ Phi bị lôi ra khỏi nhà đi mua sắm, mua được một sợi dây chuyền mặt hồng ngọc rất đẹp. Tô Nhất Minh định chấm sợi dây chuyền mặt kim cương nhưng tiếc là bác sĩ quê mùa cho rằng kim cương trong suốt, nhìn không nổi bật bằng hồng ngọc.

Trên đường Tô Nhất Minh phát hiện mình không mang theo điện thoại, nhưng cũng chẳng để tâm. Về đến nhà anh mới phát hiện có một cuộc gọi nhờ, đối tác lớn nhất của anh, giám đốc Châu, gọi đến. Lần trước anh bị hấn ta chơi cho một vố, nhưng nghĩ đến địa vị của lão ta, Tô Nhất Minh vẫn thành khẩn gọi lại cho lão.

Lão Châu bớt chút thời gian đến thành phố của Tô Nhất Minh, một lần nữa mời anh đi uống trà. Hồ đã mời ra, Tô Nhất Minh nào dám khước từ. Anh thật ra thích đặt mối quan hệ hợp tác lâu dài hơn, không thích kiểu làm ăn ăn xối ở thì. Cho nên anh tự tin về lâu về dài lão Châu nhất định sẽ bị sự chân thành của mình làm cho cảm động, trở thành đối tác ruột của anh, giống như lão Vương lúc trước vậy.

Xe vừa chạy đến trước cửa khách sạn của lão Châu thì Tô Nhất Minh nhận được điện thoại của Vu Tuy Văn, một cuộc gọi bí ẩn. Vu Tuy Văn hỏi trong điện, “Nhất Minh, giữa cậu với lão Châu không có xích mích gì chứ?”

Không đợi Tô Nhất Minh trả lời anh ta nói tiếp, “Không có thì tốt.” Nói rồi cúp điện thoại.

Tô Nhất Minh cảnh giác dừng xe, gọi lại. Vu Tuy Văn lại không nhận điện thoại. Anh suy nghĩ lời nói vừa rồi của Vu Tuy Văn, toát mồ hôi lạnh. Vu Tuy Văn là người rất thông minh, đầu óc vô cùng minh mẫn, chắc chắn không thể vô duyên vô cớ gọi cho mình một điện thoại chẳng đâu vào đâu như thế.

Tô Nhất Minh đoán chắc chắn lão Châu đã xảy ra chuyện, hoặc sắp xảy ra chuyện rồi. Vu Tuy Văn vội vàng thông báo cho anh biết nhưng vì một nguyên nhân nào đó mà không thể nói rõ ràng.

Đã vào hè, thời tiết oi nồng. Tô Nhất Minh ngồi trong xe lại toát mồ hôi lạnh. Lão Châu chuyên gài bẫy người khác, anh đã từng lĩnh giáo. Anh tin lão Châu chắc chắn cũng đã từng gài bẫy không ít người, có lẽ lần này bị rơi vào tay một gã lưu manh bự hơn rồi.

Tô Nhất Minh tiên lượng nguy hiểm đang rình rập mình, giữa anh và lão Châu chỉ có miếng ngọc rởm đó. Miếng ngọc này, căn bản là chẳng thể luận tội trước tòa. Anh thận trọng suy nghĩ hồi lâu, gọi mấy cuộc điện thoại, sắp xếp đâu vào đó mọi việc. Rồi lại gọi điện thoại cho lão Châu, giả vờ nói mình đột nhiên phát bệnh, không thể đến được, nhất lần sau.

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Quá Khứ Của Chung Viễn (2)

Đến chiều tối Vu Tuy Văn gọi điện đến, lão Châu quả nhiên đã xảy ra chuyện rồi. Thật ra trước giờ vẫn có người tố cáo lão ta tống tiền, nhận hối lộ, nhưng do lão ta có chỗ dựa rất vững chắc trong chốn quan trường nên chẳng ai dám đụng vào. Gần đây không biết lão ta đã đắc tội với ai, cấp trên ra thông báo điều tra lại, nghe nói đã nắm được chứng cứ.

Những chuyện này lẽ ra là bí mật nhưng gia đình Vu Tuy vẫn có gốc gác ở thành phố B, hôm nay nhận được tin này, anh ta lập tức nghĩ ngay đến Tô Nhất Minh. Anh ta cảm thấy Tô Nhất Minh gan to, lại thêm luật ngầm chốn thương trường, chắc rằng anh cũng không tránh khỏi liên đới nên liền thông báo cho anh. Ai ngờ gọi điện vừa nói được một câu thì có người bước vào, đành nói qua quýt rồi cúp máy.

“Sau đó thì không tiện nghe điện thoại của cậu. Nhất Minh, cậu nên cẩn thận một chút, tránh phiền phức sau này.” Vu Tuy Văn không hỏi Tô Nhất Minh rốt cuộc là có quan hệ như thế nào với lão Châu, chỉ nhắc nhở như vậy rồi cúp máy.

Tô Nhất Minh huy động mạng lưới tình báo của mình, mấy ngày sau nhận được tin tức xác thực, cơ quan điều tra đã ra tay, chính vào buổi chiều hôm mà anh hẹn với lão Châu. Nghe được tin này Tô Nhất Minh một lần nữa toát mồ hôi, chiều hôm đó, anh mang một món quà định tặng lão Châu. Có thể hôm đó nếu điện thoại của Vu Tuy Văn không gọi kịp thời, nếu không phải anh đi mua sắm với Trình Vũ Phi quên mang theo điện thoại thì anh rất có thể đã bị cơ quan điều tra sờ gáy cùng với lão Châu rồi, rất có thể anh cũng sẽ bị liên đới, không chừng mất cả chì lẫn chài.

Trình Vũ Phi lo lắng nhìn Tô Nhất Minh tâm thần bất loạn, đến ngồi bên cạnh anh, gọi anh một tiếng.

Tô Nhất Minh định thần lại, cầm hai món đồ lên tặng cô, cả hai đều là đá quý. Một món là phi thúy xanh, một món là miếng ngọc trắng hơi ngả vàng.

“Cái gì vậy?” Trình Vũ Phi hồ nghi xem tới xem lui hai món đồ.

“Đá quý thượng hạng đấy. Một miếng là phi thúy Miến Điện, một miếng là ngọc Hòa Điền.” Tô Nhất Minh nói, đều có giá hơn hai trăm ngàn tệ. Ngọc Hòa Điền là do anh chọn để mua tặng lão Châu. Lúc đó anh nghĩ, lão Châu đã mở miệng như thế, cho dù là thật hay giả, anh cũng phải làm như thật tặng món đồ này cho lão Châu. Miếng ngọc phi thúy rất giống với miếng ngọc rôm mà lão Châu lừa anh mua lần trước. Anh chọn mua sau khi nhận được điện thoại của Vu Tuy Văn, để chứng minh lão Châu rất có mắt nhìn, đã bỏ ra hai trăm ngàn mua một miếng phi thúy thật sự đáng giá hai trăm ngàn, tuyệt đối không phải là tổng tiền hay hối lộ.

“Anh sưu tầm đá quý à?”

“Anh không thích đá, chỉ thích gỗ thôi. Anh đã từng nói với em, anh sưu tầm đồ gỗ giáng hương mà, đặt ở căn biệt thự ở ngoại ô. Lúc nào anh sẽ dẫn em đến xem.” Tô Nhất Minh đưa tay vuốt tóc cô.

“Vậy mấy miếng đồ này là thế nào?” Trình Vũ Phi biết tiền lương mấy năm của mình cũng không mua nổi món đồ nhỏ xíu thế này, hiếu kì cầm miếng phi thúy lên soi dưới ánh đèn. Độ trong suốt rất lớn, giống hệt như thủy tinh, chẳng lẽ lại là thủy tinh?

“Ấy... miếng ngọc này có thể trừ tà. Năm nay chẳng phải là năm tuổi của em hay sao? Năm tuổi thường không thuận lợi. Tặng em để trừ tà.”

Trình Vũ Phi suýt nữa cảm đầu xuống đất. Tuy cô không giống những người con gái khác, nũng nịu, khăng khăng không thừa nhận tuổi tác của mình, nhưng dù gì cô cũng biết yêu cái đẹp, nên lên tiếng phản bác, “Không đúng. Năm tuổi phải tính từ ba mươi sáu trở lên. Còn sớm mà!”

Tô Nhất Minh hờn để đầu đâu ừ một tiếng lấy lệ, “Món đồ này tặng càng sớm càng tốt, tránh tà sớm một chút cũng tốt mà. Ấy... Vũ Phi này, em có hộ chiếu không?”

Trình Vũ Phi lắc đầu, “Để làm gì?”

“VẬY ĐI LÀM ĐI. Anh thường xuyên ra nước ngoài, lúc nào đó sẽ dẫn em theo. Có hộ chiếu rất tiện lợi.”

Trình Vũ Phi im lặng, trong lòng có chút lo lắng mơ hồ.

Sau khi lão Châu lên đoạn đầu đài, Tô Nhất Minh đã cắt đứt mối quan hệ làm ăn với công ty lão ta, ngay cả hợp đồng cung ứng lâu dài ký với lão Vương ngày trước cũng bị hủy. Bởi thế anh nghĩ khả năng anh bị dính líu vào vụ việc này là rất ít. Ai ngờ một thời gian sau anh nhận được một tin xấu: công tác điều tra được mở rộng, một quan to khác cũng bị liên đới, người đó có thế lực lớn. Mạnh vì gạo bạo vì tiền, thay bao nhiêu đời giám đốc mà vị trí của ông ta vẫn không suy suyển, tính ra đã là nguyên lão ba triều rồi, người này có mối quan hệ qua lại với Tô Nhất Minh.

Tô Nhất Minh biết các thủ đoạn của viện kiểm sát Trung Quốc, anh còn nhớ một người bạn chí cốt làm trong ngành kiểm sát đã từng nói với anh, vấn đề là họ có muốn điều tra hay không chứ không có chuyện họ điều tra không ra. Anh cũng biết rất rõ ràng, cuộc sống nhung lụa mà anh có mấy năm nay chính là đánh đổi từ những vất vả khổ sở ngày trước. Một khi mình cũng bị vờ đi, chắc chắn anh sẽ thành Phố Chí Cao, việc như thế không còn đơn thuần là hối lộ.

Hơn nữa anh bây giờ muốn gì được nấy, thực ra cũng chẳng cần phải chịu khổ như thế. Đang lúc công ty có chút việc phải xử lý ở châu Âu, Tô Nhất Minh liền xuất ngoại, muốn tạm thời tránh xa đợt phong ba này. Anh không nói cho Trình Vũ Phi lúc nào về, bởi anh thật sự cũng không biết chừng nào mình mới có thể về.

Cứ như thế, mười mấy ngày sau, tâm trạng Trình Vũ Phi vô cùng sa sút. Trực giác mách bảo cô, Tô Nhất Minh chắc chắn đã xảy ra chuyện, nhưng anh thì không muốn nói cho cô biết. Mỗi tối Tô Nhất Minh đều đúng giờ gọi điện thoại đường dài về, trong điện thoại ba hoa khoác lác, giả điên giả khùng, trêu cho cô vui. Nhưng anh càng không để lộ bất cứ điều gì, Trình Vũ Phi càng lo lắng.

Một buổi chiều, trời nhập nhoạng tối, không một ngọn gió, ngoài đường chẳng khác gì một cái lồng hấp khổng lồ, không khí oi nồng. Trình Vũ Phi rời khỏi bệnh viện được trang bị máy điều hòa tối tân, vừa đi được vài bước, mồ hôi mồ kê đã nhễ nhại.

Một chiếc xe đẹp chưa từng thấy không biết từ đâu chui ra, hùng hổ lao về phía cô. Trình Vũ Phi kêu “Á” một tiếng, lùi lại mấy bước, giảm phải một cái hố nông phía sau, ngã nhào ra đất. Chiếc xe gấp gáp đánh vòng, cách cô nếu vài mét lại quay đầu, nhắm thẳng hướng cổng bệnh viện, rồi lại gấp gáp thẳng lại, đỗ xích ngay cổng bệnh viện.

Một gã đàn ông nét mặt u ám từ trong xe bước ra, bước tới bên cô, giọng nói lạnh lùng, “Có sao không?”

Trình Vũ Phi gượng đau đứng dậy, cà nhắc vài bước, lắc đầu, “Không sao. Chỉ bị sái chân thôi.”

Gã đàn ông ừ một tiếng, móc ra một xấp tiền dày dày đưa cho Trình Vũ Phi: “Tôi có việc gấp phải đi, đây coi như là tiền bồi thường.” Rồi bỗng nhìn thấy rõ gương mặt Trình Vũ Phi khi cô ngược lên, anh ta thở ra một

hơi, quay đầu lại chẳng kiêng dè gì nói lớn với người trong xe, “Chung Viễn, có người nhìn rất giống bồ của cậu này.”

Một người nghe tiếng gọi bước ra, nhìn thấy rõ ràng là Trình Vũ Phi, hét lớn, “Nghiêm Hoa! Anh lái xe vậy đấy hả? Đâm phải bác sĩ Trình rồi!”

Nghiêm Hoa lạnh lùng, “Tôi không đụng cô ta, còn cách cô ta rất xa tôi đã rẽ cua rồi.”

Chung Viễn ngồi xuống, xem xét cổ chân bị sái của Trình Vũ Phi, “Chết rồi, sưng lên rồi, e rằng bị nặng đấy. Tôi đưa cô đến khoa xương xem nhé?”

Không đợi Trình Vũ Phi mở miệng từ chối, Nghiêm Hoa đứng một bên sốt ruột nói lớn, “Chung Viễn! Đừng ở đó mà xuýt xoa nữa. Tôi đã đưa cho cô ta tiền, để cô ta tự đi khám bác sĩ. Quả Quả còn đang đợi chúng ta ở trường mẫu giáo đấy, đến muộn con bé sẽ thất vọng lắm!”

Chung Viễn vô cùng xót xa sờ cổ chân bị sưng to của Trình Vũ Phi, đầu vẫn không ngẩng lên, “Đồng nghiệp với nhau phải biết yêu thương nhau, động vật máu lạnh như anh làm sao hiểu được. Loại người như anh, cứ nghĩ rằng có chút tiền là có thể xem nhẹ tính mạng người khác! Trong bệnh viện mà phóng xe như điên thế!”

Giọng nói của Hoa Nghiêm càng u ám, “Lúc này không phải cậu vừa khen tính năng chiếc xe này tốt để tôi thử tay lái đó sao? Trước đây sao tôi chưa từng thấy cậu yêu thương đồng nghiệp như vậy nhỉ? Chỉ nhìn thấy cậu suốt ngày học hặc với bọn họ. Quả Quả con bé...”

Chung Viễn cắt ngang anh ta, “Tôi đã gọi điện cho cô giáo của Quả Quả, anh đi đón con bé trước đi, anh không phải muốn ở một mình với con bé sao? Tôi đưa bác sĩ Trình đi khám chân.”

Hoa Nghiêm hừ một tiếng rồi mất dạng, chiếc xe vừa nổ máy đã phóng vọt đi. Chung Viễn lăm lăm mắng gì đó.

Không bị gãy xương, bác sĩ đẹp trai khoa xương thật có lòng thương yêu đồng nghiệp, khuyên lơn hết lời để Trình Vũ Phi chịu nẹp chân, còn cho cô mượn nạng miễn phí. Bác sĩ Trình tội nghiệp lẽ ra có thể đi cà nhắc được, nhưng sau khi thăm khám xong thì chỉ có nước chống nạng nhảy lò cò.

Nhảy, nhảy, nhảy... Chung Viễn mỉm cười nhìn cô vất vả chuyện động về phía trước, hỏi một câu đầy ác ý, “Bác sĩ Trình, đi như thế có mệt không?”

Trình Vũ Phi đã mấy lần từ chối để Chung Viễn dìu đi, đành tiếp tục gắng gượng, “Không mệt. May mà bình thường làm việc chân tay. Thể lực vẫn còn tốt.”

Chung Viễn cười rạng rỡ, mắt mở to nhìn cô nhảy ra khỏi cửa bệnh viện.

Trình Vũ Phi mệt nhọc tựa vào một gốc cây thờ dốt, đi lại bằng một chân quả nhiên không xong, đi được một lúc là đã mỏi nhừ. Một chiếc xe dừng cạnh bên cô, Mục Thuần thò đầu ra, “Phi Phi. Chân em sao thế? Anh đưa em về nhà nhé?”

Không đợi Trình Vũ Phi phản ứng, tiếng phanh xe rít lên từ phía sau, một giọng nói hét lớn, “Ai đấy! Ai lại dừng xe ngay khúc cua thế? Đợi tông vào đấy à? Dịch ra! Dịch ra!”

Mục Thuần từ tốn dịch xe lên phía trước một chút, rồi mở cửa xuống xe, nhưng lại thấy xe Chung Viễn từ đằng sau phóng lên, đưa Trình Vũ Phi lên xe rồi lái đi mất. Lúc sắp đi còn hạ kính xe xuống nói: “Phó chủ nhiệm Mục, sau này đừng dừng xe bừa bãi thế nữa nhé, may mà tôi là tay lái lụa đấy, nếu không...hậu quả khôn lường.”

Mục Thuần lại một lần nữa ôn tồn cười xin lỗi, nhìn theo họ đến khi khuất hẳn, quay đầu lại bỗng nhìn vào kính chiếu hậu bên đường, cảnh tượng ở khúc cua bên kia hiện ra mồn một trước mắt, chỉ biết gượng cười buồn.

Trình Vũ Phi thở dài, cô muốn bắt taxi về nhà, nhưng vì không muốn giằng co với người yêu cũ đã có vợ nên đành chọn lên xe của bác sĩ trưởng khoa cổ quái chữa vợ.

Cũng may mà lần này bác sĩ trưởng khoa lồng ngực cổ quái không nói gì, nhanh chóng đưa cô về đến nhà. Chỉ đến lúc dừng xe, bế cô từ trên xe xuống, nhìn thấy ánh mắt ngượng ngùng lẫn tức giận của cô, mới nói: “Đừng khách sáo. Tôi rất thích giúp đỡ người khác mà. Hơn nữa cô rất nhẹ, giống như chú vịt con vậy, chả tốn sức là mấy.”

“Tôi sợ người khác nhìn thấy không hay.”

“Không sao. Ở đây không ai biết tôi. Không tổn hại đến thanh danh của tôi đâu.”

“...” Trình Vũ Phi khó xử nhìn người bảo vệ đứng bên đường, trong lòng nghĩ: “Ở đây không phải có người biết tôi ư?”

Lên đến nhà, Chung Viễn làm như rất quen thuộc đi lòng vòng trong nhà một lát rồi dừng bên cửa kính phóng mắt ra ngoài, “Đẹp quá! Cả thành phố bị cô giẫm dưới chân! Chẳng trách bọn gian thương đều thích ở tầng trên cùng.”

Trình Vũ Phi vút nạng, thả người xuống sô-pha, nắn nắn bóp bóp bập chân gần như bị co rút, nhẹ nhàng nhắc nhở Chung Viễn, “Chủ nhiệm Chung, Quả Quả không phải đang đợi anh sao?”

Chung Viễn cười cười, “Không sao. Nghiêm Hoa muốn ở cạnh con bé một lát mà.”

Cái gì đó lóe lên trong đầu Trình Vũ Phi, cô buột miệng, “Người đó là bố của Quả Quả?”

Giọng nói của Chung Viễn không mảy may dao động, “Quả Quả không có cha, chỉ có cậu.”

“...” Trình Vũ Phi định nói là bố trên phương diện sinh vật học, nhưng không dám tùy tiện trước mặt bác sĩ cấp trên, đành gật đầu.

Chung Viễn là khách mà cứ như chủ nhà lấy nước uống cho Trình Vũ Phi, sau cùng mới hỏi: “Cái gã gian thương của cô chừng nào mới về? Để tôi giao cô cho anh ta rồi đi.”

Á? Trình Vũ Phi thất sắc, “Nhất Minh mấy hôm nay đi công tác chưa về. Chân tôi không có gì đáng ngại cho lắm.”

Chung Viễn ồ một tiếng, gọi điện mua thức ăn vô cùng thành thạo, sau đó đọc địa chỉ nhà Tô Nhất Minh.

“Anh làm gì thế?” Trình Vũ Phi càng ngạc nhiên.

“Gọi thức ăn! Cô đừng nói là muốn tôi vào bếp nấu nhé? Tôi lúc chưa có tiền thì ăn cơm hộp, có tiền rồi thì ăn cơm chị giúp việc nấu. Tóm lại rất lâu rồi không hề đụng đến nồi niêu xoong chảo. Cũng đừng nói là cô nhảy nhảy tự đi nấu cơm nhé?”

“...” Trình Vũ Phi hứ một tiếng, ăn cơm cũng là cả vấn đề, ngày mai cô sẽ gọi chị giúp việc vàng đến nấu ăn trở lại.

Trong nhà im ắng. Trình Vũ Phi rất nhiều lần muốn nói gì đó để phá tan bầu không khí im lặng này, nhưng lại không tìm được lời nào thích hợp. Chung Viễn dường như nhìn thấu sự gượng gạo của cô, cuối cùng cũng mở lòng từ bi lên tiếng trước, “Một bệnh nhân của tôi, còn rất trẻ, vừa được

phẫu thuật thay van tim, hôm qua bỗng dưng bị xuất huyết não, suýt nữa thì chết”.

Bệnh nhân thay van tim cần phải uống thuốc chống đông máu, liều lượng quá nhiều sẽ dẫn đến xuất huyết não. Trình Vũ Phi tìm lòng không được, nghĩ bác sĩ khoa ngoại thật sơ ý! Liều lượng thuốc chống đông cũng điều chỉnh không xong! Nhưng không dám nói ra. Hầu như mỗi bác sĩ đều rất tự phụ, không thích người khác nghi ngờ cách xử lý bệnh của mình có gì đó không thỏa đáng.

“...Sau đó mới mời bác sĩ khoa ngoại nào hội chẩn, Mục Thuần cũng đến dự, nói là chúng tôi điều chỉnh không đúng liều lượng thuốc chống đông nên mới dẫn đến xuất huyết não.”

Ấy! Đúng là chí lớn gặp nhau. Trình Vũ Phi cười gượng gạo, có tật giật mình uống một ngụm nước, nghe Chung Viễn nói mà suýt chút nữa phun ra: “Anh ta còn nói lần trước nhìn thấy tôi thân mật với một người phụ nữ khác, nói tôi có lỗi với cô.”

“Mục Thuần anh ấy thích...nói đùa.” Mục Thuần...thật đã trở thành đầu đất rồi ư? Đến bây giờ mà còn không biết mình đang có quan hệ với người đàn ông nào sao? Hơn nữa... can hệ gì đến anh ta kia chứ? Trình Vũ Phi cảm thấy tức giận.

Chung Viễn cười cười, lời nói đầy ngụ ý, “Lúc đó tôi nói với anh ta, bác sĩ không tìm ra căn nguyên của bệnh giống như đàn ông tìm không ra tình địch của mình. Chúng tôi thăm khám rất cẩn thận như báu vật những bệnh nhân được làm phẫu thuật, sao lại có thể phạm một lỗi sơ đẳng như vậy được? Vì vậy mới đề nghị anh ta chụp mạch máu não xem thế nào. Kết quả là, mạch máu não của bệnh nhân có dị dạng bẩm sinh cho nên gây ra xuất huyết não.”

“...”

“Tiếc là Mục Thuần đúng là một con mọt sách, chưa nghe rõ lời của tôi đã tiếp tục nói đùa, gọi điện cho tôi nói mấy hôm nay thấy cô gầy rạc đi, hỏi tôi tại sao.”

Đầu đất! Đầu độn! Ngu ngốc! Trình Vũ Phi khổ sở đưa tay ôm trán, chỉ muốn chui xuống đất.

“Tôi bèn nói với anh ta...”

“Cái gì?” Trình Vũ Phi kinh ngạc nhìn miệng Chung Viễn.

“Nói kiểm tra nguyên nhân hao gầy không thuộc chuyên môn của bác sĩ ngoại khoa ngoại lồng ngực chúng tôi, đề nghị anh ta tìm bác sĩ khoa nội mà hỏi.” Chung Viễn cười giảo hoạt.

“...” Trình Vũ Phi tức tối nhìn Chung Viễn, nghĩ mình sao lại gặp những người quý hóa như thế này chứ? Nói vòng vo tam quốc, nhưng câu nào là chết câu đó.

Thức ăn đã mang đến, Chung Viễn trả tiền xong rồi vội vàng cáo từ, “Tôi phải đi đón Quả Quả rồi. Nghiêm Hoa là hạng người không tốt, tôi sợ Quả Quả ở gần anh ta sẽ học thói xấu.”

Trình Vũ Phi mỉm cười khách khí, trong lòng nghĩ anh chẳng phải cũng xấu xa đó sao. Quả Quả tội nghiệp thật đấy!

Xin nghỉ ở nhà dưỡng bệnh, Trình Vũ Phi làm bạn với sự cô đơn. Không muốn Tô Nhất Minh lo lắng nên cô không nói cho anh biết chuyện chân bị sái. Nhưng có một lần trong điện thoại cô tủi thân đã khóc, khiến anh bồn chồn không yên.

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Quá Khứ Của Chung Viễn (3)

Tuy bác sĩ khoa xương yêu cầu hạn chế cử động trong 2 tuần, nhưng Trình Vũ Phi thật sự không thể chịu đựng hơn được nữa, mấy ngày sau đã bỏ nạng, bắt đầu cà nhắc đi lại loanh quanh ở khu nhà.

Chung Viễn bất ngờ gọi đến, nhờ Trình Vũ Phi trông nom Quả Quả một ngày. Anh phải đi họp ở thành phố khác, mấy hôm nữa mới về. Thì ra cô chăm sóc Quả Quả bị bệnh xin nghỉ vài hôm, mấy hôm nay anh đành nhờ cậy khắp nơi.

“Ngày mai quả thật không nhờ cậy được ai, mới nhớ đến cô dù sao cũng đang ở nhà dưỡng thương, Quả Quả là đứa bé ngoan, cô không phải vất vả nhiều vì nó đâu. Cô có thể giúp tôi trông con bé một ngày không? Hôm sau tôi sẽ về sớm nhất có thể. Đừng cử động nhiều, tránh vết thương càng nặng hơn.”

Trình Vũ Phi tuy là con một nhưng từ nhỏ cũng giúp trông em họ, cho nên cũng rất đồng cảm với nỗi vất vả gà trống nuôi... cháu. Hơn nữa trong kí ức của cô, bé Quả Quả dễ dưng đó đúng là rất ngoan, nên cô không do dự nhận lời ngay.

Hôm sau, Quả Quả được đưa đến nhà Trình Vũ Phi. Đứa bé tội nghiệp mấy hôm nay cứ phải chuyển chỗ ở liên tục, chắc là không kịp thích nghi, cứ thu mình vào một góc chơi với con búp bê bằng bông, không nói một lời nào. Trình Vũ Phi thầm mắng Chung Viễn vô trách nhiệm, bỏ bao nhiêu công sức mới gần gũi con bé được một chút. May mà trong nhà có nuôi con chuột lớn Tô Nhất Minh, nên lúc nào cũng có ít đồ ngọt, lấy ra dụ con nít không gì bằng.

Buổi chiều con bé bắt đầu đòi hỏi, muốn đi siêu thị mua búp bê. Trình Vũ Phi thật sự rất thương con bé, thế là chân cà nhắc dẫn con bé đi mua. Con bé cảm thấy cô bước đi rất đặc biệt nên bắt chước học theo, thích chí cười ha ha. Đến cửa siêu thị con bé đột nhiên vui sướng chỉ ba chữ to ở trên tường reo lên: “Cô ơi! Ba chữ này con biết hai chữ! Một chữ nhân, một chữ khâu.”

Trình Vũ Phi ngược lên, nhìn dòng chữ nổi bật trên tường: “Lối vào”, nhin không được phì cười.

Cô mua cho con bé một lúc 3 con búp bê. Quả Quả khỏi phải nói sướng rơn lên, chạy nhảy khắp nhà Tô Nhất Minh, chơi đùa đến rất khuya vẫn chưa chịu ngủ. Trình Vũ Phi lục lọi hết tất cả câu chuyện cổ tích hồi nhỏ thường được nghe còn sót lại trong trí nhớ ra kể một lượt, con bé vẫn riu ra riu rít như con sẻ nhỏ. Trình Vũ Phi mệt nhoài, may mà điện thoại Tô Nhất Minh gọi về rất đúng giờ. “Nấu cháo” điện thoại xong, Trình Vũ Phi quay sang nhìn thì thấy con bé đã ngủ say tự lúc nào, ấm ức nghĩ, mình nói chuyện với Tô Nhất Minh vô vị như vậy sao?

Ngày hôm sau Chung Viễn đến rất sớm, nghe nói là lo Trình Vũ Phi mệt nhọc sẽ ảnh hưởng đến vết thương ở chân, mới tờ mờ sáng đã lái xe học tốc chạy về. Quả Quả ngủ rất say, gọi mãi vẫn không dậy.

Chung Viễn vò đầu bứt tai, “Quả Quả ngủ thật hay giả vờ ngủ thế nhỉ?”

Quả Quả mắt vẫn nhắm nghiền không động đậy.

Chung Viễn lại một lần nữa vò đầu bứt tai, “Thế này nhé Quả Quả, nếu con ngủ thật thì dạ một tiếng, còn ngủ giả thì ừ một tiếng nhé, được không nào?”

Quả Quả tội nghiệp trúng kế, mở miệng dạ một tiếng rõ to, bị Chung Viễn bế lên, “Hê hê, con dạ đấy nhé! Cái đầu nhỏ này rất tinh táo mà!”

Trình Vũ Phi không nói gì. Quả là một người cậu vô cùng giáo hoạt, Quả Quả thật tội nghiệp.

Quả Quả đã rất thân quen với Trình Vũ Phi, bị cô dùng nào là đồ ngọt nào là đồ chơi mua chuộc, năng nặc không chịu về nhà với Chung Viễn. Bị con bé lâu nay mình nuôi nấng bội bạc nhanh như vậy, Chung Viễn đau lòng vô cùng, lại ngại nổi giận trước mặt Trình Vũ Phi, đành khuất phục Quả Quả bằng cách hứa mua cho nó bốn con búp bê, lúc đó con bé mới ngoan ngoãn để anh đưa về nhà.

Trình Vũ Phi do dự nói với Chung Viễn: “Tôi thấy Quả Quả hình như hơi nhút nhát, không dám chơi với những đứa trẻ khác, chủ nhiệm Chung quan tâm đến con bé nhiều một chút.”

Chung Viễn hơi ngẩn ra, thở dài, “Ừ, tôi thật ra cũng cố hết sức rồi. Một mình vừa nuôi cháu vừa làm bác sĩ, tôi không còn hơi sức nữa. Muốn tìm một người để chung vai gánh vác nhưng vẫn chưa tìm được.”

Trình Vũ Phi nhớ đến lời sư huynh, bất giác chau mày, “Chủ nhiệm Chung, mỗi người đều có quá khứ, nhưng để quá khứ ảnh hưởng đến cuộc sống hiện tại là có vấn đề về tâm lí, anh nên đi khám bác sĩ tâm lí đi.”

Chung Viễn cười đầy ngụ ý, “Điều này tôi hiểu rất rõ. Tôi đã từng tìm được một bác sĩ, cứ ngỡ đã tìm được cứu cánh tâm hồn.”

Tim Trình Vũ Phi nhói lên một cái, không dám nhìn thẳng vào mắt Chung Viễn, lựa lời từ chối, “Chỉ vì ngoại hình giống bồ của anh mà có thể trở thành cứu cánh của anh sao?”

Chung Viễn lắc đầu thành thật, “Không chỉ là ngoại hình giống mà cá tính khí chất cũng rất vừa ý tôi. Hơn nữa, tôi đã có Quả Quả, kết hôn rồi vẫn muốn sinh thêm một đứa nữa, nếu tìm một người vợ giống con nít, tôi một nách ba con... Tương lai như thế tôi chẳng dám nghĩ tới. Bởi thế tôi muốn tìm một người phụ nữ nhân hậu một chút, trưởng thành một chút.

Thật ra ngoại hình cũng không giống lắm, chỉ là ánh mắt có chút giống thôi, lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy tôi đã có chút chấn động.”

Trình Vũ Phi vẫn cúi đầu, “VẬY cô ấy nhiều nhất cũng chỉ là cứu cánh cho cuộc sống hỗn loạn của anh, chứ không phải là cứu cánh cho tâm hồn của anh, anh không hề yêu cô ấy. Hơn nữa, cô ấy cũng rất ích kỉ, cũng muốn có ai đó tình nguyện làm cứu cánh. Cô ấy vẫn rất tin vào tình yêu, muốn theo đuổi tình yêu thật sự của mình.”

Chung Viễn thở dài, “VẬY là tôi quá ích kỷ rồi. Tôi cũng tin vào tình yêu, nhưng tôi cũng đã bị ngọn lửa của tình yêu thiêu rụi một lần, đã biến thành một đồng tro tàn, không thể cháy lên được nữa. Điều này thật không công bằng cho người đến sau. Ha ha, bác sĩ Trình, hôm nào cái gã gian thương của cô làm chuyện có lỗi với cô, cô cũng sẽ thành một đồng tro tàn, lúc đó nhớ tìm tôi nhé.”

Chung Viễn đưa Quả Quả đi rồi, căn nhà to lớn bỗng chốc trở nên lạnh lẽo, trống vắng. Trình Vũ Phi đi đi lại lại trong nhà, câu nói cuối cùng của Chung Viễn khiến cô đau lòng. Mặc dù cô đã cố gắng thuyết phục mình dần thân một lần vì tình yêu, nhưng cô thật sự không dám chắc khi cái kết cục đó đến thật thì cô có thể chịu đựng được hay không. Giọng nói nhõng nhẽo dễ thương của Quả Quả dường như vẫn còn lẩn quất đâu đấy trong nhà, cô đã sắp ba mươi rồi, nơi sâu thẳm nhất trong lòng luôn khao khát một gia đình, một đứa con. Cô đối diện với lòng mình, đau đớn phát hiện thật ra cô chưa từng có ước muốn xa xỉ là Tô Nhất Minh sẽ cho cô những thứ đó.

Đây đúng là một căn hộ sang trọng, đẹp hơn, rộng rãi hơn tất cả những căn nhà của đồng nghiệp mà cô biết. Nhưng vừa nhìn cô đã không thích lắm, bởi vì nó cao sang quá, có cái gì đó lạnh lẽo, xa cách. Khi đến sống ở đây, cô đã cố gắng cải tạo nó. Cô bày biện khắp nhà những đồ vật bé xíu xinh xinh, chính là muốn làm cho căn hộ vốn lạnh lẽo ấm áp lên một chút.

Nhưng có lẽ sẽ có một ngày, cô không thể không rời khỏi đây, không biết những món đồ bé nhỏ này sẽ có một kết cục thế nào? Rơi vào tay người phụ nữ khác hay bị vứt vào thùng rác? Ngón tay của cô lướt qua ánh mắt thánh thiện mà hiếu đời của Tô Đông Pha, thở dài nhẹ nhẹ. Trong giây phút đó cô đã có một quyết định, nếu có một ngày cô phải rời khỏi đây, nhất định sẽ đem tất cả tâm huyết của mình trong cái căn nhà này đi theo.

Buổi tối Tô Nhất Minh không gọi điện thoại về như thường lệ, cô ngủ không yên giấc. Trong lúc nửa mê nửa tỉnh ấy, cô cảm thấy có người đến bên cạnh nhắc cô lên, trong chốc lát cô đã nằm gọn trong vòng tay quen thuộc, người đó không ngừng hôn cô, thì thầm vào tai cô, “Cưng ơi, anh nhớ em lắm, anh nhớ em đến phát điên lên được!”

Cô kinh ngạc kêu lên một tiếng, ôm chặt lấy anh, như thể sợ anh sẽ chạy đi mất. Bỗng chốc cô chẳng biết nói gì, chỉ liên tục gọi tên anh, hết lần này đến lần khác.

Hai người không thốt nên lời, chỉ không ngừng ôm hôn nhau. Nỗi nhớ sau bao ngày xa cách trào dâng đến cuồng dại, buồn vui lẫn lộn trong giờ khắc tương phùng, hai tâm hồn hòa quyện làm một trong đỉnh điểm của ái ân... Niềm vui sướng đem đó lên đến tột đỉnh.

Hôn khắp người cô một lần nữa, Tô Nhất Minh thỏa mãn kéo cô nằm xuống. Nỗi nhớ giày vò khiến anh như phát điên lên. Đi một vòng Nam Âu, bầu trời Hy Lạp xanh ngắt như trong tranh nhưng anh lại chẳng tìm được cảm giác trong lành sáng khoái. Chỉ có nỗi nhớ như từng mũi kim đâm nát tim anh. Vụ việc lão Châu cuối cùng cũng có người ra mặt giải quyết, xem như đã kết thúc, không mở rộng nữa. Vừa nhận được tin này, anh lập tức phóng như bay ra sân bay. Nôn nóng trở về, vừa đáp xuống sân bay anh đi thẳng một mạch về nhà.

“Em rất lo. Em lo anh sẽ đi luôn, không quay về nữa.” Trình Vũ Phi đột nhiên quay người sang ôm lấy anh, run lên nhẹ nhẹ.

“Không có chuyện đó đâu.” Tô Nhất Minh đáp gọn lỏn. Có những việc anh rất hiểu nhưng lại không thể nói với cô. Thường đi bên bờ sông, khó tránh khỏi ướt giày. Ướt giày không quan trọng, tránh mưa gió đợi đến khi có ánh nắng mặt trời phơi giày một chút là khô. Anh không phải là kẻ ngốc, mấy năm lăn lộn, trần mình ngoài nắng đã làm anh cứng cáp hơn, nhưng tuyệt đối không thể rơi xuống sông, một khi đã rơi xuống bị người ta nắm được bằng chứng xác thực, muốn lật lại cũng muộn rồi. Lúc đó mặt trời sẽ tránh bạn như tránh đại địch, không thể cựa quậy gì được nữa. Bởi thế, chắc chắn không thể đương đầu với gió, bị thổi rơi xuống hồ thì chết toi.

“Dù có thật không trở về, thì anh sẽ sắp xếp để em xuất ngoại cùng anh. Chúng ta sẽ sống cả đời ở nước ngoài.” Anh tiếp tục đảm bảo, rồi tiện thể hỏi cô, “À, hộ chiếu của em làm xong chưa? Anh đưa em đi chơi.”

Trình Vũ Phi không nói gì, chỉ ôm chặt lấy anh, đời này kiếp này không muốn buông tay ra.

Cùng với thời gian, chuyện lão Châu dần dần được truyền tai trong giới làm ăn, Tô Nhất Minh vui mừng phát hiện thì ra trong chuyện này mình như Tái Ông mất mã.

Lão Châu cũng là một nhân tài, tham thì tham nhưng làm việc kín kẽ không để lọt một khe hở nào. Giống như hai trăm ngàn mà Tô Nhất Minh bị lừa, còn rất nhiều tài sản không thể định tính là của tham ô. Xui xẻo lại rơi đúng vào người đối thủ truyền kiếp của Tô Nhất Minh, Mã Tứ Thuận, anh ta tặng đúng mười thỏi vàng, bên trên có khắc số 2000. Lão Châu nói rất thiên tài rằng trên thỏi vàng có khắc số 2000, lão nghĩ là hai ngàn tệ một thỏi, mười thỏi là hai chục ngàn tệ.

Ai ngờ cơ quan điều tra không tha cho anh ta, theo giá thị trường, một thỏi năm mươi ngàn, mười thỏi năm trăm ngàn, thế là định tội anh ta. Năm mươi ngàn, Tô Nhất Minh nghĩ hợp đồng lớn của mình bị lão Mã nâng tay

trên, vừa tức vừa đau, hạ quyết tâm sau này phải học theo thủ đoạn của lão Mã, mưa dầm thấm lâu phải tiến hành đồng thời với đánh nhanh thắng nhanh khiến đối tác ướm mềm, mềm nhũn.

Lão Châu có bề gì thì lão mã cũng khó tránh khỏi liên đới, nhưng nhờ nhanh chóng nắm được tin tức, anh ta đã nhanh chân hơn một bước trốn sang Hồng Kong. Lẽ ra anh ta vốn kiên trì tìm đường quay trở lại nhưng mấy đối thủ lão làng của anh trong đó có Tô Nhất Minh đã ngấm ngấm điều tay chân tung hỏa mù bằng những chiêu xưa như trái đất, thế là hẳn ta không còn cách nào đứng trên mảnh đất quê hương được nữa.

Cái gai trong mắt Mã Tứ Thuận được nhổ bỏ như thế đấy, công xưởng của anh ta ở đại lục phải nhờ người phát mãi. Tô Nhất Minh chọn hai xưởng béo bở nhất, rồi móc nối với mấy công ty khác ép giá, cuối cùng thu tóm được hai xưởng tốt nhất với giá rẻ như bèo.

Mã Tứ Thuận nghiêng răng nghiêng lợi, hận là không thuê xã hội đen giết người. Tô Nhất Minh ngư ông đắc lợi, vô cùng khoái trá.

Cuối tuần Trình Vũ Phi đến một khu nhà cũ nát. Bệnh nhân của cô sống ở khu này, nằm liệt một chỗ thông ống đút thức ăn, ống thông chẳng may rơi ra ngoài, nên mời cô đến thông ống mới, được trả mấy trăm tệ. Xong việc cô định về nhà thì một bóng người quen thuộc lướt qua trước mặt.

“Chủ nhiệm Chung!” Cô gọi lớn.

Chung Viễn quay sang, nhìn thấy người con gái dưới ánh chiều tà, thân mình như được dát một lớp vàng mỏng, nụ cười hiền từ, mái tóc bay bay. Anh như người mất hồn, nở một nụ cười ngơ ngẩn, đưa tay về phía cô.

Trình Vũ Phi ngạc nhiên bước đến, đưa tay hươ hươ trước mắt anh, “Chủ nhiệm Chung, ban ngày ban mặt sao lại mộng du thế? Sao giống như không nhìn thấy tôi vậy?”

Chung Viễn bỗng hoàn hồn trở lại, cười gượng gạo, “Là...là...bác sĩ Trình à. Tôi cứ nghĩ là...hê hê, hôm nay trời nóng thật đấy.”

Trình Vũ Phi gật đầu, nóng. Thời tiết ở cái thành phố này, vào thu rồi mà vẫn còn nóng hâm hấp, huống gì là bây giờ, “Chủ nhiệm Chung, anh cũng đến thăm bệnh à?”

“Thăm bệnh?” Chung Viễn hình như vẫn chưa tỉnh khỏi cơn mơ giữa ban ngày, ngó người ra rất lâu mới nói, “Không phải. Tôi có một căn hộ nhỏ ở đây, đến xem thế nào. Cô có vội không? Không vội thì giúp tôi cầm một ít đồ, để tôi khỏi phải chạy lên chạy xuống nhiều lần, rồi tôi đưa cô về nhà luôn.”

Trình Vũ Phi đồng ý, cùng anh vào nhà. Đúng là một căn hộ rất nhỏ, chỉ có một phòng, lại cũ nát. Trong nhà cũng bày biện hết sức đơn giản, gần như là một căn nhà trống, vật dụng cũng rất ít, không có giường, không có ghế.

Quả nhiên sở thích của Chung Viễn là nhiếp ảnh, hình treo đầy bốn bức tường. Trong đó có rất nhiều hình là của một cô gái. Trình Vũ Phi lặng lẽ tiến lại gần ngắm kĩ: tóc ngắn mặt tròn, đôi mắt quả thật rất giống mình nhưng thần sắc có vẻ bất cần hơn. Dù sao cũng còn trẻ mà.

“Căn hộ này chúng tôi từng thuê sống chung. Ngày đó cô ấy chỉ mới hơn hai mươi tuổi. Sau đó tôi bỏ tiền ra mua lại. Chớp mắt đã gần tám năm rồi.” Chung Viễn xếp lại đồ đạc vào mấy thùng giấy, “Nói thật tôi cũng không muốn gặp lại cô ấy. Yêu nhau hồi còn trẻ, bây giờ gặp lại có lẽ sẽ rất thất vọng. “Rơi trong gió lộng hồng phai sắc. Lá thắm còn đây quả trữu cành”. Có lẽ cô ấy đã sớm kết hôn sinh con đẻ cái rồi, hoàn toàn không còn như ngày xưa nữa.”

Trình Vũ Phi từ từ quay đầu lại, nghiêm túc nhìn anh, “Chung Viễn, anh nên đi khám bác sĩ tâm lí.”

“Tôi chính là bác sĩ tâm lí của mình. Tôi luôn tìm chế mình đến đây thường xuyên, cũng tránh ngồi ở đây một mình, cô xem căn nhà này chẳng có giường, chẳng có ghế, chính là vì tôi không muốn mình chìm đắm trong quá khứ. Thế nhưng, tôi vẫn không quên được. Bác sĩ Trình cô nói thử xem, trên đời này có loại thuốc nào làm con người có thể quên đi quá khứ không?”

“Hình như có một số thuốc mê có thể giúp con người tìm quên nhưng là quên về sau. Sau khi uống thuốc thì trí nhớ sẽ bị mất trong một thời gian, còn kí ức... tôi không biết có loại thuốc nào như vậy”. Trình Vũ Phi trả lời rất thật tình.

Chung Viễn phì cười, “Không phải trả lời câu hỏi của cấp trên, cô làm gì mà nghiêm túc vậy? Giúp tôi cầm một ít đồ, tôi đưa cô về nhà!” Nói rồi nhét vào tay cô hai chiếc hộp giấy, cô oằn lưng xuống, khệ nệ bê ra ngoài.

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Quá Khứ Của Chung Viễn (4)

Hôm sau Trình Vũ Phi cũng Tô Nhất Minh đến biệt thự của anh. Khu biệt thự ở ngoại ô, những dòng sông thiên nhiên cải tạo thành mạng lưới nước dọc ngang, lại tụ hội về một cái hồ nhân tạo cực lớn. Bên hồ cỏ mọc um tùm, từng ngôi biệt thự soi mình bên dòng nước xanh mát, che mình trong những tán cây to giống như những nụ hoa nửa như muốn bung ra nửa như e ấp, thẹn thùng.

Tô Nhất Minh dẫn Trình Vũ Phi đi thăm thú khắp một lượt, khoe vườn hoa cùng căn nhà rộng rãi, sang trọng của mình, cùng bộ đồ gỗ giáng hương đẹp đẽ. Sau cùng tựa lưng vào sofa, anh nheo nheo mắt nhìn xéo cô, "Thế nào?"

"Căn nhà này có thật là để một gia đình sống không? Hệt như mê cung, buổi tối đi vệ sinh có bị lạc đường không?" Trình Vũ Phi không kìm được hỏi một câu vô cùng ngớ ngẩn.

Tô Nhất Minh muốn té xiu, không thể hiểu được cái tư duy logic của bác sĩ khoai tây, chẳng phải rõ ràng mỗi phòng đều có nhà vệ sinh đấy sao. Còn nữa, anh lại thấy bệnh viện mới giống mê cung, củ khoai tây nhỏ không bị lạc ở cái mê cung bệnh viện to như thế, sao lại lạc đường trong nhà mình được chứ?

"Cái hồ bơi ở tầng hai cũng rất kỳ lạ, sao đáy hồ lại trong suốt thế?"

Tô Nhất Minh mụ mị gật đầu, thật ra anh lại thấy hồ bơi chính là điểm sáng của căn biệt thự này, từ tầng một nhìn lên trảm có thể thấy rõ mọi diễn biến trong hồ. Nhà thiết kế rõ ràng là quá hiểu lòng dạ hiểm độc của cánh

đàn ông. Hôm nào mới được một bày gái đẹp đến hồ nhà anh bơi lội nghịch nước còn anh chỉ có việc nằm ưỡng trên chiếc sô-pha ở tầng dưới mắt hau háu nhìn lên trần nhà, cảnh tượng diễm lệ ấy, anh nghĩ thôi mà đã muốn chảy máu mũi.

Tô Nhất Minh nhanh chóng chế ngự luồng suy nghĩ bậy bạ của mình, không bị chảy máu mũi thật thì thảm lắm.

"Căn nhà rộng quá, chỉ một gia đình sống thấy sờ sợ." Lúc ra về Trình Vũ Phi còn làu bàu chốt hạ.

Tô Nhất Minh không nói gì, lướt anh mắt khắp vườn hoa nhà mình rồi xa xăm. Dường như trước đây rất lâu, anh có một ước mơ, có một người con gái, từng nói: một căn nhà xinh xắn, một người vợ, hai đứa con, một trai một gái, nuôi thêm một chú chó, một chú mèo, vậy là cuộc sống của anh viên mãn. Sau đó anh mua ngôi nhà nhưng vợ anh lại sớm bay đi không biết tận phương nào.

Bây giờ, ánh mắt của anh từ từ quay trở lại, hướng về phía người con gái đang mê mẩn nhìn ngắm vườn hoa nhà anh, không biết mình có thể thực hiện giấc mơ còn dang dở với người con gái này không?

"Chúng ta đi dạo ở con đường nhỏ ven hồ đi." Tô Nhất Minh bỗng dưng không muốn quay về, nắm tay cô dắt đi.

Con đường nhỏ yên tĩnh rợp bóng cây, cơn gió nhẹ mang hơi nước mát dịu phảng phất trên mặt, cảm giác thật dễ chịu.

"Ở đây chẳng có ai cả." Đang ở đô thị ồn ào náo nhiệt bỗng dưng chạy đến một nơi yên tĩnh, vắng vẻ, Trình Vũ Phi cảm thấy giống như một giấc mơ.

"Nghe nói biệt thự ở đây đều được bán hết sạch rồi nhưng căn bản là không có người ở. Đi lại ở đây sẽ không gặp bất cứ ai, toàn bộ cái hồ này

giống như là hồ của riêng em vậy." Tô Nhất Minh nắm tay cô, thật ra anh cũng không ở đây, cứ định kỳ lại thuê công ty dọn nhà đến dọn dẹp, lau chùi. Ngôi nhà to thế này, nếu ở phải đến mấy chục người, mà không chắc có ở được lâu không? vì lúc nào cũng có cảm giác rờn rợn.

Một giọng nói lạnh lạnh giữa không gian yên ắng giống hệt đại bác nổ bên tai Trình Vũ Phi, "Cô ời!"

"Quả Quả." Trình Vũ Phi ngạc nhiên tột độ, ngẩng đầu nhìn quanh quanh, phía không xa có một người đàn ông đeo kính râm đang nhìn họ, nhưng không phải là Chung Viễn." Quả Quả, sao cháu lại ở đây? Cậu đâu?"

Quả Quả kêu kỳ hăng giọng tuyên bố: "Chú Nghiêm mua cho cháu rất nhiều đồ chơi đấy, cháu lấy cho cô xem nhé", rồi ngay lập tức chạy đến bên người đàn ông đó, lấy một túi to chạy lại, lấy từng món báu vật ra khoe.

Nghiêm Hoa? Trình Vũ Phi chăm chú nhìn người đàn ông đó một lát, thật ra hôm đó không nhìn kỹ, không biết có đúng hay không.

Tô Nhất Minh vô cùng hứng thú ngồi xõm xuống, làm ra vẻ dễ gần, "Bạn nhỏ, cháu tên là gì?"

Quả Quả nhìn anh cảnh giác, đứng nép mình vào Trình Vũ Phi, sau khi có cảm giác an toàn hơn một chút mới hỏi anh, "Chú là ai? Có phải là sói không? Cậu cháu nói trong rừng có chó sói."

Trình Vũ Phi nhin cười, không ngờ đứa bé này lại dễ dàng vạch trần bản chất của anh như vậy.

Tô Nhất Minh cảm thấy vô cùng mất mặt, đành nở nụ cười thành khẩn, "Chú không phải là chó sói, chú là người tốt."

Quả Quả không tin, lại càng nép vào Trình Vũ Phi, "Vậy được. Nếu chú trả lời được câu hỏi của cháu thì không phải là chó sói."

Tô Nhất Minh cười gượng ngạo gật đầu.

"Chú nói xem, mặt trăng vì sao lại mọc vào buổi tối?" Quả Quả làm như thật hỏi anh.

Tô Nhất Minh trầm tư, chọn một đáp án mình cho là thú vị trả lời, "Ừm... bởi vì mặt trăng sợ nóng, ban ngày xuất hiện sẽ bị nóng đến chết."

"Không đúng! Chú là sói! Vì mặt trăng không mặc quần áo, cho nên chỉ có thể len lén xuất hiện vào buổi tối."

"..." Tô Nhất Minh bị cái logic hùng hổ của con bé đánh bại, suýt nữa thì ngất đi, "Chú trả lời cũng đúng vậy, tại sao đáp án của cháu lại là đáp án duy nhất chứ?"

Quả Quả sau khi phán một câu xanh rờn xong chẳng thèm để ý đến anh nữa, tiếp tục khoe đồ chơi mới của mình ra vẻ ta đây không cần giải thích.

Tô Nhất Minh không được để ý, nhìn Trình Vũ Phi với vẻ mặt âm ỉ, từ từ đứng dậy, đứng sang một bên. Nghiêm Hoa đi tới, nhìn hai người phụ nữ, một lớn một nhỏ đang ríu ra ríu rít với nhau, quay đầu sang gỡ kính ra nhìn Tô Nhất Minh: "Chúng ta lúc trước đã gặp nhau."

Tô Nhất Minh gật đầu, "Mr. Nghiêm."

Nghiêm Hoa chau mày, "Đúng rồi, lần trước ở hội nghị thượng đỉnh tài chính ở thành phố B. Ngày mười sau tháng chín năm ngoái đúng không, anh là bạn học của nhị công tử."

Tô Nhất Minh cười cười, "Trí nhớ Mr. Nghiêm tốt thật. Tô Nhất Minh, tôi là bạn học của Tuy Văn."

Nghiêm Hoa cười nhạt, "Tô Nhất Minh? Anh mở công ty đúng không? Bây giờ đang khủng hoảng kinh tế Mỹ, thị trường nước ngoài bị thu hẹp, các công ty tư nhân chắc cũng sẽ trải qua một thời kỳ đóng băng đây."

Tô Nhất Minh cười tự phụ, "Ừm, gần đây rất nhiều công ty đối thủ đều không mấy khởi sắc, nhưng công ty chúng tôi vẫn rất tốt."

Nghiêm Hoa lạnh lùng gật đầu, "Đó cũng có thể xem là xuất chúng trong giới rồi. Nghe nói anh vừa rồi đã thu tóm hai xưởng sản xuất của tập đoàn Mã Thị đúng không? Lúc đó tôi có một người bạn cũng muốn tham gia đấu giá, nhưng tôi nói với anh ấy thời kỳ đóng băng của các công ty tư nhân sắp tới rồi, khuyên anh ấy nên án binh bất động, quan sát một thời gian nữa."

Tô Nhất Minh ồ lên một tiếng, "Nhưng tôi mua với giá rất thấp, rất đáng."

"Vài tháng nữa sẽ không đáng đâu. Nhưng... nhà nước sẽ tăng đầu tư cơ sở hạ tầng, sản phẩm của anh cải tạo một chút có thể thích hợp dùng làm đường sắt, đối hướng có vẻ được đấy." Nghiêm Hoa nhìn đồng hồ, bước sang cúi đầu xuống, "Quả Quả, đến giờ rồi. Chú đưa cháu về chỗ cậu nhé, được không?"

Quả Quả chơi với Trình Vũ Phi đang lúc vui vẻ, đâu muốn cứ thế mà về, lập tức lắc đầu nguầy nguậy. Nghiêm Hoa tiếp tục nhẹ nhàng khuyên con bé, "Thời gian chú mượn Quả Quả hết rồi, nếu Quả Quả không về chỗ cậu đúng giờ, sau này cậu sẽ không đồng ý cho chú mượn Quả Quả nữa. Thế thì sau này chú không thể chơi với Quả Quả được nữa, cũng không thể mua đồ cho cháu nữa, chú buồn chết mất thôi."

Quả Quả do dự một lát, Trình Vũ Phi thừa cơ khuyên vài câu, con bé cuối cùng cũng theo Nghiêm Hoa về.

Lúc Trình Vũ Phi rẽ vào đường lớn thì nhìn thấy Quả Quả bị bế lên một chiếc xe lái đi mất, Nghiêm Hoa ở cách đó không xa đứng bất động, ánh mắt dõi theo chiếc xe cho đến khi nó khuất hẳn, hồi lâu không động đậy.

"Người này thật đáng thương!" Trình Vũ Phi nói nhỏ.

"Đáng thương? Em nói Nghiêm Hoa đáng thương? Con người này dù thế nào cũng không thể dùng đến hai chữ đáng thương. Đáng thương là những đối thủ của anh ta những người đắc tội với anh ta."

"Anh biết anh ta sao?" Trình Vũ Phi ngạc nhiên hỏi anh.

"Không ngờ anh ta cũng mua ở nhà ở đây. Người này trong giới kinh doanh có một truyền thuyết. Nghe nói anh ta xuất thân từ miền núi, nhưng lại thích người ta gọi mình bằng cái tên sặc mùi ngoại quốc: Mr. Nghiêm. Anh ta từng làm ở mỏ, không phải chính thức, mà là công nhân đào than ở các mỏ khai thác chui. Rồi mỏ xảy ra sự cố, anh ta như từ cõi chết trở về, sau này tốt nghiệp trường đại học hạng hai nào đó."

Trình Vũ Phi thấy tim mình nhói lên, Nghiêm Hoa chính là cậu bé cùng thi đậu đại học với Chung Viễn?

"Sau đó cũng nhờ khai thác mỏ mà anh ta giàu có, lúc đó việc khai thác manh mún, chỉ vài chục ngàn một mỏ, được vài năm thì đã tăng lên mấy chục triệu. Tiếp đó, việc kinh doanh càng ngày càng lớn, cái gì kiếm ra tiền anh ta nhảy vào làm cái đó."

"Mấy chục ngàn tăng lên mấy chục triệu?" Trình Vũ Phi kinh ngạc nhìn anh, "Sao em chẳng gặp những việc tốt như thế nhỉ? Bố em cho em

của hồi môn một trăm ngàn, nếu biết sớm em đã mua một mỏ than, không chừng bây giờ em cũng thành triệu phú rồi".

Tô Nhất Minh cười, "Mạo hiểm lớn, Nghiêm Hoa lúc đầu cũng không phải là thuận buồm xuôi gió. Nghe nói người này thủ đoạn tàn độc, không nương tay với địch thủ bao giờ, từng có mấy đại ca có chỗ dựa vững chắc trong giới kinh doanh đấu với anh ta đều thất bại. Trong đó có một đại gia bất động sản nghe nói chết rất thảm."

"Chết... chết rồi?" Trình Vũ Phi mặt trắng bệch, "Sao lại có thể như thế được? Anh ta giết người? Pháp luật... pháp luật không sờ gáy anh ta ư?"

Tô Nhất Minh lắc đầu, "Có liên quan gì đến pháp luật đâu? Loại người này giết người chắc chắn hợp pháp."

"Sao lại giết người hợp pháp?"

Tô Nhất Minh lại lắc đầu, "Bức người ta đến đường cùng, đành phải tự sát. Chỉ có thể thôi. Vũ Phi, giới kinh doanh đều là loài lang sói, làm không tốt coi chừng chết không có đất chôn, rất nguy hiểm."

"..."Trình Vũ Phi co rúm người lại, "Quả Quả có một người cha như vậy, thật đáng thương."

Tô Nhất Minh giật nảy người, cảnh giác nhìn dáo dác, "Vũ Phi, em đừng nói lung tung. Quả Quả sao lại là con gái của anh ta được chứ? Nhạc phụ của anh ta là quan to đấy, vợ con anh ta đều ở nước ngoài, nghe nói là con trai. Sao em lại quen Quả Quả?"

"Em đoán thôi. Có thể nào lại là con gái riêng của anh ta?" Trình Vũ Phi tránh nhắc đến Chung Viễn.

"Nói bậy!" Tô Nhất Minh nghiêm mặt, "Cưng à, đừng nói mò. Những lời vô căn cứ như thế này đừng có mà truyền đi lung tung. Hại chết người

đấy."

Trình Vũ Phi bị anh dọa, sợ điếng người, chậm rãi ôm lấy anh, "Anh sợ anh ta?"

Tô Nhất Minh vỗ về an ủi cô, "Tránh voi chẳng xấu mặt nào. Có rất nhiều đại họa xuất phát từ những chuyện con con. Anh chỉ sợ Nghiêm Hoa là đại diện cho một thế lực nào đó."

"Giới của anh thật đáng sợ." Thì ra anh chàng này cũng biết nhiều chuyện khủng bố, khủng bố còn hơn những chuyện mình kể. Trình Vũ Phi do dự không biết có nên khuyên anh rút lui không, nhưng... mình chẳng có quyền là gì cơ chứ?

Tô Nhất Minh lắc đầu, "Anh với Nghiêm Hoa, thật ra không phải là người cùng một giới, giới của anh ta, anh chẳng thể vào được, cái giới ấy, tài sản một tỉ vẫn coi như kẻ nghèo"

"Tài sản một tỉ vẫn là kẻ nghèo?" Trình Vũ Phi như bị ai đâm vào ngực, "Vậy em là ăn mày rồi"

Tô Nhất Minh cười, "Anh mới là ăn mày. Còn em ấy à, chỉ là không khí mà thôi. Không đúng, trong không khí có rất nhiều phần tử, em ngay cả không khí cũng chẳng phải nốt, chỉ có điện tích nhỏ. Nhưng em có bố cho của hồi môn, có chút tài sản, là điện tích dương, có người còn thắm hơn, ghéó rớt mồng tơi, là điện tích âm."

Mới là một điện tích... Trình Vũ Phong không nói một lời, mặt mày u ám bước lên xe Tô Nhất Minh, một lát sau nói với anh, "Nhất Minh, từ nay trở đi, em ghét giàu rồi."

Tô Nhất Minh cười sáng sặc, cúi đầu, thì thầm vào tai cô, "Em rất thích Quả Quả đúng không?"

Trình Vũ Phi ừ một tiếng.

Tô Nhất Minh lại cười, "Muốn có một đứa không?"

Trình Vũ Phi tim đập thình thịch, chần chừ một lát, khẽ nói, "Đã qua tuổi sinh đẻ tốt nhất rồi."

"Vậy là muốn có một đứa." Tô Nhất Minh suy diễn.

Trình Vũ Phi cắn môi, sợ mình lại nói ra những câu ngốc nghếch đại loại như thế nữa.

"Sao, không muốn à?" Hơi thở của Tô Nhất Minh thổi tung mái tóc cô.

"Muốn. Nhưng chuyện có cái phải tính lâu dài. Đàn ông rất hời hợt trong chuyện này."

"Ai nói vậy?"

"Dù thế nào thì sinh con bọn anh không mệt, cũng chẳng phải trả giá gì. Chẳng qua chỉ là một con tinh trùng bé xíu. Phụ nữ thì không như vậy, trách nhiệm lớn. Và rất mạo hiểm."

"Nói xàm. Anh rất thật lòng, rất nghiêm túc mà. Nếu không chỗ nào anh có con rồi. Trước tiên phải nặn ra hình dáng đứa trẻ rồi mới quyết định có nó. Ngoại hình giống bố hay giống mẹ, tính tình hiền lành hay dữ dằn, anh đã suy nghĩ nhiều năm nay rồi. Cuối cùng đã quyết định hết rồi."

"Con cái... là do đàn ông nặn ra ư?" Trình Vũ Phi cảm thấy suy nghĩ của anh đi ngược lại kiến thức sinh học thường thức, rõ ràng là trí tưởng tượng siêu phàm.

"Tất nhiên. Chỉ còn duy nhất một điều anh chưa quyết định được là sinh con trai trước hay con gái trước. Đây quả thật là vấn đề nam giải, anh

nghĩ lâu lắm rồi nhưng con trai hay con gái đều có cái hay riêng của nó."

"Cái này cũng do anh quyết định sao? Trình Vũ Phi càng ngạc nhiên hơn.

"Tất nhiên, sách đã nói rồi, sinh con trai hay con gái là do đàn ông quyết định."

Trình Nhất Minh cười, chậm chậm chồm sang hôn cô, hết cái này đến cái khác, "Vũ Phi rõ ràng là em đang ở bên cạnh anh, sao anh cứ cảm thấy khát khao em như thế nào nhỉ? Giống như là đang uống nước, nhưng vẫn cảm thấy khát cháy cổ vậy. Vũ Phi..."

Trình Vũ Phi tỉnh rụi, "Ừm, uống nước vẫn cảm thấy khát? Có thể là bị tiểu đường. Ngày mai đến bệnh viện xét nghiệm nhé."

Tô Nhất Minh ảm ức hừ một tiếng, "Vũ Phi... em không thể nói vì anh đang ở giai đoạn mãnh liệt của tình yêu vì anh yêu em sao?"

Trình Vũ Phi ngẩng đầu, sắc mặt không hề biến đổi, "Nhưng, tại sao anh không trực tiếp nói anh đang ở giai đoạn mãnh liệt của tình yêu, anh yêu em?"

Tô Nhất Minh thộn mặt ra, điều này anh chưa từng nghĩ đến. Tại sao ư? Dường như anh đã quen rồi, quen dùng những câu bông đùa để nói lên tiếng lòng của mình. Tại sao ư? Sợ tổn thương ư? Nếu chẳng may không nhận được phản hồi nồng nhiệt của đối phương, thì những lời bông đùa đó coi như là một câu chuyện cười, chẳng gây sát thương cho ai.

"Ấy... Em cũng chưa từng nói đúng không?"

Trình Vũ Phi nhìn thẳng vào mắt anh, "Vậy em nói đây. Nhất Minh, em yêu anh, yêu anh nhiều lắm, yêu đến mê muội, thời gian không có anh ở đây, em như muốn phát điên lên".

Tô Nhất Minh ồ một tiếng, cảm động đến tận đáy lòng, từ từ ôm cô vào lòng, im lặng hồi lâu, cuối cùng mới mở miệng, "Anh cũng vậy. Vũ Phi, em chọn ngày tốt đi, chúng ta kết hôn. Sau đó sinh hai đứa con... Mình thương lượng chút nhé, sinh con trai trước hay con gái trước."

Kết hôn, sinh con...Trình Vũ Phi cố mìm chế những giọt nước mắt đang chực rơi xuống, đưa tay vuốt ve trán, mũi, mắt anh... không sót một khoảng da nào.

Tất cả đều chân thực rõ ràng dưới tay cô, đây không phải là một giấc mơ. Cuối cùng cũng có thể lấy người đàn ông mình yêu nhất, sinh con cho anh... Cuộc sống của cô sắp viên mãn rồi.

Viên mãn rồi.

Mấy ngày sau Tô Nhất Minh đem đến một niềm vui bất ngờ cho cô, anh phải đi Cape Town tham dự một hội nghị trong ngành, muốn cô đi cùng: "Vé máy bay và visa anh đã làm xong cho em rồi, nhưng em phải chuẩn bị hành lý đấy. Lịch trình hội nghị và tình hình thời tiết ở đó anh sẽ cho người gửi mail cho em..."

Trời trong vắt như vừa được tắm gội, nước biển xanh ngắt mát dịu, những ngọn núi như trong mơ, những vườn nho hết như trong tranh sơn dầu, Cape Town quả như viên ngọc anh quý giá, lung linh diễm lệ, không thể bỏ lỡ. Ở nước ngoài, Tô Nhất Minh quả là một người đàn ông vô cùng chu đáo, nhiệt tình. Anh dẫn cô đi tham quan các nơi, đưa cô đi thưởng thức món ăn ngon, mua sắm đồ đạc, còn làm hướng dẫn viên giới thiệu với cô về lịch sử của mảnh đất này.

Đến tối Trình Vũ Phi phát hiện mình phạm một sai lầm vô cùng nghiêm trọng, cô không mang theo quần áo ấm cho cả hai. Cape Town ở Nam bán cầu, tháng chín đã bước sang mùa đông, buổi tối nhiệt độ thường hạ xuống chỉ còn vài độ C.

"Em cứ nghĩ ở châu Phi cả năm đều là mùa hè nóng như đổ lửa... cho nên toàn mang theo quần áo mùa hè." Cô nhìn anh đến tội nghiệp, bệnh viện có người sang châu Phi cứu trợ, hình như ở Ma Rốc? Nghe nói ở đó nhiệt độ cao nhất lên đến 50 độ C.

"Nhưng Cape Town ở cực Nam châu Phi, vĩ độ rất cao, còn có thể nhìn thấy những động vật chỉ có hai cực trái đất như chim cánh cụt, báo biển, là khí hậu Địa Trung Hải điển hình... giống ở châu Âu." Tô Nhất Minh ca thán, không có quần áo, tất cả những buổi gặp mặt buổi tối anh đều không đến tham dự được... đành ở khách sạn với bảo bối vậy.

"Em mù địa lý mà..." Trình Vũ Phi lặng lẽ mặc niệm xấp nhân dân tệ dày. Trước lúc đi cô còn đặt cách bỏ bốn nghìn tệ mua chiếc đầm màu sắc lấp lánh, tưởng tượng ra cảnh sẽ mặc chiếc đầm đó tung tăng trên khắp đường phố Cape Town, dưới ánh nắng rực rỡ chẳng khác gì một đóa hoa mới nở nắng mặt trời rực rỡ chẳng khác gì một đóa hoa mới nở đang khoe sắc, cô thấy ngất ngây. Nhưng rõ ràng... cô chẳng có cơ hội để mặc nó.

"Anh chẳng phải vừa đã gửi tài liệu cho em rồi sao?"

"Em không xem kỹ... xin lỗi... em sai rồi." Trình Vũ Phi rầu rĩ.

Tô Nhất Minh mỉm cười, kéo cô lên giường, dùng môi tỉ mỉ tỉ mỉ vẽ lên lưng cô, "Sai rồi? Vậy anh phải phạt em, vẽ lên lưng em con ngựa..." Một lát sau anh lật người cô lại, tiếp tục hôn "... Lại vẽ thêm một con hổ đang trước nữa... Em là cô bé đến đĩnh đoảng, hại anh không có quần áo mặc..."

Khoảng khắc ấy trái tim Trình Vũ Phi vừa mềm vừa ướt biến thành một đồng bột hồ, chứa đầy cảm xúc lẫn lộn. Khi anh vẽ xong ngựa và hổ, cô chậm chậm ôm lấy anh, thì thầm, "Nhất Minh em yêu anh"

Tô Nhất Minh mỉm cười, lấy một vật gì đó đeo vào ngón tay cô.

Trình Vũ Phi giơ tay lên, đó là chiếc nhẫn lấp lánh dưới ánh đèn, "Cái gì thế?" Cô có chút hoài nghi.

Tô Nhất Minh hôn cô, "Nhẫn, anh biết em thích đá có màu, nhưng... cầu hôn phải là kim cương, Vũ Phi... lấy anh nhé. Em không thể không đồng ý... Nếu em không đồng ý hôm nay anh sẽ nằm trên người em không xuống đâu."

Trình Vũ Phi bị những lời nói không biết xấu hổ của anh làm cho kinh ngạc, nhưng vẫn tỉnh queo, "Vậy thì tốt. Tô Nhất Minh, để em xem anh có thể nằm được bao lâu."

Nửa tiếng sau, Trình Vũ Phi năn nỉ, "Nhất Minh, anh có thể xuống được không? Đè em đến nỗi toàn thân đau nhức rồi này."

Tô Nhất Minh miễn cưỡng dịch chuyển một chút, "Ừm, nhưng nằm trên cái gối đặc biệt này dễ chịu lắm. Anh vẫn còn muốn được nằm thêm chút nữa..."

"Được, được... em đồng ý. Anh mau xuống đi, anh là chú heo nhỏ, nặng chết đi được! Lần này về nhà giảm béo cho chú heo này mới được, không có đồ ngọt nữa đâu nhé."

Tô Nhất Minh cười đắc ý.

Đến sân bay thành phố. Tô Nhất Minh đi lấy hành lý ký gửi, Trình Vũ Phi nhẹ nhàng giơ tay lên ngắm nghía chiếc nhẫn, cười mãn nguyện. Một cánh tay vòng qua ôm lấy cô, giọng nói Tô Nhất Minh dán chặt vào tai cô, "Cười gì vậy cưng? Vừa rồi có một phụ nữ hơi giống em, suýt nữa anh ôm nhầm vợ rồi."

"Ôm nhầm? Anh chắc chắn cố ý đúng không? Háo sắc."

Tô Nhất Minh xoay người cô lại, "Em xem, có phải giống em không? Nhưng nhìn có vẻ dữ dằn nếu vừa này ôm nhằm thật không chừng bị cô ta đánh có sứt đầu mẻ trán."

"Vậy anh không sợ em đánh anh sứt đầu mẻ trán à?" Trình Vũ Phi cười, bỗng đi nhanh mấy bước, ngạc nhiên nhìn bóng người đang đi phía trước.

Người đó có vẻ già hơn tuổi một chút, tóc dợn sóng nhưng gương mặt vẫn những đường nét đó, đôi mắt sống động biết nói, không có chút thay đổi nào. Dáng người cao hơn mình nửa cái đầu, đầu ngẩng cao sải bước rộng, toát ta vẻ tự tin, sành sỏi.

Trình Vũ Phi vội vàng móc điện thoại ra, đuổi theo chụp hai tấm hình, rồi gửi cho Chung Viễn.

Chung Viễn trả lời nhanh, tin nhắn viết: "Tự chụp đấy à? Rất đẹp".

Trình Vũ Phi suýt ngất, "Tự chụp có thể chụp xa thế ư?"

Chung Viễn vẫn trả lời nhanh, "Cho tôi xem tạo hình mới của em à? Tóc dợn sóng rất đẹp."

Trình Vũ Phi nhìn sắc mặt khó coi từ bên kia, một lát sau điện thoại của Chung Viễn gọi, giọng nói chưa từng hoang mang như vậy, "Alo, bác sĩ Trình, ừm...em..."

Trình Vũ Phi vô cùng đặc ý, "Chủ nhiệm Chung, anh xem xem đó có phải là bồ của anh không? Có phải tôi rất tinh mắt không? Nhìn hình một lần là đã nhớ rồi."

Chung Viễn im lặng hồi lâu, "Vũ Phi. Ừm, cố ấy đang ở đâu?"

"Ở sân bay. Có thể vừa xuống máy bay... Nhưng bây giờ đã đi khỏi rồi..."

"Cô ta sẽ trú ở khách sạn B" Tô Nhất Minh đi bên cạnh nói.

Trình Vũ Phi ngó ra, nhìn kỹ qua cánh cửa kính, quả nhiên thấy người phụ nữ đó lên chiếc xe đưa đón của khách sạn, phía trên có hàng chữ khách sạn B, cô nói: "Cô ấy lên xe của khách sạn B, có thể sẽ ở đó. Anh đi xem xem thế nào?"

Đợi cô cúp máy Tô Nhất Minh mới nói với giọng đầy ghen tuông, "Em thân với Chung Viễn lắm à?"

Trình Vũ Phi lập tức kể cho anh nghe chuyện của Chung Viễn, rằng cô gái giống mình đó chính là người bạn gái mà Chung Viễn đã chờ đợi từ rất lâu.

Tô Nhất Minh cười nhạt hừ một tiếng, thế thì mặc kệ hănh, miễn không giành bảo bối với mình là được.

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Vợ À, Em Là Thiên Thần Hay Quỷ Dữ

"Đến rồi" Tô Nhất Minh dừng xe trước cổng bệnh viện.

"Lần sau anh không cần phải chở em đi làm, em gọi taxi là được rồi, anh còn có thể ngủ thêm chút nữa. Em không muốn ngày nào anh cũng bận rộn như vậy." Trình Vũ Phi cầm túi xách chuẩn bị xuống xe, nhưng lại bị anh ôm hôn.

"Em biết anh rất bận, chỉ là muốn ở cạnh em nhiều hơn chút nữa, một chút thôi cũng được." Tô Nhất Minh tiếp tục hôn cô.

Tài xế phía sau bị cản đường, tức giận bấm còi inh ỏi. Tô Nhất Minh thở hốt hển buông cô ra, "Bệnh viện của em thật chẳng có tình người, lối ra vào chật chội. Nên học hỏi nước ngoài, xây lối đi đặc biệt, để cho nhân viên có thể hôn tạm biệt người nhà chứ."

Trình Vũ Phi thẹn thùng cười, thoát ra khỏi vòng tay anh, chỉnh lại mái tóc rối, nghe Tô Nhất Minh thì thầm: "Tối nay anh về sớm một chút, mời một tuyệt thế đại mỹ nhân dùng cơm."

Trình Vũ Phi ngẩng đầu lên cười nhạt, "Đẹp thế nào? Đẹp bằng em không?"

"Em? Em đâu phải là mỹ nhân, em là tuyệt thế đại bảo bối."

Trình Vũ Phi xị mặt, bĩu môi xuống xe, Tô Nhất Minh cười từ đằng sau, "Mỹ nhân trong thiên hạ nhiều vô số, nhưng bảo bối thì bao nhiêu năm anh chỉ tìm được mỗi mình em."

Trình Vũ Phi chẳng thèm quay đầu lại, chỉ khẽ nhếch miệng lên cười một chút, nở nụ cười nhạt, mắt nhìn thẳng bước vào tòa nhà. Dù sao đi nữa, phải giữ gìn hình ảnh tôn nghiêm của bác sĩ chứ.

Lưu luyện nhìn theo bóng cô cho đến khi khuất hẳn sau khúc rẽ, Tô Nhất Minh mới quay đầu lại. Tài xế phía sau đã không còn giữ được lòng kiên nhẫn, bấm còi inh ỏi vang cả góc trời.

"Trong bệnh viện, cấm bấm còi, chú ý tư cách." Tô Nhất Minh thò đầu ra khỏi cửa xe, cố ý bắt chước nét mặt, cách nói nghiêm trang của Trình Vũ Phi.

Người đó hạ kính xe, ngoác mồm chửi bới. Tô Nhất Minh cười hì hì giơ ngón tay thối trước mặt anh ta, rồi khoái chí nổ máy, quay đầu xe lái ra khỏi bệnh viện.

Một ngày mới lại bắt đầu, tâm trạng của anh rất tốt.

Thật ra Tô Nhất Minh đã có một quá trình thay đổi toàn diện cách nhìn về phụ nữ đẹp. Lúc còn trẻ anh từng thích những cô gái yếu điệu, đẹp mong manh, thích bọn họ tung hô mình như thánh, thích bọn họ đeo dính mình như san, ga tô, ngọt ngào, nhưng ăn nhiều thì ngán. Sau đó anh thay đổi cách nhìn, bắt đầu thích những cô gái độc lập kiên cường, thích họ có thể đối đáp bình đẳng với mình, giống như một món ăn vừa tươi ngon vừa cay nồng, kích thích những tuyệt đối tinh tế.

Anh từng nói với Trình Vũ Phi điểm này, "Anh nhìn người con gái diễm đạm tự tin, ví dụ có ba loại "soái": ý soái, luật soái, còn một cái nữa là..."

"Chủ soái." Đôi mắt lúng liếng của Trình Vũ Phi nhìn anh bỏ cái bánh trứng thứ tư béo ngậy vào miệng, quyết đoán chốt hạ.

"Phi..." Tô Nhất Minh vô cùng khó coi phun nguyên cái bánh trứng ra ngoài, ho sặc sụa, rất lâu sau mới lấy lại hơi tức tối nhìn cô, "Bác sĩ! Tâm địa của em độc ác quá chừng! Đúng là giết người không cần dao mà..."

Trình Vũ Phi cười, phủi mặt giúp anh. Tô Nhất Minh cũng cười, trân trọng ôm lấy cô, chúc mừng mình đã có được một viên ngọc.

Tô Nhất Minh cảm thấy Trình Vũ Phi là một phụ nữ tốt tính. Cô không rắc rối, nói là làm, cô cũng không đeo dính anh, nhưng lại rất tận tụy quan tâm đến anh. Lúc nồng nhiệt cô có cái vẻ thẹn thùng e dè mà anh thích, lại rất ăn ý với anh. Anh thích giấc ngủ ngon sau khi nghe những câu chuyện khủng bố của cô, thích từ những đe dọa thật thật giả giả của cô mà từ bỏ những tật xấu, trở nên khỏe khoắn hơn. Nhưng quan trọng nhất là cô cũng rất yêu anh, tuy tình yêu của cô kín đáo, thẹn thùng. Cô không thích nói những lời có cánh nổi da gà, nhào không kịp chặt nước trước mặt anh mà chỉ biết chờ anh giả vờ ngủ, có lúc thật sự nửa tỉnh nửa mê, nhưng chỉ dù là trong giấc mơ, anh vẫn cảm thấy hạnh phúc, niềm hạnh phúc xuất phát từ đáy lòng.

Anh muốn giữ cái cảm giác này mãi mãi, và cũng lo sợ cái hạnh phúc này mất đi. Áo cưới, nhẫn cưới, giờ lành, tháng tốt, anh đã nhờ người chọn giúp. Anh cũng phải giải quyết công việc ổn thỏa trước ngày trọng đại đó để có thể nghỉ một tuần trăng mật dài hơn. Tối nay, anh thật sự có hẹn với một đại mỹ nhân.

Trong kinh doanh, Tô Nhất Minh tuy lúc mới khởi nghiệp phải trải qua một số vấp vấp nhưng sao nhìn chung là thuận buồm xuôi gió. Một mặt là vì anh theo kịp xu thế phát triển như vũ bão của Trung Quốc mấy năm trở lại đây, mặt khác cũng không thể không nói là liên quan đến tính cách của anh. Trong kinh doanh, anh tuân thủ theo nguyên tắc bảo thủ nhưng không cực đoan, cấp tiến nhưng không liều lĩnh. Bảo thủ có nghĩa là những lĩnh vực nào anh không hiểu rõ thì sẽ không đầu tư, không cực đoan

có nghĩa là anh phải đi trước đối thủ một bước, để tránh theo không kịp sẽ mất thị trường.

Đối với cuộc khủng hoảng kinh tế toàn cầu lần này, anh phong phải là không biết nhưng anh không sợ. Khủng hoảng thì khủng hoảng, có khủng hoảng mới có cơ hội, chỉ là cách xử lý như thế nào mà thôi. Trong lịch sử không phải không có ví dụ như thế, mấy vị đại gia đếm trên đầu ngón tay đều là từ khủng hoảng mà lên, lại gặp thời thế là phát như điều gặp gió.

Giống như anh từng tự phụ nói với Nghiêm Hoa, công ty của anh xuất chúng trong ngành, gần đây vận hành rất tốt lợi nhuận tăng so với cùng kỳ năm ngoái, dù cũng bị ảnh hưởng bởi khủng hoảng, tỷ lệ tăng trưởng có hơi thấp một chút. Còn tình hình của những công ty cùng ngành với anh lại không mấy khả quan, gặp không ít khó khăn, đang có nhu cầu hợp nhất.

Bởi thế, sau khi nuốt trọn hai công xưởng của Lão Mã, Tô Nhất Minh lại để ý đến công ty của đối thủ La Vĩnh Đình. Công ty của La Vĩnh Đình, vận hành không tệ, quan hệ tài chính cũng khá đơn giản, là một công ty có thể nói là sạch sẽ, lại đang muốn bán. Kế hoạch hợp nhất được triển khai nhanh chóng, Tô Nhất Minh mời một công ty kiểm toán đến để kiểm tra tài chính của công ty này.

Hồ Lâm chính là đối tác quan trọng của công ty kiểm toán này, năm ngoái Tô Nhất Minh có một người bạn Pháp muốn mua một công ty logistics trong nước, đối phương lúc đó mời Hồ Lâm, anh quen với cô kế toán xinh đẹp thông minh này là vào dịp đó. Sự chuyên nghiệp và lòng yêu nghề của cô để lại ấn tượng sâu đậm trong lòng anh. Sắc đẹp của cô không giống với vẻ đẹp tự nhiên như đóa phù dung trên mặt nước của Trình Vũ Phi, mà có sự tinh tế được điêu khắc hết sức tỉ mỉ. Từ kiểu tóc đến cách ăn mặc, trang điểm, hoàn toàn không thể tìm được một khuyết điểm nào. Lần đầu tiên gặp cô Tô Nhất Minh liền nghĩ, đời này thật không uống phí anh cuối cùng cũng gặp được tuyệt sắc giai nhân chỉ có trong truyền thuyết.

Nhưng ý nghĩ đó chỉ lướt qua, sau đó anh gặp được bác sĩ bảo bối của anh, mất bao nhiêu công sức mới có được cô, rồi cũng chẳng còn tâm trí nào với cái cô tuyệt sắc giai nhân ấy nữa. Mãi đến khi khởi động kế hoạch hợp nhất, Tô Nhất Minh mới nhớ đến đại mỹ nhân tài sắc vẹn toàn này, hơn nữa giá rẻ hơn nhiều so với mọi những công ty kiểm toán nổi tiếng khác.

Hai người khởi đầu sự hợp tác vui vẻ như vậy đến nay đã được mấy tháng, kế hoạch hợp nhất cũng tiến triển rất thuận lợi, xem ra ngày thành công cũng sắp gần kề, hôm nay anh mới đánh tiếng mời luật sư và kế toán của mình dùng bữa cơm để cảm ơn họ mấy tháng nay đã làm việc rất tích cực.

Lúc Hồ Lâm bước vào, Tô Nhất Minh cảm thấy không gian trước mắt mình sáng bừng lên, chiếc đầm màu hồng nhạt, tông trang điểm nhẹ nhàng càng làm nổi bật khuôn mặt như tranh vẽ của cô. Cổ và tay cô đều đeo trang sức lấp lánh. Tuy là cách phục trang điển hình của office lady, nhưng trong sự lịch thiệp sang trọng vẫn không mất đi vẻ dịu dàng, đảm thắm. Tô Nhất Minh nhiệt tình đứng dậy đón tiếp, nhận tiện ca ngời sắc đẹp của cô.

Hồ Lâm lịch thiệp cảm ơn, trong lòng lại dậy lên nhiều cảm xúc lẫn lộn. Cô biết mình giỏi giang, có sức hút đối với đàn ông. Từ khi còn trẻ xung quanh cô không thiếu gì ông vờn bướm lượn, trong khi đó có không ít những đàn ông xuất sắc. Nhưng lúc đó cô nuôi chí lớn, chuyên tâm vào sự nghiệp. Đến khi mọi việc như ý rồi thì chẳng thấy những người đàn ông đó đâu nữa. Họ đều đã thành gia thất, sống một cuộc sống đủ màu. Những người đàn ông còn ở bên cạnh sàng lọc cẩn thận cũng đều có gia đình hoặc có trái tim đã thuộc về người khác.

Đúng lúc này thì Tô Nhất Minh xuất hiện, một đại gia độc thân hiếm có ở độ tuổi như anh, hài hước thú vị, tự tin khôn ngoan. Hồ Lâm nhanh chóng có tình cảm với anh, không biết vô tình hay hữu ý luôn thể hiện mình trước anh. Tiếc là, Tô Nhất Minh quá bận rộn, cứ như con quay di chuyển với tốc độ chóng mặt từ đêm này sang đêm khác, phụ nữ không thể

nào trở thành trọng tâm trong cuộc sống của anh. Tuy anh cũng giống như tất cả những người đàn ông khác ngưỡng mộ nhan sắc của cô, nhưng sự ngưỡng mộ ấy chỉ dừng lại trong mắt anh, không chạm được vào trái tim anh. Điều này cô biết rất rõ, cho nên khó tránh được cảm giác hụt hẫng.

Cô về nhà nghĩ ngợi rút ra bài học xương máu, chắc chắn là do mình không chủ động, không bày tỏ rõ ràng tình cảm của mình, xem ra cái dự án hợp nhất đã sắp đến hồi kết, cơ hội cũng chẳng còn là bao, cô quyết định đánh cược lần này.

Nhưng hiệu quả cũng chẳng ra sao, cách ăn mặc, trang điểm chăm chút tinh tế của cô rõ ràng khơi dậy trong mắt anh một đốm lửa nhỏ, nhưng lúc anh lịch sự đứng lên khách sáo mà chân thành ca ngợi sắc đẹp của cô, cô biết mình chỉ dừng lại trong mắt anh.

Lúc luật sư Châu Lỗ đến trễ một chút, nhưng nhanh chóng tham gia câu chuyện của hai người, không khí vô cùng vui vẻ. Điều này làm Hồ Lâm càng thất vọng, cô không có cách nào dẫn dắt đề tài của câu chuyện hướng về mình. Thời gian trôi qua như tên bắn, chớp mắt đã mười giờ tối, Châu Lỗ không thể nào ngăn được cuộc điện thoại của vợ yêu chốc chốc lại gọi điện đến nên đành cáo từ trước. Tô Nhất Minh cũng nhớ đến bảo bối đang ở nhà, khéo léo kết thúc bữa tối, thanh toán rồi cũng đại mỹ nhân bước ra khỏi phòng V.I.P của cửa hàng.

Vừa bước ra thì nghe thấy có một giọng nói vô cùng quen thuộc gọi toáng lên, "Ê! Nhất Minh! Tiểu tử cậu sao lại ở đây thế? Thời gian này làm cái gì vậy? Bao lâu rồi không nhậu với chúng tôi? Đến đây, đến đây... đến sớm không bằng đến đúng lúc, hôm nay anh em đều tụ tập ở đây cả, qua đây gặp bạn cũ nào!"

Tô Nhất Minh quay đầu lại, ngạc nhiên khi nhìn thấy người anh em Giang Bình mặt mũi đỏ gay đang kêu gào mình. Anh cũng chẳng lấy làm lạ, nhà hàng này vốn là nơi anh thường tụ tập nhậu nhẹt với đám bạn chí

cốt, chỉ là sau khi có Trình Vũ Phi anh đã từ chối hết các buổi đàn đúm như thế này, chuyên tâm ở nhà chơi với bảo bối.

Giang Bình nhìn thấy Hồ Lâm đứng sau Tô Nhất Minh, ánh mắt bỗng chốc sáng rực như chó sói thấy cừ non, "Ui chà! Nhất Minh, lại còn đem theo một đại mỹ nhân thế kia... Tên tiểu tử cậu thật có số hưởng phúc mà..."

Tô Nhất Minh vội vàng cắt ngang lời nói lỗ mãng của kẻ phạm phư tục tử, giới thiệu Hồ Lâm với cậu ta. Giang Bình thô thiển tâng bốc Hồ Lâm, mời Hồ Lâm đại mỹ nhân nhập cuộc vui với mình, chẳng ngờ Hồ Lâm vui vẻ nhận lời

Quả nhiên đều là mấy người bạn thân thiết trong giới của Tô Nhất Minh, nhìn thấy người đẹp còn hứng khởi hơn cả gặp bạn cũ, nói năng bỗng chốc như phun châu nhả ngọc. Chỉ đau khổ nhất là Tô Nhất Minh vốn rất lâu không gặp nên bị phạt rượu, bây giờ lại thêm tội đi cùng đại mỹ nhân nên trở thành mục tiêu công kích của bọn họ. Những chuyện ngốc nghếch trời ơi đất hỡi của anh đã phủ một lớp bụi dày cả tắc thế mà bị lôi ra làm trò cười, thôi thì cũng chẳng sao, anh là người trân trọng thể diện nhưng vẫn có thể nín cho qua.

Không thể nhịn được chính là anh bị chuốc rượu, Tô Nhất Minh bị ép uống hết ly này đến ly khác đến nỗi miệng méo xệch, đám chiến hữu khốn khiếp lâu lâu mới có dịp đồng lòng nhất trí ăn hiếp một mình anh. Cũng may Hồ Lâm nhanh trí, nhìn thấy tình cảnh của anh, bèn trượng nghĩa thay anh uống mấy ly, rồi giả vờ nhắc nhở anh còn phải đi gặp một đối tác quan trọng, cứu anh một bàn thua trông thấy. Nếu không Tô Nhất Minh chắc chẳng mấy chốc nữa sẽ nằm đo ván dưới gầm bàn.

Nhưng anh đã thấm hơi men, vừa bước ra khỏi cửa, một cơn gió thổi qua đã khiến cả thân người anh lão đảo.

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Tuyệt Thế Đại Mỹ Nhân (2)

Hồ Lâm tròn mắt nhìn Tô Nhất Minh chân nam đá chân xiêu lão đảo đi tìm xe của mình, rồi ngật ngưỡng mở cửa xe chui vào, nhưng không làm thế nào tra được chìa khóa vào ổ.

"Giám đốc Tô, anh uống nhiều rồi." Cô cuối cùng kìm không được nói.

"Nhiều ư?" Tô Nhất Minh lè nhè hỏi, hạ thấp chìa khóa xuống một chút, "Để thấp vậy rồi mà vẫn không tra vào được."

"..." Hồ Lâm cười, bước đến, giúp anh khởi động xe, rồi chậm chậm quay đầu, khoe góc độ đẹp nhất của mình. "Giám đốc Tô, bộ dạng anh thế này không thích hợp lái xe. Hay để tôi lái nhé?"

Tô Nhất Minh dù sao vẫn còn một chút lý trí, cho rằng cô nói phải, ngoan ngoãn đổi vị trí.

Chiếc xe chạy êm ru ra đường lớn, Hồ Lâm liếc nhìn Tô Nhất Minh, "Giám đốc, nhà tôi gần đây, về nhà tôi nghỉ ngơi đã nhé?"

Tô Nhất Minh lắc đầu, "Tôi muốn về nhà"

"Địa chỉ?"

"Trên cùng... nhà tôi ở tầng trên cùng." Tô Nhất Minh lại lè nhè anh cảm thấy lời mình nói có chút ngốc nghếch nhưng đầu óc lại xử lý không kịp.

"..." Hồ Lâm lại cười, "Giám đốc Tô, có thể nói cụ thể đường nào tòa nhà nào số mấy được không?"

"Ấy ...nhà tôi... ở phía trước, rẽ phải... rẽ phải... rồi lại rẽ phải... lại rẽ phải..."

Hồ Lâm ôm trán, "Giám đốc Tô, lại trở về vị trí cũ rồi. Nếu vậy tôi thuê phòng khách sạn gần đây cho anh nhé? Anh nghỉ ngơi đi, tỉnh rồi hãy về nhà."

"Không! Tôi muốn về nhà, nhà tôi ở ngay phía trước, gần lắm. Tôi đi bộ cũng tới mà, cô lái xe sao thế hả? Tôi muốn xuống đi bộ về nhà..."

"Được, được... tôi đưa anh về nhà... anh đang say thế này đi bộ rất nguy hiểm." Hồ Lâm đưa tay ngăn Tô Nhất Minh đang chực mở cửa xe lại. Sao lại giống con nít thế nhỉ? Thở lại một tiếng, cô nghĩ dù gì anh cũng sống độc thân, đi đâu cũng vậy thôi. Đưa anh ấy về, thuận tiện chăm sóc anh ấy. Sự chăm sóc lúc mệt mỏi giống như một chút ấm áp trong mùa đông giá rét, có thể khiến con người ta ghi nhớ suốt đời, biết đâu cái tình cảm mà cô muốn có sẽ lặng lẽ nảy mầm từ sự ấm áp này, rồi từ từ lớn dần lên.

...

Không biết họ đã chạy qua bao nhiêu đường đất, Hồ Lâm nghĩ cứ chạy như thế này mãi cũng tốt. Tiếc là Tô Nhất Minh cuối cùng cũng tìm được nhà mình. Vừa bước vào thang máy, anh thở phào nhẹ nhõm, nhưng không thẳng nổi cơn say rượu, anh dựa vào tường rồi từ từ tuột xuống ngồi bệt ra đất.

Hồ Lâm ngồi xuống kéo anh dậy, nhưng không đủ sức. Ánh đèn tỏa xuống dịu dịu càng làm tăng thêm không khí mờ ảo, lảng đong, khơi dậy cảm xúc trong lòng cô. Tô Nhất Minh trong mắt cô trước đây luôn là một người đĩnh đạc, lý trí, lịch thiệp thì cái bộ dạng giống con nít này đem đến

cho cô một cảm giác rất mới mẻ. Cô không tìm được ôm lấy anh, nhè nhẹ hôn lên má anh: "Giám đốc Tô, anh thật đáng yêu."

Cánh cửa thang máy mở ra không gây một tiếng động nào, cô vẫn chìm đắm trong lưới tình do chính mình giăng ra, một người phụ nữ bỗng lao tới, sờ soạng khắp người Tô Nhất Minh, lớn tiếng gọi, "Nhất Minh! Nhất Minh! Anh sao thế?"

Trình Vũ Phi đang yên tĩnh ở nhà xem sách, đợi Tô Nhất Minh trở về. Sắp đến nửa đêm, thang máy dừng lại ở tầng trên cùng, cô ngẩng đầu lên, tròn mắt nhìn thang máy mở ra, bên trong một cặp nam nữ đang ôm nhau, hồi lâu không nhúc nhích.

Ban đầu cô cứ tưởng thang máy lên nhầm tầng, nhưng nhanh chóng phát hiện ra người đàn ông ở trong đó là Tô Nhất Minh, nhìn kỹ hơn, hình như anh không được tỉnh táo. Xảy ra chuyện rồi ư? Tim cô bỗng nhói lên, cô lao đến nhanh chóng kiểm tra hơi thở và mạch đập của anh, thở phào, rồi lớn tiếng gọi anh.

Tô Nhất Minh mở mắt ra một cách khó khăn, nhận ra cô, vui mừng kêu lên, "Vũ Phi!"

Hồ Lâm rốt cuộc vẫn là người phụ nữ hiểu đại cuộc, cô trấn tĩnh trở lại, hít một hơi thật sâu, từ tốn nói, "Giám đốc Tô uống nhiều quá, tôi đưa anh ấy về nhà."

Tô Nhất Minh bất mãn lè nhè, "Không... Tôi không có uống nhiều."

Trình Vũ Phi giơ một ngón tay trước mặt anh, "Không uống nhiều thật ư? Vậy anh nói đây là số mấy?"

Tô Nhất Minh nhìn tới nhìn lui hồi lâu, cười ngốc, "Một"

Trình Vũ Phi thở phào, "Vậy thì tốt, say không đến nỗi nào, "

Tô Nhất Minh lại tiếp tục cười ngốc, nhưng lại rất thông minh nói, "Anh biết là một, tuy nhìn thì thấy hai. Còn một ngón là em biến ra lừa anh..."

"..." Trình Vũ Phi bật cười khanh khách, chàng ngốc này, đúng là uống nhiều rồi.

Trình Vũ Phi nhờ Hồ Lâm giúp dìu Tô Nhất Minh lên giường, Tô Nhất Minh tửu lượng rất kém, điểm này cô đã biết qua mấy lần trước. Anh uống say thì phải để anh ngủ ngay, nếu không anh sẽ vừa nôn vừa gậy não nhiệt.

Hồ Lâm lặng lẽ nhìn những cử chỉ thân mật và quen thuộc của hai người, nhìn những món đồ trang trí mang đậm chất phụ nữ trong nhà. Rõ ràng cô đã hỏi thăm nhiều nguồn, Tô Nhất Minh là chàng rùa vàng chưa có chủ, sao ở nhà anh lại mọc một người phụ nữ thế này?

Trình Vũ Phi cuối cùng cũng xếp đặt ổn thỏa cho Tô Nhất Minh đang mềm nhũn như con chi chi nhưng lại nặng như một bao gạo to, rồi cô ra ngoài chào hỏi khách, dù sao người khách này cử chỉ có chút kỳ lạ, nhưng không gặng hỏi mối quan hệ giữa hai người để tránh không khí ngại ngùng, khó xử. Cô cũng không muốn khoe khoang thân phận của mình để tránh gây kích động cho khách.

Bao gạo to gọi inh ỏi Trình Vũ Phi trong phòng, cô đành để khách một mình, vào phòng xem bao gạo to cần thứ gì.

"Vũ Phi... người đó cứ cười anh kìa." Tô Nhất Minh gàn dở chỉ một vật để trong phòng.

Trình Vũ Phi nhìn theo hướng tay chỉ thấy một con búp bê mặt mày tươi cười trên bàn, cười bò lăn bò càng, "Nhất Minh... cái đó, nó chỉ là rất... thích anh mới nhìn anh cười đấy."

"Nhưng anh thấy nó cười mỉa mai."

"Được, được..." Trình Vũ Phi cố mỉm cười, nhét con búp bê vào tủ, rồi dứt khoát tắt đèn để anh khỏi phải nghĩ ra trò ma quỷ gì nữa. Tô Nhất Minh say rượu thường gây ra những chuyện tức cười. cô đã quá quen rồi.

Trình Vũ Phi vừa bắt chuyện với Hồ Lâm được vài câu thì Tô Nhất Minh lại kêu toáng lên trong phòng. Cô đành để khách lại một mình. Hồ Lâm thấy không thể ngồi lâu hơn nên vội vã cáo từ.

"Lại có ai cười anh à?" Trong bóng tối Trình Vũ Phi xoa đầu anh.

Tô Nhất Minh kề sát mặt vào cô, mùi rượu nồng nặc "Hôm nay lúc về em quên hôn anh đấy."

Trình Vũ Phi kinh ngạc nhưng vẫn hôn anh, hòng dụ anh ngủ, nhưng cô lại không thể khống chế được tình hình.

"Vũ Phi, Vũ Phi..." Tô Nhất Minh vừa gọi liên tục vừa áp sát vào người cô, nụ hôn ấm áp đã dần tăng độ cuồng nhiệt, đầy nhục cảm.

Chết rồi. Trình Vũ Phi cố gắng ôm anh nhẹ nhàng, để ngăn những động tác quá cuồng nhiệt của anh lại, nhưng chẳng mấy chốc, Tô Nhất nôn thốc nôn tháo ra đầy giường.

Buổi sáng tỉnh dậy Tô Nhất Minh cảm thấy vô cùng tủi thân vì phát hiện mình đang ngủ ở phòng đọc sách. Đầu đau như búa bổ, anh lồm cồm bò dậy, thấy Trình Vũ Phi đang ở phòng giặt đồ, liền nhõng nhẽo với cô, "Vũ Phi... sao em lại vứt anh ở thư phòng thế?"

Trình Vũ Phi quay người lại, ánh mắt mệt mỏi, rõ ràng là ngủ không đủ giấc, "Hôm qua anh say, nôn ra đầy giường lại còn quấy cả đêm nữa."

"Tuyệt đối không thể nào!" Tô Nhất Minh phản đối đầy chí khí.

Trình Vũ Phi không nói gì, Tô Nhất Minh có tật uống say rồi là làm náo loạn cả lên, tỉnh dậy là phủ nhận sạch trơn không nhớ bất kỳ thứ gì.

"Vũ Phi, dạ dày anh khó chịu quá, muốn ăn cháo." Tô Nhất Minh không chỉ làm ra vẻ cây ngay không sợ chết đứng mà còn được đăng chân lên đăng đầu.

Trình Vũ Phi cười mát mẻ, "Hôm qua uống với đại mỹ nhân rất high đúng không?"

Tô Nhất Minh nghĩ từ high không biết dịch là "cao" của "uống cao" hay là "cao" của "cao hứng". Anh cảnh giác kiểm điểm lại hình vi hôm qua của mình, tuy nhớ không rõ lắm nhưng trí nhớ cuối cùng còn sót lại là Hồ Lâm đồng ý đưa anh về nhà, hôm nay tỉnh dậy ở nhà, nên không thể nào có chuyện gì lớn xảy ra. Thế là anh cẩn thận nén cái bầy trong lời nói của cô, "Hôm qua? Hôm qua bị mấy thằng bạn chiến hữu ép uống nhiều quá."

Trình Vũ Phi thầm hứ một tiếng. Uống rượu say với chiến hữu lại để một người phụ nữ đưa về nhà? Theo cách đối nhân xử thế thì chẳng thể nào hiểu nổi. Nhưng cô vẫn lý trí kìm chế mình suy nghĩ lung tung, chọn cách mù quáng tin anh: "Ồ! Sau này uống ít một chút nhé. Cái thứ đó, uống nhiều quá sẽ "thiệt thân tổn đức" đấy."

"?" Tô Nhất Minh nhìn cô với nét mặt không thể thành khẩn hơn.

"Vừa rồi em dùng biện pháp tu từ đấy. Ý là hại thân, thất đức." Trình Vũ Phi cụp mắt.

"..." Tô Nhất Minh lại một lần nữa cảnh giác kiểm tra lại trí nhớ hôm qua, chắc chắn không lộ bất cứ cái đuôi nào để nàng bác sĩ nắm được, thế là ba hoa, "Không có cách nào khác, làm ăn mà, có những buổi tiếp đãi không thể từ chối."

"Bao gồm cả việc mua bán sắc? Bao gồm cả để phụ nữ vừa ôm vừa hôn vừa sờ soạng?" Trình Vũ Phi không nhịn được nữa, cơn ghen cứ thế trào ra.

"!" Tô Nhất Minh lập tức bị hạ nốc ao, đành giả vờ ôm đầu suýt xao kê đau, khổ sở cúp nhật lại trí nhớ bị mất, mơ mơ hồ hồ nhớ ra hình như có người ôm lấy mình, nói cái gì đó mình rất đáng yêu. Người này chẳng lẽ không phải là bác sĩ Trình mà là Hồ đại mỹ nhân?

"Đừng vờ vịt, em tận mắt nhìn thấy hết rồi." Trình Vũ Phi lại tấn công.

"..." Tô Nhất Minh hít mấy hơi thật sâu, "Ừm, cái này... đó là có người phụ nữ khác nhăm nhe tài sản riêng của em, ai bảo anh đẹp trai tài giỏi thế này, lại tạm thời chưa vợ nữa. Ví dụ nhé, một con rùa vàng, nếu thả nó vào bể, bên trên có dán tem "thú cưng rùa vàng thuộc sở hữu riêng", thì chắc chắn người dụng tâm chiếm đoạt nó rất ít. Nhưng nếu nó tự do bơi lội ở biển, chắc chắn sẽ có vô số người muốn bắt cho bằng được nó. Chú ý, đây là một con rùa vàng, một con rùa vàng được dát vàng nguyên chất."

Trình Vũ Phi trợn mắt, "Có hai cái sai, thứ nhất, rùa ở ngoài biển là rùa biển chứ không phải là rùa thường. Thứ hai, nếu con rùa đó được dát vàng nguyên chất thì khả năng xuống nước chắc chắn sẽ chìm xuống đáy biển."

"..." Tô Nhất Minh thở không ra hơi, "Đây không phải là trọng tâm, trọng tâm là dán tem kia."

"Ồ..." Trình Vũ Phi ra vẻ vỡ lẽ, "Ý anh là, em cần khắc chữ lên mặt anh, viết là "Họ Trình độc quyền" hay là "Của riêng, không được nhòm ngó", mới bảo đảm sự trong sạch của anh?"

"Khắc chữ cũng được, nhưng có một cách vừa tiết kiệm sức vừa không chịu đau, đeo cái vòng tròn tròn vào ngón áp úp của anh là được rồi."

Cũng không cần em phải tốn tiền, anh đã mua rồi. Vũ Phi... Anh sắp đặt hôn lễ của chúng ta đâu ra đó rồi, định là tháng mười."

"Tháng mười! Chỉ còn hơn một tháng nữa? Không được gấp gáp quá."

"Vậy con rùa vàng có thể bị người ta câu mất..."

"Rùa vàng bị ai câu mất em chẳng quan tâm, nhưng anh không phải là rùa vàng, anh có suy nghĩ có ước nguyện, hoàn toàn có thể chọn nơi mình muốn. Hơn nữa, anh lớn rồi, không thể chuyện gì cũng cho qua bằng một câu uống say không nhớ gì cả. Uống sau giết người thì không phạm pháp sao? Uống ít thôi. Say rượu lái xe em sẽ lo lắng lắm."

"Được rồi cưng... Anh sẽ chú ý không giết người không phạm pháp. Tháng mười đám cưới nhé, anh chỉ có tháng mười là rảnh rồi, cuối năm rất bận. Tiệc cưới anh cũng đã đặt rồi, thiệp cũng đã phát rồi..."

"Không được, hai bên cha mẹ còn chưa gặp nhau mà. Chuyện lớn như thế mà anh không bàn bạc gì với em?"

"Công việc làm ăn của anh quan trọng mà, nên để anh quyết định. Cha mẹ anh không vấn đề gì đâu, họ đã bị anh làm cho chán nản rồi. Anh có đem heo nái về, mà sinh được cháu nối dõi thì họ cũng thừa nhận ngay."

"Tô Nhất Minh!" Trình Vũ Phi tức nghẹn họng.

"Tất nhiên em không phải là heo nái, là nàng sói cái mà..." Tô Nhất Minh cười hi hi sẵn tới, ôm lấy cô, khóa miệng cô bằng những nụ hôn. Anh không biết hôm qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì, đại mỹ nhân không phải là người tùy tiện. Thất thố với mình đã là điều không tưởng, sao có thể thất thố ngay trước mặt bác sĩ nhà mình? Thật là hại mình! Cũng còn may... đầu giường cãi nhau cuối giường lại làm hòa, giường chính là vũ khí tuyệt vời để giải quyết những trận cãi vã, anh phải nhanh chóng làm cho nàng bác sĩ trở tay không kịp, nàng đã bắt đầu thở hỗn hển rồi...

Giọng nói của Trình Vũ Phi mềm dịu trở lại, "Nhất Minh... anh đừng có gì mờ ám với người khác đó, em sẽ đau lòng lắm."

"Trước nay đều không có."

"Nhưng... ừm... thôi...."

Tô Nhất Minh đang tập trung vào việc chính, chẳng còn sức để nói. Rõ ràng hôm qua anh bị người ta chuốc mấy ly rượu thôi, sao về nhà lại làm đổ nguyên lọ giấm chua thế? Nhưng anh nghĩ chẳng có chuyện gì lớn, chẳng bao lâu nữa làm đám cưới rồi...

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Tuyệt Thế Đại Mỹ Nhân (3)

Tô Nhất Minh rất phiền lòng, gần đây công ty liên tiếp gặp chuyện, lại thêm phải chuẩn bị hôn sự của mình, anh mệt đờ cả người. Nhưng điều làm Tô Nhất Minh phiền nhất vẫn là Trình Vũ Phi, gần như cùng lúc với chuyện anh định xong ngày cưới thì cô bắt đầu lo âu nghĩ ngợi, đòi lui ngày cưới lại, nhưng lại không đưa ra được lý do hợp lý.

Đó là hội chứng sợ hãi tiền hôn nhân mà người ta hay đồn đại đó ư? Tô Nhất Minh hoang mang, trước nay luôn cho rằng nếu có người bị hội chứng sợ hãi tiền hôn nhân người thì người đó phải là anh, sao lại là nàng bác sĩ? Anh nghĩ cô lẽ ra phải là người hối thúc kết hôn mới đúng. Hay là tình cảm của cô đang trong thời kỳ nhàm chán? Cô gặp người đàn ông khác rồi chẳng?

Nỗi lo lắng này tăng lên đến cực điểm khi anh vô tình bắt gặp cô đi ăn cùng Mục Thuần.

Lần đó Trình Vũ Phi phải gọi điện cho Mục Thuần và còn phải mời anh ăn cơm. Một người bà con của cô ở quê u nào phải phẫu thuật. Trong bệnh viện bác sĩ khoa ngoại có tới mấy người nhưng người phẫu thuật giỏi mà cô quen biết chỉ có mỗi anh ta, mà phải phẫu thuật gấp, không thể chậm trễ. Mục Thuần cho lời khuyên, và nhanh chóng nhận bệnh nhân vào bệnh viện. Người nhà bệnh nhân nhờ Trình Vũ Phi, bằng mọi cách phải mời bác sĩ Mục Thuần ăn bữa cơm, kiên trì ép cô phải đến đó. Nhìn ánh mắt cầu khiến của họ, hiểu được tâm trạng lo lắng đứng ngồi không yên của họ, Trình Vũ Phi không thể từ chối.

Bữa cơm diễn ra ở một nhà hàng lớn, kỳ lạ là, hôm đó chủ nhân mời cơm đợi mãi mà vẫn chẳng thấy đến, Mục Thuần và Trình Vũ Phi đều đến từ rất sớm, chào hỏi dăm ba câu rồi chẳng biết nói gì thêm, cả hai cảm thấy ngượng ngùng khó xử, trợn mắt nhìn nhau.

Cuối cùng vẫn là cánh đàn ông phá tan bầu không khí im ắng, "Phi Phi... anh vừa được biết, hóa ra em không phải cùng với Chung Viễn?"

Chuyện với Chung Viễn trước nay chưa từng xảy ra mà! Trình Vũ Phi bực bội liếc nhìn một cái, không nói, không rằng.

Mục Thuần từ tốn nhấp một ngụm trà, rõ ràng là đang đấu tranh tư tưởng rất lâu, "Phi Phi, thuần túy là đồng nghiệp của nhau, anh muốn góp ý vài lời, nếu có gì không đúng thì em cứ xem như gió thoảng bên tai. Chung Viễn là người anh vốn chẳng thích cho lắm. Đậm chất dân giang hồ, lại còn thích khoe mẽ..."

Trình Vũ Phi cảnh giác nhìn quanh, "Phó chủ nhiệm Mục, chốn công cộng, chúng ta không nên nói chuyện bệnh viện, để tránh dẫn đến những phiền phức không cần thiết. Hơn nữa, nói xấu sau lưng người khác không phải là cách hành xử của anh."

Mục Thuần im lặng nhìn cô một cái, rồi nói tiếp, "... Nhưng dù thế nào anh ta cũng là một bác sĩ, cuộc sống của anh ta, lý tưởng của anh ta, giá trị của anh ta chúng ta đều công nhận. Cái mà Chung Viễn muốn, không nằm ngoài một gia đình ổn định, một sự nghiệp thăng hoa, tương lai tươi sáng của y học. Nhưng còn... doanh nhân kia? Anh ta muốn gì? Anh ta trong công việc như thế nào? Chúng ta không thể tưởng tượng được... Cho nên, Phi Phi, anh cảm thấy Chung Viễn dù gì cũng hợp với em hơn tay doanh nhân đó, anh ta có thể cho e hạnh phúc."

Trình Vũ Phi chau mày, cô muốn phản bác mấy câu, nhưng Mục Thuần nói dường như cũng có lý.

Bỗng một người ngồi phịch mông xuống bên cạnh Trình Vũ Phi, ném ánh mắt sắc sảo găm về phía tiến sĩ Mục, "Vũ Phi, giới thiệu đi, đây là ai?"

Trình Vũ Phi trợn tròn mắt nhìn Tô Nhất Minh không biết từ đâu chui ra, kinh ngạc đến mức như bị người ta bắt hiện nguyên hình.

Mục Thuần không quen anh, tưởng là chủ nhân buổi tiệc đã đến, đưa tay ra cười lịch thiệp, "Mục Thuần. Anh là người nhà bệnh nhân giường số mười bảy phải không? Hân hạnh."

Tô Nhất Minh không thèm bắt tay anh ta, lại còn kéo bảo bối của mình ngồi sát lại, cười châm chọc, "Không phải người nhà bệnh nhân giường số mười bảy, tôi là người nhà bác sĩ Trình."

Sắc mặt Mục Thuần thể hiện sự thảng thốt đột ngột, nhưng nhanh chóng trở lại bình thường, lặng lẽ thu tay lại, tiếp tục cười lịch thiệp, "Hân hạnh"

Tô Nhất Minh không chút kiêng dè trừng mắt với người đàn ông ngồi trước mặt, ánh mắt khiêu khích một cách lộ liễu. Người này, có lẽ cũng là bác sĩ, nhưng phong cách của anh ta hoàn toàn không giống Chung Viễn, rõ ràng là được giáo dục tốt, lịch sự nho nhã, cư xử đúng mực. Đúng là thật khéo, anh cũng đãi khách ở đây, nhưng ở phòng VIP, vừa ra ngoài định đi vệ sinh lại nhìn thấy bác sĩ nhà anh cùng một người đàn ông ăn cơm. Tất nhiên, điều này cũng không thành vấn đề. Nhưng anh không thích cái cách người đàn ông này nhìn cô. Cho nên anh liền chạy tới phá hoại bầu không khí. Ai làm anh không vui, anh cũng không muốn người đó vui! Huống hồ cái niềm vui đó lại do bảo bối thuộc quyền sở hữu riêng của anh nhen lên. Tức giận lắm thay!

Tiếc là đối phương chẳng thèm để ý đến ánh mắt khiêu khích của anh, tiếp tục nghiêng đầu mỉm cười, "Phi Phi, bây giờ anh có linh ngộ mới về

tình yêu. Tình yêu không có sức công phá long trời lở đất như sao Chổi đâm vào trái đất, mà nó là hai hành tinh chiếu sáng lẫn nhau trên quỹ đạo của mình, đó mới là thiên đường địa cửu. Phi Phi, việc này em phải nghĩ cho kỹ đấy, đừng vì tình cảm nhất thời."

Tô Nhất Minh không hiểu hai người họ đang nói gì, nhưng trực giác mách bảo cho anh biết tình thế hoàn toàn không có lợi cho anh. Anh tính nhảy dựng lên, nhưng đối phương lại điềm đạm nho nhã như thế, anh chẳng tìm được cái cớ nào để mà nhảy cả, chỉ tức tối véo nhẹ bác sĩ Trình một cái. Trình Vũ Phi nhìn thấy ánh mắt anh càng lúc càng không thân thiện, rồi lại nhìn Mục Thuần ung dung từ rồn, chỉ còn nước cúi đầu lau mồ hôi.

Cũng may chủ nhân buổi tiệc cuối cùng cũng lũ lượt đến, phá giải vòng vây. Trình Vũ Phi không dám tiếp tục ngồi thêm nữa, giới thiệu hai bên với nhau xong, kiểm soát chuồn êm, tiện thể kéo luôn Tô Nhất Minh theo.

Sau đó hỏi thăm biết được Mục Thuần chính là người yêu cũ của Trình Vũ Phi, trong lòng Tô Nhất Minh liền mọc lên một cục u to đùng, lại thêm Trình Vũ Phi liên tục đòi lùi lại ngày cưới, cục ung nhọt lại lớn thêm lên. Nhưng anh thực sự cũng không còn tâm trí lẫn thời gian để sắp xếp lại chuyện tình cảm của mình, công ty anh đang gặp rắc rối. Chuyện thu mua phân xưởng đã kết thúc, nhưng công ty lại dính vào mấy cái án. Sau khi Tô Nhất Minh tiếp quản hai phân xưởng của Lão Mã, chinh đốn nhân sự, sa thải một số tay chân của Mã Tử Thuận, bọn họ đã liên kết lại tố cáo anh. Ngoài ra còn có một công ty đối tác đòi nợ anh.

Những việc này cũng không phải là cấp bách nhất, cấp bách nhất chính là nguồn vốn gần đây rất eo hẹp. Công ty của La Vĩnh Đình đã chính thức sáp nhập, anh phải trả một số tiền lớn. Tình hình kinh tế lại đang trên đà đi xuống, có rất nhiều công ty đối tác sắp gia nhập hàng ngũ phá sản thanh lý, rất nhiều công nợ anh không thu về được. Còn phía cung cấp nguyên vật liệu hàng đầu của công ty có lẽ cũng đang gặp phải khó khăn

tương tự, không còn chính sách thoáng lấy hàng trước thanh toán sau như lúc trước mà bắt đầu yêu cầu tiền trao cháo múc.

Chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi mà nguồn vốn điều động của công ty anh sút giảm nhanh chóng, từ dồi dào đến giật gấu vá áo, lại thêm năm hết Tết đến, các khoản nợ ngân hàng đến hạn. Tất nhiên những chuyện này anh không hề nói với bác sĩ bảo bối của anh, bác sĩ mọt sách không thể hiểu cũng không giúp gì được cho anh, chỉ lo lắng khơi khơi vậy thôi. Hơn nữa anh thấy mình có thể tự giải quyết những vấn đề này.

Đê giả quyết khó khăn về vốn, một thời gian anh đi Nam về Bắc, chạy đôn chạy đáo khắp nơi, đồng thời cử luật sư Châu Lỗ lo vòng trong vòng ngoài, tất nhiên hai người tất bật với tâm trạng không giống nhau. Châu Lỗ đếm giờ tính tiền, càng bị cử đi công tác thì lòng càng vui sướng, một mình Tô Nhất Minh phải tất tả ngược xuôi, còn phải lo lắng quan tâm đến bảo bối tính khí thất thường ở nhà, đau đầu nhức óc, nên dễ bực bội nổi nóng.

Trình Vũ Phi cũng rất muộn phiền. Lần đó cô phấn khởi vui mừng gọi điện cho bố mẹ, tuyên bố mình sắp kết hôn tưởng rằng họ sẽ vui mừng khôn xiết. Ai ngờ bố cô lại lập tức giãy nảy phản đối, đưa ra rất nhiều lý do, cuối cùng tổng kết, "Bố nuôi con gái không phải để gả cho nhà giàu làm đồ chơi. Phi Phi, con nên có cách nhìn giống bố mẹ con ạ. Sao lại muốn lấy một thương nhân thế hả?"

Mẹ cô thì khéo léo một chút, "Phi Phi, mẹ với bố con tuy chỉ có một mình con nhưng cũng đã tích lũy được một số tiền dưỡng già, không cần quá nhiều tiền như vậy. Bố mẹ đều già rồi, chỉ muốn con lấy được người đàn ông tin cậy, đường hoàng, sống một cuộc sống yên ổn. bình dị, không muốn con một ngày nào đó phải khổ sở, nào là ly hôn, phá sản, ngoại tình... Phi Phi, bệnh viện của con nhiều bác sĩ như thế, bố mẹ đều rất hài lòng, sao con lại không chọn một người trong số đó chứ?"

Trình Vũ Phi định thuyết phục bố mẹ rằng đàn ông đáng tin hay không không nhất thiết liên quan đến thu nhập của người ta. Một bác sĩ có thu nhập cực kỳ ổn định tình cảm cũng chưa chắc đã đáng tin cậy. Nhưng các cụ vẫn không bỏ cuộc, đưa ra bao nhiêu là ví dụ để cô cân nhắc. Trình Vũ Phi ngậm tăm, về lý thuyết thì những doanh nhân phải tiếp khách nhiều có sức hút sẽ dễ thay lòng hơn một bác sĩ.

Đã mấy lần cô muốn nói chuyện này với Tô Nhất Minh nhưng lại sợ anh sinh ác cảm với cha mẹ mình, sau này không thể hòa hợp. Thế là cô gọi điện về cho các cụ cố gắng xây dựng hình tượng tốt đẹp của Tô Nhất Minh, nhưng tiếc là hai cụ trước sau vẫn giữ quan điểm của mình. Với lại gã doanh nhân trong lời nói của con gái, lại không hề đến dạm ngõ cầu hôn con gái họ nên họ thấy rõ ràng là gã ta chẳng có chút thành ý nào.

Ngày cưới mà Tô Nhất Minh định sẵn ngày một đến gần, Trình Vũ Phi đứng ngồi không yên, cô không thể tưởng tượng ra một hôn lễ mà không có sự chúc phúc của bố mẹ giống như cô không thể tưởng tượng cái tương lai không có Tô Nhất Minh ở bên cạnh. Cô chỉ không thể hiểu được điều này? Rất nhiều lần cô ám chỉ nhưng anh vẫn không đến ra mắt bố mẹ cô, cũng chẳng có bất kỳ phản ứng nào

Gần đây cô càng không thể tin anh được. Không biết xảy ra chuyện gì mà cả ngày anh bận rộn đến nỗi chẳng thấy bóng dáng đâu, hơn nữa tính tình lại vui buồn thất thường. Muốn cùng anh tâm sự vài câu thì hồn anh lại để tận đâu tận đâu, nếu không thì cũng vô cơ nổi nóng.

Có lúc cô nghĩ đến những lời Mục Thuần nói, tự hỏi lòng mình, cô có thật sự hiểu Tô Nhất Minh không? Biết anh muốn gì, xem trọng gì không? Thế là cô giả vờ vô tình hỏi anh, "Nhất Minh, mục đích sống của anh có phải là phát tài không?"

Tô Nhất Minh trả lời qua quýt, "Tất nhiên không phải."

Trình Vũ Phi ít nhiều được an ủi, "Là thể hiện giá trị bản thân?"

Tô Nhất Minh hững hờ hôn cô, "Ừm, phát tài thì trước nay chưa bao giờ là mục đích sống của anh, mục đích sống của anh là phát đại tài!"

"..." Trình Vũ Phi đau lòng vùng thoát ra khỏi vòng tay anh. Một gã gian thương, một kẻ mê tiền! Sao mình lại có thể yêu anh ta được nhỉ? Nhưng quay sang nhìn thấy bộ dạng đầy tâm trạng của anh, cô lại muốn tìm một cơ hội để nói chuyện với anh.

Thật ra kiến thức về hôn nhân của Tô Nhất Minh chắc chắn sâu sắc hơn Trình Vũ Phi. Yêu đương hay sống chung đều là chuyện giữa hai người. Dù có sóng gió gì đi chăng nữa, đau khổ lẫn vặt cũng chỉ hai người chịu đựng, nhưng khi đã kết hôn, thì là chuyện của cả đại gia đình hai bên. Bởi thế anh rất thận trọng trong việc đi gặp bố mẹ Trình Vũ Phi.

Nhưng anh rất tự tin vào bản thân mình. Sự tự tin này bắt nguồn từ sự yêu quý của bố mẹ anh đối với anh từ trước đến nay. Tô Nhất Minh từ nhỏ đã là một đứa bé khéo mồm khéo miệng lại có nụ cười vô cùng ngọt ngào. Từ nhỏ đến lớn dù có chuyện gì xấu anh hầu như cũng chẳng bị quở mắng lần nào. Cái đạo lý ngàn vạn thứ có thể đâm thủng nhưng mộng ngựa thì không anh đã biết vận dụng rất hiệu quả từ bé. Mỗi lần thấy tình thế không ổn anh đều trở hết khả năng của mình để "vuốt mộng ngựa" và lần nào anh cũng chuyển phong ba bão táp thành mưa thuận gió hòa.

Chuyện hôn nhân đại sự của anh thật ra bố mẹ đã vô cùng sốt ruột, nhưng mỗi lần gọi điện thoại về Tô Nhất Minh đều nói đang tìm hiểu. Sau đó các cụ nhận được ảnh của một đại mỹ nhân. Cô gái trong ảnh thật đáng yêu, hai cụ vừa nhìn đã rất thích, bèn phóng to ra để ở đầu giường. Một thời gian sau hai cụ lại suy nghĩ không biết cái thằng ranh con ấy sao vẫn chưa dẫn con dâu về ra mắt bố mẹ chồng. Điện thoại gọi đi, Tô Nhất Minh nói đã thay người khác, rồi lại một tấm hình mỹ nhân gửi về, cô gái trong hình cũng trẻ trung, xinh đẹp như thế.

Nhưng chuyện khiến hai cụ tức giận nhất đó là một thời gian sau một cậu bé hàng xóm sang chơi thấy tấm hình ngọc nữ đặt ở đầu giường, "Ồi trời! Cô chú cũng thần tượng minh tinh à?" Đây chẳng phải minh tinh gì gì đó ư? Biết mình bị thằng con trai cưng lừa, hai cụ tức đến nổi lập tức mua vé máy bay đi tính sổ với con trai. Tô Nhất Minh vẫn những câu nói như rót mật vào tai, vừa túi bụi làm việc vừa tắt bật dẫn bố mẹ đi chơi đây đó. Dạo phố, ăn uống, xem kịch... mệt đến nổi ngáy khò khò luôn trong nhà hát. Hai cụ xót con trai, không muốn lãng phí thời gian của con trai, được mấy ngày đã bảo muốn về nhà, những lời trách mắng cuối cùng cũng chẳng nói ra được. Sau đó tuy các cụ vẫn sốt ruột hỏi thăm tình hình tìm hiểu con trai tiến triển đến đâu nhưng chẳng can dự vào nữa. Tất nhiên họ không biết rằng, sau khi tiễn hai cụ lên máy bay, Tô Nhất Minh về nhà nhảy cẫng lên vì khổ nhục kế của mình đã thành công mỹ mãn, lại vui vẻ tiếp tục đàn đúm với đám chiến hữu thân đêm suốt sáng.

Anh chưa từng gặp bố mẹ Trình Vũ Phi, nhưng anh đã có dự tính từ trước. Chưa kết hôn đã sống cùng nhau tiền trăm hậu tấu, bố mẹ nhà gái sẽ cực lực phản đối, nhưng anh tin, giống như những đối tác nhà nước, hiểu đại nghĩa động chân tình, lại thêm hầu bao nặng, trên đời này không có thành trì nào là không thể công phá. Những khách hàng tham lam ngạo mạn đều bị anh hạ gục, huống hồ gì là hai vợ chồng già chỉ cầu mong con gái mình hạnh phúc? Chuyện đến bái kiến nhạc phụ nhạc mẫu đã nằm trong lịch trình của anh từ lâu. Tiếc là, gần đây công ty của anh gặp khó khăn, việc này tiếp việc kia, anh không tìm đâu ra thời gian. Nhưng ngày cưới đã định, thiệp mời cũng đã phát, gấp gáp đến nỗi anh chỉ muốn điên lên

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Tuyệt Thế Đại Mỹ Nhân (4)

Nửa đêm Trình Vũ Phi bị tiếng động làm cho giật mình tỉnh giấc, mở mắt nhìn quanh, thì ra là Tô Nhất Minh mấy ngày liền không thấy tăm hơi đã trở về.

“Mấy ngày nay...anh đi đâu vậy? Có đói không?” Trình Vũ Phi vội vàng đứng lên, đi rót nước, mang thức ăn lên cho anh.

“Công tác.” Tô Nhất Minh mệt đến nỗi nói không ra hơi. Khó khăn lắm mới lấy lại chút sức lực, anh kéo cô đứng lên, “Vũ Phi... có thứ anh muốn cho em xem.. Lại đây nào!”

Dưới ánh đèn vàng, một chiếc soiree treo trước cửa sổ, giống như một đóa sen trắng đang khoe sắc. Trên thân váy đính rất nhiều hạt pha lê lấp lánh, giống như những đứa trẻ nghịch ngợm, chốc chốc lại nhảy ra làm lóa mắt bạn.

“Thế nào?” Tô Nhất Minh đặc ý hỏi cô, chiếc váy do anh đặt may, kiểu dáng chất liệu đều do chính anh chọn. Thật ra chính anh cũng không ngờ may xong chiếc váy lại đẹp như vậy. Anh vừa đi công tác về là vội tới lấy nó về nhà ngay.”

Trình Vũ Phi nén tiếng thở dài, “Đẹp, đẹp đến nỗi khiến người ta đau đớn.”

“Sắp đến lúc mặc nó rồi... em không muốn thử sao?” Tô Nhất Minh hỏi với giọng thiết tha.

Sự ngỡ ngàng và do dự cứ thoáng hiện lên trong mắt Trình Vũ Phi, “Ấy... không cần, em...”

Tô Nhất Minh nhạy bén nắm bắt được những thay đổi trong thần sắc của cô, trong lòng bỗng thấy hụt hẫng, “Em không thích ư?”

Trình Vũ Phi không nỡ làm anh hụt hẫng, đành đi thay váy cưới, tư thế vụng về, lóng ngóng hệt như một chú gấu trúc.

“Đẹp. Giống hệt tiên nữ giáng trần.” Tô Nhất Minh cười mệt mỏi, một lần nữa buông mình xuống chiếc sofa, mệt mỏi... Nhưng anh đang chiêm ngưỡng cô gấu trúc mặc váy cưới xinh đẹp, mệt cũng đáng.

Ngày cưới đã ở ngang trước mắt, nhưng bố mẹ... Trình Vũ Phi buồn bã nhìn chiếc váy, ngần ngừ gọi anh, “Nhất Minh”

“Ừm?”

“Có thể dời ngày cưới được không? Em.. chưa sẵn sàng.”

“Không sao đâu cưng. Anh bảo đảm tất cả đều đã được chuẩn bị sẵn sàng.”

“Nhưng em cần thời gian để chuẩn bị cho chính mình.”

“Một số thiệp mời đã được phát rồi... bây giờ lấy lại rất phiền phức. Khách của anh toàn những người quan trọng, họ đều rất bận, cần mời trước cả mấy tháng để họ sắp xếp.” Tô Nhất Minh cố gắng nói ngắn gọn, anh thật sự mệt mỏi đến nỗi không còn tâm trạng để giải thích chi tiết với cô.

“Vậy sao lúc định ngày cưới anh không bàn bạc với em? Còn chưa gặp bố mẹ em nữa đấy.” Trình Vũ Phi trở nên sốt ruột chuyện lớn thế này, làm sao mà một chút thay đổi cũng không thể?

“Anh nhất định sẽ đến gặp bố mẹ em. Em nói với họ thời gian này công ty rất bận. Đợi anh có thời gian..”

“Nhất Minh, em biết công việc làm ăn của anh rất quan trọng, quan trọng hơn tất cả mọi thứ trên đời. Em hiểu, em không để bụng... nhưng chuyện hôn nhân đại sự không thể qua loa! Nếu công việc của anh bận rộn như thế, thà ngày cưới hoàn toàn có thể dời lại...” Giọng nói của cô rõ ràng cứng cỏi, thể hiện sự chống đối.

Tô Nhất Minh không muốn tranh cãi với cô nữa, chỉ muốn từ từ cởi váy cưới cô ra, đặt cô lên giường, dịu dàng hôn cô, định dùng cách cũ để giải quyết mâu thuẫn. Nhưng lần này cách đó lại không hiệu nghiệm. Cô vội vàng đứng thẳng người lên, giống như một con chim đang xù lông. Tô Nhất Minh dừng lại, đứng lên, cảm thấy bị tổn thương.

Hôm qua nhận được điện thoại của bạn nói váy cưới đã may xong, hôm nay từ sân bay anh chạy một vòng lớn, nửa đêm dựng người bạn từ giường ấm áp dậy để lấy váy cưới, chỉ vì muốn Trình Vũ Phi vui. Nhưng đổi lại là những rắc rối vô lý của cô. Tô Nhất Minh kìm một bụng tức, đốt một điếu thuốc, cố gắng giữ giọng nói ôn hòa lý trí, “Không thể dời ngày cưới. Vũ Phi, anh không giống những người khác. Đám cưới của anh không chỉ là một đám cưới, đó là một buổi tiệc xã giao. Rất nhiều nhân vật quan trọng sẽ đến, một sơ suất nhỏ cũng không thể có, sao có thể dời ngày được? Nếu dời ngày sẽ dẫn đến rất nhiều những đoán định trái ngược nhau và không ít phiền phức. Vũ Phi, em phải giữ thể diện cho anh chứ? Sau này anh còn phải làm ăn nữa chứ!”

"Vậy... anh lập tức về nhà em. Đến trễ em lo bố mẹ sẽ nghĩ..." Trình Vũ Phi nắm tay anh, cười lấy lòng anh.

Sao cô ấy lại không hiểu nhỉ? Mình không phải là không muốn đi, nhưng bây giờ thì không được mà! Lúc định ngày cưới mình cũng không thể ngờ công ty gần đây lại rơi vào hố sâu như thế.

Tô Nhất Minh vừa mệt vừa phiền, không chút khách khí hất tay cô, với tay lấy một chai rượu vang trên tủ rượu.

"Uống rượu hại thân." Giọng bác sĩ đều đều vọng tới, một ly sữa đặt trước mặt anh, "Anh bị thiếu vitamin rồi. Nhìn kìa, miệng bị lở rồi đấy...đừng uống mấy thứ có chất kích thích nữa."

Tô Nhất Minh cố chấp không uống sữa, "Áp lực quá lớn. Anh muốn uống chút rượu giảm áp lực."

Trình Vũ Phi đưa ly sữa sát miệng anh, "Không được, Nhất Minh, công việc càng vất vả thì càng không được bỏ bê bản thân. Em biết một người, liên tục thức đêm, lại uống rất nhiều cà phê để tỉnh, kết quả bị xuất huyết dạ dày, máu tuôn ra không khác gì suối! Sau đó phải cắt đi hai phần ba dạ dày, suýt nữa chết rồi..."

Lại là một câu chuyện khủng bố! Mình vất vả ngược xuôi tìm đủ mọi cách làm cô ấy vui, thì kết quả chỉ là những câu chuyện khủng bố thế này đây. Rõ ràng đang ở nhà mình mà đến rượu cũng không cho mình uống, cuộc sống còn gì là thú vị nữa! Tô Nhất Minh bực bội đẩy ly sữa kê sát miệng ra.

Trình Vũ Phi kêu khẽ một tiếng. Sữa văng tung tóe ra sàn, bắn vào chiếc váy cưới mới may mà cô đang mặc, thành những vệt nhờ nhờ.

"Ồi! Váy cưới bị bắn rồi. Em nói không cần thử mà... tất cả đều tại anh... Làm sao bây giờ? Đám cưới làm thế nào đây?" Trình Vũ Phi lo lắng, xót xa lấy khăn lau những vết bắn trên áo.

"Vậy thì đừng làm nữa. Em cũng đâu muốn kết hôn, lúc nào cũng nghĩ cách hủy hôn lẽ mà. Dứt khoát không làm nữa." Tô Nhất Minh không chịu nổi, vừa bực vừa buồn quay người mở cửa ra khỏi nhà.

"Em không... Nhất Minh, Nhất Minh! Muộn thế này anh còn đi đâu?" Trình Vũ Phi đuổi theo, mắt trừng nhìn theo bóng dáng anh đang hăm hăm rẽ sang một khúc ngoặt rồi bước ra khỏi cổng chung cư.

Tô Nhất Minh vào quán bar, gọi một ly rượu lớn, uống ực một hơi, nổi tức giận trong lòng càng dâng lên ngùn ngụt. Mấy ngày liền mệt mỏi, vất vả, chỉ muốn trước đám cưới xử lý xong những việc ở công ty, tiếp đó có thể vui vẻ cùng Trình Vũ Phi đi hưởng tuần trăng mật. Nhưng cô lại không hiểu, suốt ngày lấy những chuyện vặt vãnh, nhỏ nhặt ra làm phiền anh. Trước đây sao anh lại không phát hiện ra cô là người phụ nữ phiền phức như vậy nhỉ? Còn đám cưới nữa, rõ ràng cô ấy biết không thể dời ngày, mà cứ nhắc đi nhắc lại không biết bao nhiêu lần yêu cầu này. Cô ấy đúng là không thành tâm lấy mình mà!

Dứt khoát không kết hôn nữa! Tô Nhất Minh lại uống cạn ly nữa, điện thoại đúng lúc này lại vang lên tiếng nhạc chuông dìu dặt. Vũ Phi gọi. Lúc trước anh cài mặc định tiếng chuông điện thoại cô gọi đến là một bài hát cũ của Thái Cầm: Đọc em. Nhưng bây giờ anh đổi lại thành tiếng kêu quang quác của quạ đen.

Tô Nhất Minh bấm nút tắt máy, bực bội sửa thành chế độ im lặng. Anh rất mệt. Đêm nay anh chỉ muốn mượn rượu tìm quên, quên đi tất cả những ưu phiền, cả trong công việc và trong cuộc sống. Củ khoai tây rắc rối ấy, không thềm quan tâm nữa!

Trình Vũ Phi rất lo lắng, cô gọi cho Tô Nhất Minh không biết bao nhiêu lần, đều không bắt máy. Cô biết anh đang tức giận, vì chuyện nhỏ mà nổi nóng, giữa đêm khuya lại bỏ ra ngoài, cô cảm thấy anh thật trẻ con. Nhưng dù sao trẻ con thế nào thì cũng là người đàn ông của mình, ở ngoài không biết có mệt không, đói không? Thật khiến người ta lo lắng mà.

Cứ dần vật suy nghĩ như thế suốt mấy tiếng đồng hồ, cuối cùng cô cũng nhận được điện thoại của Tô Nhất Minh, Trong điện thoại không nghe

thấy giọng nói của anh, chỉ nghe thấy âm thanh ồn ào, tiếng nhạc chát chúa. Cô lo sợ hét tên anh trong điện thoại nhưng trước sau cũng chẳng có tiếng trả lời. Không bao lâu sau trong điện thoại có tiếng người nghe rất rõ: "A lô...A lô? Có phải người nhà của ông Tô không? Ông ấy uống rượu say rồi, cô có thể đến đưa ông ấy về không? Đây là quán bar Anger Face..."

Uống say rồi? Bỏ đi uống rượu? Trình Vũ Phi thở ra nhè nhẹ, lập tức ra khỏi nhà bắt taxi. Trên đường đi cô cảm thấy hối hận, biết vậy để anh ấy ở nhà uống chút rượu giải cơn thèm còn hơn.

Quán Anger Face nằm sát một tòa nhà CBD nổi tiếng của thành phố, quán không độc đáo đặc sắc nhưng không khí thì không tệ chút nào, âm thanh đều là loại thượng hạng, cho nên người đến đây rất đông.

Người phục vụ cố gắng vắt óc nhớ lại, "Một tiên sinh uống say? Ồ... có một tiên sinh như vậy vừa rồi có một người phụ nữ nói là bạn của ông ấy, muốn đưa ông ấy về nhà... đã đi rồi. Cô đến bãi đỗ xe xem thử, vừa đi đây. Chúng tôi cũng cử một người phụ nữ cùng dìu ông ấy đi."

Tuy đã rất khuya nhưng trong bãi đỗ xe vẫn rất đông, Trình Vũ Phi mất rất nhiều thời gian mới tìm thấy xe của Tô Nhất Minh, trong xe mở đèn, tiếng nổ máy xe nhè nhẹ, hình như sắp lăn bánh, Trình Vũ Phi bước vội mấy bước, nhưng khi gần xe thì bất giác đứng chết trân, như bị sét đánh trúng.

Chiếc xe cách cô chừng mấy mét, cảnh tượng trong xe hiện lên rõ mồn một, trong xe có hai người đang quấn lấy nhau ôm hôn nồng nhiệt. Một người rõ ràng là Tô Nhất Minh. Còn người kia? Sau khi hai người họ rời khỏi nhau, mới lộ ra gương mặt của người phụ nữ. Chính là người phụ nữ xinh đẹp lần trước đưa Tô Nhất Minh về, lần trước cô đã nhìn thấy biểu hiện kỳ lạ của cô ta. Thì ra đúng thật có gì mờ ám với Tô Nhất Minh... Trình Vũ Phi lắc mạnh đầu, để biết chắc rằng mình không bị ảo giác, bất giác đưa tay giữ chặt ngực trái.

Có thứ gì đó giống như thủy tinh bị vỡ, giống như những bông tuyết tan chảy, trong thoáng chốc cô cảm thấy như có ai đó bóp chặt trái tim mình làm cô nghẹt thở. Trong giây phút ấy, cô bỗng thấy hụt hẫng, trống giống, không biết phải phần nộ xông tới hay hốt hoảng chạy trốn. Tiếc rằng kẻ địch không cho cô có cơ hội bắt gian, chiếc xe đột ngột lăn bánh, lao đi. Trình Vũ Phi với trái tim tan nát đến tột độ lao ra khỏi bãi đỗ xe, suýt nữa đâm sầm vào đài hoa bên đường.

Không biết thần thờ ở bãi đỗ xe bao lâu, Trình Vũ Phi mới dần dần hoàn hồn trở lại. Hoàn hồn trở lại rồi bắt đầu lo lắng, bởi vì cô bỗng nhiên tỉnh ra, vừa này là Tô Nhất Minh ngồi sau tay lái, uống nhiều như thế lái xe không biết có nguy hiểm không?

Lúc Tô Nhất Minh mở mắt ra thì đã hơn năm giờ sáng. Anh mơ màng nhìn không gian lạ lẫm chung quanh, cô gắng nhớ lại chuyện xảy ra ngày hôm qua. Hôm qua mình hình như cãi nhau với bác sĩ vì một chuyện mâu thuẫn nhỏ, rồi bỏ ra quán bar uống rượu, có lẽ là uống rất nhiều, nhưng sao anh lại ở nơi lạ lẫm như thế này? Sao lại không về nhà nhỉ?

Anh vừa cựa mình thì cảm thấy tay đau, nhìn sang thì thấy tay mình đang được truyền nước. Cái chất lỏng không màu cứ từng giọt từng giọt thông qua chiếc kim cắm trên tay chảy một cách vui vẻ vào huyết quản anh.

Anh lập tức ngồi dậy, bên giường một người phụ nữ chạy đến: "Giám đốc Tô, tỉnh rồi à?"

Tô Nhất Minh nhận ra Hồ Lâm, bất ngờ có chút xót xa, thầm mắng bác sĩ khoai tây ở nhà một trận. Anh vốn muốn mượn lần sát nhập trước để thân với Hồ Lâm hơn, thuận tiện mời cô ấy về làm lâu dài cho anh. Tiếc là... chính vì những lời của Trình Vũ Phi mà anh từ bỏ luôn ý định. Anh không muốn người phụ nữ của mình suy nghĩ nhiều, cô nghĩ nhiều thì mình cũng chẳng dễ thở. Tuy trong lòng anh nghĩ rằng chuyện hôm đó là do

Trình Vũ Phi thêu dệt nên, nhưng mình đang ở đâu? Sao Hồ Lâm cũng ở đây?

"Hồ.... Lâm?" Tô Nhất Minh kinh ngạc hỏi cô, " Chúng ta... đang ở đâu?"

Hồ Lâm mỉm cười ngọt ngào, "Giám đốc Tô, tối qua tôi cũng ở Anger Face, vừa khéo lại gặp anh uống say. Tôi muốn đưa anh về nhà anh, nhưng tình trạng của anh hôm qua quả thật khiến người ta giật mình, nên tôi đưa anh đến bệnh viện."

Tô Nhất Minh ồ lên một tiếng, có chút tủi thân nhìn cây kim cắm trên tay, không phải chỉ là uống rượu sao? Sao đến nỗi đưa anh vào bệnh viện để đảm bảo ý ta hành hạ anh thế này?

Nhưng... bác sĩ của anh sao lại không quan tâm gì đến anh thế này, để mặc anh ở đây cho người ta hành hạ? Anh tức giận cầm lấy điện thoại, trên màn hình hiện thị mười mấy cuộc điện thoại gọi nhỡ, lúc đó anh mới nhớ tối qua mình tức giận tắt luôn chế độ chuông, tiêu rồi! Cô ấy nhất định lo lắng lắm đây!

Cảm ơn Hồ Lâm xong, Tô Nhất Minh lập tức rút cây kim cắm ở tay rồi vội vã về nhà.

Trình Vũ Phi đang ở nhà, ngồi ở phòng khách, sắc mặt có chút nhợt nhạt, vì lo lắng cả đêm không ngủ. Tô Nhất Minh xót xa, nhưng... chuyện hôm qua vẫn chưa kết thúc, phải nghĩ cách làm cô mất nhuệ khí mới được, cho cô thấy chút uy của đàn ông chứ.

Anh kiểm chế ý muốn bước đến ôm lấy cô, chỉ lạnh lùng ngồi xuống cạnh cô, ôm lấy đầu đang đau như búa bổ.

Trình Vũ Phi từ từ ngẩng đầu lên, giọng nói mệt mỏi, "Về rồi à? Em đợi anh suốt đêm. Đợi anh cho em một lời giải thích hợp tình hợp lý..."

Chuyện hôm qua... Hôm qua anh đã làm những gì?"

Chuyện hôm qua tuyệt đối không thể để bác sĩ biết, tránh những hiểu lầm không đáng có trong mối quan hệ vốn đã căng thẳng giữa hai người, sự xuất hiện của Hồ Lâm cũng phải giấu nhẹm, đề phòng bác sĩ lại chuyển đề tài. Tô Nhất Minh trên đường về đã nghĩ rất nhiều, đã tính toán sẵn, bèn lạnh lùng trả lời, "Hôm qua cùng uống rượu với Dã Bình, uống nhiều qua nên về nhà cậu ta ngủ một đêm. Anh ở ngoài quay mòng mòng với công việc, về nhà lại nghe người phụ nữ của mình càu nhàu, trách móc, làm đàn ông như thế thật bất lực quá!"

"Ở cùng Dã Bình? Anh ở cũng anh ta cả đêm?"

"Ừ. Còn có thể ở cùng ai chứ? Không tin à? Không tin thì em gọi hỏi cậu ta đi..." Cô không thèm để ý đến những lời kể kể của anh... Tô Nhất Minh vừa thất vọng vừa tủi thân.

Trình Vũ Phi không nói gì, chỉ đứng dậy, từ đâu đó kéo ra một chiếc vali nhỏ, Tô Nhất Minh nhận ra đó là chiếc vali ngày trước cô kéo đến đây. Sau đó cô bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Quần áo mùa đông, quần áo mùa hè, quần áo xuân thu, con búp bê đáng ghét ở đầu giường... Tô Nhất Minh lạnh lùng đứng nhìn, bỗng dưng hốt hoảng, không còn tâm trí để diễn bộ mặt lạnh nhạt bữa, nháo nhào chạy đến trước mặt cô, "Em... làm gì thế?"

"Thu dọn."

"Em ...muốn làm gì."

"Rời khỏi đây."

"..." Sự việc đã vượt ra ngoài dự tính của mình rồiư? Tô Nhất Minh không hiểu đầu cua tai nheo gì, nhưng cũng không xuống nước, chỉ âm ức

nhìn cô kéo khóa vali, đứng dậy, đưa mắt nhìn quanh căn nhà

Vào khoảng khắc đó trong mắt cô ánh lên sự lưu luyến, nhưng lại biến mất rất nhanh.

"Còn chút đồ đạc... Lần sau em sẽ đến lấy." Cô thở dài nhẹ nhẹ, không nhìn anh lấy một cái, bước thẳng ra cửa.

Ánh mặt trời mùa thu ấm áp, xuyên qua lớp cửa sổ cực, lớn chiếu vào phòng căn phòng sáng bừng rực rỡ. Tô Nhất Minh thất thần bước tới, nhìn qua cửa sổ, phía dưới dáng người nhỏ bé như kiến lướt qua, lăm lăm kéo vali nhỏ đi ra khỏi chung cư, mất hút sau những tòa nhà cao tầng...

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Sự Thật Luôn Đáng Sợ

Tô Nhất Minh vừa tuyệt vọng vừa tức giận. Mệt mỏi từ công ty về nhà, anh phát hiện nhà mình đã có thay đổi lớn. Những đồ chơi nhỏ nhỏ mà bác sĩ rất thích đã biến mất, ngoài bức tượng gỗ Tô Đông Pha, cái ông già râu dài bụng béo đang nhìn Tô Nhất Minh với ánh mắt vừa ngây thơ vừa hiểu đời. Căn nhà anh hết giống như một con yêu quái vừa gỡ bỏ mặt nạ, bỗng lộ ra gương mặt lạnh lùng gian ác. Tuy trước đây anh không hề cảm thấy căn phòng thế này có gì không thỏa đáng.

Anh không hề biết phải làm gì. Vốn nghĩ bác sĩ chỉ nhất thời tức giận, mấy ngày sau bình tĩnh lại trở về ngay thôi. Ai ngờ mâu thuẫn càng lúc càng tăng, bàn tay nhỏ nhắn của cô vẽ một đường, như là muốn phân ranh giới hạn rõ ràng với anh.

Ban đầu anh còn cứng đầu muốn chiến tranh lạnh, vài hôm rồi mà kẻ địch vẫn không có bất kỳ động thái gì. Bỗng chốc mất đi sự chăm sóc dịu dàng của bác sĩ, lại thêm mấy ngày liền làm việc mệt mỏi, mặt anh hốc hác đi rất nhiều.

Anh chìm trong suy nghĩ miên man. Vậy là tình cảm này đã dần dần phai nhạt như nước chảy hoa trôi? Nghĩ đến đây anh cảm thấy tức giận đến mức không thở được. Thở dài, anh vẫn quyết định xuống nước trước, phát huy huy sở trường lưu manh của mình, kéo bác sĩ trở về trước đã, không thì mình sống buồn tẻ và thê thảm lắm.

"Vũ Phi, sao em lại mang đồ đạc của anh đi thế?" Tô Nhất Minh gọi điện.

"..." Trình Vũ Phi không ngờ anh lại nhỏ nhen đến vậy, hồi lâu mới tìm lại được giọng mình, "Em mang những thứ do em bỏ tiền ra mua. Tô Nhất Minh! Em không có mang đồ đạc của anh đi."

"Nhưng em đã lấy đi những thứ quý giá của anh."

"..." Trình Vũ Phi nhớ lại mình chỉ lấy đi số đồ chơi nhỏ, không lẽ lấy nhầm thứ gì quý giá sao?

"Chính là em. Cưng à, em là thứ quý giá nhất của anh."

Trình Vũ Phi không đáp, tắt điện thoại.

Tô Nhất Minh lại dây dưa, "Cưng ơi, vừa này đường truyền bị nghẽn, điện thoại bị ngắt giữa chừng à?"

"..."

"Ừm, thật ra, em mang đi những thứ đó cũng không sao, Nhưng em còn để sót lại một thứ rất quan trọng."

Bức tượng gỗ Tô Đông Pha? Trình Vũ Phi nghĩ. Cô không muốn để lại ông già đáng yêu hiền lành đó ở lại căn nhà lạnh lẽo đó, nhưng... "Cái tượng gỗ đó là mua bằng tiền của anh, cho nên em không mang đi."

"...Là anh. Sao em không mang anh đi... Thứ quý giá quan trọng như vậy mà em quên được sao?" Giọng Tô Nhất Minh trầm hẳn xuống, giống như tâm trạng của anh. Tiền của hai người cô phân định rõ ràng như vậy làm tổn thương lòng tự trọng của anh. Anh hy vọng đối phương đừng xem trọng tiền của anh, nhưng cũng hy vọng đối phương đừng coi anh như người ngoài... Cái mẫu thuẫn này, anh cũng không tự mình nói rõ được.

Điện thoại lại tắt lần nữa. Chiến thuật mặt dày của anh lần đầu tiên thất bại thảm hại.

Đã thu muộn, vậy mà cây cối trong viện vẫn xanh một màu xanh ngắt. Tô Nhất Minh lặng lẽ đứng tần ngần dưới cây, lâu lắm rồi anh không đến đây, gần đây anh bận đến nỗi không có thời gian nghĩ đến chuyện gì khác.

Trình Vũ Phi từ trong bước ra, đứng cách anh vài mét, "Có chuyện gì không?"

Gầy đi một chút... Tô Nhất Minh nhìn kỹ cô một lượt, trong lòng dậy lên nỗi xót xa, "Bác sĩ ngực anh đau."

Sắc mặt Trình Vũ Phi vụt lóe lên sự quan tâm, "Đau ở đâu?"

"Ở đây..." Tô Nhất Minh chỉ vào ngực trái của mình, "Giống như dao cắt vậy. Nhớ em đến mức... Cùng anh về nhà đi, một mình anh ở nhà rất bi thảm."

Trình Vũ Phi bỗng mềm lòng nhưng vẫn làm mặt lạnh, "Đau ngực giống như dao cắt, thế thì không phải đau tim, không có gì lớn đâu. Nếu anh không yên tâm có thể chụp tim xem thế nào."

"..." Tô Nhất Minh có chút tức giận, "Vũ Phi, chỉ là một chút tranh cãi nhỏ mà, anh nhận anh sai rồi. Anh không nên như thế, không thể tức giận là nói bậy bạ không làm đám cưới nữa, dù sao... anh giận quá mất khôn thôi mà! Hôm đó anh mệt quá, anh thật sự rất mệt... hôm đó anh vừa đi công tác về, chạy một vòng quanh thành phố lấy váy cưới về cho em, mục đích là muốn em vui. Kết quả lại... Anh sai rồi... Vũ Phi, em vì chút chuyện nhỏ ấy mà bỏ nhà đi, anh rất đau lòng..."

Trình Vũ Phi mềm giọng, "Nhất Minh, không phải vì chuyện này."

Tô Nhất Minh ngẩng mặt lên cười đau khổ, "Anh cũng đoán không phải vì chuyện này. Là vì anh ta chàng bác sĩ Mục ấy ư? Anh hiểu rồi. Một người đàn ông nho nhã, tuy đã kết hôn, nhưng anh nghe nói hôn nhân của

bọn họ không được hạnh phúc... Nhưng mà Vũ Phi, anh ta không thuộc về em, không nên nhớ nhung, những thứ đã thuộc về người khác..."

"Tô Nhất Minh!" Máu nóng toàn thân dồn lên tận óc, rồi nhanh chóng chảy xuống bàn chân, người Trình Vũ Phi nóng bừng bừng. Cô nắm chặt hai tay, móng tay bấm vào lòng bàn tay đau nhói. "Anh yên tâm, những gì xảy ra giữa anh và tôi, đều là do tôi tự nguyện, tôi không đổ lỗi gì cho anh hết. Cái vở kịch vừa ăn cắp vừa la làng này không cần phải diễn nữa. Đến với nhau vui vẻ... chia tay cũng vui vẻ đi."

Cái câu đến với nhau vui vẻ chia tay cũng vui vẻ làm tổn thương Tô Nhất Minh, anh bước tới vài bước, ôm lấy cô đang chực bỏ đi, "VẬY cho anh một lý do chia tay. Tòa án ban án tử hình còn có lý do, Vũ Phi...anh luôn cho rằng em là người ngang ngạnh cảm tính."

Trình Vũ Phi cố vùng vẫy nhưng cũng không thể thoát được vòng tay anh, tâm trạng cuối cùng trở nên trống rỗng, "Tô Nhất Minh, đừng đổ thừa cho Mục Thuần, con người của anh ta em hiểu rất rõ, em chẳng có hứng thú gì với cuộc sống của anh ta, điều em quan tâm không hiểu sao lại chính là anh! Đêm đó anh không về, vậy anh ở cùng với ai? Em tận mắt nhìn thấy hai người đang ôm hôn nhau! Anh còn lừa dối em. Được... hai người hết lần này đến lần khác không dứt khoát được, thì em để anh tự do, cho anh cơ hội. Nhưng tại sao anh vừa về đến nhà đã đảo lộn trắng đen, nói lừa thành ngựa? Đấy... lý do chia tay.. em nói rồi đấy. Bởi vì... con người anh quá giả tạo!"

"!" Tô Nhất Minh kinh ngạc nói lỏng tay, trợn mắt nhìn cô phần nộ vùng thoát ra, giống hệt như sợ anh lây vi trùng bệnh cho cô, rồi quày quải bước đi vào bệnh viện...

"Giám đốc Tô". Nhận điện thoại của Tô Nhất Minh, Hồ Lâm vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, "Anh có bận không? Tôi muốn mời anh dùng bữa

cơm đạm bạc, tiện thể cảm ơn anh. Lần trước anh giới thiệu giám đốc Giang, bây giờ đã trở thành khách hàng của tôi rồi."

Giám đốc Giang? Mình giới thiệu? Tô Nhất Minh vỗ trán hồi lâu mới nhớ ra đó là Giang Bình. Ấn tượng người đẹp lại quả nhiên sâu sắc, mình tìm một mối làm ăn mệt muốn chết, cô ta lại từ một kẻ hờ nhỏ cũng tìm ra được một đồng tiền. Nhưng anh chẳng còn tâm trí đâu mà giả vờ giả vịt với cô ta, bèn đi thẳng vào vấn đề, "Hồ Lâm, tôi muốn hỏi cô tình hình cụ thể của ngày hôm đó, cái hôm tôi uống rượu say cô đưa tôi vào bệnh viện ấy."

Hồ Lâm ngạc nhiên, "Hôm đó sao thế? Anh.. mất thứ gì quan trọng à?"

Tô Nhất Minh ậm ờ, đúng là mất một thứ quan trọng, mất vợ rồi...

"Hôm đó tôi cùng đồng nghiệp đến Anger Face thư giãn, văn phòng của chúng tôi gần đấy. Nhìn thấy anh đang gọi điện thoại, nhưng lúc đó anh say quá, điện thoại rơi xuống đất, anh bò ra đất nhặt nhưng không nhặt được... Có một người phục vụ giúp anh nhặt lên rồi thay anh nói chuyện điện thoại."

"Tôi... gọi điện thoại cho ai cơ chứ?"

Hồ Lâm cười: "Giám đốc Tô, tôi đâu phải Thiên Lý Nhân, anh gọi cho ai sao tôi biết được? Tôi hình như có nghe người phục vụ nói có ai đó sẽ đến đón anh. Tôi đoán là bạn anh."

Tô Nhất Minh có chút tuyệt vọng, "Sau đó... thì sao?"

"Sau đó tôi định đưa anh về nhà, nhưng anh lúc đó say đến nỗi khiến người ta hoảng sợ, tôi bèn đưa anh đến bệnh viện."

"Tôi ... lúc đó có phải đã làm chuyện gì không phải đúng không?"

Hồ Lâm im lặng hồi lâu rồi cười nhẹ, "Anh nhất định đòi lái xe, còn nói tôi không lên xe anh là coi thường anh... Kết quả là xe chạy ra đến đường lớn thì cứ quay vòng vòng, tôi phải rất vất vả mới đỗ dành được anh nhường tôi lái..."

"Còn nữa không?"

"Còn.. anh đến bệnh viện không chịu hợp tác, còn nhổ nước bọt vào y tá người ta... Kết quả là bác sĩ hỏi anh có phải bị đại chố cắn không?"

Tô Nhất Minh đau đớn mà rộng lượng bỏ qua những lời xỉ vả của bác sĩ, đi thẳng vào vấn đề, "Hồ Lâm, tôi muốn hỏi, hôm đó tôi có làm gì... thất lễ với cô không?"

Không ngờ anh lại thần thần như vậy, Hồ Lâm xấu hổ đến mức muốn quẳng luôn điện thoại, nhưng may mà cô là người phụ nữ hiểu biết, cô hít thở thật sâu để điều chỉnh lại tâm trạng của mình, "Giám đốc Tô.. hôm đó anh đã tưởng tôi là người khác. Chính là cái người tên Vũ Phi nào đó, Vũ Phi là ai?" Thật ra cô cũng rất hiếu kỳ muốn biết người phụ nữ đó là gì của anh. Bạn tình? Không đủ lãng lơ. Bạn gái? Không đủ thanh nhã. Cô cảm thấy loại đàn ông như Tô Nhất Minh, có thể kiên trì đến bây giờ chưa kết hôn, có lẽ có yêu cầu rất cao đối với phụ nữ.

"Là vợ tôi." Sự thật khủng khiếp như vậy sao? Tô Nhất Minh không còn hứng thú trò chuyện tiếp, cúp máy ngay.

Chuyện của ngày hôm đó anh đại khái đã đoán được bảy tám phần. Trình Vũ Phi chắc chắn đã nhìn thấy gì rồi, vậy mà ngày hôm sau anh còn nói dối cô. Sai lầm này thật vô cùng nghiêm trọng. Anh phải cẩn thận vạch ra kế sách, làm sao để bác sĩ tha thứ cho anh, nếu không... đám cưới hoàn hảo trong kế hoạch của anh sẽ tan thành mây khói...

Trình Vũ Phi trở về chỗ ở cũ. Một hôm vừa trở về nhà cô đã nhìn thấy thấp thoáng bóng dáng Tô Nhất Minh, cô buồn phiền muốn tránh mặt

nhưng bị anh không chút khách khí đứng chặn ngay trước mặt.

"Vũ Phi, đại mỹ nhân đó là Hồ Lâm. Là kiểm toán mà anh mời về."

"Anh không cần đến đây khoe khoang, em không muốn biết." Trình Vũ Phi lại càng phiền não.

"Hôm đó anh uống say được cô ta đưa vào bệnh viện, bị bác sĩ bắt tiêm. Vũ Phi, em xem, tay anh có vết tiêm đây này, anh đếm rồi, những sáu vết! Tiêm thuốc mà có tới sáu vết, Vũ Phi.. anh bị bác sĩ bắt nạt..."

Trình Vũ Phi liếc mắt nhìn người đàn ông đang làm ta vẽ tử thân, uống rượu say bị người ta đâm cho thành cái đài sen cô không lấy làm ngạc nhiên.

"Lúc anh uống say có tật nhìn không rõ người... không chỉ nhìn không rõ mà là nhận nhầm người, thứ gì cũng nhận không ra. Giang hồ đồn rằng, có lần anh tiếp khách uống say, không ngừng đập đập cái vôi nước trong nhà vệ sinh, miệng còn nói. "A lô, a lô, anh Đường đây à? Cái điện thoại này sao không gọi được thế..."

Trình Vũ Phi cuối cùng không tìm được, khóe miệng trễ xuống. Tô Nhất Minh lăn lộn trong thương trường, giỏi đoán ý người khác qua lời nói ánh mắt, lập tức tóm lấy cơ hội thoáng qua này, ôm lấy cô, hôn cô, "Vũ Phi, em cười rồi. Cười có nghĩa là tha thứ cho anh rồi... Về nhà đi. Mấy hôm nay anh giống như một chú cún lạc chủ, ngày ăn không ngon, đêm ngủ không yên, thần thờ đi ra đi vào ngóng chờ em. Cứ thế này mấy hôm nữa chắc sẽ hóa đá luôn.. Vũ Phi, em đừng biến anh thành đá..."

Trình Vũ Phi nhắm mắt lại, trong đầu bỗng lóe lên cảnh tượng anh cùng Hồ Lâm ôm hôn nhau cuồng nhiệt, trong lòng chua xót, nhẹ nhàng đẩy anh ra, "Nhất Minh... em rất coi trọng sự chung thủy, điều nay không có nghĩa là em đòi hỏi anh như một tờ giấy trắng. Em không để ý đến quá khứ của anh chỉ cần nó không dính dáng đến hiện tại, chúng ta đều có quá

khứ. Nhưng em quyết không thể chấp nhận người mình yêu chạy qua chạy lại giữa hai người phụ nữ, không muốn bỏ ai."

Tô Nhất Minh ôm chặt cô, "Vũ Phi... Tối hôm đó anh uống say quá, anh tưởng Hồ Lâm là em, nên anh đã làm chuyện ngu ngốc. Nhưng...anh và cô ta thực tế không có quan hệ tình cảm nào hết. Anh không hề có chút suy nghĩ gì không phải với cô ta. Ngày hôm sau anh sợ em biết chuyện sẽ nghĩ ngợi lung tung, sợ quan hệ của chúng ta thêm căng thẳng, nên anh nói dối. Vũ Phi, em có thể tha thứ cho anh một lần này không? Anh thấy oan ức, anh trước nay không hề chạy qua chạy lại giữa hai người phụ nữ, chứ đừng nói đến không muốn bỏ ai. Anh toàn tâm toàn ý yêu một mình em mà. Oan cho anh quá!"

Trình Vũ Phi cúi đầu, "Nhất Minh, đó là vấn đề trong nhân cách của đàn ông. Dù là ôm ấp vỗ về, hay lên giường mây mưa thì cũng là đa tình không chung thủy, chỉ khác nhau ở mức độ mà thôi, về bản chất thì giống nhau."

Tô Nhất Minh suýt ngất, anh nghĩ sự khác biệt ở đây là rất lớn! Bạn thử móc ra một vạn tệ hỏi người phụ nữ nào muốn lên giường cùng bạn, chắc chắn sẽ chẳng có mấy người, nhưng nếu bạn hỏi người phụ nữ nào muốn được bạn ôm một chút, bảo đảm sẽ có một đống phụ nữ giơ tay. Nhưng anh không dám phản đối bác sĩ lúc này.

Chần chừ một lát Tô Nhất Minh nói nhỏ, "Nhân cách của anh không có vấn đề gì, anh cũng muốn có một tình yêu chung thủy. Vấn đề chỉ phát sinh khi anh uống rượu say. Vũ Phi... anh sẽ cai rượu, sau này anh nhất định sẽ cai rượu. Chỉ cần em quay về, Vũ Phi, em quay về cùng anh, không có em căn nhà chẳng khác gì một cái hang bị đóng băng..."

Trình Vũ Phi lắc đầu nhẹ, "Nhất Minh, trong lòng em có chút khúc mắc. Em cần chút thời gian để suy nghĩ về tình yêu của chúng ta."

"Tình yêu của chúng ta có vấn đề ư? Anh cảm thấy rấy tốt mà, trước khi chuyện này xảy ra chúng ta đều rất tốt..."

"Vấn đề rất lớn. Em nghĩ rằng tình yêu nên bình đẳng. Nhưng giữa chúng ta, anh luôn có vị trí cao hơn, anh là người phát cờ ra lệnh. Anh để ý đến em, anh tốn công sức để theo đuổi em, anh nói muốn sống cùng em, anh nói muốn kết hôn..."

"Trong tình yêu luôn phải có một bên chủ động mà. Bác sĩ, chính là do em nhập nhằng, không xác định rõ, đợi đến lúc đầu bạc hết rồi quan hệ của chúng ta vẫn chưa sáng tỏ..."

"Không phải là vấn đề chủ động hay bị động, mà là anh không có thành ý. Trong tất cả mọi việc, anh đều không hỏi ý kiến em, không để ý đến cảm giác của em. Anh biết em sợ độ cao, nhà của anh lại trên tầng cao nhất. Vì anh em đã cố gắng để dọn đến đó sống cùng anh, nhưng từ trước đến giờ anh chưa từng hỏi em quen hay chưa, có thích hay không..."

"..."

"Lần đầu tiên của chúng ta là vào ngày Cá tháng tư. Hôm đó những gì anh nói với em, em đều nhớ rất rõ, nhưng không dám tin. Nhất Minh, có phải anh cố ý sắp xếp ngày hôm đó không? Anh muốn sau này khi chia tay có thể chối bay chối biến những lời từng nói không?"

"..."

"Tô Nhất Minh, em bất chấp tất cả để yêu anh, lao vào anh như con thiêu thân lao vào lửa. Nhưng anh trước sau đều đã chuẩn bị kỹ lưỡng, luôn nghĩ đến lúc chia tay có đường lùi. Anh cẩn thận áp dụng biện pháp tránh thai an toàn, chính là lo lắng nếu lỡ có em bé thì khó xử lý? Anh rất thận trọng không kể với em công việc làm ăn, lo là em sẽ ngó nghiêng đến tài sản của anh?"

"..."

"Tô Nhất Minh, em thấy tim mình dường như đã nguội lạnh, đã mệt mỏi. Em muốn suy nghĩ về tương lai của chúng ta, tuy bây giờ em đã không thể khẳng định chúng ta có tương lai hay không..."

"Anh... có thành ý. Kết hôn đó chính là thành ý lớn nhất của anh..." Tô Nhất Minh cuối cùng cũng nói được một câu.

Trình Vũ Phi cười mệt mỏi, "Đúng rồi, em mới đầu cũng rất cảm động. Em cho rằng cố gắng của mình đã cảm động được anh. Em cho rằng tình yêu của em cuối cùng cũng được đền đáp... Tiếc là không phải. Anh vẫn không có thành ý. Anh định ngày cưới, đặt may váy cưới, đặt tiệc cưới mà không hề hỏi ý kiến của em. Em cảm thấy mình giống như một con thú cưng, không được phát biểu bất kỳ ý kiến gì, tuy được chủ nhân yêu quý chiều chuộng nhưng lại không được tôn trọng. Nhất Minh, đây không phải tình yêu mà em cần, đây không phải cuộc hôn nhân mà em muốn có..."

"Đó là vì thân phận của anh đặc biệt, hôn sự không thể qua loa được, có rất nhiều chi tiết em không hiểu được, phải đích thân anh làm. Thật ra lo liệu đám cưới rất mệt..."

"Em biết là mệt. Cho nên em luôn muốn cùng anh gánh, nhưng mỗi lần em nhắc đến là anh lại xù lông lên..."

"Em lần nào cũng chỉ muốn dời ngày cưới! Em biết anh anh không thể dời được mà!"

"Đó là vì anh không muốn cùng em đi gặp bố mẹ. Không có sự chúc phúc của bố mẹ, em không thể yên tâm kết hôn cùng anh..."

"Sớm muộn anh cũng đi mà, dạo này anh công việc quá bận rộn... Hơn nữa, bố mẹ em cũng đâu có vấn đề gì. Em chỉ cần nói với họ là được rồi! Con rể ưu tú như thế này cơ mà! Một chàng rể rùa vàng đủ tiêu chuẩn!"

Sao lại không đồng ý được chứ? Vũ Phi, em biết đấy, rất nhiều chị em phụ nữ muốn cưới chú rể rùa vàng anh đấy! Từ mười sáu tuổi đến sáu mươi tuổi..."

"Nhưng bố mẹ em không đồng ý, họ không thích anh!"

Tô Nhất Minh bị tổn thương bất ngờ, lời không qua xử lý của nào bộ cứ thế tuôn ra, "Sao lại có thể như thế? Bố mẹ em thật chẳng có mắt nhìn người! Họ nghĩ rằng con gái họ là tiên nữ chắc! Anh mà không cưới em, em chẳng phải đã thành gái ế không ai thèm đó ư?"

Trình Vũ Phi lúc rối trí đã nói ra sự thật. Đang hồi hận thì nghe những lời Tô Nhất Minh nói, mắt bỗng long lên sòng sọc, mất cả lý trí, "Tô Nhất Minh, anh cho rằng anh là chú rể rùa vàng ư? Anh không cảm thấy kết hôn với em là một ân huệ sao? Anh có biết bố mẹ em vì sao không thích anh không?"

"Chê anh già?" Chỉ ít so với cái tay Mục Thuần đó, anh cảm thấy mình già hơn hai ba tuổi, những thứ khác tuyệt đối không thua kém gì anh ta...

"Bố em nói anh là gian thương, ông nói doanh nhân ở Trung Quốc tay đều nhúng chàm, chỉ cần chính phủ sờ gáy, chẳng mấy ai thoát được tội! Không chừng hôm đó cũng là ngày tra gông vào cổ đấy..."

"..."

"Tiền kiếm được đến một mức độ nhất định thì sốtiền đó chẳng thuộc về anh nữa, mà đó là của nhà nước của chính phủ, chính phủ nhìn anh ngứa mắt, muốn lấy lại lúc nào mà chẳng được..."

"..."

"... Loại người như anh trong túi có mấy đồng thì đã không biết kính trọng, chẳng coi ai ra gì, lúc nào cũng dương dương tự đắc, cả ngày đấu đá

với nhau, Nuôi gái bao, thuê sát thủ giết người, buôn lậu trốn thuế... gây thù chuốc oán khắp nơi, để con gái theo anh cả đời họ lúc nào cũng thấp thỏm lo âu..."

"...."

" Vì thế... anh không phải là chú rể rùa vàng gì hết, chỉ là một con bọ rùa mà thôi! Bên ngoài thì rực rỡ lấp lánh, nhưng một khi người khác giẫm lên, trong bụng chỉ toàn phân mà thôi, có chùi thế nào cũng chẳng sạch được..."

"...."

Sự im lặng đến ngọt ngào. Có một thứ gì đó vừa bay qua đâm lá cây bên cạnh. Tô Nhất Minh giơ tay chụp lấy, bắt được một con côn trùng bé nhỏ. Là một con bọ rùa. Anh búng một cái, con bọ rùa tội nghiệp rơi ngay xuống đất, sáu chân giơ lên trời, xoay xở thế nào cũng không lật người lại được. Tô Nhất Minh thò chân, giẫm nát con bọ rùa, quả nhiên từ bụng phọt ra chất phân vàng vàng, dính trên nền đất chùi thế nào cũng không sạch...

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Khi Cánh Cửa Này Đóng Lại, Một Cánh Cửa Khác Sẽ Vì Bạn Mở Ra

“Bác sĩ Trình, giường số năm đã ngừng thở!”

“Cắm ống! Chuẩn bị máy hô hấp...”

“Không được... Độ bão hòa ôxy trong máu không tăng... hút đờm, hút đờm!”

“...Oxy vẫn không tăng... Nhịp tim yếu dần!”

...

Trình Vũ Phi lê từng bước nặng nề trở về văn phòng, ngồi xuống thần thờ. Cô cảm thấy mình là người biết tiết chế bản thân, chia tay với Mục Thuần, từ đầu đến cuối cô không hề nói xấu anh một câu nào. Lần đó gọi điện thoại cho bố báo tin vui. Bố cô bị kích động nói với cô về những thói hư tật xấu của doanh nhân làm cô cũng cảm thấy có chút cực đoan, khắt khe.

Tô Nhất Minh là người như thế nào, sống với anh thời gian dài như vậy cô cũng coi như đã hiểu anh. Người mình yêu bị bố nói không ra gì cô thật sự cũng cảm thấy đau đớn. Cô vốn định giấu Tô Nhất Minh thái độ của bố mẹ mình, cũng muốn nuốt những lời lẽ không hay đó vào bụng, không để cho nó có dịp làm tổn thương bất kỳ ai, nhưng không ngờ trong lúc nhất thời nóng giận cô đã phun tất cả những lời khó nghe đó vào mặt Tô Nhất Minh.

Cũng tại anh quá kiêu ngạo nói rằng có nhiều người muốn giành lấy anh, nói cô là gái ế không ai thèm. Cứ cho là sự thật đi. Con gái đẹp trong thiên hạ nhiều vô kể, phụ nữ háms tiền cũng nhiều. Dạng đàn ông như Tô Nhất Minh, cho dù bố mình xem thường, thì cũng còn rất nhiều người chen chân giành giật. Còn thế tục lại vô cùng tàn nhẫn với phụ nữ, tuổi thanh xuân đã qua, hồng trần vô tình, người phụ nữ cho dù có giỏi giang thế nào cũng không thắng được sự vô tình của thời gian. Tất cả những gì giỏi giang nhất, đẹp đẽ nhất đều lần lượt đại hạ giá.

Mình trở nên hẹp hòi từ lúc nào thế nhỉ, chỉ vì một câu nói thật mà làm mất thể diện của chính mình? Hay đó chỉ là nỗi đau không chịu đựng nổi khi bị người yêu khinh khi? Trình Vũ Phi nhớ sau khi mình nói những lời đó, Tô Nhất Minh đứng bất động, không nói bất cứ điều gì, cứ nhìn chăm chăm xuống đất. Cô chịu không nổi bỏ đi trước, không biết anh đứng đó bao lâu...

Nhưng sau đó thì anh không còn làm phiền cô nữa, không thấy bóng dáng, cũng chẳng điện thoại. Cuộc chơi giữa họ coi như đã kết thúc. Dù thế nào đi nữa, Tô Nhất Minh cũng là một người đàn ông cao ngạo, tuy bình thường anh luôn làm ra vẻ mặt dày không biết xấu hổ. Thời gian này cô luôn suy nghĩ đến việc hai người có nên tiếp tục nữa hay không, nhưng nếu tình yêu thật sự kết thúc cô sẽ đau đến nát cả ruột gan.

Giọng nói của Ngô Chấn Phong bay đến, “Sư muội, sao thế? Thần thờ gì thế?”

Trình Vũ Phi kinh ngạc, vội vàng thu dọn những suy nghĩ bấn loạn trong đầu, “Em hơi buồn. Không ngờ bệnh nhân giường số năm lại chết nhanh thế. Làm bác sĩ thật bất lực. Rõ ràng là em làm đúng đến từng việc nhỏ, nhưng cứ áp dụng mỗi biện pháp tích cực thì bệnh tình anh ta lại xấu đi, cuối cùng là chết..”

“Đó không phải là lỗi của em. Bệnh của người đó quá nặng. Vũ Phi, anh từng nói với em, bệnh tật cũng giống như tình yêu, chỉ có thể cố gắng hết sức mình nhưng kết cục thế nào thì phải nghe theo sự sắp đặt của ông trời. Chỉ cần nỗ lực là được, không cần phải quá cầu nệ tiểu tiết. Vũ Phi, em nhìn thế giới này đi, nước hóa thành mây, mây lại làm ra mưa, nước tụ thành biển lớn. Ở trạng thái nào cũng đều rất đẹp, rất thoải mái, cuộc đời con người có rất nhiều khả năng, cũng có rất nhiều niềm vui. Không cần phải dẫn vật nhiều như thế...”

Trình Vũ Phi hồ thẹn cúi đầu, sư huynh nói những điều này, hình như không chỉ là nói về cách trị bệnh, anh ấy phát hiện ra điều gì rồi sao?

Hết giờ làm đi qua bãi đỗ xe, một chiếc xe thể thao rất quen thuộc bỗng bấm còi inh ỏi ở một góc làm cô giật nảy nùng. Cửa xe mở ra, gương mặt của Chung Viễn thấp thoáng trong xe, “Vũ Phi, lên xe đi.”

Trình Vũ Phi chần chừ một lát rồi lên xe, Chung Viễn nổ máy. Chiếc xe chạy bon bon ra ngoài thành trong bầu không khí im phẳng phắc giữa hai người, rồi rẽ vào một con đường nhỏ, dừng bên một cánh Đồng cỏ lau mênh mông.

Ánh tịch dương ngả dần về Tây, gió hiu hiu thổi, bông cỏ lau bay la đà. Trong thành phố lớn hiếm khi nhìn thấy cảnh tượng này, Trình Vũ Phi xuống xe, hít một hơi thật sâu, những nặng nề trong lòng bớt đi được phần nào, “Đẹp quá.”

Chung Viễn cười cười, “Ừm. Tôi rất hay đến đây. Gần đây khu vực ngoại ô phát triển rất nhanh, những nơi thế này không còn mấy nữa. Lúc tâm trạng buồn phiền tôi thường ra đây một lát. Đường sá ở gần đây đều được xây dựng rất tốt, lại ít người. Có lúc ban đêm tôi một mình đến đây lái xe với tốc độ cao, cảm giác thật sảng khoái. Đặc biệt là lúc rẽ một khúc cua với vận tốc cực nhanh, một bộ phận xe sẽ rời khỏi mặt đất, có được khoái cảm bay bổng như tiên... Rất dễ bị nghiện.”

Lái xe với tốc độ cao? Trình Vũ Phi ít nhiều cảm thông với tâm trạng của anh. Áp lực công việc, tình yêu thất bại, có những thứ không thể nói trong bệnh viện, về nhà lại không có ai lắng nghe, luôn phải tìm cách để giải tỏa. Thế nhưng cô cảm thấy có nghĩa vụ phải nhắc nhở anh, “Lái xe với tốc độ cao rất nguy hiểm. Chung Viễn, anh cũng phải nghĩ đến Quả Quả nữa chứ. An toàn phải đặt trên hết.”

“Em không thích à? Nếu em không thích thì sau này tôi không đến nữa...” Chung Viễn lấy trong xe hai lon nước giải khát, đưa cho cô một lon.

“...” Trình Vũ Phi suy nghĩ ý tứ trong lời nói của anh, toát mồ hôi lạnh, vội vàng chuyển đề tài, “Chủ nhiệm Chung đổi xe mới rồi à? Đẹp thật đấy.”

Chung Viễn dừng lại một lúc, “Ừ. Nhưng không chỉ có như thế. Mẹ tôi trước kia là một cô giáo ở miền quê, Nghiêm Hoa là học sinh của bà, rất thông minh, tiếc là mồ côi cha mẹ từ khi còn rất nhỏ, không có tiền đi học. Mẹ tôi rất thích anh ta, cảm thấy tiếc một nhân tài, bèn cho anh ta ở lại nhà, để anh ta tiếp tục được đi học. Tôi với anh ta cùng lớn lên bên nhau, anh ta như anh trai của tôi vậy.”

“Nghe nói Nghiêm Hoa là một kỳ tài trong giới làm ăn, tay trắng làm nên sự nghiệp.”

Chung Viễn chau mày không cho là như vậy, “Kỳ tài trong giới làm ăn, tay trắng làm nên... Nghe mỗi từ như thấm đầy máu và nước mắt. Hê hê, nhưng quả thực anh ta rất thông minh, nhìn vấn đề thấu đáo hơn người khác. Có một thời gian dài anh ta chính là người thầy tinh thần của tôi, không ngừng đôn đốc tôi, thúc giục tôi, cho đến khi tôi không còn tán đồng quan điểm của anh nữa. Nói thật, không có anh ta tôi không được như ngày hôm nay... Đúng rồi Vũ Phi, em chia tay với gã gian thương đó rồi à?”

“...” Trình Vũ Phi bây giờ lo lắng anh sẽ hỏi về Tô Nhất Minh, đang vắt óc nghĩ cách để né tránh thì không ngờ đề tài đi lòng vòng một hồi cuối cùng cũng chĩa vào mình, cô nhất thời không biết nói sao.

“Tôi có thể nhận ra, mấy hôm nay thần sắc em không được tốt...”

“...” Trình Vũ Phi im lặng, không ngờ trình độ mình thấp đến vậy, trên mặt không giấu nổi chuyện gì, chẳng trách sư huynh nói với mình những lời như thế.

“Vừa nãy đó là chỗ tôi thường đỗ xe, vị trí rất tốt, em ra về sẽ đi ngang qua trước xe tôi. Mỗi ngày tôi đều ngồi trong xe tỉ mỉ quan sát nét mặt của em, đoán tâm trạng của em...”

“Chung Viễn!” Trình Vũ Phi thất sắc.

Chung Viễn cười cười, “Làm em hết hồn hả? Tôi chỉ là muốn nói với em, không có tình yêu thì cũng có lòng, tình cảm còn có rất nhiều cách thức mà. Chia tay với anh ta thì cũng đã chia rồi, đừng làm khổ mình như thế.”

Trình Vũ Phi lúng túng, “Nhưng anh không phải... cái cô gái của anh...”

Chung Viễn hiểu cô muốn nhắc đến ai, “Lâm Đồng. Cô ấy tên là Lâm Đồng.”

“Ờ, Lâm Đồng đã trở về rồi phải không?”

Chung Viễn ập úng, “Tôi không liên lạc với cô ấy.”

“Cô ấy không ở khách sạn B?” Trình Vũ Phi thất vọng.

“Ở đó. Sau khi em gọi điện tôi lập tức đến khách sạn B, quả nhiên tìm thấy tên cô ấy. Tiếc là tôi là một kẻ hèn nhát, hoảng hốt trốn chạy, không dám gặp cô ấy...”

“!” Trình Vũ Phi thật tình không đoán được kết quả lại như thế, kinh ngạc nhìn anh.

Chung Viễn nhìn thấu suy nghĩ của cô, tự giễu mình, “Tôi bỗng dưng rất sợ hãi, sợ biết được tình hình hiện giờ của cô ấy, cũng sợ làm phiền đến cuộc sống của cô ấy. Cô ấy chắc đã kết hôn rồi. Không biết có hạnh phúc không? Cô ấy hạnh phúc thì tôi sẽ thấy hụt hẫng, cô ấy không hạnh phúc thì tôi sẽ phát điên lên... Còn tôi nữa, đến bây giờ tôi vẫn chưa tìm thấy người phụ nữ của mình, tôi không biết cô ấy biết rồi sẽ nghĩ thế nào... Cứ lo trước sợ sau như vậy nên mắt đi dưng khí gặp mặt...”

Gần trong gang tấc mà xa tận chân trời... Trình Vũ Phi đồng cảm cười buồn, “Bởi thế anh kiên trì tìm vật thay thế là tôi?”

Chung Viễn lắc đầu, “Thật ra hai người chỉ có đôi mắt hơi chút giống nhau thôi. Cá tính khác xa nhau, Lâm Đồng vô cùng cứng cỏi, cô ấy là người phụ nữ mạnh mẽ nhất mà tôi gặp trong đời. Còn em, hiền lành và sống nội tâm hơn nhiều.”

“Chung Viễn, tôi nghĩ cuộc sống trước đây của anh nhất định rất thú vị, có Nghiêm Hoa là người thầy dẫn dắt tâm hồn, lại thêm bạn gái Lâm Đồng đầy cá tính.”

Chung Viễn cười buồn, “Thật sao? Nhưng có lúc tôi nghĩ, tôi thà tự do tự tại chân lấm tay bùn ở quê nhà, trồng ba sào ruộng nuôi một con trâu, vợ con đê huề, sống cuộc sống của một lão nông, trong nhà lúc nào cũng bếp lửa bập bùng còn hơn như hiện giờ”.

Sương mù buổi tối bắt đầu bao phủ xung quanh, gió mỗi lúc một lớn, thổi qua đám cỏ lau nghe xào xạc. Trình Vũ Phi phóng tầm mắt ra xa, nhìn những bông cỏ lau bé nhỏ bay bay theo làn gió, một đi không trở lại, giống như những chuyện đã qua, bỗng chốc hoang mang, “Không thể quay lại được nữa rồi.”

Chung Viễn tựa vào mui xe, “Ừ. Không quay lại được nữa. Mọi chuyện trong quá khứ, cho dù mới chỉ là ngày hôm qua, cũng không thể lấy lại được, có lúc nghĩ, cuộc đời vừa vô thường vừa bất lực. Lúc đó tôi thuê một căn hộ nhỏ sống cùng với Lâm Đồng, chính là cái căn lần trước em nhìn thấy hình của cô ấy, sau khi cô ấy đi rồi tôi bỏ tiền ra mua lại nó. Lúc đó tôi không có nhiều tiền, nhưng hàng ngày đều rất vui. Tôi còn nhớ, để tiết kiệm tiền tôi phải dẫn cô ấy đến chợ bán sỉ mua hoa, lợi ba quăng đồng chỉ để tiết kiệm vài đồng bạc lẻ. Về nhà phát hiện chiếc giày mới mua mười mấy đồng đã bị há miệng, lợi bất cập hại... Còn có một lần chúng tôi quyết định đi ăn buffet - thứ mà chúng tôi luôn khao khát được ăn thử một lần, trước khi ăn để bụng đói đến mức phải vịn cửa mà vào, ăn xong no đến mức cũng phải vịn cửa đi ra. Vốn định ngồi xe về nhà nhưng lúc xe buýt đến rồi, hai đứa no đến nỗi leo lên không nổi, đành từ từ đi bộ về nhà...”

Trình Vũ Phi muốn cười nhưng nước mắt lại cứ trào ra. Cô lấy tay chùi nước mắt, lòng nghĩ mình sao thế này? Rõ ràng là bác sĩ cấp trên đang kể chuyện cười, đáng lẽ mình phải hưởng ứng cười ha hả mới đúng, sao lại rơi nước mắt thế này? Cô thử toét miệng cười, nhưng nước mắt lại càng tuôn rơi, lã chã.

Chung Viễn lặng lẽ nhìn cô, hồi lâu mới nhẹ nhàng nói, “Vũ Phi, em biết tôi rất thích thơ ca không? Nhà thơ tôi thích nhất là Đới Vọng Thư. Đặc biệt thích bài Cô đơn của ông: Trong vườn cỏ dại mọc xanh um / Bám rễ lên những dấu chân tôi xưa cũ / Khoác chúng chiếc áo màu thanh xuân / Sự dùng dằng dưới sao mất đi từ đó / Năm tháng qua đi, cô đơn còn ở lại / Gửi hồn vào cỏ dại xanh um / Giống như những linh hồn tội nghiệp / Hình dáng cao hệt như tôi / Tôi nay chẳng còn quay lại vườn xưa nữa / Cô đơn đã cao hệt như tôi / Đêm tôi ngồi nghe gió, trong mộng寐 nghe mưa / Chợt hiểu trăng vì sao khuyết, trời vì sao già. Vũ Phi, lần đầu tiên đọc bài thơ này, chỉ cảm thấy ý tình đẹp mà thê lương. Sau này tuổi tác nhiều lên mới dần dần hiểu được ý nghĩa của nó.”

Trình Vũ Phi không dám mở miệng, sợ mở ra sẽ khóc thành tiếng, chỉ cắn chặt môi, mặc cho nước mắt tuôn trào. Chung Viễn thở dài, đi lấy áo khoác trong xe khoác lên người cô, chậm chậm đi dạo ven đường, “Tôi cảm thấy bài thơ này chính là viết về vườn hoa trong mộng tưởng của tôi, đã từng sum suê hoa lá, ngào ngạt hương thơm, nhưng tuổi đời mỗi lúc một nhiều thêm, mộng ảo vỡ tan, hiện thực khắc nghiệt, vườn hoa nhanh chóng trở nên khô héo tàn tạ, cỏ dại mọc đầy... Vũ Phi, cuộc đời vốn dĩ đã không hoàn mỹ, tình yêu cũng vậy. Thuở thiếu thời những giấc mơ không gần với thực tế sẽ bị tan biến mà không có ngoại lệ, điều này chúng ta không thể thay đổi, chỉ có thể thích nghi.”

Trình Vũ Phi không kìm được nữa, với lấy áo khoác của anh che mặt khóc, cảm thấy mình dường như cách biệt với thế giới này. Cô bật khóc thành tiếng nức nở, khóc đến muốn ngất đi...

Chung Viễn hoảng hốt, nhưng anh cố ngăn mình không nói những lời an ủi cô. Anh hiểu nỗi đau như xé tim gan đó. Lúc này, lời an ủi nào cũng đều vô nghĩa. Có những thứ đã thối rữa, đã nổi mốc meo tận đáy trái tim, giống như vết thương mưng mủ gây nhức nhối, phá hoại những gì tốt đẹp, thì chi bằng để nó theo nước mắt trôi đi. Màn đêm buông xuống càng lúc càng dày, trên đường không có một bóng người, thi thoảng mới có một chiếc xe lướt qua.

Mãi đến khi giọng cô lạc đi, anh mới bước tới, cố gắng nói bằng giọng thoải mái: “Không xa đây là đến biển rồi, ở đó có những chú cá tươi rói mà người dân chài vừa đánh bắt lên, có thể mua rồi đến một quán ăn nhỏ ven đường nấu lên ăn, vừa tươi ngon vừa rẻ, Vũ Phi, có muốn qua đó thử không?”

Quán cơm rất nhỏ, chủ quán có khẩu âm vùng miền rất rõ, cá tươi, chế biến cũng ngon. Tiếc là hai người dường như chẳng có chút khẩu vị nào.

“Tình yêu quả thực là thứ không thể nắm bắt được. Tôi đã từng rất yêu Mục Thuần, yêu tất cả những gì thuộc về anh ấy. Lúc đó tôi nghĩ rằng tình yêu của mình rất hoàn hảo, người mình yêu là độc nhất vô nhị. Nhưng lúc chia tay tôi không cho phép mình gục ngã cho dù lúc đó tôi vẫn rất yêu anh ta, yêu đến mức tưởng chừng không thể thoát ra được. Sau khi mất tình yêu ấy, tôi suy nghĩ rất nhiều, lúc đó tôi có phải đang tự tuyệt đường của mình không, có nên níu kéo anh ta trở lại không? Nhưng tôi không thể chịu đựng được người yêu của mình mang trong lòng hình bóng người phụ nữ khác mà vẫn nói chuyện kết hôn với tôi, trên người toàn mùi của người phụ nữ khác mà còn nói yêu tôi... Tôi không thể chịu đựng được loại đàn ông bắt cá hai tay, tôi không vậy, cũng không thể tha thứ cho người khác như vậy. Chung Viễn... Có phải tôi quá lý tưởng tình yêu rồi không?”

“Sao lại có thể như vậy? Loại người đó nếu là tôi tôi sẽ đánh cho đến chết thì thôi”.

“Nhưng lần này thì khác, lần này chia tay tôi rất do dự, giống như nỗi do dự khi dẫn thân vào mối tình này. Lúc Tô Nhất Minh bắt đầu theo đuổi tôi, công việc của anh ấy khiến tôi e ngại. Một người làm ăn khó có thể là người lương thiện. Nhưng anh ấy không giống những người làm ăn mà tôi thấy. Anh ấy thấu tình đạt lý, già dặn hiểu đời nhưng cũng rất thuần phác chân thành. Anh ấy kiêu ngạo, nhưng lại độ lượng khoáng đạt. Anh ấy cũng có quá khứ đau khổ nhưng vẫn tin vào tình yêu... Bởi thế mặc dù lý trí luôn nhắc nhở tôi đây là một tình yêu không môn đăng hộ đối, nhưng tôi vẫn cứ đắm chìm...”

“Hê hê, anh ta thật là một tay gian thương sáng láng. Không giống như Nghiêm Hoa, nhưng Nghiêm Hoa lúc nhỏ không giống bây giờ.” Chung Viễn gắp một miếng cá, cố gắng làm dịu bớt nỗi bi ai trong lời nói của cô.

“Ngay từ lúc bắt đầu tôi đã biết kết cục có thể trắng tay, cũng đã có những dự tính xấu nhất. Nhưng tôi lại quá yêu anh ấy, dễ dãi với anh, không ngờ cuối cùng cũng không tránh khỏi kết cục tan nát này... Hai mỗi

tình đều thất bại, tôi cảm thấy mình không chỉ là bị phản bội, nên cũng có một chút trách nhiệm...”

Chung Viễn thở dài, “Vũ Phi, em có chắc chắn là mình yêu không giữ lại gì không? Lúc bắt đầu em đã nghĩ đến những dự tính xấu nhất, sao lại có thể nói hoàn toàn hết lòng yêu anh ta?”

Trình Vũ Phi ngó ra, một lát sau mới nhỏ giọng lý giải, “Tôi thật sự rất cẩn thận giữ gìn tình yêu của mình, cố gắng thích nghi với cuộc sống của anh ấy, khoan dung với những khuyết điểm của anh ấy. Nhưng tình yêu của chúng tôi từ lúc bắt đầu đã không được bình đẳng...”

“Vũ Phi, tình yêu không phải cứ mù quáng tiến tới là có thể thích ứng, điều này sớm muộn gì cũng làm cho người ta không chịu đựng nổi. Hê hê, Vũ Phi, em có bao giờ nghĩ rằng sự bất bình đẳng giữa hai người là do em tự hạ thấp mình? Tôi ít nhiều có thể hiểu được tâm trạng của em, tôi cũng từng nhỏ nhen và cẩn thận yêu một người... có lúc vì em yêu quá cẩn thận, nên tình yêu của em trở nên nhỏ nhen, nhỏ nhen đến mức bị anh ta xem thường... Thời gian bị xem thường lâu dần em sẽ có cảm giác bất công, chỉ cần một hiểu lầm bé xíu cũng châm ngòi cho sự chia tay...”

“...”

“Em nghe bài thơ này, đêm ngồi nghe gió, trong mộng寐 nghe mưa, chợt hiểu trăng vì sao khuyết, ông trời vì sao già. Mấy năm qua, tôi đã hiểu ra, mỗi người đều không hoàn hảo, mỗi cuộc tình cũng thế, cho nên... không sao, chỉ cần em không cố chấp, có thể chấp nhận đối phương với những khuyết điểm nhỏ nhỏ của họ, có thể chấp nhận tình yêu còn chút khiếm khuyết, chỉ cần đó không phải là những khuyết điểm...”

“Chung Viễn... Anh đã nghĩ thông như vậy, sao nhiều năm như thế mà vẫn chưa kết hôn?”

Chung Viễn lại tự giễu mình, “Bác sĩ không thể tự trị bệnh cho mình. Biết và làm rất khó đi đôi với nhau. À, nói nhiều như thế, chuyện chính lại quên nói với em. Tôi có quen một bác sĩ ở bệnh viện M bên Mỹ, chuyên về giám sát các bệnh nặng, họ cần một số người đến làm việc ngắn hạn, tôi định giới thiệu em qua đó. Thay đổi môi trường để lòng nhẹ nhõm hơn, cũng là để nghĩ kỹ hơn chuyện của mình.”

Trình Vũ Phi do dự nhìn anh, “Ấy... Chủ nhiệm Chung, tôi sợ không đảm đương nổi...”

“Đảm đương không nổi thâm tình của tôi à? Hê hê, đừng bận tâm làm gì. Hơn nữa, con người tôi thật ra có thâm tình gì đâu, nhưng đây thật là tấm lòng đấy, cô phải nhớ đấy nhé. Sau này trở về phải giới thiệu cho tôi nhiều bệnh nhân phẫu thuật đấy...”

Trình Vũ Phi do dự. Chung Viễn kiên nhẫn lừa xương cá, gắp miếng thịt cá lớn cho cô, “Tôi đợi...”

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Tất Nhiên Cánh Cửa Khác Có Thể Bị Ai Đón Bít Mất (1)

“Nhất Minh cậu có tâm sự à?” Vu Tuy Văn chăm soi tỉ mỉ nét mặt của Tô Nhất Minh.

Tô Nhất Minh ừm một tiếng. Gần đây nguồn vốn hạn hẹp, mấy ngày nay anh chạy đôn chạy đáo thúc nợ. Bây giờ anh đang ở thành phố B dự định thương thảo những đơn hàng lúc trước với công ty của Vu Tuy Văn. Sau khi lão Châu tiêu đời, cái doanh nghiệp quốc doanh quy mô lớn này lại bổ nhiệm một ông tổng khác. Vu Tuy Văn nhờ gia thế vững vàng cùng với sự chín chắn vốn có luôn lọt vào mắt xanh của các ông chủ. Anh vốn muốn dựa mối quan hệ của cậu ta để có thể sớm lấy được tiền, ai ngờ chưa kịp nói lời nào thì Vu Tuy Văn đã mặt mày rạng rỡ mời anh đi ăn cơm.

“Nhất Minh, tôi có lẽ sắp thăng quan rồi.” Trên bàn tiệc Vu Tuy Văn điềm đạm cười nói, cho dù đó là một việc rất phấn khởi thì giọng điệu của cậu ta vẫn vô cùng thận trọng, tổng giám đốc vừa bổ nhiệm chỉ là quyền giám đốc trong thời kỳ quá độ, nếu có một chỗ đi tốt hơn, ông ta sẽ không ngồi vị trí đó lâu. Trách nhiệm của ông ta ngoài ổn định tinh thần nhân viên, chấn hưng công ty, nhiệm vụ quan trọng nhất chính là tìm ra người kế nhiệm thích hợp.

Còn Vu Tuy Văn lại là lựa chọn thích hợp cho chức tổng giám đốc, nhưng cậu ta lại có một đối thủ cạnh tranh nặng ký khác là phó tổng giám đốc, tiềm lực mạnh hơn cậu ta một chút. “Nhưng, anh ta gần đây giới thiệu một nhà cung cấp - cậu biết sau khi lão Châu bị cắt chức, đường cung ứng có chút hỗn loạn - nhà cung cấp đó yêu cầu tiền trao cháo múc, nhưng chất lượng sản phẩm thì không đạt tiêu chuẩn, ảnh hưởng đến tiến độ của cả một công trình lớn của chúng tôi. Tổng giám đốc rất không hài lòng. Tôi nhân

cơ hội này mới giới thiệu công ty của cậu với ông ta. Nhất Minh, tôi tin vào thực lực của cậu, tin tưởng chất lượng sản phẩm của cậu! Nhưng để kịp tiến độ, cần hàng vô cùng gấp... Việc này nếu mà làm tốt được, chắc chắn tiếp thêm sức cho việc chạy đua vào ghế tổng giám đốc của tôi. Nhất Minh, cậu nhất định phải giúp tôi lần này, đừng để tôi phải mất mặt với ông chủ mình...”

“Chúc mừng.” Giọng nói của Tô Nhất Minh chùng xuống. Vu Tuy Văn trước nay giúp anh rất nhiều việc lớn, anh bây giờ cũng có thể xem như đang đối mặt với cửa ải quan trọng của cuộc đời, lúc quan trọng nhất mà không giúp đỡ nhau thì còn gì là anh em. Hơn nữa, nếu cậu ta thật trở thành tổng giám đốc thì anh cũng có lợi không ít. Bởi thế, nợ chắc chắn không thể đòi vào lúc này, hơn nữa phải dốc toàn lực ủng hộ cậu ta. Tiếp sau việc này thì không cần phải nhiều lời, người ta chần chẫn sẽ chăm sóc công việc làm ăn của mình rồi.

Nhưng... vốn là vấn đề lớn. Cần hàng gấp đồng nghĩa với phải làm thêm giờ, làm thêm giờ đồng nghĩa với phải bỏ ra nhiều vốn hơn, lại thêm mua nguyên liệu nhập vào, phải dùng đến tiền mặt... Tiền mặt trở thành yếu điểm lớn nhất của anh... Anh vô cùng rầu rĩ.

“Có phải gần đây lo liệu hôn sự nên mệt không?” Vu Tuy Văn lại sầm soi nét mặt anh.

Tô Nhất Minh nói hàm hồ một câu, “Cãi nhau với vợ rồi.”

Vu Tuy Văn cười vẻ hiểu biết, “Không sao, hội chứng tiền hôn nhân. Rất nhiều người mắc phải bệnh này, tôi có lần tham dự một đám cưới, đã vái tổ tiên rồi, cô dâu bỗng nói với chú rể, em không muốn lấy anh... Kết quả là khách mời hôm đó vô cùng kinh ngạc giải tán... Một tháng sau lại nhận được thiệp mời của họ”

Tô Nhất Minh cười buồn. Sau lần đó anh không tìm Trình Vũ Phi nữa, phần vì quá bận rộn, phần vì anh thật sự không biết nên nói gì. Hôm đó những gì cô nói đều là truyền đạt lại lời của bố cô, tuy khắt khe miệt thị nhưng đều là sự thật. Vì những lời đó mà tổn thương thì không phải là Tô Nhất Minh rồi. Anh lăn lộn trên thương trường lâu như vậy, đã quá quen với thảm cảnh những con chó sói háu đói xung quanh một bãi xương trắng, những lời phỉ báng cay độc đó anh xem như gió thoảng bên tai, nước đổ lá khoai.

Nhưng vấn đề ở đây là những lời đó sao có thể được thốt ra từ chính miệng của cô ấy? Giống hệt như có người chạy đến đâm một nhát dao vào bụng anh, ruột phèo ra, tiếc là anh thuộc dạng thịt dày mỡ béo đã được tôi luyện nên có thể không chút để bụng nhạt ruột ăn vài cái là lại nhét được vào trong bụng, thậm chí có thể đồng dục phán một câu xanh rờn: Nhảm không chuẩn, lực lại yếu. Ai ngờ lúc ngẩng đầu lên thì phát hiện kẻ giết người lại chính là người mình yêu dấu, bỗng chốc cảm thấy giận tím ruột gan, đau đến không thiết sống, chỉ muốn cô ấy giết mình ngay cho xong, để được nhìn thấy nước mắt hối hận đau đớn tột cùng của cô ấy.

Nhưng tức ở chỗ cô ấy không thềm nhỏ một giọt nước mắt hối hận nào còn không chút lưu luyến quay người bỏ đi. Tô Nhất Minh nhất thời có cảm giác sống không bằng chết. Tiếc là sống chết có thể không màng đến nhưng việc kinh doanh thì không thể không làm, đặc biệt là vào cái mùa thu công việc chồng chất này, nghĩ mà thấy ngán ngẫm. Cơ đồ anh lao tâm khổ tứ bao năm mới gây dựng nên rất có thể sẽ sụp đổ tan tành. Bởi thế anh đành phải gạt lệ nén thương đau dẫn lòng chiến đấu tiếp.

Lúc công việc bù đầu anh không muốn nghĩ đến những chuyện không vui, đôi khi trốn tránh lại dễ hơn là đối diện. Nhưng càng về khuya, lúc rồi rã, nỗi đau đớn lại hiện lên quấy rối giấc ngủ của anh.

Vấn đề anh nghĩ nhiều nhất chính là mình đã sai ở chỗ nào mà khiến cô bất mãn đến thế, bất mãn đến mức tìm yếu điểm của mình rồi đâm vào

đẩy một dao?

Anh cảm thấy mình chẳng phạm sai lầm gì lớn, tuy trình độ suy xét tâm sự của phụ nữ của anh đã giảm sút so với trước đây rất nhiều. Sống với cô lâu như vậy, anh tự cảm thấy rằng mình đã chiều chuộng bác sĩ hết lòng hết dạ, tưởng đâu cô sẽ vui sướng, ngoan ngoãn nghe lời mình, ai ngờ tâm tư bé nhỏ của cô lại chất đầy những bất mãn về mình. Sao thế nhỉ?

Thở dài đánh thượt, anh nốc một ngụm rượu lớn, hôn lễ anh chưa hủy, vẫn còn ôm một tia hy vọng mong manh, phải tìm Vũ Phi nói chuyện mới được... trốn tránh không phải là cách.

Gấp qua loa vài đũa anh đứng dậy cáo từ, Vu Tuy Văn cười trêu chọc: “Sao thế Nhất Minh? Nhớ cô ấy rồi à? Ăn bữa cơm cũng không nuốt trôi? Tôi thấy cậu đúng là bị phụ nữ làm cho thê thảm rồi.”

Tô Nhất Minh gượng cười, sao có thể nuốt trôi được thứ? Anh vội vã chạy về bố trí việc sản xuất, lại còn phải trừ bị nguồn vốn... Nhưng chỉ mong thời khắc quan trọng nay mình không bị gục ngã, nếu không thì có lỗi với anh em, có lỗi với tiền rồi.

Tô Nhất Minh bay chuyển cuối cùng trong ngày. Lên máy bay, anh do dự gửi tin nhắn cho Vũ Phi, “Cưng ơi, đừng giận nữa. Em không thích ở tầng trên cùng thì chúng ta sẽ ở tầng trệt, em không thích anh làm thương nhân thì anh làm người giàu, em không thích anh kiếm nhân dân tệ thì anh sẽ kiếm đô-la... Tóm lại, ngoài là đàn ông không thể thay đổi ra, những thứ khác anh đều có thể thay đổi, chỉ cần em quay về...”

Sau đó tim đập thành thịch chờ tin nhắn trả lời. Không trả lời. Anh rầu rĩ gửi thêm một tin nhắn nữa, “Anh gọi điện nhé. Anh đang rất khổ tâm, rất căng thẳng. Cuộc đời thất bại, tương lai mờ mịt. Anh sắp chết rồi... Bác sĩ ơi, cứu anh”.

Điện thoại im lặng, không có bất kỳ động tĩnh nào. Tô Nhất Minh tức giận, lập tức gọi điện định mắng bác sĩ một trận vì thấy chết không cứu. Nhưng tiếc là... điện thoại của cô không liên lạc được.

Tô Nhất Minh đầy một bụng tức, trong đầu lửa giận bốc cao ngàn ngạt. Đúng là người đến đàng! Chắc chắn là quên nạp tiền điện thoại rồi! Anh lập tức gọi cho thư ký, bảo cô phải nạp tiền vào số của Trình Vũ Phi ngay lập tức.

Cô tiếp viên hàng không xinh đẹp yếu điệu đi tới, dịu dàng yêu cầu anh tắt di động.

*

* *

Máy bay vừa hạ cánh, Tô Nhất Minh tức tốc gọi điện cho cô, nhưng máy vẫn không liên lạc được. Anh thầm rửa mạng di động của Trung Quốc chậm chạp. Ngày hôm sau, anh không thể nhịn được nữa bèn gọi lên khoa của cô, nghe được một tin sét đánh. Cô đã đi Mỹ rồi, không ai biết địa chỉ cụ thể của cô, ngoài việc nghe đâu người giúp cô xuất ngoại là Chung Viễn.

Tô Nhất Minh như bị ai đánh trúng đầu. Trong lúc quan trọng nhất, người phụ nữ của anh tháo chạy đã đành, nhưng lại do chính lão tình địch tiếp ứng cho cô ta chạy mới điên chứ! Đúng là chọc anh tức chết mà. Suy nghĩ cả ngày, càng nghĩ lửa giận càng bốc lên cao, cuối cùng anh quyết tâm đi hỏi tội Chung Viễn.

*

* *

Chung Viễn mỗi tuần có nửa ngày khám bệnh cho những khách có yêu cầu đặc biệt. Bệnh nhân đầu tiên của ngày hôm nay làm anh vô cùng ngạc

nhiên. Tô Nhất Minh trả một số tiền lớn để lấy được số đặc biệt của anh, ngay từ phút đầu tiên xông vào đã vớt ngay số khám bệnh trước mặt anh, “Cô ấy đi đâu rồi?”

Chung Viễn mỉm cười cầm số khám bệnh lên, nghiêng đầu hỏi anh, “Ông Tô? Có chỗ nào không khỏe?”

Giả vờ giả vịt! Tô Nhất Minh tức tối lườm anh một cái, không chút khách khí đặt móng xuống ghế, “Chung Viễn, anh giấu vợ tôi ở đâu rồi?”

Chung Viễn tiếp tục mỉm cười, “Vợ anh là ai? Tôi có quen không?”

Chết tiệt! Tô Nhất Minh rửa thềm, một bụng tức bị thái cực thần công của anh ta làm cho nghẹn lại, không cách nào phát ra, đành tạm thời ghìm cơn giận lại, “Anh giúp Vũ Phi xuất ngoại đúng không? Cô ấy đi đâu? Tôi phải tìm cô ấy!”

Chung Viễn cười khẩy, “Ồ, thì ra là Vũ Phi nhà chúng tôi. Cô ấy có chí tiến thủ, muốn học cao hơn nữa, tôi giúp cô ấy liên hệ ra nước ngoài tu nghiệp rồi. Nhưng sẽ về nhanh thôi... Chúng tôi dự định mùa xuân năm sau sẽ kết hôn đấy.”

“!” Tô Nhất Minh kinh ngạc há hốc miệng, suýt nữa rớt cả cằm, chuyện gì đang xảy ra thế này? Chỉ chưa đầy một tháng ngắn ngủi mà gà mái đã biến thành vịt rồi sao? Kết hôn? Vũ Phi kết hôn với anh ta? Không biết là do phần nộ hay khủng hoảng, mắt anh bỗng hoa lên, anh lao tới siết chặt cổ anh ta, “Đồ khốn nạn! Cướp vợ nhà người ta, lừa phụ nữ nhà người ta đem bán. Hôm nay tao phải dạy cho mày một bài học, để mày biết thế nào là cái giá của việc không biết xấu hổ.”

Chung Viễn mất bình tĩnh dùng sức hất hai tay Tô Nhất Minh ra, “Tô tiên sinh, rốt cuộc anh có bị bệnh không thế? Có bệnh thì khám, không có bệnh thì ra ngay cho. Đừng có mà làm loạn ở đây. Muốn đánh nhau anh định ngày giờ đi, hết giờ làm tôi lúc nào cũng có thể tiếp anh. Nói thật với

anh nhé, với chút sức trói gà không chặt của anh, bị đánh cũng là đáng tội! Một người chọi mười mấy người tôi cũng đã từng thấy! Còn Vũ Phi, cô ấy đã là người trưởng thành, có tay, có chân, có óc, dễ gì bị tôi lừa bán. Cô ấy vì sao rời bỏ anh, anh hãy về nhà nghĩ kỹ đi. Muốn tìm người ta thì tự mà nghĩ cách! Tôi sẽ không nói cho anh biết đâu! Đừng có ở đây ăn vạ nữa.”

Cô y tá gọi số ngoài cửa nghe thấy âm thanh bất thường từ bên trong, tò mò mở cửa ghé vào xem. Từ cú hất tay của Chung Viễn, Tô Nhất Minh biết mình không phải là đối thủ của anh ta, anh quay đầu nhìn bệnh nhân xếp hàng chờ ngoài cửa, thất thểu ra về.

Ánh mặt trời mới bước sang đông dịu nhẹ chiếu khắp nhân gian, nhưng Tô Nhất Minh lại không cảm nhận được lấy một tia ấm áp. Sức lực toàn thân anh tưởng chừng cạn kiệt, hai chân anh cảm giác không chạm đất. Anh run run tìm xe của mình, mắt lơ đãng không thấy mục tiêu. Đây không phải là sự thật. Cô ấy không thể thay lòng nhanh đến thế được... tuyệt đối không phải là sự thật...

Những người qua đường nhìn người đàn ông như người mất hồn bằng ánh mắt cảm thông. Họ nghĩ người này chắc là đã mắc bệnh gì đó rất nặng, gương mặt không chút thần sắc...

*

* *

Tại quán bar “Ngọn lửa xanh”, Tô Nhất Minh gọi một ly nước cam vắt, quay sang nhìn thấy một người phụ nữ đang ngồi cách đó không xa. Đôi mắt rất giống Trình Vũ Phi, anh cảm thấy tim mình nhói buốt. Nhưng đây không phải là hình dáng của Trình Vũ Phi, anh quan sát cô ta suốt cả buổi từ cách đi đứng, nói cười, cách cô ta cười chào tất cả những người không quen biết, chẳng có chút thiện cảm nào. Cô ta uống rượu cũng rất sành sỏi, sôđa thêm vodka, ly này tiếp ly kia.

Lâm Đồng, độc thân, từng học khoa thần kinh sinh vật ở trường đại học H ở Mỹ, hiện làm đại diện cho một công ty kỹ thuật sinh vật của Mỹ có văn phòng ở Trung Quốc. Sau ngày hôm đó Tô Nhất Minh nhanh chóng cho người điều tra lý lịch người phụ nữ gặp ở sân bay. Đại học H có Hội hữu nghị ở thành phố này, mối quan hệ giữa anh và chủ tịch Hội hữu nghị của trường đại học H rất tốt. Mượn danh chủ tịch anh gửi thiệp mời cho cô ta, mời cô ta tham dự buổi liên hoan do Hội hữu nghị đại học H tổ chức.

Với thân phận và kinh nghiệm sống lâu năm ở Mỹ của cô ta, Tô Nhất Minh tin rằng cô ta sẽ không bỏ qua cơ hội mở rộng mối quan hệ phát triển sự nghiệp. Quả nhiên khi anh đến thì cô ta đã có mặt, hơn nữa còn như cá gặp nước. Người đẹp thì luôn nhận được sự ưu ái và nhiều cơ hội mà.

Tô Nhất Minh chậm chậm lắc lắc ly nước uống, bước tới, “Chào cô. Tô Nhất Minh. Nhìn bề ngoài cô rất giống vợ của tôi.”

Lâm Đồng quay đầu sang cười, “Lâm Đồng. Hê hê, cái cách cửa gái này lỗi thời rồi. Tiểu thư Bào đã dùng cách này để cám dỗ Phương Hồng Tiệm trong Vi thành đấy.”

Tô Nhất Minh rút từ trong ví ra tấm hình anh chụp chung với Trình Vũ Phi ở Cape Town, hai người đang đối diện với ánh mặt trời rực rỡ chói lóa cười đến nỗi không thấy mắt đâu. Lúc đó họ vừa mới thiết lập quan hệ, đang sống trong những ngày tháng mật ngọt, ai ngờ chỉ vài tháng sau đã chia cách nghìn trùng. Anh thật không thể ngờ được, thiên đường và địa ngục thì ra chỉ cách nhau có vài tháng hành trình.

Lâm Đồng cầm tấm hình lên xem, cười rạng rỡ, “Góc chụp đẹp. Đúng là giống thật.”

Tô Nhất Minh cẩn thận cất tấm hình vào ví. Hai người đã chung sống gần một năm, vậy mà chụp chung chẳng bao nhiêu. Chỉ có vài tấm chụp ở Nam Phi. Vốn định chụp ảnh cưới luôn, rồi cứ vì chuyện này chuyện kia

cuối cùng để lỡ mất. Hôm từ bệnh viện về anh đã suy nghĩ mấy ngày liền, đến quên ăn quên ngủ. Có rất nhiều chuyện anh vừa như hiểu ra vừa lại cảm thấy mơ hồ chỉ có một chuyện anh chắc chắn: Anh không thể để mất cô.

Nghĩ kỹ thì cô cũng chẳng có bản lĩnh gì đặc biệt. Không quá xuất sắc, không quá đẹp, đừng nói gì đến thanh thoát cao quý. Chỉ biết nấu ăn, dọn dẹp, cái này thì chị giúp việc của anh cũng biết làm. Trên giường thì mặc cỡ, dưới giường thì lại như khúc gỗ, nếu miễn cưỡng thì cũng có thể coi cô là người đẹp, nhưng Tô Nhất Minh, anh lấy tay vớt một cái, xem chừng còn tóm được nhiều cô xinh đẹp, kêu gọi hơn cô nhiều.

Nhưng anh không hề nghĩ đến việc chia tay. Vừa nghĩ đến thì tim đã thấy nhói đau, đau đến mức không thở được. Căn nhà trống vắng gần như không còn lưu lại dấu vết gì của cô, nhưng lại phảng phất hơi ấm của cô, giọng nói của cô. Mỗi ngày cô đều làm cho anh một ly nước trái cây đặt ở bàn trà, bây giờ mỗi lần anh ngồi đúng vị trí đó chỉ còn là không khí, lòng anh vô cùng chua xót. Mỗi tối khi tắm xong, người ướt đầm bước ra, cô vội vàng lấy khăn lau người cho anh, lấy máy sấy tóc sấy khô tóc cho anh, dù có muộn đến thế nào, sau đó ngấm anh thoải mái ngủ thiếp đi trên giường. Bây giờ mỗi lần anh lê tấm thân mệt mỏi còn ướt nước lên giường, lăn qua lăn lại cũng không sao ngủ được. Còn nữa, mỗi sáng trước khi đi làm cô đều hôn lên trán anh, buổi tối lúc về nhà là một vòng ôm ấm áp... Hết cả rồi...!

Tô Nhất Minh xem thường mình tính đàn bà, cầm lên được mà bỏ xuống không xong. Anh tự chế nhạo mình càng sống càng thụt lùi. Nhưng anh nghĩ không thông. Là tình yêu ư? Anh cảm thấy buồn cười. Hay chỉ là thói quen? Anh càng cảm thấy vô lý, chưa đến bảy tám mươi tuổi, làm gì đã ngồi lưu luyến những kỷ niệm, thói quen đã qua? Nhưng dù thế nào, anh cũng đã hiểu ra, anh không thể bỏ người phụ nữ này.

Thật mệt mỏi. Tô Nhất Minh lặng lẽ thở dài, lại một lần nữa cả tình yêu và sự nghiệp đều rơi xuống đáy vực thẳm, nhưng lần này, cùng với việc cứu vãn sự nghiệp anh quyết tâm sẽ tìm lại tình yêu của mình.

Cái cô Lâm Đồng đang ngồi trước mắt anh chính là cơ hội, là chìa khóa cho tình thế bế tắc trước mắt. Anh cẩn thận vạch ra mấy phương án liền, bây giờ chỉ chờ xem ông trời có muốn giúp anh không mà thôi.

Buổi liên hoan kéo dài đến tận 9 giờ tối, Tô Nhất Minh vận dụng hết mọi sự duyên dáng của mình, cuối cùng cũng kết thân được với Lâm Đồng. Lúc mọi người lục tục kéo nhau về, anh mời Lâm Đồng lên xe đi hóng gió. Lâm Đồng liếc xéo anh một cái, hào phóng gật đầu. Tô Nhất Minh vui quá hóa rồ, lỡ miệng nói, “Cô không sợ tôi thừa cơ ăn thịt cô sao?”

Lâm Đồng cười gằn, “Tôi đai đen Taekwondo đấy. Cứ cho là anh có tà tâm đi, còn cần phải có tà lực nữa mới được.”

Tô Nhất Minh kinh hãi ngậm miệng, im lặng khởi động xe, nhắm thẳng hướng ngoại thành.

Tô Nhất Minh điều tra phát hiện ra Chung Viễn rất thích lái xe đến một nơi, lúc nửa đêm thanh vắng hay lái xe tốc độ cao ở đó. Anh từng nghe Trình Vũ Phi kể về tình yêu của Chung Viễn, biết vị trí của Lâm Đồng trong trái tim anh ta khó ai có thể thay thế được, anh định đưa cô bồ cũ của anh ta đến đó tìm vận may.

Đúng là may. Đi hết đường cao tốc, từ kính chiếu hậu anh phát hiện ra xe của Chung Viễn đang chạy bên trái đường, đó là chiếc Ferrari 599 GTB màu đỏ tươi. Anh cảm thấy tay bác sĩ này là người thích khoe mẽ, theo anh biết thì đã đổi mấy chiếc xe rồi, bởi thế chắc chắn anh ta thuộc dạng nhiều tiền lắm của.

Tô Nhất Minh cho xe chạy từ từ bên lề phải, chiếc Ferrari lịch sự giảm tốc chạy sát bên xe anh rồi bất ngờ tăng tốc vọt thẳng.

Lâm Đồng bất giác chau mày, “Ô Nhất Minh, anh có phải là đàn ông không thế?”

Tô Nhất Minh ngạc nhiên khẽ quay đầu sang, “Phải. Cái này thì rất nhiều phụ nữ có thể làm chứng.”

“Tôi thấy không phải. Một đại nam nhân sao lại để người khác qua mặt như thế?”

“...” Tô Nhất Minh bị cái logic quái đản của cô ta làm cho chết trân, vượt xe với bị vượt không phải là bình thường sao? Hơn nữa, xe của đối phương là Ferrari đấy.

“Tấp vào, tấp vào...” Lâm Đồng không muốn đôi co với anh, chỉ đạo anh tấp xe vào lề, rồi đổi tài với anh.

“Cô... định làm gì thế?” Tô Nhất Minh chưa kịp hiểu ra chuyện gì.

“Tôi muốn cho anh thấy đàn ông chân chính là phải như thế nào!” Lâm Đồng khinh bỉ trừng mắt nhìn anh một cái, khởi động xe.

Chiếc xe nhấn ga phóng vọt đi.

Tô Nhất Minh vội vàng thắt dây an toàn, có chút nghi ngờ hỏi, “Cô định làm gì?”

“Vượt lại anh ta chứ sao!”

“Nhưng xe anh ta xịn! Chắc chắn là đuổi theo không kịp.” Trong lòng Tô Nhất Minh dậy lên cảm giác bất an.

“Tôi biết. Ferrari 599GTB. 600 mã lực, tốc độ cao nhất có thể đạt đến 330 kilômét một giờ. Nhưng xe của anh cũng không tồi chút nào.”

“Cô thấy xe của tôi có thể đạt 300 kilômét một giờ ư?”

“Đường cao tốc hạn chế tốc độ mà, còn có những xe khác nữa. Anh ta không thể lái với tốc độ nhanh như thế được.”

“...” Chiếc Phaeton phóng vọt qua một chiếc ở đằng trước, Tô Nhất Minh hoảng hồn nhắm mắt lại.

“Lâm Đồng, khi này cô uống rượu, không nên lái xe... Nhờ đâu cảnh sát kiểm tra sẽ phạt rất nặng đấy...” Tô Nhất Minh nói đầy ẩn ý, hòng đoạt tài.

“Không sao. Đầu óc tôi rất tỉnh táo. Hơn nữa, nếu cảnh sát kiểm tra, tôi cũng có cách ứng phó. Tôi dạy anh nhé, lúc cảnh sát yêu cầu anh thổi vào máy kiểm tra nồng độ cồn, anh chỉ cần hít một hơi thật sâu, sau đó cố gắng thổi phù một cái thật nhanh, hơi thổi ra chính là không khí tinh khiết mà anh vừa hít vào, không có độ cồn...”

“...” Tô Nhất Minh suýt ngất.

Chiếc Phaeton lao như bay trên đường cao tốc, vượt qua hết chiếc này đến chiếc khác. Chung Viễn cuối cùng cũng nhìn thấy phía sau có một chiếc xe rất ngẫu, nhìn kỹ hồi lâu anh mới phát hiện ra là xe của gã gian thương Tô Nhất Minh, anh bất giác bật cười. Anh giảm tốc độ, đợi xe của Tô Nhất Minh đến gần bỗng tăng tốc phóng vọt đi. Cứ như thế mấy lần khiến Lâm Đồng tức xì khói.

Tô Nhất Minh cảm thấy rõ ràng chiếc Phaeton tiếp tục tăng tốc, tim anh đập thình thịch như muốn nhảy khỏi lồng ngực, “Được rồi, được rồi... tôi thừa nhận, tôi thừa nhận mình không phải là đàn ông. Nhưng mà Lâm Đồng... cô cũng đâu phải là đàn ông?”

“Nhưng tôi trước nay chưa bao giờ cảm thấy mình thua kém đàn ông!” Lâm Đồng bị chiếc xe phía trước chọc ghẹo tức đến đỏ cả mắt, nghiêng răng ken két nói.

Một âm thanh chát chúa vang lên, chiếc Phaeton vọt vàng thẳng gấp, rồi lại vòng ra, vượt qua chiếc xe trước mặt, Tô Nhất Minh như muốn nổ tung, “Đồng chí Lâm “Háo Thăng”, tôi có thể đưa ra một thỉnh cầu không, tôi yêu cầu dừng xe lại, đổi vị trí an toàn hơn. Tôi muốn... ngồi ở hàng ghế sau...”

“Anh sợ gặp tai nạn tôi hy sinh anh à? Yên tâm đi, nếu thật sự xảy ra tai nạn, tôi cũng sẽ đi cùng anh mà!”

“Đi cùng tôi? Tại sao tôi phải đi vào chỗ chết cùng cô chứ? Tôi vẫn còn chưa kết hôn, chưa có con... Tôi không muốn chết... Lâm Đồng, tôi có chỗ nào đặc tội với cô chứ? Tôi sẽ sửa... Tôi sai rồi! Tôi...”

“Câm miệng! Tôi bây giờ không thể phân tâm.”

“...” Tô Nhất Minh tuyệt vọng im bật. Anh cảm thấy mình thật quá thê thảm, sao lại chọc đúng vào một tên điên thế này? Hai tên... Chung Viễn cũng có phần. Anh bất chợt nhớ đến lời của Lục Dĩ Bình, xem ra chẳng cần đợi đến Microsoft hay Panasonic, đến để lại một đứa con anh cũng chẳng kịp nữa rồi. Gia tài bạc tỷ của anh không có người thừa kế rồi! Anh rất hối hận, lúc lâm trận sao anh lại dùng biện pháp bảo vệ nghiêm ngặt làm gì, nếu như làm cho Trình Vũ Phi có một đứa con, tất cả những chuyện hôm nay đã không xảy ra rồi...

Xe của Chung Viễn xuống dốc rồi rẽ vào một con đường trong thôn, bắt đầu chạy chậm chậm. Dưới bóng đèn đường nhập nhoạng, hai bên đều là cánh đồng rộng mênh mông, trời tối lơ mờ không nhìn thấy rõ bên ngoài. Lâm Đồng thừa cơ phóng vọt lên, vượt qua anh, rồi từ từ giảm tốc độ, định đợi xe anh đến gần sẽ si nhục một trận.

Xe của Chung Viễn từ từ vọt lên, kề sát chiếc Phaeton, cửa kính hạ xuống, dưới ánh đèn đường tù mù gương mặt điển trai xuất hiện ở cửa xe, “Được rồi gian thương! Có máu yên hùng đấy!”

Bỗng rầm một tiếng, chiếc Phaeton rơi xuống ruộng mà không hề được báo trước.

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Tất Nhiên Cánh Cửa Khác Có Thể Bị Ai Đó Bít Mất (2)

Hoa màu trên ruộng đã được thu hoạch, chỉ còn trơ lại gốc rạ. Chiếc Phaeton của Tô Nhất Minh chạy lảo đảo một đoạn ngắn, cuối cùng cũng dừng lại. Chung Viễn không biết từ đâu bước tới mở cửa xe, cười sung sướng, “Sao rồi gian thương? Tốc độ chậm lại thì phản ứng không kịp hả? Ấy... Vũ Phi em về rồi à?... Lâm Đồng?”

Tô Nhất Minh bò ra khỏi xe, sờ soạng khắp người, tay chân còn nguyên, bỗng nghẹn ngào muốn khóc, thiếu điều muốn quỳ xuống hôn mảnh đất này, cảm ơn Thượng đế đã bảo vệ. Ước nguyện này của anh nhanh chóng thành hiện thực. Một bóng người nhanh thoăn thoắt áp sát anh từ phía sau, một cú đâm lao tới, Tô Nhất Minh lảo đảo ngã úp mặt xuống đất...

Chung Viễn lôi ra mấy miếng bông thấm thuốc sát trùng bôi lên vết thương gần chân mày Tô Nhất Minh. Tô Nhất Minh đau muốn kêu cha kêu mẹ, lại không muốn trước mặt tình địch tỏ ra yếu ớt, đành gồng mình nuốt tiếng kêu rên vào bụng. Nhưng sau đó thì anh không thể ngậm miệng được nữa. Chung Viễn bắt đầu lấy kim chỉ khâu lại vết thương, cùng với tiếng kêu thất thanh của Tô Nhất Minh chiếc kim khâu đâm trúng cổ anh cách vị trí vết thương chừng hơn hai chục xăngtimét.

“Ồi chà, sai một ly đi vạn dặm, chút nữa đâm trúng động mạch cổ đi đời nhà ma rồi!” Không biết là có ý thù địch không mà Chung Viễn đứng một bên kêu lớn.

Tô Nhất Minh phần nộ ngoảnh mặt đi dứt khoát không thềm để ý đến anh ta. Mình đang ở trong tay địch, cúi đầu chịu nhịn cũng là đương nhiên.

Đây là văn phòng của Chung Viễn, trên bức tường trắng toát có treo một bức tranh chữ: ninh tĩnh chí viễn. Anh chẳng thấy ở Chung Viễn cái khí chất “ninh tĩnh” đó. Một bức tranh khác là phác đồ giải phẫu tim, bên cạnh chỉ chút những chú thích từng bộ phận của trái tim bằng cả tiếng Trung và tiếng Anh.

Cú đâm của Chung Viễn thật lợi hại. Tô Nhất Minh nằm đo đất rất lâu không ngồi dậy được. Góc chân mày bị rách, máu chảy ra không ít, cằm bị trầy xước, đầu choáng váng như muốn ngất đi. Mơ màng anh nghe thấy giọng Chung Viễn, dường như rất xa xăm, “Khốn kiếp! Định trả thù tôi à? Dám lôi người phụ nữ này vào chốn nguy hiểm, suýt nữa mất mạng, đồ khốn nạn, anh có phải là đàn ông không thế?”

Chỉ trong vòng một ngày ngắn ngủi có đến hai người nghi ngờ giới tính của mình, Tô Nhất Minh cảm thấy hai người ấy đúng là trời sinh một cặp. Anh cựa quậy chân, thều thào giải thích, “Không có chuyện đó. Tôi chỉ muốn tìm cơ hội để hai người tình cũ gặp nhau thôi, tác hợp một chút, để các người long phụng sum vầy, cũng là để anh từ bỏ ý định với Vũ Phi của tôi...”

“Sao anh để cho Lâm Đồng uống nhiều rượu như vậy chứ? Uống rượu rồi mà còn để cô ấy lái xe? Anh định lấy tính mạng người khác ra làm trò đùa đấy à? Đúng là tên khốn nạn!”

“Cái cô bồ ngang ngạnh của anh mà anh không biết sao? Cô ta không phải là phụ nữ mà. Cô ta muốn làm gì ai cản được cô ta? Tôi lịch lãm thế này, nói cô ta nghe chắc? Xì!” Anh cố nhấc cái chân không còn chút sức lên đập Chung Viễn một cái, chỉ muốn muốn giẫm nát anh ta.

May mà Lâm Đồng kịp thời xuống xe, tuy cô không hiểu vì sao Chung Viễn lại xuất hiện ở đây nhưng rõ ràng không thích hành động dã man của Chung Viễn chút nào, lập tức ngăn anh lại trước khi anh có hành động bạo lực tiếp theo. Chung Viễn lúc này mới hậm hực chở hai người đến bệnh

viện. Tô Nhất Minh chỉ bị thương chút xíu ngoài da, Chung Viễn công khai báo thù riêng, kiên trì đòi khâu vết thương cho anh một cách vô cùng thô bạo.

“Chung Viễn, không ngờ anh là người dã man như vậy. Đường đường là một trưởng khoa ngoại mà hành xử chẳng đúng mực chút nào, chuyện gì cũng dùng nắm đấm giải quyết à?” Lâm Đồng im lặng nãy giờ bỗng lên tiếng.

Tay Chung Viễn khẽ run, Tô Nhất Minh đau rên lên một tiếng. Anh vốn định tìm một bác sĩ quen biết xử lý vết thương cho anh, nhưng cảm nhận cái không khí ngột ngạt suốt đường đi do sự im lặng của hai người này tạo ra, trong lòng sợ bọn họ sẽ bỏ lỡ cơ hội gương vỡ lại lành này, bảo bối của mình sẽ không thoát được móng vuốt của Chung Viễn, nên đành cun cút đi theo để Chung Viễn hạ độc thủ.

“Em biết tình hình của anh hiện nay?” Giọng của Chung Viễn khô khốc không chút tình cảm, khiến Tô Nhất Minh thấp thỏm không yên.

“Lên mạng tìm là biết thôi. Bệnh viện của các anh tuyên truyền bài viết của anh ngập trời. Tình hình của anh em lúc nào cũng quan tâm theo dõi... Em còn nghĩ rằng anh đã lột xác hoàn toàn rồi cơ đấy.”

“Nhiều năm như vậy sao không liên lạc gì với anh?” Chung Viễn hạ giọng hỏi, tay càng run rẩy.

Tô Nhất Minh lại rên lên thảm thiết, trong lòng tràn ngập hận thù. Nếu là cô bác sĩ nhà anh, chắc chắn chẳng để anh đau đến thế này. Nghĩ đến Vũ Phi, nỗi đau càng không thể chịu đựng được, thứ gì nóng hổi từ khoe mắt anh lăn xuống, rớt xuống tay, đóng thành băng.

“Liên lạc với không liên lạc có khác gì nhau? Anh bây giờ đang sống rất thoải mái mà, chắc con đàn cháu đống rồi chứ?”

Chung Viễn hồn để tận đầu đầu thắt nút chỉ, luống cuống một hồi rồi ngồi xuống một bên ôm đầu không nói. Tô Nhất Minh khóc một hồi, không thể chịu nổi hai người kia cứ úp úp mở mở, đưa qua đẩy lại không thôi, làm nguy hại đến hạnh phúc của mình, cuối cùng nhịn không được nhảy dựng lên, “Xe thì có rất nhiều chiếc xịn, vậy mà vợ con đều chưa có! Ban ngày muộn phiền đêm đến ra ngoài đưa xe... lại còn tìm một người phụ nữ có bề ngoài giống cô làm vật thế thân, như nắm được ngọn cỏ cứu mạng. Định tóm lấy cô ấy chìm xuống nước mãi mãi không ngóc đầu lên được...”

“...” Lâm Đồng kinh ngạc nhìn Chung Viễn. Anh không nói gì, chỉ ôm đầu ngồi đó, ngoan ngoãn để bảo, khiêm tốn chùng mực, phảng phất vẫn là một người đàn ông dè dặt ít nói trước đây. Thế sự đổi dời, nhưng lại không để lại bất cứ một dấu tích gì trên gương mặt của anh, vẫn ánh mắt buồn sâu thăm thẳm ấy, vẫn cái nhếch miệng tự trào ấy.

Chuyện xưa bỗng ủa về, quãng thời gian xa cách dường như không còn tồn tại. Lâm Đồng xót xa đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt anh, “Sao lại như vậy? Bao nhiêu năm rồi mà vẫn chưa tìm được người xứng ý toại lòng ư?”

“Gặp rồi, nhưng tay anh ngắn, giành phụ nữ không lại với người ta. Hơn nữa, trước đây là do em theo đuổi anh, anh không biết những chiêu trò nịnh phụ nữ!” Chung Viễn cuối cùng cũng “phun châu nhả ngọc”.

“Ai thế? Ai dám giành phụ nữ với anh? Nói em biết đi, em sẽ thay anh xử lý anh ta!” Lâm Đồng thấy chuyện bất bình ra tay nghĩa hiệp.

Chung Viễn từ từ hướng ánh mắt về phía Tô Nhất Minh, Tô Nhất Minh giật nảy mình, lập tức quay sang nhìn bức tranh phác đồ giải phẫu tim trên tường, học tiếng Anh của ngành y.

Ánh mắt của Chung Viễn lại tiếp tục di chuyển, rồi dừng ở một nơi nào đó, “Người văn minh như em sao lại đòi xử lý người khác nhỉ?”

Lâm Đồng không hề để ý đến lời nói móc mình, “Đường đường là một bác sĩ khoa ngoại lồng ngực mà không có phụ nữ theo đuổi sao?”

“Có, nhiều nữa là đẳng khác. Tiếc là chân anh dài, bọn họ đuổi không kịp. Người dũng cảm giống như em dám lái một chiếc Santana đuổi theo Ferrari bây giờ hiếm lắm...”

“Là Phaeton...” Tô Nhất Minh nhin không được lên tiếng phản đối. Chẳng ai thèm để ý đến anh.

*

* *

Chung Viễn tiếp tục nhìn Lâm Đồng, trong lòng dậy sóng. Cô gầy hơn trước đây, cũng tiều tụy hơn, đôi mắt đã hằn dấu chân chim. Thứ không thay đổi chính là tính cách mạnh mẽ hiếu thắng của cô. Cho tới lúc này cô đang ngồi yên lặng thì cũng nhìn mọi vật bằng ánh mắt sắc sảo chứ không hề có chút hiền dịu, nhẹ nhàng. Đó là người phụ nữ độc nhất vô nhị trên đời này, là bảo bối của anh, đã từng hoàn toàn thuộc về anh. Anh thật bất lực, sao lại để mất cô ấy chứ? Cuộc sống thiên vị, tuổi trẻ bồng bột... Nói cho cùng cũng là do mình không cố gắng...

Tiếc rằng trong những năm tháng cô đơn lẻ loi anh cũng chỉ kịp nhận ra mình sai lầm, nhưng không phải cái sai nào cũng có cơ hội để sửa chữa... Cô ấy đã thuộc về người khác, mãi mãi không còn là của mình nữa rồi... Chung Viễn buồn rầu ôm đầu. Thật không thể tưởng tượng nổi cô lại cúi cung chiều chuộng một người đàn ông khác, nói những lời mà trước kia từng làm cho anh điên đảo. Anh không thể chịu đựng được khi nghĩ đến những buồn vui của cô sau này đều là người khác chứng kiến, không liên quan gì đến mình. Tính cách ngông cuồng của cô, không biết người khác có thể bao dung? Cô thỉnh thoảng cũng yếu đuối, không biết người khác có bảo vệ cô... Lòng anh ngổn ngang trăm mối.

Lâm Đồng đứng dậy, đến bên Chung Viễn quỳ xuống, nắm lấy tay anh, vuốt ve từng ngón tay thon dài của anh, “Chung Viễn... Chung Viễn... sao lại thế chứ? Tại em không tốt, em luôn nghĩ rằng anh đã tìm được hạnh phúc...”

Chung Viễn nhẹ nhàng đẩy cô ra rồi đứng lên, “Không sao, Lâm Đồng. Tất cả đã qua rồi. Em cứ tận hưởng cuộc sống của mình đi, đừng lo cho anh. Đại trượng phu phải lập nghiệp trước rồi mới nghĩ đến lập gia đình, anh vì quá chuyên tâm vào sự nghiệp mà để lỡ tình yêu, không can hệ gì đến em... Chuyện riêng của anh anh sẽ tự giải quyết... hừm, hừm...”

Lâm Đồng đột nhiên vòng tay ôm chặt lấy anh, ngửa cổ tìm môi anh, đau đớn hôn anh. Toàn thân Chung Viễn khẽ run lên. Muốn đẩy cô ra, nhưng tay anh lại không nghe sự chỉ huy của não bộ mà nghe lời trái tim, anh siết chặt lấy cô hơn, hận là không thể ép sát cô vào người mình hơn nữa, cùng cô hòa làm một.

Nụ hôn ngọt ngào phảng phất men rượu cùng với thân hình nóng bỏng mà thân quen khiến hơi thở Chung Viễn trở nên gấp gáp không kiềm chế được, “Lâm Đồng... Lần nào cũng là em chủ động.”

Lâm Đồng tiếp tục hôn anh, thì thào ngắt quãng, “Ừm. Phải. Em chủ động theo đuổi anh, chủ động cám dỗ anh, chủ động rời bỏ anh... Anh có muốn chủ động một lần không?”

Chung Viễn rên lên: “Thôi đi. Anh đã quen rồi.” Nhắm mắt lại, vị ngọt ngào từ bờ môi tỏa ra ngào ngạt, nỗi lo lắng trong lòng cũng trôi lên, “Lâm Đồng, vậy chút nữa em có chủ động bỏ đi không?”

Lâm Đồng ôm chặt anh hơn, “Không đâu... ông trời đã trừng phạt em rồi. Em năm đó đã cảm tính bỏ đi. Em nhớ anh, nhiều năm rồi mà vẫn không thể sống với bất kỳ người đàn ông nào khác. Em nghĩ là anh đã kết

hôn, đã quên em rồi. Thì ra anh vẫn thế... ông trời không vứt bỏ em. Em sẽ không bỏ đi nữa, trừ phi anh đuổi em...”

Tô Nhất Minh ho lên một tiếng chẳng đúng lúc chút nào, “Sờn gai ốc! Chốn công cộng, làm ơn chú ý hình tượng giùm bác sĩ Chung ạ. Bệnh nhân còn đang ở đây.”

Chung Viễn ngẩng đầu lên, ánh mắt như hai luồng điện phóng tới, “Gian thương, anh có thể đi rồi! Đừng có ở đây mà phá đám!”

Tô Nhất Minh ăm ức trề môi, “Không phải lúc này anh nói là đầu tôi có vấn đề phải giữ lại kiểm tra ư? Nếu không tôi đến đây làm gì để anh vừa động kim vừa động dao bắt nạt?”

Chung Viễn cười gằn, “Đầu có vấn đề thì anh đến chỗ bác sĩ thần kinh mà khám. Hơn nữa... Tôi động dao lúc nào? Anh chưa trả tiền thì tôi động dao thế nào được? Cút đi!”

Tô Nhất Minh cảm thấy mình bị coi thường. Nhưng ở địa bàn của người khác anh không thể không nín nhịn, đành thất thểu mở cửa đi ra.

Đêm khuya thanh vắng. Bác sĩ trực khoa ngoại lồng ngực nửa đêm dậy đi thăm bệnh, đi qua phòng trưởng khoa, có chút ngạc nhiên hỏi y tá trực ban, “Chủ nhiệm Chung hôm nay không về à? Sao bên trong phát ra âm thanh gì kỳ quái thế nhỉ?”

Y tá nhìn anh ta cười: “Anh ấy vừa đưa vào một người đàn ông máu chảy đầy mặt chắc là bệnh nhân quen của anh ấy. Tiếng kêu đó chắc là của chàng ta. Tôi đoán là chủ nhiệm Chung đang giúp anh ta sát trùng, khâu lại vết thương.”

Bác sĩ trực ban dỏng tai nghe ngóng một hồi, ra vẻ đồng tình, “Đúng là anh chàng tội nghiệp, bị thương đến mà thảm. Nhưng chủ nhiệm Chung

cũng thật yêu nghề, muện thế này giúp bệnh nhân khâu vết thương không nói làm gì, còn đưa vào tận văn phòng mình... Thật đáng khâm phục!”

*

* *

Tô Nhất Minh vừa về đến nhà đã nằm vật ra giường, anh không biết mình bị người khác nghĩ oan, nhưng vẫn cảm thấy vô cùng buồn tủi. Anh muốn tìm ai đó đánh cho cái tay bác sĩ trưởng khoa ngoại lồng ngực một trận cho hả dạ. Nhưng quan hệ giữa Chung Viễn và Lâm Đồng xem ra cơ hội tái hợp là rất lớn, đáng để ăn mừng. Hy vọng anh ta vì thế sẽ tha cho bảo bối của mình.

Buồn bã thở dài anh bắt đầu thiếp đi, khi bị tiếng điện thoại đánh thức thì trời đã sáng hẳn. Là điện thoại của Chung Viễn.

“A lô! Gian thương!” Chung Viễn không chút khách khí.

“Ừm..Tô Nhất Minh vẫn còn ngái ngủ, toàn thân ê ẩm.

“Dù sao đi nữa cũng cảm ơn anh vì đã đem Lâm Đồng về cho tôi, tuy rằng anh có ý đồ xấu xa là muốn chia rẽ tôi và Vũ Phi”

“Ừm...” Tô Nhất Minh đau đớn xoa xoa đầu. Khốn kiếp! Muốn cảm ơn mình đâu cần vừa mới sáng sớm đã kêu quang quác lên như quạ vậy.

“Nhưng có một chuyện tôi nói cho anh biết. Thật ra Vũ Phi chưa đồng ý kết hôn với tôi. Tôi đã cầu hôn nhưng cô ấy từ chối không chút do dự. Cho nên... anh phí công vô ích rồi.”

“Mẹ kiếp!” Tô Nhất Minh cuối cùng cũng hoàn toàn tỉnh táo, ngoác miệng mắng.

“Mẹ tôi mất rồi. Gian thương, nếu anh còn tệ bạc với cô ấy một lần nữa tôi sẽ đánh gãy chân anh.”

“Khốn kiếp!”

“Thô lỗ! Tư chất kém! Hôm nay tâm trạng tôi vui nên không tính toán với anh...” Chung Viễn tinh thần sáng khoái cúp điện thoại.

Tô Nhất Minh tức nghẹn họng, anh biết tên tiểu tử đó đang vui vẻ vì vừa rớt vào hũ mật, còn mình thì lại đang vật lộn với lửa to nước lớn! Vội vàng nhảy tót xuống giường lật tung danh bạ để kiểm số điện thoại, anh muốn thuê người dẫn cho cái tên Chung Viễn này một trận, để anh ta không lên nổi giường, lết không nổi đến phòng phẫu thuật mấy tháng cho biết tay.

Có tin nhắn. Là Chung Viễn gửi. Mở ra thì thấy hai địa chỉ bằng tiếng Anh và một dãy số loằng ngoằng. Không đợi Tô Nhất Minh hiểu ra thì một tin nhắn nữa được gửi tới: Địa chỉ và số điện thoại ở Mỹ của Vũ Phi.

Ngớ ra một hồi Tô Nhất Minh lại ngồi lên giường, lấy được rồi. Cuối cùng mình đã lấy được số điện thoại của cô ấy...

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Cuộc Đời Như Con Thuyền Giữa Biển Cả Mênh Mông, Khó Tránh Khi Lúc Chìm Lúc Nổi (1)

Gần như không suy nghĩ anh bấm gọi đi ngay. Đợi hồi lâu mới có người bốc máy. Tiếng “Hello” xa xăm khiến anh phát khóc, Tô Nhất Minh cảm thấy mình dạo này vô cùng yếu đuối. Có quá nhiều sự việc ập đến, tưởng chừng như không gánh nổi...

“Cưng ơi!” Anh cố kìm nén tâm trạng phức tạp đang gào thét trong lòng, chỉ mở miệng nói được hai chữ.

Trong điện thoại Trình Vũ Phi im lặng.

“Em... khỏe không?” Tô Nhất Minh hít một hơi thật sâu. Sau khi biết cô xuất ngoại, anh luôn lo lắng. Cá tính của cô hướng nội, không có sở trường giao tiếp với người khác, lại thêm rào cản ngôn ngữ, chắc là sẽ cô đơn, không thích nghi được với môi trường mới. Nhớ đến những năm lăn lộn ở nước ngoài không ai giúp đỡ, anh hận là mình không thể xé xác Chung Viễn ra thành trăm mảnh.

“Rất khỏe.” Câu trả lời của cô vẫn dứt khoát và gãy gọn như trước.

“...” Cô ấy sống rất tốt? Tô Nhất Minh thấy hụt hẫng vô cùng.

Trình Vũ Phi ở đầu dây bên kia tiếp tục im lặng.

“Không hỏi anh khỏe hay không à?”

“Ừm, anh khỏe không?”

“Không khỏe.”

“Sao thế?”

“Công ty có chút phiền phức. Khủng hoảng kinh tế ảnh hưởng đến Trung Quốc lớn hơn nhiều so với tưởng tượng, rất nhiều đại gia tài sản đã bị thu hẹp lại, trái đất cũng bị thu hẹp lại thành quả bóng bàn rồi, huống hồ gì anh vốn chỉ là một hạt đậu xanh, làm không tốt thì sẽ biến mất khỏi thế gian này. Bây giờ đến tiền mua một bát mì anh cũng không có...”

Nói rồi anh thở dài tự giễu mình, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, những doanh nghiệp mà anh biết có mấy nơi đã phá sản. Sau khi từ Bắc Kinh trở về, anh cũng bận rộn với việc làm ăn với Vu Tuy Văn. Nguyên liệu do anh tìm đủ mọi cách uốn ba tấc lưỡi mới có được, chuyển hàng đầu tiên cuối cùng cũng giao đúng hẹn, ông chủ rất hài lòng. Tô Nhất Minh trong điện thoại cũng nghe ra sự vui mừng của Vu Tuy Văn, tính cách điềm đạm thường ngày của cậu ta cũng không che giấu được. Cho nên anh khua chiêng gõ trống chuẩn bị chuyển hàng thứ hai. Nhưng nguyên liệu là cả một vấn đề, anh không nhận được một chút tiền mặt nào, hóa đơn lần trước còn chưa thanh toán, người ta cũng không cho anh nợ thêm nữa. Anh rất lo lắng, vì vấn đề vốn mà không thể giao chuyển hàng thứ hai đúng kỳ hạn, có lỗi với người anh em.

Tô Nhất Minh cảm thấy mình hiện giờ giống như một con thú đang chui đầu vào rọ, không có đường lui, dùng cái thân thể rệu rã, mệt mỏi khổ sở nghĩ cách thoát khỏi vòng vây. Anh thật sự quá mệt mỏi, mà không tìm được người giúp đỡ, không chừng chẳng mấy chốc bại vong. Anh rất bi quan.

Trình Vũ Phi vẫn giữ thái độ im lặng. Tô Nhất Minh cảm thấy chẳng chút hứng thú, không chịu được hỏi, “Vũ Phi, gần hai tháng không gặp nhau, không muốn nói gì với anh à?”

Người ở đầu dây bên kia cuối cùng cũng nói một câu, “Anh có thể đừng gọi điện thoại lúc nửa đêm được không?”

Nửa đêm? Tô Nhất Minh nhìn ra ngoài cửa sổ, gió thổi vù vù, bầu trời u ám, nhưng rõ ràng là ban ngày, nhìn đồng hồ, cũng sắp mười hai giờ trưa. Anh bỗng sực tỉnh ra, chên lệch múi giờ, giữa họ đã có chên lệch múi giờ rồi cơ đấy! Lặng lẽ cúp điện thoại, Tô Nhất Minh bất động hồi lâu. Đau lòng quá, cô ấy hình như không còn quan tâm đến mình nữa.

Chuông điện thoại reo, anh không nhúc nhích. Tiếng chuông vẫn cứng đầu vang lên không ngừng. Tô Nhất Minh cuối cùng không chịu được nhắc ống nghe lên, uể oải nói: “A lô?”

Giọng nói Trình Vũ Phi trong điện thoại có chút gấp gáp: “Nhất Minh, anh mở ngăn kéo ở đầu giường bên trái ra đi!”

Tô Nhất Minh ngớ ra nhưng vẫn làm theo mở ngăn kéo tủ đầu giường bên trái, một vật đập vào mắt anh, là một ví tiền, chính là cái ví mình tặng cô ấy. Anh luôn cho rằng cô lúc nào cũng trân trọng cất giữ bên mình. Chiếc ví này là do anh thuê người làm thủ công, phía trên còn khắc dòng chữ Tô Nhất Minh yêu Trình Vũ Phi theo ý của anh. Lúc đó cũng có chút ý định tán tỉnh thể thôi nhưng sau này lại thành thật... Vậy mà cô lại trả lại cho anh.

“Bên trong có thẻ ngân hàng anh cho em, tiền trong đó em chưa hề đụng tới một xu... Anh xem thử, có thể đủ mua một bát mì không...” Trình Vũ Phi nói một cách vô cùng thận trọng. Trong bệnh viện trời yên biển lặng, mưa thuận gió hòa, cô nào biết khủng hoảng kinh tế toàn cầu đã làm mưa làm gió ngoài kia. Lúc này khi Tô Nhất Minh cúp điện thoại cô không yên tâm lên mạng lướt web, hoảng hốt phát hiện sóng thần khủng hoảng đang nuốt chửng cả thế giới, càn quét tất cả các lục địa. Một số triệu phú quần bách đến mức tự tử. Cô nhớ trước khi chia tay hay thấy Tô Nhất Minh mệt mỏi vò đầu bứt tóc, cô biết công việc làm ăn của anh gặp phiền phức lớn rồi.

Lúc đó cô lên đường sang Mỹ mà không nói một lời từ biệt với anh là vì muốn quên hẳn người đàn ông này, ai ngờ khoảng cách càng lớn thì nỗi nhớ càng dày vò. Chưa đầy một ngày cô đã nhớ anh. May mà lí trí giúp cô kiềm chế bản thân không tìm anh. Trong đêm, cuộc điện thoại không hẹn trước ấy lại khiến lí trí của cô bị đập vỡ tan tành. Cô bỗng vô cùng lo lắng cho Tô Nhất Minh.

Tô Nhất Minh tiếp tục lục lọi, phát hiện trong ngăn kéo còn một số thứ khác. Dây chuyền, nhẫn đá, ngọc bội... tất cả những thứ anh tặng không thiếu thứ gì. Cô ấy thật tuyệt tình! Tô Nhất Minh nhức nhối, cả anh lẫn tiền của anh đều bị cô xem thường...

Nhưng anh không muốn bỏ lỡ tình cảm này, thế là ngập ngừng hồi lâu anh nói với cô, “Vũ Phi, mấy tháng nay anh suy nghĩ rất nhiều, chúng ta bắt đầu hơi vội vàng, động cơ của anh không được trong sạch cho lắm, có ý đùa giỡn, làm tổn thương em. Sau đó anh phát hiện ra mình thật sự yêu em, toàn tâm toàn ý chiều chuộng em. Tiếc là con người anh bảo thủ cố chấp, gia trưởng độc đoán, khiến chuyện tốt trở thành chuyện xấu, lại làm tổn thương em... Sự xa cách mấy hôm nay đã dạy cho anh một bài học đau đớn chưa từng có. Nếu đó là sự trừng phạt thì sự trừng phạt có thời hạn không? Nếu đó là quyết định sau khi suy nghĩ kỹ càng, anh hy vọng chúng ta có thể bình tĩnh suy nghĩ thêm một lần nữa, anh hy vọng em có thể cho anh một cơ hội bắt đầu lại từ đầu, anh sẽ trân trọng cơ hội này, không phạm sai lầm như vậy nữa.”

Không dám nghe câu trả lời của cô, anh vội vàng cúp máy, cầm thẻ đi đến ngân hàng, bây giờ không phải là lúc để tự ái vật vãnh. Phải cứu công ty thoát khỏi khó khăn, rồi sẽ sang Mỹ đón bác sĩ bảo bối về.

Trong thẻ còn gần ba triệu tệ, rõ ràng là không chỉ để mua mì. Từ trước đến nay, anh luôn hào phóng với người phụ nữ của mình, một mặt để chứng tỏ ta đây, mặt khác đó là sự bù đắp khi anh không có nhiều thời gian ở bên cạnh họ. Tận đáy lòng anh cũng xem thường mình, nhưng phải gọi

cho phòng tài vụ của công ty cái đã, để họ lập tức chuyển số tiền này vào tài khoản công ty, rồi gọi cho xưởng cung cấp nguyên liệu, gấp rút lo liệu kế hoạch sản xuất.

Nhưng thất bại lần này khiến Tô Nhất Minh ngã quỵ không đứng dậy được! Tình hình kinh tế trong nước ngày càng xuống dốc, hàng loạt nhà máy phải đóng cửa. Việc kinh doanh của Tô Nhất Minh xuống dốc không phanh. Lúc này anh không thể không thừa nhận Nghiêm Hoa có con mắt tinh tường hơn mình, những thiệt hại của lần khủng hoảng kinh tế này lớn hơn tưởng tượng nhiều. Hai lần hợp nhất trước của anh đã được thực tế chứng minh là hành động tự sát, nguồn vốn lưu động của công ty vì đó mà giảm xuống. Món nợ ngân hàng năm ngoái đã đáo hạn, lại thêm Tô Nhất Minh lần trước mua lại công ty của La Vĩnh Đình, món nợ thứ hai cũng đến kỳ phải trả, anh quả thật đã hết đường xoay sở.

Phản ứng của anh cũng coi như nhanh lẹ, khi tình hình tài chính của công ty vừa lộ ra một chút khó khăn, anh đã lập tức rao bán căn biệt thự ở ngoại ô của mình với giá thấp bằng một nửa giá thị trường, đóng cửa một số xưởng sản xuất, cho công nhân nghỉ dài hạn không lương, thậm chí đánh tiếng chuyển nhượng hai phân xưởng. Nhưng thị trường bất động sản cũng rất ảm đạm, căn biệt thự của anh rao bán mấy tháng trời mà chẳng ai ngó ngang, đến cả hai phân xưởng kia, trong lúc tình hình kinh tế rối ren thế này chắc cũng khó mà bán tháo được.

Tô Nhất Minh thương lượng với luật sư về món nợ của La Vĩnh Đình, tìm trong hợp đồng hai điều kiện ngặt nghèo, mượn cớ anh ta không thực hiện lời hứa để kéo dài thời gian nợ. Lão La tức giận chửi Tô Nhất Minh là lưu manh, chỉ muốn thuê người băm anh ra làm trăm mảnh. Tô Nhất Minh chẳng thèm để ý đến những lời độc mồm ấy, mặc âu phục vào anh là quý ông lịch lãm, cởi âu phục ra anh là một gã lưu manh chính hiệu, trên giường dưới giường đều như thế, hơn nữa đối thủ của anh nhận thức điều này sâu sắc hơn những người phụ nữ của anh, điểm này anh chưa bao giờ

giấu giếm. Nếu giở trò lưu manh mà được ôm mỹ nhân, có nhiều tài lộc, anh cũng không để ý đến việc người khác nghĩ gì về anh.

Tiếc là ở ngân hàng anh không dám giở trò lưu manh, bởi vì ngân hàng lưu manh gặp mấy lần anh. Nếu anh không trả tiền đúng hẹn, ngân hàng sẽ đến niêm phong, phát mãi công ty, phân xưởng, nhà cửa của anh, họ chỉ cần lấy được khoản nợ của anh là được. Hơn nữa, điều này còn để lại những hậu quả liên hoàn khác. Có một danh nhân nào đó nói rằng, ngân hàng cho bạn mượn ô lúc trời quang mây tạnh, lúc trời mưa thì hung hãn đòi ô lại. Anh mượn ngân hàng không chỉ một khoản, khi có một khoản anh trả không nổi, mất uy tín, không chừng tất cả chủ nợ của anh sẽ ùn ùn kéo đến như ong vỡ tổ ném đá lên đầu anh. Anh không dám tưởng tượng đến viễn cảnh đó, đi một nước sai không chừng sẽ bị ngân hàng tuyên bố phá sản một cách oan ức.

Tô Nhất Minh quả thật trong một thời gian ngắn không kiếm đâu ra số tiền lớn như vậy, đành lấy chỗ này đắp vào chỗ kia, mất không biết bao nhiêu công sức, tận dụng tất cả các mối quan hệ, chạy vạy khắp nơi năn nỉ ông này bà nọ cho mượn tiền. Tiếc là những tình cảm xã giao này mỏng chẳng khác gì một tờ giấy Tuyên Thành, còn tiền thì lại là một dòng nước mà nó không đọng tới được, vừa đọng đến đã mềm nhũn không đáng một xu, đặc biệt đây lại là thời điểm mà ai cũng phải thủ thân cứu mình. Bây giờ người ta quan tâm đến tiền hơn là tình nghĩa.

Tô Nhất Minh quay mòng mòng mấy tháng trời, thời hạn trả nợ đã gần kề, xem ra chắc chắn không trả nổi rồi. Tô Nhất Minh rầu rĩ, anh cảm thấy mình hết như một con kiến bị rơi xuống nước, một cọng rơm cứu mạng cũng không có, mắt mở trừng trừng nhìn tâm huyết bao năm gây dựng của mình tan biến như bong bóng xà phòng, tình cảnh trước nay chưa hề xảy ra.

Tình cảm nhạt như nước ốc của bạn bè khiến anh đau lòng, dù rằng lăn lộn trên thương trường nhiều năm anh hiểu quy luật khắc nghiệt của nó. Người nịnh bợ thì nhiều, người sẵn lòng giúp đỡ lúc hoạn nạn thì chẳng có.

Kinh nghiệm bao nhiêu năm anh biết có rất nhiều đại gia trở nên khánh kiệt, bỗng chốc biến mất, không tăm tích, cũng chẳng ai buồn nhắc đến. Vậy mà giờ đây lại đến lượt mình, anh vẫn chưa thể thích ứng được.

Bỗng chốc từ một người được săn đón trọng vọng biến thành một kẻ ai cũng muốn xa lánh. Sự biến đổi về tâm lý này Tô Nhất Minh nhất thời khó chấp nhận. Đêm đến, anh đứng trước cửa sổ lớn nhà mình, nhón chân cúi nhìn thành phố đèn điện sáng rực, cảm thấy vô cùng mỏi mệt. Anh từng cao ngạo cho rằng cả thành phố này nằm dưới chân anh, bây giờ nghĩ lại, mình chẳng qua chỉ là người khách qua đường vội vã, đến đến đi đi giống như một cơn gió nhẹ, chẳng ai nhớ đến.

Đối với công ty, những gì Tô Nhất Minh thấy có thể làm được gì thì đều làm cả rồi, còn kết quả thế nào vượt ngoài tầm kiểm soát của anh. Tuy nhiên, điều khiến lòng anh đau đớn nhất, tan nát nhất chính là người phụ nữ của anh, bác sĩ bảo bối của anh, anh không biết phải cư xử thế nào với cô. Cô đã bỏ đi, nhưng anh chưa từng cảm thấy anh thật sự mất cô, anh tin mình có thể thuyết phục cô quay lại. Nhưng bây giờ anh xuống dốc như vậy thì dựa vào cái gì để thuyết phục cô? Sao có thể thuyết phục cô về chịu khổ cùng anh chứ?

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Cuộc Đời Như Con Thuyền Giữa Biển Cả Mênh Mông, Khó Tránh Khỏi Lúc Chìm Lúc Nổi (2)

Trình Vũ Phi sang Mỹ không bao lâu thì đã phải đón tiếp vị khách đến thăm ngoài ý muốn. Chung Viễn qua Mỹ dự hội thảo, tiện đường đến thăm cô. Thần sắc anh không tệ, tuy cổ tay bị băng bó. Anh nói là anh không cần thận ngã tẹo tay. Anh rất chu đáo mang cho cô rất nhiều thứ, và còn mời cô đi ăn ở nhà hàng Trung Quốc nữa.

Nghe nói đó là nhà hàng Trung Quốc nổi tiếng nhất ở Mỹ, ăn được vài đĩa Trình Vũ Phi đã rơi nước mắt, không một món nào chính gốc. Cô bỗng nhớ nhà khùng khiếp, nhớ những quán ăn nhỏ, thức ăn thơm ngon, giá cả phải chăng, rồi tiện thể nhớ luôn cả người đàn ông lúc nào cũng bận rộn nhưng hễ rảnh lại dắt cô la cà ở những hàng quán lề đường thưởng thức món thịt.

Chung Viễn đau lòng thở dài, “Haizzz, tôi từng ở bệnh viện M rất lâu, lúc đó vẫn cảm thấy thức ăn ở đây ngon. Không ngờ về nước một thời gian, bây giờ ăn thấy chẳng khác gì thức ăn cho heo.”

Trình Vũ Phi cười.

“Vũ Phi, tôi lần này đến chủ yếu là để báo với em một tin vui. Tôi sẽ kết hôn nhanh thôi.”

“?” Trình Vũ Phi tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

“Với Lâm Đồng”. Chung Viễn nói ngắn gọn.

“Thật ư? Chúc mừng anh mong ước đã thành hiện thực.” Trình Vũ Phi vui mừng thay anh.

Chung Viễn cười cười, “Đúng thật là mong ước, thời gian kéo dài quá lâu rồi, niềm vui sướng cũng bị thời gian làm cho nhạt dần đi.”

“...” Trình Vũ Phi thận trọng nhìn anh.

Chung Viễn lại cười, “Tôi từng nói với em cuộc sống không có gì hoàn mỹ, hơn nữa tôi vẫn còn yêu cô ấy, cho nên tôi quyết định kết hôn.”

“Chúc mừng.” Trình Vũ Phi lại một lần nữa vui mừng thay anh.

Chung Viễn ngẩng đầu lên, đôi mắt đen láy tuyệt đẹp nhìn thẳng cô: “Vũ Phi, thật ra tôi cảm thấy chúng ta có những điểm rất giống nhau. Lúc đó tôi chỉ là một bác sĩ nhỏ với nhiều món nợ chồng chất, chẳng có thứ gì, còn Lâm Đồng lại con nhà giàu, ai cũng nghĩ chúng tôi không môn đăng hộ đối, nói tôi có ý đồ với cô ấy. Lúc đó tôi rất tự ti, trong tình cảm lại rất bị động, tất cả đều do Lâm Đồng chủ động. Khi Lâm Đồng bỏ đi, cô ấy nói với tôi rằng: “Chung Viễn, anh chủ động một lần có được không? Anh chủ động một lần giữ em ở lại, em sẽ không đi nữa”. Lúc đó tôi đau khổ tột cùng, nhưng lúc cốt yếu nhất lại không thể nói ra. Tôi thật là một kẻ yếu hèn, cứ vậy để cô ấy vượt khỏi tầm tay. Những năm qua hai chúng tôi chịu không biết bao nhiêu đau khổ. Vũ Phi, tôi nghĩ, hạnh phúc phải do chính mình giành lấy. Nếu em không chủ động một chút, có lẽ em sẽ để vượt mất thứ tốt đẹp nhất trong cuộc đời.”

Trình Vũ Phi im lặng hồi lâu mới hỏi, “Chung Viễn, anh muốn nói gì với tôi?”

Chung Viễn cười nhẹ, “Thật ra tôi với Lâm Đồng tái hợp là công của gã gian thương Tô Nhất Minh của em. Anh ta đã bỏ không biết bao nhiêu tâm sức bày mưu tính kế để chúng tôi gặp nhau, tác hợp cho chúng tôi.”

“!” Trình Vũ Phi kinh ngạc nhìn anh.

“Tính ra tôi phải cảm ơn anh ta, dù tôi biết anh ta cũng chẳng có ý tốt đẹp gì, chỉ là muốn ngăn không cho tôi đến với em. Nhưng anh ta vì em đã lao tâm khổ tứ như vậy lại còn bị thương, tôi cảm động đến ngạc nhiên. Sau chuyện này, lần đầu tiên tôi cảm thấy anh ta là người đàn ông rất đợc.”

“Bị thương? Chuyện gì xảy ra vậy?” Trình Vũ Phi thất sắc.

“Ừm, không nặng, chỉ là chân mày bị rách một đường thôi, là do... bị té ngã. Tôi đã khâu lại vết thương.”

“Anh khâu cho anh ấy? Tại sao... không phải là bác sĩ khoa ngoại chỉnh hình khâu? Vết khâu sẽ đẹp hơn”.

“Ấy... cái đó, tôi khâu không lấy tiền mà, tặng không đấy!” Chung Viễn có chút khó xử nường nường cặp chân mày đẹp, che giấu bằng cách nhấp một ngụm nước mơ ngọt lừ, khó chịu đến mức suýt phun ra ngoài.

Trình Vũ Phi bỗng cúi đầu không nói.

“Sao thế?” Chung Viễn hốt hoảng.

Cô không ngẩng đầu lên, thứ gì đó từ khóe mắt cô ứa ra nóng hổi, “Nhất Minh... anh ấy nói gần đây gặp khó khăn lớn về vốn, không có cả tiền ăn, tôi cứ nghĩ anh ấy nói đùa. Thì ra, thì ra anh ấy thật sự đang rất thảm thương, đến tiền khám bệnh cũng chẳng có...”

“...” Chung Viễn cảm thấy khó hiểu. Nhưng cách đây mấy hôm anh nghe Nghiêm Hoa nói có gặp Tô Nhất Minh, vẫn đi xe xịn, vẫn khoác lác huênh hoang cơ mà. Tiền ăn không có là nói phét, nhưng khó khăn về vốn thì có thể. Nghiêm Hoa nói gần đây tình hình kinh tế xuống dốc, nhiều công ty nhỏ trụ không nổi nổi. Có phải Tô Nhất Minh cũng trụ không nổi

rồi không? Thật lòng anh vẫn chẳng có chút cảm tình nào với gã đàn ông này, vì gã đã giành mất người phụ nữ của anh.

“Chung Viễn, anh rất thân với Nghiêm Hoa đúng không?” Trình Vũ Phi ngần ngừ hỏi anh.

“Ừm, rất thân. Tuy là quan hệ lúc tốt lúc xấu.”

“Chung Viễn, tôi muốn anh giúp một việc.” Trình Vũ Phi do dự một chút rồi ngẩng đầu lên...

*

* *

Trình Vũ Phi đang làm việc tại phòng theo dõi các bệnh nhân nặng thì có điện thoại nói có người muốn gặp cô. Ra ngoài cô thấy một người. Dù cô nhận ra ngay đó là Tô Nhất Minh nhưng vẫn nghi ngờ rất lâu không dám nhận. Trông anh rất tiêu tụy, hoàn toàn khác so với lần cuối cùng cô gặp anh.

“Vũ Phi!” Tô Nhất Minh khe khẽ gọi cô.

Trình Vũ Phi ngần ra hồi lâu, rồi bước tới đón lấy va li trong tay anh. Cô xin nghỉ phép, dẫn anh đến nơi ở của cô. Cảnh sắc ở đó rất đẹp, cây cối sum suê, hoa cỏ um tùm, phía sau nhà có một con lạch nhỏ chạy qua cánh rừng nhỏ, nhưng lại rất xa bệnh viện. Điểm này Tô Nhất Minh rất rõ, mấy ngày trước anh từng đến tìm Chung Viễn, Chung Viễn bảo anh đến bệnh viện M tìm cô, vì chỗ ở của cô ở nơi hoang vắng rất khó tìm.

Đó là một ngôi nhà rộng, rất đẹp, nhưng cô chỉ thuê một phòng nhỏ ở đây, chỉ đủ để đặt một chiếc giường, một cái bàn, còn lại là một lối đi hẹp, nhét hai người thì quả là quá chật chội.

Hai người ngồi nhìn mông lung, có chút ngượng ngùng. Trình Vũ Phi bước đến mở cửa sổ, cơn gió trong lành thổi vào căn phòng nhỏ, ngoài cửa không xa có một con lạch nhỏ uốn khúc chạy vào rừng, xa hơn nữa có thể nhìn thấy ánh mặt trời trắng sáng phản chiếu xuống lòng hồ kèm theo tiếng róc rách vui tai.

“Cảnh sắc ở đây thật đẹp.” Tô Nhất Minh nhìn khắp lượt những vật dụng đơn sơ trong phòng, trong lòng dậy lên nỗi xót xa.

Trình Vũ Phi không quay đầu lại, căng mình hít thở bầu không khí ẩm ướt ngọt ngào đượm chút giá lạnh, “Đúng vậy. Nhưng buổi tối thì rất yên tĩnh, cảm giác trời đất chỉ còn lại mỗi mình em, mọi nông nỗi trong lòng đều lắng lại. Những động vật nhỏ cũng là những người bạn đáng yêu, những chú sóc chuột thường đến viếng thăm cửa sổ phòng em, có lúc còn đem những thứ kỳ lạ đến.”

Tô Nhất Minh cười một tiếng, “Hồi trước anh du học ở một trường ở Anh, gần nơi ở có một khu rừng rất rộng lớn, một bầy sóc chuột đỏ sống ở đó, rất đẹp.” Anh từng nghĩ lúc đi hưởng tuần trăng mật sẽ đưa cô đến ngôi trường đó, nắm tay cô đến những nơi dấu chân anh đã đi qua. Nhưng bây giờ... dù là cô đang ở bên cạnh anh, mà sao thấy xa vời vợi.

Lại một sự im lặng kéo dài. Trình Vũ Phi cảm nhận sự xa cách và khoảng cách giữa hai người, trong lòng buồn bã, quay người nói, “Giám đốc Tô, lần trước anh nói... công ty đang gặp khó khăn?”

Tô Nhất Minh cười buồn, cố gắng giữ giọng thoải mái, “Đừng gọi anh là giám đốc Tô, giờ khắc này anh vẫn còn là giám đốc Tô nhưng một chút nữa thôi anh sẽ trở thành kẻ khố rách áo ôm. Vũ Phi... gọi anh là Nhất Minh đi.”

Trình Vũ Phi có chút kinh ngạc, Tô Nhất Minh trước giờ không bao giờ trao đổi chuyện công việc với mình, trước đây anh rất tự hào đặc ý, sao

bây giờ lại trở nên thâm thúy như vậy?

“Thật... nghiêm trọng như vậy sao? Nhất Minh, anh phải nghĩ thoáng một chút..”

“Xe chạy đến chân núi tất sẽ có đường, đi một bước nhìn một bước vậy. Và lại Tô Nhất Minh là một gã lưu manh, đã quen nhìn cảnh lên lên xuống xuống nổi nổi chìm chìm rồi, có gặp công kích cỡ nào cũng có thể chống cự được. Nếu như chống cự không được, thì cũng là đáng đời một gã lưu manh, đáng để ăn mừng mà. Ấy... em ăn gì chưa? Chưa ăn thì bây giờ có thể ăn mừng được rồi...”

Lúc Trình Vũ Phi bê thức ăn lên thì Tô Nhất Minh đã tựa vào đầu giường ngủ say như chết rồi. Cô cũng chẳng muốn gọi anh dậy nữa, chỉ đưa tay vuốt mặt anh. Người anh vừa gầy vừa đen, gương mặt tròn trịa đầy đặn như bánh bao giờ giống như cây kẹo mè dài. Khóe mắt anh hằn lên những nếp nhăn, giữa đám râu lún phún đã lấp ló vài cọng bạc. Trên chân mày có thêm một vết sẹo lồi, đường khâu cong cong vẹo vẹo. Đây là vết thương mà Chung Viễn khâu đấy ư? Trình Vũ Phi tức giận sờ vết sẹo của anh. Người ta đồn rằng Chung Viễn rất khéo tay, mổ phẫu thuật vô cùng đẹp mắt. Xem ra tin đồn là quá sự thật, khâu vết thương ở trình độ này thì làm sao có thể khâu những mạch máu tim nhỏ xíu cơ chứ?

Tô Nhất Minh ngủ mê man đến mười lăm, mười sáu tiếng đồng hồ, lúc tỉnh dậy thì đã là buổi trưa hôm sau. Trình Vũ Phi ngồi bên cạnh nhìn anh, ánh mắt u buồn, nhưng khi anh nhìn thẳng vào mắt cô thì cô lại vội vàng tránh đi, giọng nói dịu dàng xa xăm, “Anh tỉnh rồi à? Không ngủ mấy ngày rồi? Ngủ... như heo ấy.”

Tô Nhất Minh ngủ đến mù mẫm cả người, hồi lâu mới nhớ ra mình đang ở Mỹ, anh không nói gì, chỉ chăm chăm nhìn cô, như muốn khắc sâu gương mặt cô, hình dáng cô trong trái tim mình, mãi mãi không quên.

Trình Vũ Phi ngần ngừ, “Nhất Minh, anh sang có việc gì không?”

“Có... Anh sang lần này để dự lễ truy điệu.”

“Ai chết vậy?”. Trình Vũ Phi giật nảy mình.

“Tình yêu của anh chết rồi, anh sang đây để làm lễ truy điệu cho nó.”

“Nhất Minh?”

“Vũ Phi, anh đã nghĩ rất nhiều, cảm thấy chúng ta vẫn là không hợp nhau. Anh đã kỳ vọng quá lớn vào tình yêu. Anh muốn tìm một người phụ nữ cùng anh chia ngọt sẻ bùi cả cuộc đời, lúc anh ăn nên làm ra thì cùng anh tận hưởng thành công, lúc anh thất bại thì cùng anh chia sẻ nỗi lo. Bởi vậy từ trước đến nay anh rất kén chọn trong chuyện hôn nhân. Lúc anh khó khăn nhất thì em lại không có mặt, lúc anh cần sự an ủi nhất thì em lại cho anh thêm phiền muộn. Vũ Phi, anh nghĩ mình sai rồi, em không phải là người phụ nữ thích hợp với anh... Vũ Phi, anh giày vò mình cũng đã mệt mỏi lắm rồi, không muốn níu kéo thêm nữa. Chúng ta chia tay đi.”

Đợi hồi lâu vẫn chưa nghe câu trả lời từ Trình Vũ Phi, Tô Nhất Minh ngẩng đầu lên, “Vũ Phi?”

Cô ở đó. Đứng quay lưng về phía anh, bờ vai run run, lại yên lặng không một tiếng động

Tô Nhất Minh đau xót tột độ, bỗng vòng tay ôm lấy cô, “Vũ Phi, thật ra anh...”.

Trình Vũ Phi cố gắng vùng thoát ra khỏi vòng tay anh, vẫn đứng quay lưng về phía anh, giọng nói run run, nhưng âm điệu lại rất bình tĩnh, “Giám đốc Tô, lần này anh đến để chia tay với em?”

Tô Nhất Minh đau khổ cắn môi, ngăn mình để không thốt ra bất kỳ lời nào. Anh lo chỉ cần mở miệng anh sẽ nói ra những suy nghĩ thực trong lòng anh.

Trình Vũ Phi hít một hơi thật sâu, ngăn nỗi đau xót đang trào dâng trong lòng, ngăn không cho nước mắt ứa ra. Bao nhiêu đêm không ngủ, trong nỗi nhớ cồn cào, trong nỗi cô đơn bủa vây, cô đã hạ quyết tâm đẩy anh ra khỏi trái tim mình, dù đau đớn như đứt từng khúc ruột. Nhưng chỉ một cuộc điện thoại của anh gọi đến, thành tâm xin lỗi cô, cầu xin cô cho anh một cơ hội bắt đầu lại là tất cả những cố gắng của cô đều hoài công, cô lại nhen nhóm lửa hy vọng trong lòng, thậm chí muốn chủ động làm hòa, trở về bên anh. Vậy mà bây giờ người đàn ông này lại chạy sang đây đòi chia tay với cô. Chia tay... chia thế nào đây? Người đàn ông này từ lâu đã có vị trí không thể thay thế trong tim cô, chưa bao giờ cô muốn buông tay. Nhất là bây giờ anh đang đứng bên bờ vực thẳm, cô sao có thể buông tay?

“Vũ Phi!”, vẫn là Tô Nhất Minh lấy lại tinh thần trước. “Anh phải đáp chuyến bay trở về Trung Quốc ngay, không có thời gian lưu lại...”

Trình Vũ Phi vẫn không nói gì.

“Còn nữa...”, Tô Nhất Minh lấy từ trong túi ra một vật gì đó, nhét vào tay cô. “Đây là nhẫn của em để ở chỗ anh...”

Trình Vũ Phi nhìn chiếc nhẫn mà Tô Nhất Minh đã tặng cô, chiếc nhẫn anh cầu hôn cô ở Cape Town. Khi đi cô đã để lại ở nhà anh. Anh đến để nói chia tay, lại đưa nhẫn cầu hôn cho cô, đúng là người đàn ông ngốc nhất trên đời. Nếu sau này cô lấy người đàn ông khác, chẳng lẽ sẽ vẫn đeo nhẫn của anh sao?

“Bảo trọng nhé em. Anh đi đây, sớm tìm được ý trung nhân nhé.” Tô Nhất Minh do dự một lát, nhìn dáng người run run của cô, làm động tác ôm vào hư vô. Tạm biệt nhé người yêu của anh, tạm biệt nhé, người anh yêu

nhất. Số mệnh của anh dường như đã an bài. Trong ba mươi sáu năm cuộc đời, một lần nữa anh bị đẩy về vạch xuất phát. Triệu phú Tô Nhất Minh ngày nào giờ sắp trở thành một trong vô số hạt cát bị sóng thần khủng hoảng kinh tế cuốn đi.

Bởi thế, trong cơn tuyệt vọng không gì sánh được, anh cố ý sang đây chia tay với cô, anh không muốn cô nhìn thấy bộ dạng thảm hại của mình, cũng không muốn cản trở tương lai tươi sáng của cô. Dù rằng tận đáy lòng anh khát khao được nghe cô nói một câu, cô yêu anh, không muốn chia tay, muốn cùng anh đồng cam cộng khổ, cùng vượt qua giai đoạn khó khăn này. Nhưng, anh không muốn cô thương hại... Anh vẫn muốn giữ lại chút tự trọng cuối cùng. Anh không nỡ để cô chịu khổ, cô đã từng là người anh yêu tha thiết...

Xách hành lý lên, Tô Nhất Minh rời khỏi căn phòng như trốn chạy, anh không dám lưu lại lâu, một câu nói, một hành động cũng có thể làm lung lay quyết định mà anh đã suy nghĩ rất lâu...

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Ánh Sáng Luôn Xuất Hiện Vào Lúc Tối Tăm Nhất

Tô Nhất Minh trở về Trung Quốc sức lực cạn kiệt. Mấy ngày sau, không ngờ anh nhận được điện thoại của một người tên Lý Thành, "Ô tiên sinh, tôi là bạn của Nghiêm Hoa, anh ta nói với tôi cần biệt thự của anh đang treo biển bán? Tôi đã xem qua ngôi nhà đó, rất thích bộ bàn ghế bằng gỗ giáng hương, muốn hỏi xem anh có bán không?"

Tô Nhất Minh lắc đầu, "Tôi chỉ muốn bán nhà, không bán đồ đạc trong nhà. Tôi vất vả bao nhiêu năm trời mới sưu tầm được món đồ quý giá đó, không nỡ bán."

"Nếu tôi mua cả nhà và đồ đạc trong nhà thì thế nào? Tôi đã mời thầy phong thủy đến xem, biệt thự của anh phong thủy rất tốt, nhưng ông ta nói, đồ đạc trong nhà không thể đổi, nếu không sẽ mất phong thủy"

Tô Nhất Minh trầm mắng vợ vẫn, nếu phong thủy tốt thì có đến bước đường cùng thế này.

"Có lỗi với Lý tiên sinh, bộ bàn ghế đó quả thật không bán được. Tôi..."

Lý Thành nói giá cả, Tô Nhất Minh nghe mà động lòng, nếu bây giờ mà có số tiền mặt nhiều như thế, có lẽ công ty mình có thể từ cõi chết trở về.

Không đợi anh phản ứng đầu dây bên kia đã nói "Anh Tô, anh cứ suy nghĩ đi rồi trả lời cho tôi, tôi thật sự rất thành tâm mua biệt thự của anh. Bây giờ quay vòng vốn khó khăn, tiền mặt lên ngôi vua, trong tay phải có

món tiền như vậy mới có thể tồn tại được. Nếu may mắn tồn tại được trong cuộc khủng hoảng kinh tế này thì mới có thể nắm bắt cơ hội mới. Anh Tô là người thông minh, tôi cũng không nói nhiều nữa..."

Tô Nhất Minh do dự một lát đã có câu trả lời. Tuy bộ bàn ghế đó vô cùng quý giá, nhưng Lý Thành nói không sai. Ghi có cầm nắm tiền mặt đó trong tay mới có tương lai, cơ hội như cơn gió thoảng qua, anh bây giờ cũng chẳng có tư cách để trả giá này nọ.

Giao dịch thành công chóng vánh, Lý Thành quả nhiên là người lắm tiền nhiều của, nói là làm, hợp đồng ký kết vui vẻ, tiền giao đưa cũng rất mau lẹ. Tô Nhất Minh thanh toán hết nợ nần, vực công ty dậy từ bờ vực phá sản.

Mấy hôm sau Nghiêm Hoa gọi điện đến nói rằng anh ta có một người bạn muốn xem hai phân xưởng của anh. "Anh ta tên là Triệu Quân An, làm thiết kế xây dựng giao thông công chính, gần đây muốn mở rộng quy mô nên muốn mua vài phân xưởng nữa, tôi giới thiệu đến chỗ anh xem."

Tuy cảm thấy có chút kỳ lạ khi gần đây Nghiêm Hoa liên tiếp xuất hiện trong thế giới của anh, nhưng Tô Nhất Minh vẫn cẩn thận điều tra về tiểu sử của Triệu Quân An, đãi ngộ anh ta như thượng khách.

Người này ngoài mặt thì khiêm tốn tự xưng mình là Tiểu Triệu nhưng trong lòng thì ngạo mạn coi trời bằng vung, ép giá để mua hai phân xưởng đang đóng cửa của Tô Nhất Minh, còn nói oang oang, "Anh Tô, bây giờ tình hình kinh tế khó khăn, phân xưởng của anh đóng cửa thật lãng phí, chi bằng bán cho tôi, đổi lấy ít tiền qua cơn bần hàn này."

Tô Nhất Minh mỉm cười lắc đầu, "Gần đây ngành của tôi thật không được sáng sủa cho lắm, bởi vậy để vượt qua khó khăn này, công ty tôi đã có phương án đề phòng, điều chỉnh phương châm kinh doanh. Tôi biết chính phủ muốn chấn hưng kinh tế đã có rất nhiều hạng mục đầu tư các công

trình cơ sở hạ tầng. Bởi thế tôi bỏ rất nhiều công sức để cải tạo dây chuyền sản xuất, sản xuất các thiết bị liên quan đến đường sắt. Đóng cửa phân xưởng cũng là để thuận lợi cho việc cải tạo. Hai phân xưởng này là nơi tăng doanh thu mới của chúng tôi, nên tôi không muốn bán. Nghe nói công ty của Triệu tiên sinh là đầu tàu về thiết bị ngành đường sắt, chúng tôi rất muốn mời Triệu tiên sinh hợp tác."

Triệu Quân An hơi bất ngờ, hừ một tiếng, nhưng chẳng thèm chấp nhật Tô Nhất Minh, ra về làm ăn không thành thì nhân nghĩa vẫn còn, nhiệt tình mời anh ta tham quan dây chuyền sản xuất sau khi cải tạo, khoe ra những mẫu sản phẩm có tính năng ưu việt của công ty anh.

Tiền Triệu Quân An ra về thì phó giám đốc đứng bên cạnh liền hỏi Tô Nhất Minh, về không hiểu, "Giám đốc Tô, hai phân xưởng này chẳng phải là anh đang muốn bán sao? Sao bây giờ lại thay đổi ý định?"

Tô Nhất Minh cười đầy tự tin, "Trước đây tôi có nghe Nghiêm Hoa nói về việc chính phủ đầu tư vào thi công cơ sở hạ tầng, đã sớm có sự chuẩn bị để công ty khai thác sản phẩm mới, thị trường mới nhưng tiếc là vừa rồi do gặp khó khăn về vốn nên dự án này không thực hiện được, không có tiền cải tạo, cũng không có tiền khai thác thị trường. Cái tay Triệu Quân An này tôi đã điều tra rồi, gốc gác lớn lắm, thực lực cũng rất mạnh. Nếu lão ta chịu hợp tác với chúng ta, tôi nghĩ đầu ra sản phẩm không phải chuyện gì lớn."

"Nhưng ông ta có chịu hợp tác với chúng ta không?". Phó giám đốc hoài nghi hỏi anh.

"Có thể lắm chứ." Tô Nhất Minh lại cười, "Chúng ta phải thử xem, nếu không thành thì bán phân xưởng cho hẳn ta. Hẳn ta gấp gáp khuếch trương mà, cần dây chuyền sản xuất hiện đại như của chúng ta, nguyên khu vực Hoa Đông này tôi biết, dây chuyền sản xuất tiên tiến như chúng ta hầu như không có. Đương nhiên hẳn ta có thể vung tiền ra cải tạo dây chuyền

sản xuất của mình. Nhưng như thế thì lỡ việc, mất đi cơ hội làm ăn tốt. Con đường nhanh nhất để khuếch trương chính là hợp nhất."

Không ngoài dự liệu của anh, một thời gian sau người đàn ông này lại đến, đồng ý hợp tác với anh một dự án mới, nhưng điều kiện vô cùng khắt khe. Tô Nhất Minh cắn răng đồng ý. Hiện tại đang khó khăn, cứ phải sống cái đã, huống hồ gì hợp tác với người này không chỉ có thể sống mà còn kiếm được khá khả quan, tuy miếng ngon phải dâng cho người khác. Nhưng đợi thời cơ chín muồi, anh có thể hất cẳng hắn ta, làm một mình.

Từ đó Tô Nhất Minh đã hoàn toàn vực dậy được công ty, anh cảm thấy mình vô cùng may mắn. Dù rằng anh biết vận may của anh đến rất vô duyên vô cớ. Nghiêm Hoa tuy là hàng xóm của anh nhưng giao tình giữa hai người rất nhạt nhẽo. Anh thật sự nghĩ không ra vì sao anh ta lại giúp mình.

Mấy hôm sau anh gặp được Nghiêm Hoa trong một buổi tiệc chiêu đãi. Tô Nhất Minh thường tham gia những hoạt động thế này, nhưng rất ít gặp Nghiêm Hoa. Theo những tin ngoài lề trong giới của anh, Nghiêm Hoa là một người lầm lì ít nói, khác người, không bao giờ hòa nhập với người xung quanh. Nhưng điều này không hề cản trở việc rất nhiều người trong giới muốn kết thân với Nghiêm Hoa, kính nể Nghiêm Hoa. Tóm lại, Nghiêm Hoa trong giới làm ăn là một sự tồn tại khác người.

Tô Nhất Minh âm thầm quan sát. Phần lớn thời gian Nghiêm Hoa không nói không rằng ngồi trước bàn tiệc, thỉnh thoảng chào hỏi dăm ba câu với những người đi tới, phần lớn là anh ta lắng nghe, thỉnh thoảng nói chút gì đó, cũng chỉ là những câu khách sáo. Quả nhiên là một cao thủ tính tình kỳ quái, hành tung khác thường.

Tô Nhất Minh cầm cốc rượu đi tới, vào thẳng vấn đề, "Mr. Nghiêm, vô cùng cảm ơn anh, gần đây đã giới thiệu cho tôi hai mối làm ăn lớn."

Nghiêm Hoa thờ ơ gật đầu, "Tôi chỉ là người đưa tin, làm cầu nối thôi."

"Nhưng rất đúng lúc." Tô Nhất Minh chân thành cảm ơn.

Nghiêm Hoa lại thờ ơ gật đầu, "Tôi biết. Đó là do tôi đã hứa với bác sĩ Trình."

"Bác sĩ... Trình? Bác sĩ Trình nào?". Tô Nhất Minh suýt chút cần phải lưỡi, nói lắp ba lắp bắp.

Anh mắt Nghiêm Hoa chột sắc lẹm, "Trình Vũ Phi, anh còn nhớ cô ta chứ? Cô ta gọi cho tôi nói công ty anh gặp khó khăn, muốn tôi cho vay tiền."

Tô Nhất Minh tiếp tục sững sờ.

"Cô ta vay tôi hai triệu rưỡi tệ, nói sau trả dần. Tôi nói với cô ta hai triệu rưỡi chỉ như muối bỏ bể, chẳng thể cứu anh ra khỏi dầu sôi lửa bỏng. Nhưng tôi đồng ý với cô ta sẽ giúp anh vượt qua lúc khó khăn này, tôi nghĩ mình đã làm được, cũng chẳng tốn công sức là bao."

Tô Nhất Minh đau xót. Hai triệu rưỡi tệ, bảo bối của anh, anh kiêu ngạo, anh thanh cao mà để Trình Vũ Phi đến trang sức anh tặng cũng không lấy đi, lại mở miệng vay một người đàn ông không quen không biết hai triệu rưỡi! Anh biết thu nhập một năm của cô vào khoảng trăm nghìn, năm nay cô ba mươi, làm việc đến lúc nghỉ hưu vừa đúng hai mươi lăm năm nữa. Hai triệu rưỡi là do cô ước chừng con số lớn nhất mà mình có thể trả được. Anh nhớ lại cách đây không lâu đã nói với cô rằng cô đã không cùng anh vượt qua hoạn nạn. Anh cảm thấy mình thật là một kẻ khốn nạn.

"Lý Thành luôn muốn làm hàng xóm của tôi, đúng lúc anh lại muốn bán nhà với giá thấp, tôi nói với anh ta chuyện này, hai người thuận mua vừa bán. Thực lực của Triệu Quân An rất hùng hậu, vì muốn khuếch trương

địa bàn nên rất nóng vội, lại không tìm được đối tượng nào thích hợp để mua. Tôi giới thiệu cho anh, kết quả đều thắng lợi. Cuối cùng là do anh hợp tác thành công với anh ta kiếm được khoản lời lớn, đó là do bản lĩnh và vận may của anh, chẳng liên quan gì đến tôi. Tôi coi như đã hoàn thành lời hứa với bạn mình."

"Anh đã rất tận tình. Tôi nợ anh món nợ ân tình này." Tô Nhất Minh nói. Trong lòng anh hiểu rất rõ, nếu không phải là món tiền của Lý Thành khiến anh nhẹ gánh được đôi chút, nêu không có cú điện thoại của Nghiêm Hoa dự báo rò rỉ tiền của Triệu Quân An, có lẽ anh đã bán hai phân xưởng với giá rẻ mạt rồi, tuyệt đối không có chuyện hợp tác với Triệu Quân An như hiện nay.

"Đó là do vận may và nỗ lực của anh." Nghiêm Hoa vẫn lạnh lùng, rõ ràng không muốn nhận công.

"Nhưng mà Mr. Nghiêm, Vũ Phi chỉ là một bác sĩ bình thường, sao anh lại nể mặt cô ấy như vậy?", Tô Nhất Minh cuối cùng không nén được câu hỏi này trong lòng.

Nghiêm Hoa cười nhạt, "Chung Viễn nói hộ cô ta, tôi không thể làm mất mặt Chung Viễn."

"Chung Viễn?", Tô Nhất Minh không hiểu tình địch của anh sao lại có mặt ở đây, trong lòng có chút không vui.

"Em tôi." Nghiêm Hoa gầy gọn giải thích. "Nó thích bác sĩ Trình."

Tô Nhất Minh suýt chút nhảy dựng lên, "Không thể nào, anh ta rõ ràng là thích Lâm Đồng!". Chẳng lẽ Chung Viễn lại đổi ý quay sang tán tỉnh bác sĩ bảo bối của anh rồi ư? Cái này cũng khó nói, một đóa hoa bá vương hùng hổ dữ dằn, Chung Viễn chắc chắn đã chịu khổ nhiều vì cô ta, đâu có giống như bảo bối của mình, dịu dàng chu đáo...

"Tôi thích bác sĩ Trình hơn. Tôi cảm thấy cô ta hợp với Chung Viễn nhà tôi hơn, cái cô Lâm Đồng đó không đáng tin, trước đây đã từng bỏ Chung Viễn..

Tô Nhất Minh bất lịch sự cười khùng khục, anh sờ vết sẹo bị Chung Viễn đánh, hình như bây giờ vẫn còn hơi đau. Người cao to như thế đường đường là một bác sĩ trưởng khoa ngoại, lại bị phụ nữ đá, anh cười muốn rơi cả răng.

Nghiêm Hoa nói tiếp: "Cô ấy bây giờ lại quay về làm phiền nó. Tôi thấy hai đứa nó chẳng hợp nhau chút nào, ở cùng nhau chẳng mấy ngày Chung Viễn đã bị sái cổ tay, chẳng thể mổ phẫu thuật được. Bác sĩ Trình vẫn tốt hơn."

Tay Chung Viễn bị thương? Hoa bá vương, làm tốt lắm! Đã báo thù giùm mình! Tô Nhất Minh reo lên trong lòng, tốt quá rồi, đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, tốt nhất là mạnh bạo thêm chút nữa, phết một tay của anh chàng bác sĩ khoa ngoại đó, để anh ta suốt đời không đi cướp người phụ nữ của mình!

"Xem ra anh rất vui mừng?". Ánh mắt Nghiêm Hoa lại trở nên sầm lẹm.

"Ấy, tôi chỉ là nghĩ chủ nhiệm Chung ở nhà chơi đùa với hoa bá vương thế nào mà còn nguy hiểm hơn cả đua xe thể này. Anh ta đua xe lâu như thế rồi mà chẳng sao, chơi mới vài ngày mà cổ tay đã sái rồi." Tô Nhất Minh ác ý đoán mò, cười trên nỗi đau của người khác.

"Hoa bá vương?". Nghiêm Hoa cau mày, "Cái cách gọi này rất thích hợp với Lâm Đồng. Chung Viễn bị thương ở tay là do chơi với Quả Quả, nó với Lâm Đồng đúng là oan gia, ở gần nhau là gặp xui xẻo. Tôi vẫn cảm thấy bác sĩ Trình tốt hơn, dịu dàng hiền hòa, lại có tình có nghĩa, Quả Quả

cũng rất thích cô ta... Tôi luôn muốn thuyết phục Chung Viễn đến với người phụ nữ khác."

"Tốt đến thế nào thì cô ấy cũng là của tôi rồi." Tô Nhất Minh cuối cùng không nhịn nổi nữa. Anh quả thật rất ghét cái cảm giác vật sở hữu của riêng anh bị người ta chỉ trích, nhắc lên bỏ xuống rồi cho vào túi mình

"Ba mươi chưa phải là Tết, ván đã đóng thuyền đâu. Hơn nữa cô ta cũng chẳng thích hợp với anh, thế giới của cô ta đẹp đẽ thuần khiết, còn giới của anh toàn là xấu xa xảo quyệt"

"Xấu thì không có quyền theo đuổi cái đẹp sao?"

"Có. Nhưng sự theo đuổi của anh có thể sẽ phá hủy mất vẻ đẹp đó"

"Không đến nỗi. Tôi không phức tạp như anh, không đủ nhẫn tâm để hủy hoại cuộc đời bảo bối của mình..". Câu nói từ miệng buột ra, đợi anh phản ứng thì đã quá muộn.

Sắc mặt Nghiêm Hoa bỗng chốc sa sầm, ánh mắt trở nên giận dữ anh ta không nói lời nào đứng dậy, đi thẳng ra cửa, Tô Nhất Minh thần thờ nhìn cốc rượu, những bọt khí li ti đang từ từ nổi lên từ đáy ly, lên đến bề mặt thì vỡ tan. Theo tin ngoài lề, Nghiêm Hoa có được hào quang như hiện nay đều đánh đổi bằng những thứ quý giá nhất của anh ta. Anh ta có tiền, có quyền, nhưng lại vĩnh viễn mất đi người anh ta yêu thương nhất. Đây là vết thương lòng của anh ta, không được nhắc đến, nhắc đến là anh ta sẽ xù lông lên. Xem ra hôm nay mình đã đắc tội với gã này rồi.

Tô Nhất Minh thở dài, rõ ràng anh đã chạy sang Mỹ để cắt đứt mối lương duyên đó, lại còn vì cô mà đắc tội với người đàn ông đầy quyền lực này. Rõ ràng là anh sẵn sàng đắc tội với bất cứ người nào vì cô, thế mà lại hùng hùm hổ hổ đích thân dập tắt tất cả mọi hy vọng. Mình thật là thằng khốn nạn, ngu ngốc hết chỗ nói.

Mọi người bỗng dừng đối đãi với anh nồng nhiệt trở lại, lũ lượt đến chào anh, kín đáo hỏi về quan hệ giữa anh và Nghiêm Hoa. Tô Nhất Minh biết vì mình nói chuyện với Nghiêm Hoa lâu như vậy nên được mọi người trầm trồ ngưỡng mộ. Anh đành cười gượng.

Rất nhiều ngày Tô Nhất Minh sống trong cảm giác ngây ngây. Cứu được công ty cũng không làm anh vui chút nào. Anh đã mất đi thứ quý giá nhất trên đời này. Sau khi từ Mỹ về, Tô Nhất Minh cảm thấy mình như chết rồi, sống cũng chỉ là cái xác không hồn.

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Chi Khi Mất Đi Mới Phát Hiện Tình Yêu Quý Giá Biết Đường Nào

Một buổi tối, không thể xua tan nỗi cô đơn đang bủa vây, Tô Nhất Minh gọi điện cho Lục Dã Bình, mời anh ta đi uống rượu. Sau khi chia tay với bác sĩ Trình, anh hận mình vì say rượu mà gây ra những chuyện đau lòng vừa qua, nên từng quyết tâm cai rượu, nhưng bây giờ tất cả đều chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Lục Dã Bình không biết Tô Nhất Minh xảy ra bao chuyện như vậy, nghe điện thoại là vô cùng khoái chí nhận lời ngay, còn nói mình đã được lên chức giáo sư một cách thuận lợi, muốn đến nhà anh lấy vài chai rượu ngon uống mừng.

Đến nhà anh, Lục Dã Bình cuối cùng cũng cảm nhận được sự bất ổn, "Nhất Minh! Sao nhà cậu thay đổi lớn đến thế? Tôi nhớ lần trước vẫn còn trưng những đồ chơi của đàn bà mà". Cô nàng bác sĩ ghê gớm của anh đâu rồi? Sao chẳng còn chút dấu vết gì của cô ta ở đây thế này?

"Được rồi, được rồi, đừng có mà vờ vịt nữa. Tôi biết cậu đã đoán ra được, tôi chia tay với cô bác sĩ ấy rồi! Cô ấy mang tất cả mọi thứ đi rồi. Lời trù ẻo xui xẻo của cậu linh ứng rồi. Hồi đó tôi không muốn tái hợp với Tiểu Mục, cậu đã trù ếm tôi đời này sẽ không tìm được tình yêu đích thực còn gì. Cậu thắng rồi đấy. Tôi chẳng còn người phụ nữ nào nữa! Từng người, từng người một hết như chim di trú, bay đến rồi lại bay đi, chẳng một ai ở lại..". Tô Nhất Minh bao nhiêu ngày nay đau quặn lòng, chẳng có ai để dốc bầu tâm sự giờ đây đã tìm được người thích hợp để trút nỗi lòng. Lục Dã Bình chẳng an ủi anh, vội vàng chạy đến trước một bức tượng gỗ Tô Đông Pha, vô cùng thích chí sờ sờ cái bụng to, "Chia tay cũng tốt, giám đốc Tô,

cậu thần thông quảng đại, sẽ kiếm được cô khác ngay thôi, lo gì. Có thể tặng cái tượng gỗ này cho tôi không? Lần trước tôi xin, cậu nói là bảo bối của cô ta, đồ keo kiệt!"

Tô Nhất Minh vốn dĩ có một bụng túi thân cần có người an ủi, ai ngờ cái gã này càng nói càng vô duyên. Trong lúc mình đau không muốn sống, hẳn ta lại muốn làm tiền mình, càng nghĩ anh càng không ngăn được lửa giận, "Không được! Vũ Phi nói bức tượng Tô Đông Pha này rất giống tôi!"

"Giống cậu?". Lục Dĩ Bình quay đầu nhìn anh, nhin không được cười ha hả, "Không giống, không giống, nếu là trước đây thì giống. Lúc đó bụng cậu to."

Tô Nhất Minh hận anh ta đến cực điểm.

Lục Dĩ Bình tiếp tục cười lớn, "Cái ông Tô Đông Pha bụng to này có một giai thoại thú vị, loại thương nhân khắp người sặc mùi tiền như cậu chắc chắn không biết. Để giáo sư đại học nói cho cậu biết nhé. Tô Đông Pha từng sờ cái bụng to của mình nói: "Các người có biết trong cái bụng này có chứa gì không?" Có người nói đầy một bụng rượu thịt, có người nói một bụng thi thư, chỉ có Vương Triều Vân nói, đại học sĩ có một bụng lỗi thời. Tô Đông Pha cười lớn, thế là nhận Vương Triều Vân là tri kỷ. Nhất Minh, theo tôi thấy, ở điểm này cậu rất giống với ông ta, đều là một bụng lỗi thời."

".." Tô Nhất Minh tiếp tục nghiền răng.

"Bởi thế Nhất Minh, hay là cho tôi ông Tô Đông Pha này để tôi đặt ở thư phòng nhé, để ở đây sẽ ảnh hưởng đến hạnh phúc của cậu. Thành phần trí thức cao cấp như tôi, có chút hủ bại nhưng không mất đi sự cao nhã, chứ thương nhân như cậu, gió chiều nào xoay chiều ấy thì tốt hơn... Cậu nghĩ đi, nếu không phản đối, mấy ngày nữa tôi sẽ đến mang về. Bây giờ ăn cơm cái đã, tôi đói meo rồi đây..."

Bức tượng Tô Đông Pha trên bàn hình như chẳng chút bận tâm đến việc mình sẽ ở đâu, vẫn độ lượng ưỡn bụng ra, ánh mắt trong trẻo mà hiểu đời nhìn vào cõi vô định nào đó.

Tô Nhất Minh cùng Lục Dã Bình tìm một quán bình dân. Anh đang vô cùng chán nản, chỉ muốn uống cho say. Anh không muốn đến nhà hàng lớn, sợ người quen nhìn thấy bộ dạng khó coi của mình khi say rượu.

Mượn rượu giải sầu, sầu càng sầu. Vừa mới uống vài ly, Tô Nhất Minh không còn giữ được sự mạnh mẽ giả tạo lúc tỉnh, bắt đầu giống như chị Tường Lâm khóc lóc kể lẽ chuyện chia tay của mình, liên tục hỏi Lục Dã Bình mình sai ở chỗ nào

Lục Dã Bình cười nhạt, "Cậu ấy à, tôi đã nói rồi, một bụng lỗi thời. Cậu thì cũng chỉ là có chút tiền, có tiền rồi cậu cứ sống theo cách của người có tiền, đốt tiền đi tìm phụ nữ đi, trẻ có, đẹp có, gọi tình có, chơi chán rồi thì đá người ta lại tìm cô khác thay thế đừng động chân tình là được. Cũng có thể đến trường chọn vợ, muốn thế nào thì tìm thế ấy. Cậu vừa muốn tìm một cô có thể hoạn nạn cùng nhau, sống chết có nhau như những người đàn ông bình thường khác, lại vừa muốn yêu đến long trời lở đất... Vậy cũng được, Nhưng cậu biết chúng ta muốn gặp được người phụ nữ như thế phải đối đãi với người ta như Bồ tát sống không? Cậu lại không muốn, muốn giống như cha thiên hạ, để người ta như một cô con dâu được nuôi từ bé đợi cậu trưởng thành. Đúng là lỗi thời... Tình yêu của cậu chỉ còn nước tiêu đời thôi!"

Tô Nhất Minh phản bác, "Tôi lúc nào cũng cưng chiều cô ấy, đâu có khác gì người đàn ông bình thường khác!"

Lục Dã Bình cười giễu, "Sự cưng chiều kẻ cả! Giống như người lớn chiều con nít, chủ chiều nô bộc vậy! Bây giờ trẻ con cũng đòi bình đẳng rồi! Loại người như cậu làm cha thiên hạ quen rồi, quá ích kỷ, chỉ nghĩ đến cảm nhận của mình. Cậu nghĩ thử xem, chuyện hôn nhân đại sự quan trọng

như thế mà cậu không hề bàn bạc với người ta mà tự ý quyết định, rõ ràng là chỉ muốn tiện việc cho mình, còn nguy hiểm là để cô ấy đỡ lo. Cậu còn nói với con gái nhà người ta là chẳng ai thêm lấy. Tại sao chẳng ai thêm lấy cô ấy? Chẳng phải là vì bị tên khốn nạn như cậu làm lỡ dở sao? Còn nữa, sự nghiệp của cậu thất bại, tâm trạng không vui thì thô lỗ chạy đến chia tay với người ta, còn trách móc người ta không gánh vác hoạn nạn với cậu. Cậu có bao giờ nghĩ đến cảm nhận của cô ấy chưa? Lúc cô ấy bỏ đi cô ấy đâu biết công ty cậu đang gặp khó khăn"

"Không.. không phải như vậy! Tôi không nỡ để cô ấy chịu khổ vì mình nên mới chia tay với cô ấy... Tôi thật bi thảm. Tôi dùng lòng tốt để làm chuyện tồi tệ, tôi tự tay chôn vùi tình yêu của mình và lại phát hiện ra chỉ là làm trò vô ích.."

"Dùng lòng tốt làm chuyện tồi? Cậu mà cũng có lòng tốt à? Nghĩ đến Tiểu Mục, hồi đó cô ấy tốt với cậu như thế; chỉ một lần phạm phải sai lầm, cậu dứt khoát không tha thứ cho cô ấy. Cô ấy kết hôn rồi cậu cũng không tha, còn tặng cô ấy quà, có phải là cậu cố tình không? Cậu tặng quà để chia rẽ tình vợ chồng người ta hay sao?... Tô Nhất Minh, tôi đã nói từ lâu rồi, đây là báo ứng của cậu! Cậu mãi mãi không có được tình yêu đích thực! Có được cũng sẽ đánh mất!"

"Không đúng! Tôi chưa từng nghĩ như thế." Tô Nhất Minh gân cổ phản bác, anh đâu có hèn hạ như thế cũng không hẹp hòi như thế, chỉ là vì lúc đó còn quá trẻ, dễ bị kích động, lại kiêu ngạo. Bây giờ anh đã được đào luyện, hiểu được cuộc đời ngắn ngủi, nỗi sầu dài lê thê, vũ trụ quá to lớn, lòng người lại quá nhỏ bé, có rất nhiều điều đều không thể sống thật lòng. Anh đã hối hận, đã đau khổ, đổi lại bây giờ anh đã tha thứ cho cô ấy. Nhưng không biết Vũ Phi nghĩ thế nào, cô ấy có tha thứ cho mình không?

Ông chủ quán lo lắng nhìn vị khách đang lồng lên như con thú hoang trong quán của mình, tươi cười đến rớt rượu, bê thức ăn lên. Ánh đèn trong

quán vàng vọt nhưng ấm áp. Trong mắt của người sắp say Tô Nhất Minh mọi vật dần dần biến sắc, mơ hồ...

Tô Nhất Minh say túy lúy. Lục Dã Bình dìu anh ra lề đường đón taxi. Đường lúc cuộc sống về đêm trở nên náo nhiệt nhất, taxi khó kiếm, đợi hơn mười phút mà vẫn không có một chiếc xe trống nào. Bỗng có một chiếc xe cảnh sát từ từ chạy đến.

"Dã Bình,... Đường dây nóng của Cục giá cả có phải là 12358 không?". Tô Nhất Minh đột nhiên hỏi.

"Ừm, xem ra cậu vẫn chưa say quắc cần câu." Lục Dã Bình cười gượng.

"Cậu nhìn cái xe taxi kia xem! Xe khác một km hai tệ, còn trên xe đó lại đề là một tệ một một km. Rõ ràng là muốn phá giá mà, cạnh tranh không lành mạnh.

Lục Dã Bình như không tin vào tai mình, "Bởi thế cậu định gọi điện tố cáo à?"

"Tôi chẳng ngu đến thế! Cậu tưởng tôi uống say rồi đúng không? Tôi phải chặn cái xe này lại để nó chở mình về nhà, tiết kiệm được mấy tệ... Ê ê, dừng xe lại...".

Lục Dã Bình suýt ngất, vội vàng đưa tay ngăn anh lại: "Đừng đừng! Nhất Minh! Đó là xe cảnh sát! Trên xem không phải đề là một tệ một mà là 110! Cậu chặn nó là cậu hết đường về nhà!".

Mấy phút nữa trôi qua cũng không đón được chiếc taxi nào. Tô Nhất Minh không thể kiên nhẫn hơn được nữa, nhất định đòi lái xe về nhà. Lục Dã Bình đối phó không được với kẻ say rượu, thàn hồi hận không chịu học lái xe, vừa sợ chết vừa lo cho Tô Nhất Minh, đành nơm nớp lo sợ lên xe. Xe lạng qua lạng lại chạy chưa được mấy bước thì một cảnh sát từ trong

chiếc "taxi" 110 lúc này nhảy xổ ra, chặn xe lại, hách dịch đưa máy đo nồng độ rượu lên miệng Tô Nhất Minh toàn thân sặc mùi rượu.

Tô Nhất Minh vẫn luôn có chút kính sợ đối với loại máy móc quốc gia này, lấy hết can đảm hít một hơi thật sâu rồi thôi. Máy đo nồng độ rượu bất ngờ không có chút động tĩnh. Anh cảnh sát chẳng hiểu đầu cua tai nheo, Lục Dĩ Bình vội vàng lau mắt kính, chỉ có Tô Nhất Minh dương dương tự đắc mở cửa bước lên xe, thầm nghĩ cách mà đồng chí Lâm "Hào Thăng" dạy mình thật hữu dụng. Nhưng suy nghĩ một hồi cảm thấy có chỗ nào không ổn, nhìn ra ngoài thì thấy Lục Dĩ Bình đang đứng kế bên xe, anh ngoác miệng gọi Lục Dĩ Bình lên xe, Lục Dĩ Bình cười đau khổ ra dấu gì đó với anh. Tô Nhất Minh thấy vô cùng khó hiểu.

Sự khó hiểu của anh mau chóng có lời giải đáp, cửa xe mở ra, anh cảnh sát trên tay cầm chìa khóa xe, thò đầu vào cười lạnh lùng: "Tiên sinh, đây là xe của tôi. Anh muốn ngồi thì đổi vị trí. Sao? Muốn đi tuần tra cùng tôi hay muốn trở về đơn vị cùng tôi?"

Lúc Tô Nhất Minh tỉnh lại thì thấy mình đã ở trong nhà, khắp nhà bừa bộn, Lục Dĩ Bình đang nằm trên sô-pha gáy o o. Anh chán ghét lay anh ta dậy: "Dĩ Bình, sao cậu lại ngủ ở nhà tôi? Không về nhà vợ cậu không cần nhần sao?"

Lục Dĩ Bình đau khổ mở mắt ra: "Tôi cũng muốn về nhà, nhưng hôm qua cậu quậy phá cả đêm, tôi chỉ vừa chợp mắt được một chút."

"Không thể nào. Tôi ngủ rất say mà."

"Cậu biết hôm qua cậu về bằng cách nào không? Là cảnh sát giao thông đưa cậu về đấy! Cậu thật mất mặt quá đi, trước tiên là tưởng xe cảnh sát là taxi đòi chặn lại, tiếp đó là tưởng xe cảnh sát là xe mình đòi chạy... Cũng may là tôi xưng cái chức danh cao quý giáo sư đại học của mình ra,

nói ngon ngọt với cảnh sát người ta mãi, anh ta mới khách khi chở chúng ta về nhà đây."

"Không thể nào." Những chuyện mình làm khi say rượu, Tô Nhất Minh đều một mực không nhận.

"Lại chối bay chối biến rồi. Tính đã vậy rồi mà. Có lần uống say cậu còn tè giữa đường, hôm sau cậu cũng chối bay."

"Đồ vu không!" Tô Nhất Minh thẹn quá hóa giận.

Lục Dĩ Bình lười đôi co với anh: "Xe của cậu bị giam rồi, tự đến đội cảnh sát mà lấy. Nhưng cái máy đo nồng độ của cảnh sát thật bất thường, cậu say bét nhè như vậy mà không đo ra được. Chắc là lãnh đạo cảnh sát bị một vố nặng rồi nhập phải hàng giả! Sau này chúng ta ra đường phải cẩn thận gấp vạn lần đấy". Nói rồi anh đi ra cửa. Tô Nhất Minh ngoẹo đầu nhìn dáng đi của anh ta, bỗng lao đến chặn anh ta lại: "Dĩ Bình, Trước bụng cậu ôm gì thế?"

"Không có gì."

"Rượu của tôi! Rượu vang của tôi! Dĩ Bình chai này cậu không thể mang đi, đây là rượu may mắn của tôi...". Tô Nhất Minh đưa mắt quét ngang tủ rượu, nhanh chóng phát hiện ra thiếu một chai.

Lục Dĩ Bình nồng nhiệt ôm lấy anh, ra vẻ an ủi: "Ai dà chiến hữu! Cậu tỉnh lại hoàn toàn rồi, đầu óc thật minh mẫn, anh đây yên tâm rồi." Nói rồi mang bảo bối của Tô Nhất Minh thi lễ rồi phóng vào thang máy.

Tô Nhất Minh rầu rĩ thở dài, anh không phải là xót tiền, dù rằng chai rượu đó cũng đáng chút tiền, anh chỉ xót vận may của mình. Chai rượu này anh tìm được ở một cửa hàng nhỏ trong nước, giá trên nhãn là bảy trăm, nhưng anh biết rõ chai rượu này tối thiểu cũng phải bốn ngàn, thế là tỉnh bơ mua ngay. Trước giờ anh không nỡ uống, bởi vì anh cảm thấy chai rượu

này mang lại may mắn cho mình. Nhưng bây giờ anh sống dở chết dở thế này, chắc chẳng còn gì tồi tệ hơn nữa xảy ra.

Ai ngờ chuyện tồi tệ hơn lại xảy đến. Chưa đầy hai phút Lục Dĩ Bình đã gọi điện đên, giọng lắp bắp: "Nhất Minh, tối qua có một chuyện. Tôi không biết nói với cậu thế nào, tối qua cậu đã gọi cho bác sĩ Trình."

"Hả?"

"Gọi xong cậu rất đau khổ, ôm điện thoại khóc tu tu."

"Không thể nào!", Tô Nhất Minh tức giận, mình sao lại đi làm cái chuyện mất mặt như thế chứ?

Lục Dĩ Bình im lặng một hồi, giống như là đang hạ quyết tâm ghé gớm lắm: "Tôi biết những việc cậu làm khi say cậu không còn nhớ nữa, bởi thế tôi đã ghi âm lại. Cậu tự mở lên mà nghe đi. Nhất Minh, nghĩ thoáng một chút, trên đời này con gái tốt còn nhiều lắm, anh giới thiệu cho cậu một em nhé... bảo đảm là tốt hơn cô này nhiều"

Tô Nhất Minh thấy vô cùng bất an, chầm chậm bước đến máy điện thoại, nhấn nút nghe lại.

Đầu tiên là anh gọi điện thoại sang, nhưng lại là một người đàn ông bắt máy, hỏi anh tìm ai bằng thứ tiếng Anh vô cùng lưu loát.

"Vũ Phi.. Vũ Phi. Anh nghe thấy mình không ngừng gọi tên cô bằng giọng lè nhè không rõ.

Cuối cùng nghe thấy giọng Trình Vũ Phi lạnh lùng: "Anh là ai?"

"Vũ Phi... cưng... Vũ Phi...""

"Tô Nhất Minh? Anh còn có chuyện gì à?"

"Vũ Phi, anh nhớ em, anh nhớ em..

"Tô Nhất Minh, có phải anh uống say rồi không? Quên là giữa chúng ta đã kết thúc rồi sao?"

"Không... chưa kết thúc... không thể kết thúc. Vũ Phi, anh yêu em, anh nhớ em. Không có em anh không sống nổi"

Trình Vũ Phi gượng cười: "Tô tiên sinh, anh quên rồi à, lần trước anh đích thân sang đây nói chia tay với tôi. Tôi cuối cùng đã nghĩ thông suốt rồi. Đây chỉ là một trò chơi tình yêu mà anh là người dẫn dắt, do anh chủ động bắt đầu, cũng do anh đích thân kết thúc. Anh nói đó rồi phản đó, lúc gần lúc xa, anh là cao thủ lão luyện trên tình trường, tôi thừa nhận mình chơi không lại anh, vui buồn ly hợp, hỷ nộ ái ố, tất cả đều nằm trong tay anh. Anh muốn làm tôi khóc thì tôi khóc, muốn tôi cười thì tôi cười, tôi cứ nghĩ mình rất lý trí, không ngờ cũng có ngày đầu óc u mê rơi xuống vực sâu. Bởi vì tôi yêu anh, rất yêu anh. Tình yêu thật là bất chấp lý lẽ, khiến cho con người ta thậm chí có thể hoàn toàn đảo lộn thị phi, hoàn toàn đánh mất chính mình. Nhưng tôi tin thời gian sẽ làm phai nhòa tất cả, tôi sẽ quên được anh, như từng muốn quên đi Mục Thuần..."

"Không phải trò chơi, Vũ Phi, anh cũng yêu em... thật đấy..."

"Vậy ư? Hê hê, là bởi vì anh đang say nên mới nói yêu tôi? Hoặc giả anh chưa chơi đã đời trò chơi này? Lần đó sau khi cãi nhau với anh tôi như chết rồi, vô cùng đau khổ, tôi khó khăn lắm mới quyết định sang Mỹ, cố hết sức để quên anh, lần thứ nhất anh gọi điện sang, tất cả mọi sự phòng thủ của tôi đều bị phá vỡ, tôi lại bắt đầu hy vọng. Tôi ngày nhớ đêm mong, thậm chí muốn chủ động một lần, chủ động mong anh tha thứ, sau đó mãi mãi đi theo anh nghe lời anh... Kết quả tôi đã đợi được điều gì? Tôi đợi được anh sang đây nói chia tay, Tô Nhất Minh, cuối cùng tôi cũng đã tỉnh lại sau giấc mộng, sẽ không bị anh mê hoặc nữa. Nỗi thống khổ này tôi

không muốn nếm phải một lần nữa. Anh cũng đừng lãng phí tâm sức làm gì, hết lần này đến lần khác, anh cho rằng tôi là đứa ngốc nghếch chắc?"

"Không phải, không phải như vậy. Vũ Phi, Vũ Phi, anh nói chia tay với em là vì anh nghĩ công ty mình sắp phá sản rồi, không còn lại gì cả. Anh không muốn liên lụy đến em, không muốn em phải chịu khổ cùng anh, không muốn em đi tìm một thằng đàn ông trắng tay... Thật ra anh thật sự rất yêu em, rất yêu. Bao ngày qua anh sống mà như chết, Vũ Phi, anh không thể không có em... Vì những ngày tháng tươi đẹp trước đây của chúng ta, Vũ Phi, em hãy tha thứ cho anh nhé, không có em anh chết mất."

"Tô Nhất Minh, kết thúc là kết thúc, anh đừng làm phiền tôi nữa. Bệnh viện M hy vọng tôi tiếp tục làm việc ở đó, tôi sẽ không về Trung Quốc nữa. Tô Nhất Minh, buông tha cho tôi đi. Nếu anh còn nhớ đến những ngày tháng tốt đẹp đó thì hãy để tôi đi tìm hạnh phúc thuộc về mình đi. Anh cũng có một cô gái tốt hơn đang chờ anh phía trước. Tô Nhất Minh, dù rằng tình yêu của anh đem lại nỗi đau thương rất lớn cho tôi, tôi không hề hận anh, nhưng nếu anh cứ làm phiền tôi như thế này thì sẽ khác đấy. Tô Nhất Minh... đừng ép tôi phải hận anh."

"Hạnh phúc thuộc về em? Vũ Phi... em.. có người đàn ông khác rồi ư? Là người đàn ông vừa nãy nghe điện thoại?"

Trình Vũ Phi im lặng hồi lâu, cuối cùng nói: "Đúng. Là anh ấy. Là một anh chàng tóc vàng đẹp trai. Tôi muốn cùng anh ấy bắt đầu cuộc sống mới ở Mỹ. Tô Nhất Minh, chúc phúc cho tôi đi. Tôi cũng hy vọng anh sẽ tìm được một người con gái tốt như ý anh."

"Anh chàng tóc vàng đẹp trai? Vũ Phi em tìm được một gã Kim mao sư vương? Không được, không được, anh không đồng ý... Không cùng quốc tịch, ngôn ngữ, văn hóa, bối cảnh, giữa hai người sẽ có khoảng cách rất lớn.."

Cô cuối cùng cũng hết kiên nhẫn: "Không lớn bằng khoảng cách giữa chúng ta. Tôi gác máy đây, giữa chúng ta thật sự không thể nữa rồi. Chúc anh sớm tìm được hạnh phúc đích thực." Sau đó cô cúp máy.

Tô Nhất Minh nhấn nghe lại hết lần này đến lần khác, nước mắt rơi lã chã. Mấy ngày sau Lục Dĩ Bình bất ngờ nhận được điện thoại của Vu Tuy Văn. "Dĩ Bình, gần đây Nhất Minh có chuyện gì thế? Tôi đã hẹn cậu ấy bàn chuyện làm ăn, vậy mà mấy ngày nay tìm không được cậu ấy, người trong công ty cũng nói mấy ngày nay không thấy cậu ấy đâu, điện thoại ở nhà thì không gọi được. Trước đây cậu ấy tham công tiếc việc là thế không lẽ nào có chuyện rồi?"

Lục Dĩ Bình thần người ra một lúc rồi vội vàng phóng như bay đến nhà Tô Nhất Minh, nhấn chuông không có người mở cửa, gọi điện cho chị giúp việc nhà cậu ta thì nghe nói cho nghỉ mấy ngày nay về quê thăm con cháu rồi. Lục Dĩ Bình báo cảnh sát. Khi anh ta cùng cảnh sát và bảo vệ chung cư vào nhà thì Tô Nhất Minh vẫn còn sống, nhưng đang thoi thóp trên giường.

Một mùa xuân lại đến. Ngoài trời tràn ngập sắc xanh, Tô Nhất Minh nằm trên giường bệnh nhìn những giọt nước đang nghịch ngợm lăn trong ống truyền dịch, giống hệt như vô số những ngày sống vô vị của anh, trong những ngày đó có vô số chuyện nhạt nhẽo, cứ như thế từng chút từng giọt biến mất, vĩnh viễn tan biến.

Có người đẩy cửa bước vào. Giọng nói của Lục Dĩ Bình oang oang bên giường: "Cuối cùng bác sĩ cũng nói không sao rồi, thoát cơn nguy kịch rồi. Haizzz, hôm đó nhìn thấy cậu nằm trên giường như chết rồi làm tôi sợ phát khiếp, còn nghĩ rằng cậu đau buồn, bế tắc nghĩ không thông nên tự tử rồi."

"Tôi sao có thể yếu đuối như vậy chứ? Chỉ muốn yên tĩnh một mình mấy ngày, ai ngờ ăn phải thức ăn không sạch sẽ, vừa nôn mửa vừa tiêu

cháy." Tô Nhất Minh vẫn còn rất yếu.

"Nhiều người gọi điện như vậy sao cậu không nhắc máy?"

"Không còn sức lực, dậy không nổi."

"Lúc bắt đầu ốm sao không chịu đi bệnh viện?", Lục Dã Bình luôn cảm thấy việc này có gì khuất tất, anh luôn hoài nghi Tô Nhất Minh muốn tìm đến cái chết.

"Chỉ là tiêu chảy thôi, tôi nghĩ uống thuốc chừng hai ngày sẽ khỏi... không ngờ lại nghiêm trọng như vậy." Tô Nhất Minh mệt mỏi nhắm mắt lại, cái gã này sao cứ thích hỏi rõ ngọn ngành thế nhỉ.

"Vớ vẩn! Lúc cậu được đưa vào đây thì tình hình vô cùng nguy kịch rồi, bác sĩ nói là bệnh rất nặng, tôi sợ đến nỗi suýt đá cả ra quần."

Tô Nhất Minh hừ một tiếng: "Bác sĩ toàn thích hù dọa người khác." Đột nhiên mở mắt nhìn thấy màu xanh ngoài cửa sổ, anh bỗng nhớ đến người thường kể những câu chuyện khủng bố dọa người. Tô Nhất Minh im lặng.

Lục Dã Bình đột nhiên nói: "Hôm qua mẹ cậu gọi điện thoại đến nói sao mấy ngày nay không liên lạc được với cậu, tôi phải nói là công việc của cậu rất bận"

Tô Nhất Minh cự quạ một chút: "Đừng nói thật cho mẹ biết. Mẹ tuổi cao rồi không chịu được cú sốc này đâu."

"Mẹ cậu bảo tôi phải nhanh chóng tìm cho cậu một người vợ! Nếu không bà không coi tôi là con nuôi nữa." Lục Dã Bình thở dài. Trước đây lúc học đại học, mẹ Tô Nhất Minh thường đến thăm anh, đem rất nhiều quà bánh do bà tự tay làm. Lục Dã Bình vừa nhìn thấy những chiếc bánh thơm phưng phức ấy mắt đã sáng lên, lập tức chạy tới bên cạnh mẹ anh, bận rộn

xun xoe nịnh hót, còn giống con trai bà hơn cả Tô Nhất Minh, rồi nhanh chóng nhận mẹ nuôi. Sau đó mỗi lần mẹ anh đến đều mang thêm quà bánh cho con trai nuôi.

Tô Nhất Minh không ừ hử.

"Vậy tôi bắt đầu giới thiệu cho cậu nhé. Nhất Minh, cậu muốn một cô thế nào?" '

"Tùy."

"Giáo viên được không? Tôi có một sinh viên, được giữ lại trường làm giảng viên đại học."

"Không được, giáo viên có chút cực đoan, luôn coi người khác là học sinh của mình lôi ra dạy bảo."

"Vậy luật sư, luật sư thế nào?"

"Không được, luật sư lúc nào cũng nghĩ người khác là người xấu kẻ lừa đảo..

"Vậy bác sĩ được không?", Lục Dĩ Bình đã có chút bực bội.

Tô Nhất Minh im lặng hồi lâu: "Không được. Bác sĩ rất vô tình. Trên tay mọc một khối u, thế là cô ta chặt luôn cả một cánh tay..."

"Á..." Lục Dĩ Bình muốn nổ tung. "Vậy Nhất Minh cậu rốt cuộc là muốn tìm một người như thế nào? Mẹ cậu ngày ngày gọi điện hối thúc tôi..

"Tùy."

Lục Dĩ Bình cuối cùng ngắt đi. Tô Nhất Minh nằm một mình ở phòng VIP, khi bác sĩ đến kiểm tra thì thấy anh đang ngồi một mình trên sofa rơi nước mắt. Tô Nhất Minh ngượng ngùng, vị bác sĩ đó lạnh lùng ồ lên

một tiếng: "Có nước mắt rồi à? Vậy chắc chắn là anh không còn bị mất nước nữa. Xem ra anh xuất viện được rồi."

Dù nền kinh tế vẫn chưa có dấu hiệu phục hồi rõ ràng, nhưng thời kỳ khủng hoảng đã qua, các doanh nghiệp may mắn trụ lại được cũng dần dần học được một số kinh nghiệm qua khủng hoảng. Những đối tác qua sự lựa chọn kỹ càng của Tô Nhất Minh uy tín tương đối tốt, hàng hóa, hóa đơn đều được giao và thanh toán đúng hạn, công việc làm ăn về thiết bị giao thông quả thật cung không đủ cầu, Tô Nhất Minh cải tạo hai dây chuyền sản xuất, mời lại một số công nhân anh đã cho nghỉ dài hạn. Anh hầu như ngày đêm tất bật với công việc, muốn quên đi những chuyện không vui trong cuộc sống. Trời cao có mắt, công ty anh một lần nữa đi vào vòng tuần hoàn tốt đẹp, mỗi ngày một đi lên.

Sau mấy đêm túc trực ở công ty, Tô Nhất Minh về nhà, vừa mở cửa thì phát hiện là đang giữa trưa, ánh mặt trời gay gắt chiếu thẳng vào đôi mắt thâm quầng của anh, bên cạnh bãi đỗ xe có cái gì đó đến nhức mắt, định thần nhìn kỹ thì ra đó là những đóa hoa đỏ rực của cây thạch lựu bên đường. Tô Nhất Minh đứng thần thờ một hồi, lại một mùa xuân nữa qua đi.

Lục Dã Bình cố chấp nhưng hăng hái giới thiệu bạn gái cho Tô Nhất Minh, hết cô này đến cô khác lướt qua mắt anh, không để lại chút ấn tượng nào, rồi trở về với cái quỹ đạo vốn dĩ của họ. Anh cảm thấy mùa xuân của cuộc đời mình cũng trôi qua như thế, nở mấy lần hoa mà chẳng một lần kết quả, có lẽ sau này sẽ không đơm hoa kết trái nữa.

Thôn thức hồi lâu anh móc chìa khóa xe ra, một mẩu giấy nhỏ rơi xuống đất. Có người giúp anh nhặt lên, cung kính đưa cho anh: "Giám đốc Tô, chào anh."

"Chào cô, " Tô Nhất Minh nhìn gương mặt tinh tế xinh đẹp trước mặt mình, rất quen, nhưng anh không nhớ ra là ai

"Khí sắc giám đốc Tô không được tốt lắm. Tôi nghe anh kể nói gần đây anh bị thất tình, tâm trạng không tốt"

Tô Nhất Minh cuối cùng cũng nhớ ra là em vợ của Lục Dĩ Bình, Tần Nghi Gia, trưởng phòng nhân sự của anh. Cô gái này làm việc rất được lòng anh, nhất là trước đây công ty anh có biểu hiện sắp cắt giảm nhân sự, nhân viên không ai có ý kiến gì. Nhưng anh không thích cấp dưới của mình nghe ngóng chuyện riêng tư của mình, thế là chỉ lạnh lùng gạt đầu một cái.

Tần Nghi Gia không dễ dàng gì mới tìm được cơ hội trò chuyện với ông chủ của mình, cho nên không định cho qua dễ dàng: "Giám đốc Tô, điều kiện của anh tốt như thế, không ít cô gái giành nhau để lấy anh, thật ra anh không cần đau lòng như vậy. Và lại tôi vốn cảm thấy cô gái đó không xứng với anh."

Tô Nhất Minh hồ nghi nhìn cô ta.

"Giám đốc Tô, đàn ông thành công như anh nên tìm một người phụ nữ xinh đẹp độ lượng, tính cách hướng ngoại, có thể xuất hiện cùng anh trong các sự kiện tiệc tùng đủ loại, làm tăng thể diện của anh, giúp mở rộng quan hệ, giống như tôi chẳng hạn."

Tô Nhất Minh cảm thấy con gái bây giờ thật bạo dạn. Tần Nghi Gia cười: "Có phải anh cảm thấy tôi mặt dày không? Tôi thực sự thích anh, tôi không hề giấu giếm lòng ngưỡng mộ anh với bất kỳ ai. Tôi cảm thấy yêu là yêu, không có gì sai cả, hơn nữa anh vẫn đang độc thân. Thời đại này phụ nữ theo đuổi đàn ông không còn là chuyện lạ, anh đừng có mắt tròn mắt dẹt nhìn tôi như thế"

Tô Nhất Minh bật cười: "Nghi Gia, không phải tôi dùng ánh mắt gì nhìn cô, tôi chỉ cảm thấy chúng ta không phù hợp."

"Vậy người phụ nữ kia phù hợp ư? Tôi quan sát cô ấy rất lâu, có chút quê mùa, tuổi tác lại lớn, người thì giống như khúc gỗ, căn bản là không

hợp để làm vợ một doanh nhân. Cô ấy thích hợp với một gã đàn ông thật thà vô dụng hơn, chứ đàn ông tài giỏi một chút, chắc không được bao lâu họ cũng sẽ vượt rào..."

Tô Nhất Minh ngẩn ra, Vũ Phi? Tìm một người đàn ông thật thà vô dụng? Cũng đúng, cô ấy chẳng hề chú ý đến ăn mặc trang điểm, cũng không lanh lợi hoạt bát, đặt trong một đám đông giống như vớt một hạt vàng vào đồng cát to, nhanh chóng mất hút. Lần đầu gặp cô, nếu không phải là ở trong bệnh viện, nếu không nhìn thấy vẻ bình tĩnh ung dung trong lúc làm việc của cô, có lẽ anh cũng chẳng để ý đến cô. Điều này từng làm anh vô cùng vui sướng, nhưng sau đó nghĩ lại, với tính cách như thế của cô, việc tìm được một gã đàn ông thật thà vô dụng thì cũng không phải là không có khả năng. Một gã đàn ông ngu ngốc vô dụng chiếm đoạt bảo bối của anh, lại không biết cách bảo vệ cô, ở ngoài thì bị người khác bắt nạt, về nhà bắt nạt lại bảo bối của anh... Tô Nhất Minh không muốn nghĩ tiếp nữa, chỉ thấy vết thương lòng như muốn rách toác ra.

Anh nhìn mẫu giấy trên tay mà vừa nãy Tần Nghi Gia nhặt lên hộ: một hóa đơn tiền đặt cọc. Đó là hóa đơn đặt cọc tiệc cưới của anh. Tiệc cưới đó cuối cùng vẫn phải hủy, tiền đặt cọc cũng mất luôn. Vậy mà cái hóa đơn chẳng còn chút hiệu lực này anh vẫn giữ lại. Tô Nhất Minh khởi động xe, lái đi không mục đích.

Lúc anh rẽ vào một con đường nhỏ, một tai nạn xe xảy ra ngay trước mắt anh,

Điện thoại nhà Trình Vũ Phi reo, cô bỗng từ trong mơ giật nảy mình dậy, căn phòng tối đen, hốt hoảng vội vàng cô đâm vào cạnh bàn, đau thấu xương kêu lên một tiếng rồi ôm một bên hông đến nhấc ống nghe điện thoại lên, sợ hãi nghe máy.

Không ngờ là Tô Nhất Minh.

"Vũ Phi. Chỗ anh vừa xảy ra một tai nạn xe. Ôi trời..." Tiếng nói bỗng dứt quãng Trình Vũ Phi sợ đến hồn xiêu phách lạc, lập tức gọi lại, khóa máy, lại gọi lại, vẫn khóa máy, lại gọi, bận máy... Cứ thế hết lần này đến lần khác, cuối cùng cô tuyệt vọng gác điện thoại, lúc gần như sắp khóc thì điện thoại của cô reo lên.

Cô vội vàng nhấc ống nghe lên, là Tô Nhất Minh: "Vũ Phi, vừa nãy điện thoại hết pin, vừa đổi cục pin khác. Gọi lại thì bận máy suốt.. "

Trình Vũ Phi kìm không được bật khóc: "Tô Nhất Minh! Anh là đồ chết tiệt, là anh cố ý đúng không?... Hu hu..."

Tô Nhất Minh có chút hụt hoảng, cả đêm không ngủ, điện thoại quá thực vừa hết pin. Nghĩ một hồi, anh nói tiếp: "Vừa rồi xảy ra một tai nạn xe. Một xe tải lớn đâm phải một chiếc xe đạp. Toàn thân người đó máu me đầm đìa, ruột lòi ra ngoài... Ôi trời! Anh ta đứng dậy rồi, loạng choạng nhật một lên... đoạn ruột rất dài..Ôi trời, thì ra là anh ta bán ruột heo với tiết heo, vừa rồi chỉ là cái thùng đựng hàng trên xe đạp bị đổ, máu trên người anh ta là máu heo, nhật là nhật ruột heo..."

"Anh nói xằng!". Trình Vũ Phi cuối cùng cũng trấn tĩnh lại, "Bán tiết heo đều là loại đã đông cứng, từng miếng từng miếng. Làm gì có máu bê bết văng lên người..."

Tô Nhất Minh nghĩ đầu óc bác sĩ sao lại tỉnh táo thế nhỉ, thế là cười trừ: "Vũ Phi, vừa rồi nghe thấy em khóc nên trêu em cười thôi. Thật ra vừa rồi anh tận mắt chứng kiến một tai nạn xe. Một cô gái bị đâm bị thương, được xe cấp cứu đưa đi rồi. Anh chợt lo lắng cho em nên mới gọi điện thoại cho em. Em vẫn khỏe chứ?"

"Không khỏe, mạn sườn của tôi bị thương rồi."

"Cái gì?" Đến lượt Tô Nhất Minh hồn xiêu phách lạc.

"Vốn dĩ giữa đêm canh ba đang say ngủ thì bị điện thoại của anh làm giật mình tỉnh giấc, mạn sườn bị đâm vào cạnh bàn..."

Tô Nhất Minh kinh ngạc nhìn ánh mặt trời trên đầu, cuối cùng mới nhớ ra sự khác biệt múi giờ giữa họ. "Xin lỗi Vũ Phi, anh quên là giữa chúng ta có chênh lệch múi giờ. Thì ra giữa chúng ta lại có chênh lệch thời gian rồi. Em ở Mỹ, anh muốn nhìn thấy em phải bay nửa vòng trái đất, cứ xem như là đào một đường hầm thẳng đứng xuyên qua tâm trái đất thì anh cũng phải rơi rất lâu mới đến chỗ em".

"Tô Nhất Minh, ở phổ thông anh học môn vật lý không giỏi lắm. Nếu thật sự có một đường hầm như thế thì anh rơi cũng chẳng đến được Mỹ. Anh sẽ lấy điểm cân bằng là tâm trái đất mà chuyên động con lắc, sau đó dừng ở tâm trái đất. Tô Nhất Minh, anh có thể nào đừng làm phiền tôi nữa được không? Đừng có mỗi ngày nửa đêm canh ba lại gọi sang như thế!"

Trình Vũ Phi tức giận cúp điện thoại, ôm một bên hông đau lên giường, nước mắt lại rơi lã chã. Cái gã đàn ông như hồn ma chưa tan, hết lần này đến lần khác tuyên bố sẽ biến mất khỏi thế giới của mình, rồi lại hết lần này đến lần khác xuất hiện lại. Mỗi lần đều mang đến một vết thương mới cho mình.

"Anh đâu có làm phiền em mỗi ngày.." Tô Nhất Minh chẳng kịp giải thích, ầm ỨC tắt điện thoại. Anh sao có thể chấp nhận sự chênh lệch múi giờ giữa họ, có khoảng cách xa xôi như vậy, cho dù có đào một đường hầm rơi xuống đó thì cũng sẽ bị mắc kẹt ở tâm trái đất mà không gặp được cô. Thẩn thờ hồi lâu anh bước vào một cửa hàng vàng bạc.

"Tôi muốn đặt một con bọ rùa." Anh nói với người đàn ông béo múp múp đang đứng sau quầy.

"Nhẫn vàng?"

"Bọ rùa vàng. Một loại côn trùng giống bọ rùa bầy sao"

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Anh Không Tin Em Sẽ Bỏ Đi

Tô Nhất Minh gửi một chiếc hộp nhỏ đi, đây là chiếc hộp chứa đựng toàn bộ hy vọng của anh. Sau đó hồi hộp đợi hồi âm. Rất lâu sau cũng chẳng thấy hồi âm. Tô Nhất Minh thở phào, cô không gọi điện thoại cự tuyệt chứng tỏ cô đã nhận món quà của anh, nhận quà của anh có nghĩa là đã tha thứ cho anh. Nghĩ vậy, anh vui mừng đặt vé máy bay, dự định sang thăm cô.

Lúc sắp lên đường, anh bị một vố bất ngờ: Bưu phẩm của anh, chiếc hộp chứa đựng mọi hy vọng của anh bị trả về! Tô Nhất Minh bi phẫn đến mức suýt ngất đi, nhưng anh không thay đổi ý định, anh muốn sang Mỹ chất vấn bác sĩ! Giật lấy chiếc hộp từ tay nhân viên bưu điện anh tức tốc ra sân bay, lên máy bay. Nhưng suốt cả hành trình tâm trạng anh vô cùng tồi tệ, không có cách nào nghỉ ngơi, vừa chợp mắt thì những chuyện cũ khắc cốt ghi tâm lại ùa về, không thể ăn, uống nước cũng cảm thấy nghẹn nơi cổ họng.

Tô Nhất Minh lần thứ hai sang Mỹ tìm Trình Vũ Phi như thế, vẫn ngốc nghếch đứng bên ngoài bệnh viện đợi cô, tuyệt vọng và sốt ruột. Lúc đợi được cô ra anh như muốn nổ tung, đưa cái hộp bé xíu ra trước mặt cô, giọng run run: "Vũ Phi, tại sao? Tại sao lại trả lại món quà này cho anh? Đây chẳng qua chỉ là chút tâm ý của anh, đến cái này em cũng không thể nhận sao?",

Trình Vũ Phi chẳng hiểu đầu cua tai nheo nhìn nhìn chiếc hộp: "Không tìm được người... Ấy, cái này là anh gửi à? Anh viết sai địa chỉ của tôi rồi..".

Tô Nhất Minh bối rối thu lại món quà, anh rõ ràng đã đối chiếu địa chỉ cô mấy lần rồi mà.. Anh vội vàng lục lại tin nhắn của Chung Viễn trong điện thoại, trong tin nhắn, địa chỉ viết thành một hàng dài, kết quả là anh viết sót một số trong số nhà.

Tô Nhất Minh tên tò, cãi cùn với cô: "Anh không cần biết! Dù sao lần này đến anh sẽ ăn vạ ở nhà em. Anh không về Trung Quốc nữa, sẽ ở đây luôn, ai cũng không ngăn cản được anh, cho dù là anh chàng tóc vàng đẹp trai hay Kim mao sư vương gì gì đó.

Trình Vũ Phi tinh bơ: "Tùy anh. Dù sao ngày mai tôi cũng đáp máy bay về Trung Quốc rồi."

"Không phải em ở lại Mỹ bắt đầu cuộc sống mới sao? Bệnh viện M không phải muốn em ở lại tiếp tục làm việc sao?" Tô Nhất Minh lại bị đả kích.

"Tôi từ chối rồi, quyết định về nước. Thức ăn ở đây thật khó nuốt."

Tô Nhất Minh hoài nghi ồ một tiếng, nhưng bây giờ không phải là lúc để truy cứu chuyện này.

"Không có thưa ông, bán hết rồi, vé chuyến bay này đã được bán hết...". Một anh chàng người da đen ở quầy bán vé sân bay nhe hàm răng trắng ớn mím cười nói với Tô Nhất Minh.

"Nhưng tôi nhất thiết phải có vé chuyến bay này, vợ tôi về nước trên chuyến này, tôi muốn về cùng với cô ấy...". Tô Nhất Minh vò đầu bứt tai giải thích với anh ta.

"Xin lỗi, thưa ông." Anh chàng da đen tiếp tục mím cười.

"Vậy anh có thể nghĩ cách gì không?"

Chàng trai trẻ nhún vai, hỏi anh: "Người Trung Quốc?"

Tô Nhất Minh chẳng để tâm gật đầu.

"Tôi từng đến Bắc Kinh, ồ! Rất đẹp. Tôi có bạn người Trung Quốc, còn có tên bằng tiếng Trung nữa đây. Tôi còn biết nói tiếng Trung."

"Thật ư?" Tô Nhất Minh lịch sự tỏ vẻ ngạc nhiên.

"Tất nhiên. Tên tiếng Trung của tôi là Hồng Song Hi! Một cái tên rất may mắn rất đẹp."

".." Tô Nhất Minh trong lòng nghĩ gọi là Hắc Song Hi thì đúng hơn, nhưng vô cùng lịch sự cười lớn khen ngợi: "Một cái tên rất hay! Anh biết nói tiếng Trung?"

"Tất nhiên. Anh nghe nhé: Bà con cô bác ơi! Mua một tặng một đây!"

Tô Nhất Minh lần này là cười thật sự.

"Thưa ông, có cách nào khác để tôi ngồi cùng chuyến bay với vợ không?". Tô Nhất Minh vẫn không từ bỏ.

Chàng trai da đen trò chuyện với Tô Nhất Minh thấy rất vui vẻ, thế là chăm chú gọi mấy cuộc điện thoại, cuối cùng nói với Tô Nhất Minh: "Tôi đã hỏi thử rồi. Có một vị khách vừa mới hủy vé, ông thật may mắn đây! Xem ra Thượng đế cũng đứng về phía tình yêu."

Trải qua bao nhiêu sóng gió. Tô Nhất Minh từ từ lấy chiếc hộp nhỏ đưa cho Trình Vũ Phi: "Vũ Phi, đây là món quà anh đặt làm để tặng em."

"Cái gì thế?"

"Một con bọ rùa." Tô Nhất Minh từ từ mở hộp ra, một con bọ nhỏ bằng vàng óng ánh từ từ hiện ra. "Vũ Phi, em nói đúng, thật ra anh luôn quá

cao ngạo, tự cho mình là một con rùa biển bằng vàng, toàn thân lấp lánh, tài giỏi hơn người, thu hút phụ nữ. Bây giờ anh mới hiểu, trước tình yêu, thật ra anh chỉ là một con bọ rùa, cái gì cũng không hiểu. Anh chỉ biết mua thứ tốt nhất mà không biết làm sao để chung sống bình đẳng với em. Anh chỉ biết bày trò để em vui mà không biết chỉ có tình cảm chân thành mới cảm động lòng người. Anh sai rồi... Anh bây giờ cuối cùng cũng hiểu ra sai lầm của mình. Vũ Phi, em có thể tha thứ cho con bọ rùa ngu ngốc đần độn này không?"

Trình Vũ Phi nhìn con côn trùng bằng vàng lấp lánh trên tay hồi lâu không đáp. Tô Nhất Minh tuyệt vọng nhìn cô, những lời trong tim anh đã nói ra hết, không biết miệng cô sẽ nói ra những lời cụt hứng gì đây. Trình Vũ Phi cuối cùng cũng mở miệng...

"Đây không phải là bọ rùa vàng. Đây là bọ rùa bảy sao..."

"..." Tô Nhất Minh ngớ ra, nhìn tỉ mỉ, quả nhiên, trên thân con bọ màu vàng lấp lánh này có nạm mấy hạt ngọc epidote bé xíu, anh đếm một lát, không thừa không thiếu, lại đúng bảy hạt. Anh nhớ ra hôm đến tiệm vàng bạc có nói: Bọ rùa vàng. Một loài côn trùng, giống bọ rùa bảy sao. Kết quả thật là đã làm thành bọ rùa bảy sao... Tô Nhất Minh lại một lần nữa tẽn tò.

Anh vội vàng nhấn vào chỗ lồi ra phía sau đít con bọ, sau một tiếng "két" nhỏ xíu, một hạt vàng lấp lánh từ bên trong rơi xuống tay cô.

"Cái này là cái gì?" Trình Vũ Phi tò mò nhìn vật kỳ lạ trong tay mình.

"Phân... nó ị ra đấy"

Trình Vũ Phi kêu lên rồi phẩy tay, muốn vứt cái thứ trong tay xuống, nhưng Tô Nhất Minh nhanh tay lẹ mắt chụp lại.

"Đừng, đây là phân bằng vàng đây. Em không phải là nói bọ rùa đây một bụng phân hay sao, anh đặt người ta làm cái cơ quan nhỏ xíu này đây.

“...” Trình Vũ Phi dờ khóc dờ cười.

Tô Nhất Minh hít một hơi thật sâu, tổng kết chuyện xưa: "Vũ Phi, con bọ rùa tuy chỉ là một con côn trùng nhỏ nhưng chỉ cần em muốn, cho dù bị người khác đạp dưới chân, nó sẽ không một lời oán trách, sẽ tận lực tận tâm cho em những ngày tháng vui vẻ, không để em phải chịu bất cứ oan ức nào."

“...” Trình Vũ Phi tiếp tục dờ khóc dờ cười.

Tô Nhất Minh nhẹ nhàng cầm con côn trùng nhỏ lên, xâu nó vào một sợi dây chuyền, rồi đeo vào cổ cô. "Vũ Phi, hãy giữ nó lại nhé. Nó đã thăm lăm rồi, trước đó suýt bị người ta giẫm nát, lại thêm bị em bỏ rơi để vui vẻ với Kim mao sư vương, rất nhiều lần nó muốn từ tầng cao nhất..."

Trình Vũ Phi hốt hoảng bụm miệng anh lại: "Nhất Minh, đừng nói bậy"

Tô Nhất Minh nhìn cô rồi nhấn từng chữ một: "... bò xuống tầng trệt."

"Lưu manh!", Trình Vũ Phi dờ khóc dờ cười buông tay ra.

"Anh là một gã lưu manh. Anh nghĩ trước đây em vì anh lưu manh mà yêu anh, bây giờ anh cũng giờ trò lưu manh để em quay lại... Vũ Phi, quay về bên anh nhé... Không có em anh thật sống không nổi..."

“Tô Nhất Minh, anh đừng quên là anh đích thân đến nói chia tay với tôi." Trình Vũ Phi thấy ghen ghen, nhớ lại những lời anh nói ngày hôm đó, nổi thống khổ của mình.

"Anh đã nói với em rồi, đàn ông nói mười câu thì chín câu là giả. Sao em không phân biệt được nhỉ? Lần đó tận đáy lòng anh hy vọng em sẽ nói không, nói em tự nguyện cùng anh đồng cam cộng khổ... Em không nói lời nào, anh đau khổ đến phát điên."

"Anh trước nay chẳng đàng hoàng lên được tí nào, sao tôi biết câu nào anh nói là thật câu nào là giả chứ?"

"Em nghĩ anh thật muốn chia tay với em mà lại hùng hù hỏ hỏ chạy sang tận Mỹ sao? Một cú điện thoại không phải là kết thúc rồi sao, hoặc giả... căn bản là chẳng cần làm gì, lạnh lùng xử lý là xong thôi.. Còn chiếc nhẫn cầu hôn nữa. Nếu anh thật sự muốn chia tay, anh còn chạy đến đưa cho em làm gì?"

Trình Vũ Phi cau mày, định tìm lời phản bác. Nhưng nhìn thấy gương mặt gầy đen của anh, lòng bỗng mềm đi, cuối cùng thở dài nắm lấy tay anh. Khó khăn lắm mình mới vỗ béo được gã lưu manh cáo già này, bây giờ ốm chẳng khác gì một trái mướp già, thật khiến người ta xót xa...

Tô Nhất Minh thở phào, nhưng lòng anh vẫn còn một cái gai.

"Em đi rồi thì cái gã Kim mao sư vương của em có đau lòng không?" Anh giả vờ thờ ơ.

Trình Vũ Phi hừ một tiếng: "Các anh ngày nào cũng gọi điện thoại đêm khuya quấy rầy em, động vật giống đực đều bị dọa cho chạy hết rồi, nói gì đến Kim mao sư vương."

Tô Nhất Minh ngớ ra: "Nói xằng, Chỉ có hai lần mà, bởi vì anh nhớ em quá, nên quên là thế giới có chuyện chênh lệnh múi giờ."

"Anh thì ít quấy rầy. Nhưng cái anh bạn Lục Dã Bình của anh hầu như ngày nào cũng gọi lúc nửa đêm báo cáo tình hình của anh. Chẳng lẽ không phải là do anh chỉ đạo sao?"

"Dã Bình?"

"Hôm nay nói anh vì em mà ngày ngày uống rượu tìm quên, suýt nữa bị cảnh sát bắt giam; ngày mai nói anh vì em mà có ý muôn chết, bác sĩ nói

là đang trong cơn nguy kịch; ngày một nói anh vì em mà tâm trạng thất thường, suốt ngày giam mình ở công ty không muốn gặp ai... Ngày nào giữa đêm chuông điện thoại cũng reo. Em thành tội nhân thiên cổ, bị người đời dè bủ rồi đây. Em bây giờ tâm trạng suy sụp sắp chết, sao có thể bắt đầu cuộc sống mới được đây?"

"Cái gã này muốn hủy hoại hình tượng của anh đây mà, không thể thêu dệt chút lời tốt đẹp hay sao? Anh về sẽ mắng hăm một trận! Báo thù cho em!" Tô Nhất Minh phẫn nộ.

"Nhất Minh." Trình Vũ Phi gọi.

"Ừm?"

"Không có Kim mao sư vương nào hết. Hôm đó có một bác sĩ ở bệnh viện M, cùng với mấy người bạn đến chỗ em ở chơi, em nấu món Trung Quốc đãi họ."

"Nhưng tối đó em nói là muốn bắt đầu cuộc sống mới với hân ta."

"Em lừa anh thôi. Lúc đó em chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi sự quây rầy của anh. Mỗi lần anh gọi điện thoại đến, em phải khó khăn lắm mới hạ quyết tâm không lung lay... Em đau khổ đến chết được. Cho nên mới lừa anh, chỉ là muốn yên tĩnh một chút."

Tô Nhất Minh hít một hơi thật sâu, nhớ đến những đau khổ mà anh phải chịu đựng mỗi ngày. "Bác sĩ của anh, có lúc anh thật sự có chút hận em. Em thật là tàn nhẫn, những ngày qua anh thấy mình giống như một khối u bị em nhân tâm cắt bỏ..."

"Vậy anh chắc chắn là khối u ác tính rồi. Sau khi cắt đi phát hiện anh vẫn đang di căn, chỗ nào cũng có. Làm thế nào cũng không thể đuổi hình bóng của anh đi." Trình Vũ Phi hạ giọng nói, từ từ đưa tay ra, cẩn thận vuốt ve gương mặt anh.

"Cho nên... Chúng ta có thể kết hôn chứ?", Tô Nhất Minh ngập tràn hy vọng. Trình Vũ Phi im lặng. Lúc Tô Nhất Minh đợi đến sắp tuyệt vọng thì cô mới mở miệng nói: "Bố mẹ em còn chưa đồng ý mà."

"Vậy về đến nơi anh sẽ đến bố mẹ em ngay." Tô Nhất Minh thở hắt ra, từ từ dịch tới, hôn cô thật sâu. Bảy tháng lẻ hai ngày, cô đã bỏ đi đúng bảy tháng lẻ hai ngày. Mỗi một ngày anh đều nhớ rất rõ, nỗi đau từng ngày đều khắc sâu trong lòng anh, cuộc đời anh. Anh từng cho rằng nỗi đau này sẽ mãi mãi không bao giờ vơi, may mà bây giờ, tất cả cuối cùng cũng đã kết thúc...

"Thưa quý khách, máy bay đang bay vào vùng thời tiết xấu, xin quý khách thắt dây an toàn." Giọng cô tiếp viên dịu dàng vang đến từ phía sau.

Tô Nhất Minh nhìn hai cánh tay đang vòng qua người anh, ngẩng đầu cười: "Tôi đã có sợi dây an toàn rất thoải mái rồi"

Cô tiếp viên ngó ra, rồi cười: "Đúng là rất thoải mái, nhưng tôi lo là không đủ an toàn."

"Rất an toàn. Tôi muốn sợi dây an toàn này sẽ an toàn thoải mái cột chặt tôi cả đời."

Cô tiếp viên tóc vàng mắt xanh mỉm cười lắc đầu bỏ đi. Tô Nhất Minh không tiếp tục giở trò lưu manh nữa, chỉ vòng tay ôm lấy cô, mỉm cười "Vũ Phi, sợi dây an toàn này cũng sẽ thoải mái cột chặt em suốt đời."

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Thực Ra Em Luôn Ở Đây

Xuống máy bay hai người lên taxi, chiếc taxi dưới sự chỉ dẫn của Tô Nhất Minh chạy vào một khu dân cư nhỏ, Trình Vũ Phi ngó ra: "Nhất Minh, có phải là đến nhầm chỗ rồi không?"

"Không đâu. Vũ Phi, chúng ta đổi nhà mới rồi. Trước đây nguồn vốn gặp khó khăn, anh đã bán biệt thự, căn hộ ở tầng trên cùng anh cũng cho thuê rồi."

Khủng hoảng kinh tế thật thảm khốc vậy sao? Trình Vũ Phi thận trọng an ủi anh: "Không sao, tất cả đều có thể bắt đầu lại từ đầu. Cũng may là em vẫn còn có công ăn việc làm."

Tô Nhất Minh ngừng một lát "Bởi thế em định nuôi anh?"

"Đừng có mơ!" Trình Vũ Phi không chút khách khí đập tan giấc mộng đẹp của anh, "Anh đâu phải là không có tay chân. Anh cũng phải đi làm. Em thấy tiếng Anh của anh không tệ, có thể đi làm phiên dịch kiếm tiền."

"Không chỉ tiếng Anh tốt mà tiếng Pháp cũng rất lưu loát." Tô Nhất Minh cười.

Vào đến nơi Trình Vũ Phi mới phát hiện ra mình bị lừa.

"Tô Nhất Minh, sao anh lại xa hoa như vậy chứ? Chuyển tới chuyển lui nhà nào cũng sang trọng hết?"

Tô Nhất Minh cười: "Cưng ơi, em không phải là một củ khoai tây thích bám đất sao? Anh cố ý đổi nhà đấy. Anh đã bán biệt thự kia rồi. Còn

biệt thự này rất nhỏ, giá tiền cũng chỉ bằng một phần tám cái cũ, chỉ có hai phòng, một tầng hầm và một vườn hoa nhỏ. Anh nghĩ, củ khoai tây nhỏ sẽ thích."

"Nhưng hiện nay đang khủng hoảng kinh tế.."

"Là lúc nào thì cũng phải sống chứ. Anh đã thất lạng buộc bụng lắm rồi, nhưng không quên lời hứa của bộ rùa vàng, nó hứa là sẽ làm hết sức để em vui. Vũ Phi em uống chút gì đã, chuyện khác từ từ rồi nói." Tô Nhất Minh vỗ về "củ khoai tây" đang kinh ngạc.

Màn đêm buông xuống, buổi tối đầu hạ gió thổi hiu hiu, trong vườn hoa nhỏ mấy con côn trùng không biết tên cứ chí cha chí chách không thôi. Trình Vũ Phi đến bên giường: "Vậy là, thời điểm khó khăn nhất đã qua rồi?"

Tô Nhất Minh từ từ quay đầu sang: "Thời điểm khó khăn nhất vừa qua đi. Sau khi em quay trở về bên anh... vừa mới qua đây thôi"

"Nhất Minh" Trình Vũ Phi xót xa ôm lấy anh Tô Nhất Minh lật sấp cô lên giường, chậm chậm hôn vào gáy cô: "Em đi rồi anh rất đau lòng. Nhưng ngay từ đầu anh tin là em sẽ quay lại, sau đó công ty xảy ra sự cố anh chạy sang nói chia tay, lúc đó mới cảm thấy thật sự mất em. Mỗi ngày sau đó anh giống như sống trong địa ngục, mỗi đêm anh đều mơ thấy em, mơ thấy em trở về, nói ra tất cả những điều này giống như nói đùa, khi tỉnh lại thì.. "

Anh bỗng im bật, có cái gì đó rơi xuống gáy cô, nóng nóng ươn ướt. Trình Vũ Phi kinh ngạc định lật người lại, thì bị anh dùng tay đè xuống.

Cô xót xa im lặng hồi lâu, nhẹ nhàng gọi: "Nhất Minh?"

Người phía sau lưng không lên tiếng, chỉ có thân thể nhè nhẹ run lên, càng nhiều nước rơi xuống lưng cô.

Trình Vũ Phi cười: "Chảy máu cam à? Nhất Minh anh không kém như thế chứ? Thấy phụ nữ là chảy máu cam?"

Người phía sau lưng vẫn không lên tiếng.

Trình Vũ Phi cười: "Chẳng lẽ là nước mũi?"

Tô Nhất Minh cuối cùng cũng cố nặn ra hứ một tiếng, không biết là khóc hay là cười. Anh chuyển thẹn thành giận cúi đầu cắn vào vai cô một cái xem như trừng phạt. Trình Vũ Phi kêu đau, thừa cơ lật người lại, giữ lấy đầu anh.

Anh đã bình tình trở lại, trên mặt không hề có dấu vết của nước mắt. Trình Vũ Phi thở dài ôm chặt anh: "Nhất Minh, tất cả đã qua đi rồi. Sau này chúng ta sống thật hạnh phúc nhé."

Tô Nhất Minh cười: "Vũ Phi, anh muôn hỏi em, nếu sau này anh lại phạm sai lầm, em có bỏ đi không thềm quay đầu lại như thế này nữa không?"

"Anh còn muồn sau này phạm lỗi?"

"Nhỡ khi mà. Anh chỉ là một người đàn ông bình thường, khó tránh khỏi phạm sai lầm. Vũ Phi, sau này em đừng như thế nữa nhé. Sau này cho dù anh có phạm lỗi lầm gì, em cũng không thể đá anh như thế này đâu nhé."

Trình Vũ Phi gật đầu nói được.

Tô Nhất Minh không ngờ cô đồng ý nhanh như vậy, có chút kinh ngạc nhìn cô. Trình Vũ Phi cười: "Nhất Minh, thật ra lúc đi Mỹ em đã nghĩ rất kỹ. Tình yêu giống như là trị bệnh, hầu như không có căn bệnh nào có cách chữa trị hoàn hảo, nhưng em không muồn vì thế mà bỏ bệnh nhân, vẫn tận tâm cứu chữa trị liệu. Tình yêu cũng nên như vậy, trên đời này hầu như

không có tình yêu hoàn hảo, em cũng không thể vì thế mà từ bỏ tình yêu đích thực, chỉ cần cố gắng hòa hợp với nhau. Bởi thế Nhất Minh, em đã hiểu ra rồi, sau này cho dù anh có phạm lỗi lầm gì, em sẽ trừng phạt anh, nhưng sẽ không từ bỏ anh, trừ phi, tình yêu của chúng ta hết phương cứu chữa."

Tô Nhất Minh vừa kinh ngạc vừa cảm động: "Thật ư Vũ Phi? Em hiểu ra từ lúc nào thế?"

"Đó là lần anh uống say gọi điện cho em. Lần đó anh nói với em rất nhiều, lúc đầu em rất tức giận, em thật sự cảm thấy anh đang đùa giỡn với em. Sau đó bình tĩnh suy nghĩ lại, con người anh dù có tồi tệ, nhưng lời nói khi say đều là những lời thật lòng, Nhất Minh, thật ra em thấy anh say rượu đáng yêu hơn lúc tỉnh táo nhiều. Cộng thêm anh bạn Lục Dĩ Bình ngày ngày nửa đêm gọi điện cho em, nói là anh gặp thất bại trong sự nghiệp mới nói chia tay với em. Em cũng tự kiểm điểm mình, em luôn bị động trong tình yêu, có chút khúc mắc cũng không nói ra với anh để cùng tìm giải pháp. Lúc anh gặp khó khăn thì em lại cãi cọ với anh, khiến anh đau khổ. Hơn nữa em cũng không hề cố gắng níu kéo tình yêu của chúng ta. Giữa chúng ta nảy sinh vấn đề em cũng có trách nhiệm rất lớn trong đó. Em nghĩ mình phải cố gắng một lần nữa, nếu không sẽ có lỗi với bản thân. Cho nên em từ chối khéo lời đề nghị ở lại làm việc của bệnh viện M, định về nước tìm anh làm lành."

"Vũ Phi!" Lần này Tô Nhất Minh thật sự mắt chữ A mồm chữ O.

Trình Vũ Phi mỉm cười: "Thật đấy. Còn nữa Nhất Minh, nếu lúc đó công ty anh thật sự không vực dậy được, anh có mãi mãi không đi tìm em nữa không?"

Tô Nhất Minh im lặng hồi lâu rồi trả lời: "Nếu anh thật sự xuống dốc, có thể sẽ tìm một nơi không có ai quen biết để chữa lành vết thương. Ai cũng không gặp, nhất là em. Và lại như thế cũng tốt cho em."

"Chính điều này làm em lo lắng. Bởi thế em mới quyết tâm chủ động trước, em sợ muộn rồi thì sẽ không biết anh chạy đi đâu. Em còn lo anh sẽ nghĩ quẩn. May mà... anh sang Mỹ trước."

"Vậy là anh lỗ nặng rồi! Sớm biết thế anh chẳng mất công sang Mỹ, ở nhà đợi em chủ động đến làm lành, được phụ nữ theo đuổi anh hãnh diện biết chừng nào. Hơn nữa sau này còn nắm được đuôi của em chứ!" Tô Nhất Minh hối hận.

Trình Vũ Phi cười: "Lại giở trò rồi! Nhất Minh, em cảm thấy tình yêu đích thực là phải giúp đỡ nhau lúc khó khăn, không xa không rời, rơi vào cảnh hiểm nghèo hơn anh cũng đừng nghĩ sẽ đơn độc một mình đối mặt với nó, chúng ta cùng hội cùng thuyền mà."

"Cùng hội cùng thuyền? Nhưng anh chỉ là một chiếc thuyền rách. Em phải chuẩn bị tâm lý quyết đánh đến cùng đấy nhé."

Trình Vũ Phi cười: "Anh không phải là chiếc thuyền rách. Nhiều nhất cũng chỉ là thuyền hải tặc mà thôi."

Tô Nhất Minh cười ha ha, dang rộng hai tay: "Vậy thì hoan nghênh em lên thuyền hải tặc Tô Nhất Minh! Anh bảo đảm nó nhất định sẽ đưa em đến bến bờ hạnh phúc, cũng bảo đảm phong cảnh dọc đường sẽ vô cùng độc đáo và tươi đẹp..."

Trình Vũ Phi miễn cưỡng, sà cả người vào vòng tay anh.

Tô Nhất Minh ôm chặt cô thì thầm "Đến đây nào, bác sĩ của anh."

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Hậu Trường Cầu Hôn

Tô Nhất Minh cuối cùng cũng tự mình đến thăm nhà Trình Vũ Phi. Anh quần áo chỉnh tề, bóng lộn, xách túi lớn túi nhỏ hồi hộp bước vào nhà. Hai vị phụ huynh ngồi nghiêm chỉnh trên ghế sofa, mặt mày khó đăm đăm. Tô Nhất Minh tỉ mỉ quan sát, Vũ Phi giống bố, nét mặt vô cùng nghiêm túc, không cười đùa tùy tiện. Nhưng nhìn Vũ Phi anh cảm thấy ấm áp vui thích, nhìn bố cô, anh chỉ cảm thấy toàn thân toát mồ hôi lạnh.

"Bố mẹ." Tô Nhất Minh cung kính gọi.

"Anh là ai?". Ông Trình rõ ràng chẳng để chút sĩ diện cho anh.

"..." Tô Nhất Minh ngượng ngập cúi đầu khom lưng, "Con là Tô Nhất Minh, không biết Vũ Phi có nói với bố mẹ chưa, con muốn cưới cô ấy."

"Tô Nhất Minh? Ồ, nói rồi. Anh đến công việc đảng hoàng cũng không có, dựa vào đâu mà đòi cưới con gái tôi?"

".." Tô Nhất Minh một lần nữa lại ngượng ngập cúi đầu khom lưng, "Ấy... Con có công việc, con có mở một công ty nhỏ."

"Mở công ty? Là hộ làm ăn cá thể hay công ty ma? Có tính là công việc đảng hoàng không? Ăn bữa sáng đã phải lo bữa tối, ăn được bữa trước không biết bữa sau thế nào."

"Con làm ăn chân chính, có công xưởng đảng hoàng, việc kinh doanh cũng rất tốt, nguồn vốn mạnh.." Tô Nhất Minh lau mồ hôi.

"Ồ, tiền nhiều. Vô ích, có người cả ngày chuyên đi bọ dít thiên hạ kiếm vài đồng bạc bất nhân, kiếm được tuy nhiều nhưng chi là phường sâu bọ béo lúc nhúc mà thôi, có một số người đường đường chính chính làm ăn, kiếm được ít nhưng là rường cột chân chính của dân tộc chúng ta. Anh Tô, tiền nhiều thế chứ nhiều nữa thì chúng tôi cũng chẳng ham, nhà chúng tôi không thiếu tiền, không bán con gái. Tô tiên sinh mời anh tự nhiên cho."

Trong lòng Tô Nhất Minh lăm bằm mình vốn dĩ là một rường cột nước nhà. Anh muốn đến thăm nhà sớm hơn nhưng bác sĩ cứ nói là anh quá ốm, người xanh xao nên phải vỗ béo trước đã, kết quả không cẩn thận nuôi thành một con sâu béo múp béo míp.

Tô Nhất Minh bị đuổi xách túi lớn túi bé thất thế đi ra khỏi cửa, đứng trước cửa thần thờ hồi lâu rồi lại gõ cửa.

"Bố, con tìm Vũ Phi." Tô Nhất Minh nhìn vị phụ huynh rõ ràng đã hết kiên nhẫn hạ giọng nói.

"Ai?"

"Vũ Phi. Con biết cô ấy về rồi, đang ở trong nhà."

Tô Nhất Minh lợi dụng lúc lão nhân gia còn đang ngó người ra liền chui tọt vào nhà. Trình Vũ Phi không thể cứ trốn mãi trong phòng bèn bước ra ngoài phòng khách. "Sao anh biết em cũng về rồi?". Cô hỏi nhỏ.

"Anh nhìn thấy túi ni lông trên ghế sofa, có in tên siêu thị ngay trước cửa nhà mình, nó xuất hiện ở đây chứng tỏ em đã về rồi." Tô Nhất Minh cũng nhỏ giọng đáp.

"Anh đúng là tên trộm."

"Thuyền hải tặc."

Bố Vũ Phi cuối cùng cũng ngửa mặt đặng hắng một tiếng.

Tô Nhất Minh phản xạ có điều kiện run lập cập: "Bố mẹ, con biết hai người không yên tâm về con. Cho nên con có một đôi lời muôn nói rõ trước mặt bố mẹ và Vũ Phi."

Căn phòng khách trở nên yên ắng.

"Bố mẹ, con là một doanh nhân. Con biết bố mẹ có thành kiến với doanh nhân, nhưng con không phải gió chiều nào theo chiều ấy. Con cố gắng sống khiêm tốn, không gây chuyện thị Phi, không chơi bời lãng nhăng, không cảm tính làm loạn. Con rất yêu Vũ Phi, con luôn trân trọng cô ấy, chăm sóc cô ấy. Người đàn ông khác có thể cho cô ấy sự bình yên con cũng có thể cho cô ấy, người đàn ông khác không đem lại niềm vui cho cô ấy còn con có thể cho cô ấy. Nói tóm lại, con yêu cô ấy hơn bất cứ ai, cũng làm cho cô ấy hạnh phúc hơn bất cứ ai, con bảo đảm..

Đêm đến Trình Vũ Phi len lén vào phòng Tô Nhất Minh.

"Hôm nay xem ra anh rất thành khẩn." Trình Vũ Phi nhìn Tô Nhất Minh. Nụ cười chân thành, hàm răng trắng sáng, lúm đồng tiền đáng yêu, cho dù có nói những lời mật ngọt chết ruồi, nghe cũng cảm thấy y như thật.

"Cái gì là xem ra chứ? Anh thật sự rất thành khẩn."

Trình Vũ Phi nhún vai.

"Đó là những lời thật lòng của anh. Vũ Phi.." Tô Nhất Minh nhẹ nhàng ôm lấy cô, "Sao em muốn về đây thế? Không phải nói là một mình anh về thôi à?"

"Không yên tâm anh mà, cũng lo xảy ra chuyện không lấy được nhau."

"Còn xảy ra chuyện gì được nữa? Giây đăng ký kết hôn cũng lấy rồi, đám cưới cũng đã định là hai tuần sau." Tô Nhất Minh nhanh như cắt đè cô xuống giường, lật người nằm lên trên..

Sáng sớm. Mẹ Vũ Phi nhìn thấy con gái đang múc cháo.

"Hôm qua không có việc gì chứ? Sao trong phòng Nhất Minh lại có tiếng động lớn thế?"

Trình Vũ Phi im lặng múc cháo xong: "Ừm, anh ấy ngã xuống giường, chân bị thương."

"Ngã xuống giường? Sao thế? Cái thằng này có phải có bệnh mộng du?"

Trình Vũ Phi bê cháo vào phòng Nhất Minh. Không phải mộng du, giường nhà anh rất rộng, anh đã quen tự do lăn qua lăn lại trên giường, kết quả là hôm qua lúc anh trèo lên người cô động tác quá mạnh nên rớt xuống đất...

Bệnh viện. Nếu không phải là chân đang bị thương thì Tô Nhất Minh đã nhảy dựng lên rồi: "Hạn chế cử động một tháng? Không được không được, anh chỉ còn hai tuần là đám cưới rồi... Anh chỉ bị sái chân thôi mà, thật đúng là đêm dài lắm mộng!"

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Hậu Trường Đám Cưới

Đó là một đám cưới hoành tráng kết hợp giữa truyền thống và hiện đại, dù chẳng có chút sáng tạo, cũng vô cùng tầm thường.

MC Hoàng khịt khịt mũi chế nhạo, đôi tân lang tân nương này tuổi đã lớn, chẳng đủ tươi trẻ diễm lệ nhưng được cái tiền nhiều người đông. Những cánh hoa hồng trải trên thảm cỏ là lấy từ chín trăm chín mươi đóa hoa hồng, đây là yêu cầu của chú rể, nghe nói cô dâu rất thích số 9, nói là thiên trường địa cửu, chỉ một chữ “thô”!

Chú rể bị sái chân, một bên chống nạng, một bên cô dâu dìu khập khiễng bước trên lối đi rải đầy hoa hồng. Một phụ nữ trung niên cười thầm nói với cô bạn ngồi bên cạnh: “Ái chà? Con gái ông Trình sao lại gả cho một gã thọt thế kia? Chẳng trách, tôi đã nói rồi mà, đại gia lành lặn làm sao lại để ý một cô gái quá lứa lỡ thì? Thì ra là một tay tàn phế!”

Chung Viễn ghé tai Lâm Đồng thì thầm: “Còn may là cái chân quan trọng nhất không bị thương”.

Lâm Đồng mỉm cười véo đùi anh một cái.

“Ồ! Cái chân này của anh không ngứa, em véo làm gì?”

Lâm Đồng lại véo một cái.

“Chân này cũng không ngứa. Em đổi cái khác đi!”, Chung Viễn ngược mặt cười.

Lâm Đồng lại hạ thủ. Lần này véo vào môi anh...

Nghi lễ phức tạp và dài dòng. Tô Nhất Minh lau mồ hôi túa ra trên mặt. Anh quả thật không thể kiên nhẫn hơn được nữa.

MC cũng cảm thấy nên làm gì đó để khuấy động không khí. Anh ta gọi một thằng bé béo múp míp lên sân khấu, đưa cho nó một bó hoa: “Sau đây, chúng tôi mời anh bạn nhỏ tặng bó hoa này cho cô gái đẹp nhất có mặt ở đây”. Nói rồi nhìn về hướng cô dâu vẫy tay ra hiệu.

Thằng bé hiểu ý, cầm bó hoa bước tới chỗ Trình Vũ Phi, sau đó... vòng qua sau lưng cô, tặng bó hoa cho cô phù dâu bé xinh Quả Quả.

“Ấy... anh bạn nhỏ, sai rồi, tặng cho cô gái xinh đẹp nhất, nên tặng cho cô dâu mới phải...”. MC vội vàng cúi xuống sửa sai.

Thằng bé cố chấp lắc đầu: “Quả Quả mới là cô gái đẹp nhất. Bạn ấy đẹp nhất mà...”.

Nghiêm Hoa đứng phía dưới đang bận rộn ghi hình Quả Quả bị lời nói chân thành của đứa bé làm cho kinh ngạc đến ngẩn ra, anh ta vô cùng cảm động chạy lên: “Đứa bé này con nhà ai vậy? Đúng là có mắt nhìn người. Tuổi nhỏ như vậy, lớn lên chắc sẽ làm được việc lớn...”

MC Hoàng sầm mặt lại, lôi hai fan một lớn một nhỏ của Quả Quả xuống dưới.

Tiệc cưới cuối cùng cũng đến hồi kết thúc, Tô Nhất Minh như sắp nổ tung. Một bà lão dạy đứa cháu nội của mình: “Đại Mao, cháu đến từng bàn xem có nắp hai chai rượu không, rượu này rất đắt tiền, nắp chai cũng có thể đổi được bốn mươi đồng. Cháu lấy nhiều một chút, lấy một cái bà sẽ mua cho cháu một bao kẹo!”

Trình Vũ Phi nhìn thằng bé chạy lung tung khắp nơi gây phiền phức cho không ít người mà lắc đầu ngao ngán.

“Nhất Minh, đó là cháu nội nhà người cô họ của em, cô ta lúc nào cũng bày trò kiếm chác, làm mất mặt anh rồi.”

Tô Nhất Minh tỏ ý “em đừng để tâm”, Trình Vũ Phi buồn bã cúi đầu. Hôm nay nhiều khách quan trọng như thế, họ hàng nhà mình sao chẳng giữ gìn chút thể diện thế nhỉ?

Tô Nhất Minh gọi mấy đứa con nít lại, thì thầm gì đó vào tai chúng, mấy đứa bé vui sướng chạy xuống nhặt nắp chai.

“Nhất Minh?”. Trình Vũ Phi nghi ngờ nhìn anh.

“Anh bảo chúng cùng nhặt nắp chai, nhặt một cái đổi một bao lì xì một trăm tệ. Không sao rồi, bây giờ thành ra là trò chơi khuấy động không khí do anh bày ra, không mất mặt nữa. Anh bảo đảm ngay cả cháu nội của cô em cũng sẽ nộp nắp chai cho anh”.

Cuối cùng cũng đợi được đến lúc tất cả kết thúc.

Tô Nhất Minh đã say bí tỉ.

“Vũ Phi, giúp anh cởi dây nịt, sao anh không tìm được chỗ mở dây nịt thế nhỉ?”

Trình Vũ Phi thở dài, trong tiệc cưới anh đã rất cẩn thận để không phải uống rượu, ai ngờ đến phút cuối, về đến phòng tân hôn rồi mà còn bị Lục Dã Bình chuốc cho say mềm.

“Vũ Phi... Chúng ta có phải là chưa động phòng không?”. Tô Nhất Minh vật vờ.

“Hôm nay anh mệt rồi, nghỉ ngơi trước đã”.

“Không được, anh đã hứa với bố mẹ em, những người đàn ông khác có thể làm được anh cũng phải làm được. Hôm nay việc cần làm anh đều đã

làm xong... động phòng rất quan trọng...”

“Vừa nãy động phòng rồi, anh quên rồi à? Mỗi lần uống say đều quên sạch...”

“Thật... Thật không?” Tô Nhất Minh ngoác miệng hỏi, rồi liền sau đó ngủ say như chết.

Lục Dĩ Bình hưng phấn về nhà.

“Bà xã, hôm nay cuối cùng anh cũng trả được mối thù mười năm! Chuốc gã Tô Nhất Minh say bí tử! Khiến cậu ta đêm nay không thể động phòng!”

“Anh ấy có thù gì với anh?”

“Ai bảo cậu ta thán trước tố cáo với em về quỹ đen của anh...”.

“Ai bảo anh chơi với loại bạn đó? Đáng đời!”.

“Nhưng cậu ta rất nghĩa khí. Vì anh em có thể bạt đao tương trợ”.

“Vậy sao anh ấy lại tố cáo anh?”

“Vì anh em bạt đao tương trợ, vì phụ nữ rút dao găm đâm anh em. Ngày nào nửa đêm anh cũng gọi cho vợ cậu ta kể về những chuyện xấu của cậu ta... Cho nên cậu ta tìm cách báo thù anh!”

“Lục Dĩ Bình, anh thật vô duyên!”

“Là vì anh muốn làm động lòng vợ cậu ta! Lúc đó quan hệ giữa bọn họ rất căng thẳng. Vì muốn cậu ta sớm ngày được ôm mỹ nhân, anh ngày nào cũng gọi cho cô ta, thêm mắm dặm muối nói cậu ta nhớ cô ta thế nào thế nào. Là điện thoại quốc tế đấy. Anh dễ dàng lắm à, ngày nào cũng đúng

giờ đó, gió mưa cũng không quản ngại, đang họp cũng chuồn ra, có lớp dạy cũng đổi giờ...”

ĐẾN ĐÂY NÀO BÁC SĨ CỦA ANH

Như Thi Văn

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Hậu Trường Sau Hôn Nhân

Hậu quả của việc bốc phét

Tối nay có bữa tiệc buffet, đã hẹn là cùng Trình Vũ Phi tham gia, Tô Nhất Minh vội vàng vàng vàng nhưng vẫn đến trễ, bạn bè đều đã nhập tiệc cả, vừa ăn buffet vừa chuyện trò rôm rả. Anh hồi hộp nhìn khắp tứ phía, bác sĩ nhà anh lần đầu tiên tham gia vào hoạt động kiểu này, với tính cách hướng nội, anh lo cô không thích nghi được.

Anh nhanh chóng tìm được bác sĩ của mình. Cô mặc một chiếc đầm hoa dài màu sắc tươi tắn nổi bật so với một rừng áo lễ phục đơn sắc đậm có, nhạt có. Bây giờ, chiếc váy hoa dài màu sắc tươi tắn ấy đang bê một đĩa thức ăn trò chuyện rất vui vẻ với một anh chàng tóc vàng đẹp trai. Tô Nhất Minh vội vàng áp sát mục tiêu, nhanh chóng nghe thấy bọn họ đang nói chuyện bằng tiếng Anh.

“Ồ! Tôi vừa ăn một loại rau rất kỳ lạ, đây là một loại cỏ... Nhưng tôi chỉ bí biết tên tiếng Trung của nó, không biết tiếng Anh thì nói thế nào”.

“Ồ, đây là rosemary. Ấy... Tôi lại muốn biết tiếng Trung gọi là gì”.

“Ngư tinh thảo”.

“Ngư tinh tao.”

“Ngư tinh thảo...”

“Ngư tinh thảo...”

“Ồ! Tốt tốt tốt! Anh nói tiếng Trung tốt lắm!”

“Cám ơn. Tôi thấy mấy chữ này phát âm khá dễ, vì phát âm giống như bia Thanh Đảo. Chữ viết cũng giống nhau đúng không?”

“Ờ... gần giống”. Trình Vũ Phi cười ngố với anh ta.

Tô Nhất Minh cố nhịn cười, bước tới ôm eo bác sĩ, chào anh chàng đẹp trai tóc vàng. Anh chàng đẹp trai tóc vàng mắt xám cười thân thiện với Tô Nhất Minh: “Vợ anh rất đẹp, cũng rất thú vị”.

Tô Nhất Minh mỉm cười dẫn bác sĩ đi. “Trò chuyện vui vẻ nhỉ?”

“Ừ. Là người Đức, lớn lên ở Mỹ, cho nên rất hoạt bát, tiếng Anh cũng rất giỏi”. Cái gọi là tiếng Anh giỏi chính là cách phát âm và tốc độ nói đủ để mình nghe hiểu được.

“Ừm.” Tô Nhất Minh gật đầu, “Rosemary không phải là ngư tinh thảo [1], mà là cây hương thảo”.

[1] Rau diếp cá

“Á? Không thể nào, rõ ràng hình dạng rất giống rau diếp cá, mùi vị cũng giống! Ồ, cây hương thảo chắc chắn là tên tiếng Anh của rau diếp cá.”

“...” Tô Nhất Minh cười gượng xoa xoa đầu cô, “Bác sĩ, anh thấy mắt và miệng em có vấn đề rồi...”

Trình Vũ Phi đi qua đi lại mấy vòng, vui vẻ chọn những món ít gặp, phát hiện rất nhiều người ngoái đầu lại nhìn mình, cô lo lắng quan sát một lát rồi cùng cùng phát hiện chiếc váy mình mặc màu sắc quá sặc sỡ.

Thế là cô có chút tự ti nép vào Tô Nhất Minh, hạ giọng hỏi anh: “Nhất Minh, hôm nay hình như em mặc không được phù hợp lắm đúng không? Chiếc váy này là lần trước đi Cape Town mua, lần đó không có cơ hội mặc, em cảm thấy rất đáng tiếc...”

Tô Nhất Minh nheo mắt: “Rất đẹp, hết như một đóa hoa.”

“Thật à?” Trình Vũ Phi cười rạng rỡ.

“Thật giống một đóa hoa khoai tây.”

“...”

Trình Vũ Phi ngạc nhiên phát hiện trong buổi tiệc một số người nước ngoài khi biết cô là bác sĩ thì rất hứng thú, ở nước ngoài được bác sĩ gia đình chăm sóc quen rồi, bọn họ cũng muốn tìm một bác sĩ gia đình ở Trung Quốc. Cô đi một vòng trò chuyện với họ cũng khá lâu, lúc quay sang tìm Tô Nhất Minh thì thấy anh đang bốc phét với các bạn chiến hữu, không biết có phải là do gần đây công việc kinh doanh của anh tốt đến ngứa mắt người khác hay không mà bọn họ xúm lại tổng xỉ vả anh.

“Nhất Minh, cậu lấy vợ xong là rất ít cùng bọn tôi ra ngoài bù khú đấy.”

Tô Nhất Minh đắc chí: “Công việc bận rộn, bây giờ kinh tế chưa khởi sắc, đành phải cố gắng hơn thôi.”

“Là vợ cậu sợ cậu vượt rào nên không cho cậu ra ngoài chứ gì!”

Tô Nhất Minh tiếp tục đắc ý: “Vợ tôi rất dịu dàng, lại sợ tôi một phép, trước nay đều không hề hạn chế tự do của tôi...”

“Có thể không cần phải hạn chế, bởi vì chẳng có cô gái nào để mắt đến cậu...”

Tô Nhất Minh tức giận: “Nói xằng! Dù đã lấy vợ nhưng phụ nữ chủ động theo đuổi tôi xếp hàng dài cả mấy thước đây! Không tin lúc nào tôi sẽ về Quần Phường Phổ cho các cậu mục sở thị.”

Trình Vũ Phi lặng lẽ đứng kế bên uống nước, ghi nhớ tất cả trong đầu.

Tối hôm sau, Tô Nhất Minh về nhà sung sướng phát hiện vợ mình đã nấu ăn xong xuôi. Thịt tôm hùm sống tươi rói, vỏ tôm hùm được xếp thành hình trái tim, bao quanh thịt tôm.

Anh tò mò dùng đũa gõ gõ vào vỏ tôm: “Vũ Phi, cái này sao có thể xếp thành hình trái tim? Cứng như thép thế này cơ mà?”

Trình Vũ Phi mỉm cười: “Đúng vậy, lòng chàng tựa thép mà. Đây là thịt sống lòng lang trong truyền thuyết đấy.”

“...” Tô Nhất Minh kiểm điểm thấy mình chẳng phạm sai lầm gì cả.

Trình Vũ Phi lại mỉm cười gọi anh đến ăn cơm, bữa cơm bình yên vô sự. Tô Nhất Minh cuối cùng cũng tin tất cả chỉ là cô tùy tiện nói ra thôi.

Ăn cơm xong bỗng phát hiện trên bàn làm việc có một xấp giấy Tuyên Thành dày dày, anh tò mò hỏi cô: “Ấy Vũ Phi, giấy này để làm gì thế?”

“Để anh vẽ tranh.”

“Vẽ tranh? Anh vẽ? Anh biết vẽ tranh hồi nào?”

“Vẽ Quần Phương Phổ đó. Em rất muốn xem.”

Tô Nhất Minh á lên một tiếng, bỗng cau mày nhăn mặt ôm bụng: “Vũ Phi, chỉ là bốc phét thôi mà, đàn ông luôn cần chút thể diện mà. Ái, bụng anh đau, Vũ Phi món thịt sống lòng lang của em có phải là làm không sạch sẽ không vậy?”

Viên sỏi đáng ghét

Bạn cùng phòng của Tô Nhất Minh thời đại học, Uông Toại Lương từ Mỹ về nước, hai vợ chồng Tô Nhất Minh liền mời anh dùng bữa.

Lúc Tô Nhất Minh chở Trình Vũ Phi đến nhà hàng, Ông Toại Lương đã chờ sẵn ở đó, nhìn thấy hai người liền đứng dậy chào.

“Vị này là...”, Ông Toại Lương nhìn Trình Vũ Phi, cười tươi như đóa hoa cúc đang nở rộ.

“Đây là... Trước đây là bạn gái của tôi...”

Ông Toại Lương cố giữ nguyên nụ cười trên mặt, lúng túng sờ mũi. Trình Vũ Phi bỗng nhớ đến Sơ Lưu Hương, giống hệt cử chỉ đặc trưng của Sơ Lưu Hương.

“... Còn bây giờ là vợ”. Tô Nhất Minh đặt mông ngồi xuống ghế bên cạnh Ông Toại Lương, cười nhả nhỏ.

Ông Toại Lương cuối cùng cũng thở phào, cười lớn vỗ vai Tô Nhất Minh, nói với Trình Vũ Phi: “Hân hạnh, Tôi Tên Ông Toại Lương, chữ Ông trong Ông Tinh Vệ, Toại Lương trong Chữ Toại Lương. Hê hê, trước đây Nhất Minh cứ trêu người tôi đen đúa...”

Trình Vũ Phi cười lịch sự, lại nghe thấy Tô Nhất Minh nói: “Bây giờ tôi thấy cậu hết đen rồi, chỉ ít là không đủ đen. Nếu cậu đen một chút, cậu đã là tổng thống Mỹ rồi...”

Tới lượt Trình Vũ Phi nhin không nổi cười thành tiếng.

Ông Toại Lương không chút để tâm cười ha hả, nói với Trình Vũ Phi: “Nhất Minh vẫn thế, khéo ăn khéo nói. Ha ha, từ trước đến giờ, món ăn cậu ta làm ngon nhất đó chính là mật ngọt chết ruồi.”

Tô Nhất Minh cũng cười lớn: “Cái này thì vợ tôi lĩnh hội sâu sắc và phong phú hơn cậu.”

Trình Vũ Phi suy nghĩ ý tứ trong lời nói của anh, cuối cùng mặt đỏ từ từ lên, tức tối trợn mắt nhìn Tô Nhất Minh.

Không biết có phải Tô Nhất Minh khoe khoang quá trớn, cười lớn không, lúc anh đứng dậy bỗng nhú mày, ôm lấy hông. “Sao thế?”. Trình Vũ Phi nhảy bèn nắm bắt thay đổi thoáng qua nét mặt anh.

“Hông bỗng đau quá. Có thể bị trật rồi”.

“Ai bỏ anh nói linh tinh làm gì, quả báo...” Trình Vũ Phi nhỏ giọng cười anh, lại không kìm được lo lắng. “Nặng không? Hay là đến bệnh viện kiểm tra nhé. Anh gần đây cứ than hông đau suốt.”

“Là do anh lao động cật lực quá...”. Tô Nhất Minh ghé tai cô thì thầm, khoái chí phát hiện mặt Trình Vũ Phi từ từ đỏ lên.

Chụp một tấm phim, chẳng có vấn đề gì lớn, bác sĩ khoa xương đề nghị siêu âm để loại trừ sỏi thận. Tô Nhất Minh bước vào phòng siêu âm tối mù, anh hồi hộp nhìn Trình Vũ Phi, cô nhẹ nhàng nắm lấy tay anh tỏ ý động viên.

Bác sĩ siêu âm đúng là một bác sĩ chuyên nghiệp, không nói lời nào, sắc mặt lạnh lùng, dùng đầu quét rà tới rà lui trên thân thể Tô Nhất Minh, in kết quả, rồi ký tên mình vào.

“Có vấn đề gì không?” Tô Nhất Minh lo lắng.

“Thận có một viên sỏi nhỏ. Rất nhỏ, chẳng can hệ gì đến đau hông.”

“...” Viên sỏi? Trong người anh có một viên sỏi? Tô Nhất Minh sợ đến nổi mặt trắng bệch, hồi lâu không dám nói năng gì.

Ra ngoài, anh làm ra vẻ tội nghiệp hỏi Trình Vũ Phi: “Vũ Phi, trong người anh có một viên sỏi, có nghiêm trọng không? Anh sẽ chết chứ?”

“Nói bậy. Chỉ là viên sỏi đường kính hai milimet, uống thuốc là nó sẽ tự chui ra”.

Tô Nhất Minh tủi thân: “Vừa nãy bác sĩ siêu âm nói rất khủng khiếp. Chuyện khủng bố như vậy mà cô ta có thể nói tinh bơ! Thật xấu xa...”

“Vậy phải nói thế nào? Ôi! Trong thận anh có một viên sỏi đấy! Vậy có giống bác sĩ không? Và lại vốn dĩ cũng chẳng có chuyện gì to tát”.

“Sao lại không có chuyện gì. Anh thấy rất sợ hãi... Cần phải chú ý những gì?”

“Cũng chẳng có gì. Uống nhiều nước, vận động nhiều. Uống ít thuốc là nó sẽ tự thải ra ngoài”.

“Còn phải chú ý gì nữa không?”

“Ăn uống cũng cần phải chú ý, nên ít ăn đồ cay”.

“Còn nữa không?”

Trình Vũ Phi cuối cùng đã mất kiên nhẫn: “Còn... lúc tiểu tiện cũng phải chú ý, đừng để viên sỏi rơi xuống kẹt ở “chân” của anh.”

“...”

Đi được vài bước, Tô Nhất Minh nói nhỏ: “Vậy sau này anh phải ngồi tiểu giống các chị em, viên sỏi sẽ không bị tắc ở “chân”?”

Trình Vũ Phi không thể nhịn được nữa, ôm bụng cười ngặt nghẽo. Cô bẹo bẹo má Tô Nhất Minh, mím cười nhìn anh. Trước đây cô luôn cảm thấy ở cùng anh rất thú vị, nhưng lo là sẽ không lâu bền. Nhưng lấy nhau lâu thế rồi mà anh vẫn nói những lời tinh nghịch chọc cô vui.

Tô Nhất Minh cũng cười, ôm lấy cô hôn lên má. Trình Vũ Phi vội vàng nhảy giật lùi lại, nghiêm túc nói: “Chú ý hình tượng. Đây là nơi công cộng”.

Tô Nhất Minh chau mày: “Không công bằng. Chỉ bác sĩ mới được quyền trêu chọc bệnh nhân, bệnh nhân không được phép trêu đùa bác sĩ ư. Phòng viện trưởng em ở đâu? Anh đến tố cáo...”

Tô Nhất Minh ngồi trước một bàn đầy thức ăn ngon, khịt khịt mũi hít lấy hít để chẳng khác gì một chú cún con, hỏi trình Vũ Phi: “Vũ Phi, em nói rồi cuộc viên sỏi đó tại sao lại có?”

Trình Vũ Phi có chút thờ ơ: “Không nói rõ được. Có người thì do cơ địa, sinh ra đã có. Có người do ăn uống, bổ sung canxi quá nhiều, hoặc do ăn uống quá kén chọn...”

“Bổ sung canxi!”. Tô Nhất Minh vỡ lẽ, nhảy dựng lên: “Nhớ ra rồi! Hồi trước em có tặng anh thuốc can xi, anh uống hết rồi, chính là em! Thủ phạm thì ra là em”.

“...” Trình Vũ Phi cuối cùng cũng nhớ ra mình từng có lòng tốt tặng cho gã này hai hộp can xi, cô đằng hắng một tiếng, ầm ỨC sờ mũi, rồi vội vàng cầm cúi ăn cơm.

“Uống thuốc đi”. Trình Vũ Phi ân cần sắc thuốc cho anh.

“Đắng...”, Tô Nhất Minh cau mày.

“Sợ đắng? Nhất Minh anh có phải đàn ông không thế?”

“Là đàn ông... nhưng sợ đắng. Đàn ông đều sợ đắng...”

“Nhất định phải uống. Em có quen một người bị sỏi thận, sau đó biến chứng thành viêm cầu thận cấp, suy thận chết rồi”.

“...” Tô Nhất Minh không dám nghe nữa, vội vàng uống thuốc, lấm lét nhìn Trình Vũ Phi, “Sao em toàn quen người xui xẻo thế?”

Trình Vũ Phi tỉnh bơ: “Bọn họ sau khi gặp xui xẻo thì em mới quen. Đều là bệnh nhân của em”.

“...” Tô Nhất Minh tiếp tục sợ sệt nói: “Nhưng... Em vốn nói là không nguy cấp mà.”

“Cái viên sỏi nhỏ của anh không nguy cấp nhưng biến thành sỏi to thì rất nguy hiểm”.

“Người đó chết vì sợ đấng mà không uống thuốc?”. Tô Nhất Minh lấm lét.

“Không phải. Lúc phát hiện ra thì đã quá muộn, đã viêm cầu thận cấp rồi. Nếu phát hiện sớm thì không đến nỗi thảm như vậy”.

“...” Tô Nhất Minh cảm thấy mình lại bị bác sĩ nhân dân lừa rồi.

Tối đến Tô Nhất Minh lăn qua lăn lại trên giường thờ dài. Trình Vũ Phi không thể im lặng được nữa: “Nhất Minh, rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Công ty làm ăn không thuận lợi à?”

“Không phải”. Giọng Tô Nhất Minh ỉu xìu.

“Không khỏe à?”, Trình Vũ Phi hốt hoảng, ranh giới giữa sống và chết, trong bệnh viện cô đã thấy nhiều rồi, còn đối với người thân của mình, cô luôn nghĩ nhiều hơn.

“Không có”

“Thế thì sao vậy?”. Trình Vũ Phi cau mày, cái người này, có chuyện gì cũng thích úp úp mở mở, làm người ta đoán mết chết được.

“Vũ Phi. Em nói... Anh bây giờ còn có thể giở trò lưu manh được không?”

“Anh lúc nào mà chẳng giở trò lưu manh.”

“Giở trò lưu manh ở đây là ý chỉ đánh goft trên giường...”

“...”

“Trong người anh có sỏi thì sau này có được làm chuyện ấy nữa không?”

“Không vấn đề gì”.

“Anh lo... đến lúc đó viên sỏi sẽ chạy qua người em”.

“Vớ vẩn. Không có chuyện đó. Đó là hai ống dẫn khác nhau”. Trình Vũ Phi cảm thấy anh rõ ràng là cố tình gây sự, quay đầu lại thấy gương mặt anh cười mà như không cười, cuối cùng hứ một tiếng: “Anh lại trêu em”.

Tô Nhất Minh cười ha ha, lật người lại ôm lấy cô, đặt nụ hôn lên môi cô.

Ông Toại Lương hiếm khi mới về nước một lần, Vu Tuy Văn ở thành phố B cũng bay đến ham vui. Bốn anh em hẹn nhau bù khú một trận. Lúc Lục Dã Bình bước vào nhà hàng nghe tiếng cười với Tô Nhất Minh, Tô Nhất Minh cảm thấy trong lòng anh ta có ý đồ xấu xa gì đó, lập tức cảnh giác. Quả nhiên lúc bắt đầu nhập tiệc, gã tiểu tử đó từ trong túi lôi ra một mảnh giấy, xem xét cẩn thận: “Nhất Minh, cậu bị sỏi thận, tôi đã xem trên mạng, có rất nhiều thứ không được ăn”.

“Vợ tôi nói chẳng có vấn đề gì lớn”.

“Có vấn đề. Trước tiên là rượu không được uống...”. Nói rồi Lục Dã Bình uống cạn ly rượu trước mặt Tô Nhất Minh, sau đó lại liếc vào tờ giấy,

“Thịt cừu cũng không được ăn”. Tiện thể thò tay bê đĩa thịt cừu trước mặt anh đi, “Còn không được ăn đồ cay... Ôi cha! Sao chúng ta lại đến nhà hàng món Tứ Xuyên thế này, Nhất Minh cậu hôm nay chỉ được nhìn bọn tôi ăn thôi...”

Tô Nhất Minh tím mặt lao tới Lục Dã Bình, nghiến răng ken két: “Cậu cố tình đối nghịch với tôi chứ gì? Cậu ghen tị với tôi.”

Ông Toại Lương không can ngăn, chỉ vội vàng bê hai đĩa thức ăn trước mặt hai người về chỗ mình: “Haiz, ở nước ngoài thật rất nhớ món ăn của Tổ quốc, hiếm lắm mới có lần này, muốn ăn thật thoải mái... Tốt nhất các cậu cứ đánh nhau ba ngày ba đêm... tất cả thức ăn một mình tôi chén hết sạch...”

Vu Tuy Văn cũng chẳng can ngăn, uống cạn một ly bia cười hi hi: “Đúng thật là một viên sỏi đáng ghét!”

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Chốn Giang Hồ Của Trình Vũ Phi

Chương 2: Tình Yêu Của Trình Vũ Phi

Chương 3: Chiến Trường Của Tô Nhất Minh

Chương 4: Tình Yêu Của Tô Nhất Minh

Chương 5: Mỗi Câu Chuyện Cổ Tích Đều Khởi Đầu Nhạt Nhẽo (1)

Chương 6: Mỗi Câu Chuyện Đều Khởi Đầu Nhạt Nhẽo (2)

Chương 7: Việc Thực Thi Kế Hoạch Không Theo Kịp Sự Thay Đổi (1)

Chương 8: Việc Thực Thi Kế Hoạch Không Theo Kịp Sự Thay Đổi (2)

Chương 9: Việc Thực Thi Kế Hoạch Không Theo Kịp Sự Thay Đổi (3)

Chương 10: Việc Thực Thi Kế Hoạch Không Theo Kịp Sự Thay Đổi (4)

Chương 11: Mỗi Mối Lương Duyên Đều Cần Đến Sự Tình Cờ (1)

Chương 12: Mỗi Mối Lương Duyên Đều Cần Đến Sự Tình Cờ (2)

Chương 13: . Mỗi Mối Lương Duyên Đều Cần Đến Sự Tình Cờ (3)

Chương 14: Mỗi Mối Lương Duyên Đều Cần Đến Sự Tình Cờ (4)

Chương 15: Sự Hài Hước Lạnh Lùng Của Trình Vũ Phi

Chương 16: Hành Vi Không Biết Xấu Hổ của Tô Nhất Minh (1)

Chương 17: Hành Vi Không Biết Xấu Hổ của Tô Nhất Minh (2)

Chương 18: Cuộc Sống Như Trong Tiểu Thuyết Của Mục Thuần

Chương 19: Tâm Tư Của Chung Viễn

Chương 20: Cuộc Gặp Gỡ Tình Cờ Ở quán Cà Phê (1)

Chương 21: Cuộc Gặp Gỡ Tình Cờ Ở quán Cà Phê (2)

Chương 22: Hoa Mai Trong Ngày Lễ Tình Nhân (1)

Chương 23: Hoa Mai Trong Ngày Lễ Tình Nhân (2)

Chương 24: Kế Hoạch Du Lịch Vô Cớ Chết Yếu (1)

Chương 25: Kế Hoạch Du Lịch Chết Yếu (2)

Chương 26: Kế Hoạch Du Lịch Chết Yếu (3)

Chương 27: Chiếc Ví Hiệu Lv (1)

Chương 28: Chiếc Ví Hiệu Lv (2)

[Chương 29: Món Thịt Cô Bé Quàng Khăn Đỏ \(1\)](#)

[Chương 30: Món Thịt Cô Bé Quàng Khăn Đỏ \(2\)](#)

[Chương 31: Ngày Cá Tháng Tư Khó Quên](#)

[Chương 32: Sống Trong Căn Hộ Cao Cấp Thật Bất Tiện \(1\)](#)

[Chương 33: Sống Trong Căn Hộ Cao Cấp Thật Bất Tiện \(2\)](#)

[Chương 34: Sống Trong Căn Hộ Cao Cấp Thật Bất Tiện \(3\)](#)

[Chương 35: Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Tô Nhất Minh \(1\)](#)

[Chương 36: Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Tô Nhất Minh \(2\)](#)

[Chương 37: Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Tô Nhất Minh \(3\)](#)

[Chương 38: Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Tô Nhất Minh \(4\)](#)

[Chương 39: Quá Khứ Của Chung Viễn \(1\)](#)

[Chương 40: Quá Khứ Của Chung Viễn \(2\)](#)

[Chương 41: Quá Khứ Của Chung Viễn \(3\)](#)

[Chương 42: Quá Khứ Của Chung Viễn \(4\)](#)

[Chương 43: Vợ À, Em Là Thiên Thần Hay Quý Dữ](#)

[Chương 44: Tuyệt Thế Đại Mỹ Nhân \(2\)](#)

[Chương 45: Tuyệt Thế Đại Mỹ Nhân \(3\)](#)

[Chương 46: Tuyệt Thế Đại Mỹ Nhân \(4\)](#)

[Chương 47: Sự Thật Luôn Đáng Sợ](#)

[Chương 48: Khi Cánh Cửa Này Đóng Lại, Một Cánh Cửa Khác Sẽ Vì Bạn Mở Ra](#)

[Chương 49: Tất Nhiên Cánh Cửa Khác Có Thể Bị Ai Đó Bít Mất \(1\)](#)

[Chương 50: Tất Nhiên Cánh Cửa Khác Có Thể Bị Ai Đó Bít Mất \(2\)](#)

[Chương 51: Cuộc Đời Như Con Thuyền Giữa Biển Cả Mênh Mông, Khó Tránh Khỏi Lúc Chìm Lúc Nổi \(1\)](#)

[Chương 52: Cuộc Đời Như Con Thuyền Giữa Biển Cả Mênh Mông, Khó Tránh Khỏi Lúc Chìm Lúc Nổi \(2\)](#)

[Chương 53: Ánh Sáng Luôn Xuất Hiện Vào Lúc Tối Tăm Nhất](#)

[Chương 54: Chỉ Khi Mất Đi Mới Phát Hiện Tình Yêu Quý Giá Biết Đường Nào](#)

[Chương 55: Anh Không Tin Em Sẽ Bỏ Đi](#)

[Chương 56: Thực Ra Em Luôn Ở Đây](#)

[Chương 57: Hậu Trường Cầu Hôn](#)

[Chương 58: Hậu Trường Đám Cưới](#)

[Chương 59: Hậu Trường Sau Hôn Nhân](#)